

[C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\Lumley_Brian-Nekroskop_2-Vampyri.PDB](#)

PDB Name: Lumley, Brian - Nekroskop II

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 21.11.2005

Modification Date: 21.11.2005

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

První kapitola

Mnohé a různorodé jsou hrůzy Země, zaplavující odedávna její povrch. Dřímají pod neobráceným kamenem; rostou spolu se stromem z jeho kořenů; pohybují se pod hladinou moře a v podzemních prostorách; přebývají v nejvnitřnějších svatyních; zjevují se časně z uzavřených, vznosných bronzových hrobek i z mělkých hrobů, zasypaných jílem. Jsou mezi nimi některé, které jsou člověku známy již dlouhý čas, stejně jako neznámé, ještě hrůznější než ty první, setrvávající a vyčkávající dne svého zjevení. Tyto, které jsou ze všech nejstrašlivější a nejohavnější, nebyly odhaleny jen pouhou náhodou. Ale mezi těmi, které byly zjeveny již dříve a prokázaly svou skutečnou přítomnost, je jedna, jež nesmí být otevřeně pojmenována pro svou nesmírnou ohavnost. Je to ten zplozenec, jenž byl ve skrytu hrobky počat k nesmrtelnosti...

Clark Ashton Smith (jako Abdul Alhazred)

Říkají, že ohavné bytosti Starých časů stále číhají v temných, zapomenutých koutech světa, a Brány jsou doširoka otevírány, za jistých nocí, stvůrami, vězněnými v Pekle... .

Robert E. Howard (jako Justin Geoffrey)

Pondělní odpoledne čtvrtého ledna 1977; Bronický zámek u serpuchovské silnice nedaleko Moskvy, 14:40 středoevropského času a telefon v dočasné vyšetřovací místnosti zvonil... zvonil... zvonil.

Bronický zámek stál uprostřed odkryté rašelinové oblasti na hustě zalesněné ploše, nyní pokryté napadaným sněhem. Zámek samotný tvořila budova nebo dům, znehodnocená památka smíšených stavebních stylů minulosti, jehož některá křídla byla vystavěna z nových cihel na starých kamenných základech, zatímco jiná byla z laciných betonových bloků, zamaskovaných zeleným a šedým maskovacím nátěrem. Bývalý dvůr ve tvaru U, obklopený změtí křídel, byl nedávno zastřešen, a střecha, která jej zakrývala, byla zamaskována, aby splynul s okolím: Dvojice minaretů, pevně stojící na svých základech v masivních, ostře ukončených lomenicových obvodových zdech, se zvedala svými rozbitými baňatými střechami vysoko nad okolní terén a jejich zabedněná okna se rozhlížela po okolí jako slepé oči. V souladu s obecně zpustlým vzhledem zbytku tohoto místa byla nižší patra těchto věží zanedbaná a rozpadlá jako zkažené tesáky. Při pohledu ze vzduchu by zámek připomínal jen starou, rozpadávající se trosku. Ale ani zdaleka tomu tak nebylo, i když věže nebyly jedinou věcí, kterou postihla zkáza.

Před zastřešeným dvorem stála vojenská desetitunka, zakrytá plachtou. Byla vzadu otevřená a její výfuk vypouštěl do zmrzlého vzduchu štiplavá, modrá oblaka spalín. Muž z KGB, nápadný ve své „uniformě“, skládající se z měkkého klobouku a tmavošedého svrchníku, zíral dovnitř přes otevřený zadní kryt a chvěl se. S rukama zabořenýma do kapes se náhle obrátil ke druhému muži, oblečenému v bílém plášti technika, a ušklíbl se. „Soudruhu Krakoviči,“ zabručel, „co jsou k čertu zač? A co tu dělají?“

Felix Krakovič se na něj podíval, potřásl hlavou a řekl: „Nepochopil bys to, kdybych ti to řekl. A i kdybys to pochopil, nikdy bys tomu neuvěřil.“ Stejně jako jeho bývalý šéf, Grigorij Borowitz, pokládá i Krakovič všechny lidi z KGB za nižší formu živočichů. Měl v úmyslu omezit veškeré informace a pomoc na nezbytné minimum - s jistými omezeními, týkajícími se slušnosti a osobní bezpečnosti, samozřejmě.

KGB si příliš nelibovala v zapomínání a odpouštění.

Zavalitý tajný policista se zamračil, zapálil si tlustou hnědou cigaretu a zhluboka vdechl kouř. „Můžeš to se mnou aspoň zkusit,“ řekl. „Je tady sice zima, ale mně je teplo dost. Rozuměj, až půjdu podat hlášení soudruhu Andropovovi - a určitě ti nemusím připomínat jeho postavení v politbyru - budou ho zajímat odpovědi na některé otázky, a proto chci slyšet nejdřív odpovědi já od tebe. Takže tady budeme spolu stát, dokud-“

„Zombie!“ vyhrkl Krakovič překotně. „Mumie! Muži, stovky let mrtví! Můžeš to odhadnout podle jejich zbraní a-“ Poprvé zaslechl neodbytné zvonění telefonu a obrátil se ke dveřím ve fasádě zakrytého dvora, tvořené vlnitým plechem.

„Kam jdeš?“ ožil náhle agent a vytáhl ruce z kapes. „Přece po mně nechceš, abych řekl Juriji Andropovovi, že tohle - tohle peklo - tady rozpoutali mrtví lidé?“ Poslední dvě slova takřka vychrchlal, pak dlouho kašlal a nakonec si odplivl do sněhu.

„Stůj tam ještě chvíli,“ řekl Krakovič přes rameno, „v tom kouří z výfuku, kuř ty svoje sekané provazy a můžeš si jít klidně lehnout mezi ně!“ Vešel dveřmi dovnitř a přibouchl je za sebou. „Zombie?“ pokrčil agent nos a znovu se zahleděl na náklad mrtvol.

Nemohl vědět, že to byli krymští Tataři, pobití en masse roku 1579 ruskými posilami, které spěchaly k zpustošené Moskvě. Zahynuli a zmizeli v krvi, močálu a bahně, aby leželi částečně uchováni v rašelině v mělkém podloží - a aby znovu vstali před dvěma dny a vyhlásili zámku válku! V této válce zvítězili Tataři a jejich mladý anglický velitel Harry Keogh - po jejím ukončení zůstalo naživu pouze pět obránců zámku. Krakovič byl jedním z nich. Pět ze třiceti tří a jedinou obětí na straně útočníků byl sám Harry Keogh. Zajímavý rozdíl, pokud člověk nepočítal Tatary. A ty bylo možno počítat jen těžko, protože už byli mrtví dlouho předtím, než k boji došlo...

O tom Krakovič uvažoval, když procházel tím, co kdysi dávno tvořilo vydlážděné nádvoří - a co bylo dnes širokým prostranstvím s podlahou pokrytou plastovými dílci a rozděleným na vzdušné studovny, malé pokoje a laboratoře - kde pracovníci oddělení E zkoumali a procvičovali svá tajná nadání v poměrném pohodlí nebo v jakémkoli prostředí a podmínkách, které bylo pro jejich práci nejvýhodnější. Ještě před osmačtyřiceti hodinami byly tyto prostory v bezvadném stavu. Teď to byla jen hromada trosek, kde byla na každém kroku patrná ničivá síla ohně a kde tenké přepážky mezi jednotlivými prostory byly proděravělé kulkami. Byl to zázrak, že z tohoto místa vůbec ještě zbylo

něco, co nebylo vypáleno do základů:

V jedné ze vzdálenějších prostor - v takzvaném Dočasném velínu byl postaven stůl, na němž stál zvonící telefon. Krakovič se k němu vydal a odvalil přitom stranou větší kus rozbité zdi, který mu stál v cestě. Pod ním, zčásti pohřbená ve zmeti omítky, skleněných střepech a rozbitých zbytků dřevěné židle, ležela lidská paže jako velký šedý nasolený slimák. Její maso bylo svaštělé, šedé a kost, která se objevovala v ramenním kloubu, byla bílá jako sníh. Vypadala skoro jako zkamenělina. Všude kolem bylo možno najít mnoho částí, jako byla tato, rozházených po celém zámku, ale navzdory jejich odpudivému vzhledu byly neškodné - alespoň teď. Za té noci plně hrůzy tomu bylo jinak. Krakovič viděl kusy, jako byl tento, bez hlav a mozků, které by jim přikazovaly, jak se plazí, útočí a zabíjejí!

Zachvěl se, odstrčil paži nohou na stranu a zvedl telefon. „Halo, tady Krakovič.“

„Kdo?“ odsekl hlas neznámého volajícího. „Krakovič? Vy tam velíte?“ Byl to ženský hlas, velice nerudný.

„Myslím, že ano,“ odpověděl Krakovič. „Co pro vás můžu udělat?“ „Pro mě nic. Pro generálního tajemníka - a co, to vám řekne on sám. Pokouším se s vámi spojit už celých pět minut!“

Krakovič byl unavený. Od té noční mýry nespál a pochyboval, že bude moci vůbec ještě někdy spát. Spolu s ostatními čtyřmi, kteří přežili - z nichž jeden se změnil v blouznícího šílence - vyšel v neděli ráno, poté co se všechno uklidnilo, ze sklepního krytu. Když ostatní podali své výpovědi, byli odesláni domů. Bronický zámek byl přísně tajnou základnou, takže jejich hlášení nebyla určena ani k nahlédnutí. Ve skutečnosti Krakovič - jenž byl ze všech pěti, kteří přežili, nejzkušenější - požadoval, aby byla celá záležitost in toto oznámena přímo Leonidu Brežněvovi. Taková byla ustanovení. Brežněv byl nejvyšším nadřízeným, osobně a přímo odpovědný za činnost pobočky E, přestože veškerá odpovědnost ležela na Grigoriji Borowitzovi. Pobočka byla ale pro generálního tajemníka důležitá a měl přehled o všem, co se stalo (nebo alespoň o čemkoli, co mělo nějaký význam). Kromě toho mu Borowitz musel něco říct o paranormální práci pobočky - o mentální špionáži - takže Brežněv bude alespoň zčásti schopen posoudit to, k čemu tady došlo. V to alespoň Krakovič doufal. V každém případě by to bylo lepší, než se pokoušet celou věc vysvětlit Juriji Andropovovi!

„Krakovič?“ ozvalo se z telefonu. (Byl to opravdu generální tajemník?)

„Eh, ano, soudruhu, tady je Felix Krakovič. Pracoval jsem pod vedením soudruha Borowitze.“ „Felix? Proč mi říkáš své křestní jméno? Myslíš si, že ti budu říkat křestním jménem?“ Hlas byl ostrý, ale současně zněl, jako by jeho uživatel jedl kaši. Krakovič už slyšel několik Brežněvových tak zřídka pronášených proslavů, tohle mohl být jedině on.

„Já... ne, samozřejmě ne, soudruhu generální tajemníku.“ (Jak ho má k čertu oslovovat?) „Ale já-“

„Poslyš. Ty tam tomu velíš?“ „Ano, eh, soudruhu generální-“

„Zapomeň na to,“ zaskřípal Brežněv. „Nepotřebuji, aby mi někdo připomínal, kdo jsem, potřebuji fakta. Není tam nikdo služebně starší?“

„Ne.“ „Někdo, kdo je ti rovný?“ „Čtyři, ale jeden zešilel.“

„Zešilel?“

„Zešilel, když... se to stalo.“

Chvilí bylo ticho, pak hlas pokračoval, o poznání méně ostře.

„Víš, že je Borowitz mrtvý?“

„Ano. Soused ho našel v jeho dači na Žukovce. Ten soused byl bývalý pracovník KGB a spojil se se soudruhem Andropovem, který sem poslal svého člověka. Ten je teď tady.“

„Znám ještě jedno jméno,“ pokračoval Brežněvův hrubý, bublavý hlas. „Boris Dragosani. Co je s ním?“

„Je mrtvý,“ řekl Krakovič, a než se stačil kousnout do jazyka, dodal: „Díky Bohu!“

„Cože? Máš radost z toho, že je jeden z tvých soudruhů mrtvý?“ „Já... ano, mám z toho radost.“

Krakovič byl příliš unavený na to, aby říkal něco jiného než pravdu, jež mu tryskala přímo od srdce.

„Myslím, že to všechno měl nejspíš na svědomí on, věřím, že to byl on, kdo je sem přitáhl. Jeho tělo je ještě tady. Spolu s těly ostatních - a s tělem Harryho Keogha, který byl podle nás britským agentem. A také-“

„Tataři?“ řekl Brežněv potichu.

Krakovič si oddechl. Ten člověk nebyl v žádném případě otrokem konvencí. „Ano, ale už nejsou... živí,“

odpověděl.

Další přestávka. „Krakoviči - eh, říkal jsi Felix? - četl jsem výpovědi těch tří. Je to pravda? Není nějaká možnost omylu, hromadné hypnózy, halucinací nebo něčeho takového? Bylo to opravdu tak zlé?“,

„Říkali pravdu - žádná možnost omylu - skutečně to bylo tak zlé.“

„Felixi, poslouchej. Ujmi se toho. Myslím ty osobně. Nechci, aby pobočka E přestala fungovat. Pro naši bezpečnost byla více než užitečná. A Borowitz pro mne osobně měl daleko větší cenu, než by dokázala uvěřit většina mých generálů, proto chci pobočku přebudovat. Takže to znamená, že máš práci.“

Krakovič se cítil, jako by ho někdo udeřil přes hlavu, nohy pod ním poklesly a ztratil řeč. „Já... soudruhu... totiž-“

„Zvládneš to?“

Krakovič nebyl blázen. Tohle byla životní příležitost. „Bude to trvat roky - ale ano, pokusím se o to.“

„Dobrá! Ale pokud se to rozhodneš vzít, budeš muset udělat něco víc, než se jen pokusit, Felixi. Dej mi vědět, co budeš potřebovat, a já dohlédnu na to, abys to dostal. Ale úplně nejdřív chci znát odpovědi na své otázky. A budu jediný, kdo je uslyší, je ti to jasné? Musíme to udržet pod pokličkou. Nic se nesmí dostat ven. To mi připomíná - říkal jsi, že je tam s tebou někdo z KGB?“

„Je tady, venku.“

„Zavolej ho,“ Brežněvův hlas byl znovu drsný. „Přiveď ho k telefonu. Nech mě s ním promluvit!“

Krakovič vykročil zpátky ke dveřím, ale ty se ve stejném okamžiku otevřely a objevil se v nich muž, o němž byla řeč. Narovnal ramena, podíval se na Krakoviče sebejistým pohledem přimhouřenýma očima a řekl: „Ještě jsme neskončili, soudruhu.“

„Obávám se, že ano,“ -Krakovič se cítil lehce, jako korek nadnášený vodou, -Je to skoro za trest začít svou práci s ním. „Někdo s tebou chce mluvit.“

„Telefon? Pro mne?“ protlačil se druhý muž kolem něj. „Kdo to je, někdo z úřadu?“

„Ne tak docela,“ zalhal Krakovič. „Myslím, že je přímo z ústředí.“ Muž z KGB se na něj zakabonil a pak zvedl sluchátko ze stolu. „Tady Janov. Co je? Mám tady spoustu práce a-“

Jeho tvář okamžitě prošla dokonalou změnou výrazu a barvy. Viditelně sebou trhl a skoro se zapotácel. Zdálo se, že ho jediné telefon drží na nohou.

„Jissstě, soudruhu! Eh, ano, soudruhu. Ano, soudruhu! Ano, jissstě, soudruhu! Ne, soudruhu, určitě, soudruhu. Ano, soudruhu. Ale já- ne, soudruhu. Jissstě, soudruhu!“ Vypadal, jako by mu bylo špatně, když podával sluchátko zpátky Krakovičovi, šťastný, že se ho může zbavit.

Když si ho od něj Krakovič bral, muž z KGB zasyčel zlostně: „Ty blbče! To je první tajemník!“

Krakovič na něj vykulil oči a vytvaroval rty velké „O“. Pak řekl do sluchátka nenuceně: „Tady Krakovič,“ a pozvedl ho směrem k agentovi KGB, aby jasně slyšel Brežněvův hlas.

„Felixi? Už ten mamlas vypadl?“

Ted' byla zase řada na tajném policistovi, aby udělal „O“.

„Právě odchází,“ odpověděl Krakovič. Ostře kývl hlavou ke dveřím: „Ven! A pamatuj si, co ti první tajemník říkal. Pro tvé vlastní dobro.“ Pracovník KGB potřásl omámeně hlavou, olízl si rty a zamířil ke dveřím. Pořád ještě byl ve tváři bledý. U dveří se otočil a vystrčil bradu: „Já-“ začal.

„Sbohem, soudruhu,“ přerušil ho Krakovič: „Už je pryč,“ potvrdil nakonec poté, co se dveře zabouchly.

„Dobře! Nechci, aby se do toho pletli. Nezačínali si nic s Grigorijem a nechci, aby si začínali něco s tebou. Pokud s nimi budou nějaké problémy, přijdeš rovnou za mnou!“

„Ano, soudruhu.“

„Takže, co jsem to vlastně chtěl... nejdřív mi řekni - zachovaly se záznamy pobočky?“

„Skoro všechno zůstalo tak, jak bylo, kromě našich agentů. Je to škoda, velká škoda. Ale záznamy, vybavení, zámek samotný - je v docela slušném pořádku, alespoň myslím. Pracovní síly, to je úplně jiná věc. Řeknu vám, co nám zbylo. Jsem tu já a tři další, kteří to přežili, šest dalších na dovolené v různých místech, tři docela dobří telepaté ve stálé službě na britském, americkém a francouzském velvyslanectví a další čtyři nebo pět agentů venku za hranicemi, v poli.. Máme dvacet osm mrtvých, čímž jsme přišli zhruba o dvě třetiny lidí. Spousta našich nejlepších lidí je nadobro ztracena.“

„Ano, ano,“ Brežněv byl netrpělivý: „Pracovní síly jsou nejdůležitější, proto jsem se ptal na záznamy.

Nábor! To je tvůj první úkol. Zabere to spoustu času, já vím, ale dej se do toho. Starý Grigorij mi kdysi

řikal, že máte zvláštní lidi, kteří dokážou vyhledat jiné lidi s nadáním, je to tak?“

„Mám tady jednoho dobrého vyhledávače, ano,“ odpověděl Krakovič a nepřítomně pokyvoval hlavou.

„Začnu ho okamžitě využívat. A začnu studovat záznamy soudruha Borowitze, samozřejmě.“

„Dobře! A ještě předtím uvidíme, jak rychle dokážeš to místo uklidit. Co se týče těch mrtvých Tatarů. spal je! A nechci, aby je ještě někdo viděl! Nezajímá mě, jak to uděláš, ale udělej to. Pak mi pošli svůj návrh, jak opravit zámek. Chci, aby se s tím začalo hned. Ve skutečnosti tady mám člověka, na tomto čísle nebo na kterémkoli jiném čísle, jež ti dá, s nímž se můžeš spojit kdykoli kvůli čemukoli. To platí od této chvíle. Budeš ho o všem informovat a on bude o všem informovat mne. Bude tvým jediným nadřízeným s tou výjimkou, že ti nic neodepře. Vidiš, jak vysoko si tě cením, Felixi? Dobře, můžeš začít. A co se týče toho zbytku, Felixi Krakoviči, chci vědět, jak k tomu došlo! Jsou opravdu tak daleko před námi, Britové, Američané, Číňané? Chci tím říct, jak mohl jeden člověk, ten Harry Keogh, nadělat tolik škody?“

„Soudruhu,“ odpověděl Krakovič, „zmínil jste se o Borisi Dragosanim. Jednou jsem ho sledoval při práci. Byl nekromant. Vyčenichával tajemství mrtvých lidí. Viděl jsem ho dělat s mrtvými těly věci, ze kterých jsem měl pak ještě celé měsíce noční můry! Ptáte se, jak mohl Harry Keogh nadělat tolik škody? Z toho mála, co jsem byl zatím schopen pochopit, mi došlo, že byl schopen takřka všeho. Telepatie, teleportace, dokonce i Dragosaniho nekromancie. Byl jejich nejlepší. Ale myslím si, že Keogh byl mnohem dál než Dragosani. Je jedna věc mučit mrtvá těla a vysávat jejich tajemství z krve, mozku a vnitřností, a úplně jiná věc je vyvolat je z jejich hrobů a nechat je za sebe bojovat!“

„Teleportace?“ Na okamžik byl první tajemník zamyšlený, ale když znovu promluvil, jeho hlas zněl zase netrpělivě, „Víš, čím víc toho slyším, tím méně se mi tomu chce věřit. Nemohu tomu věřit, pokud neuvidím Borowitzovy výsledky. Ale jak jinak bych mohl vysvětlit stovku tatarských mrtvol, že? Ale nechme toho... už jsem s tebou nad tím strávil spoustu času. Mám na práci ještě jiné věci. Za nějakých pět minut budu mít na téhle lince našeho spojovatele. Promysli si to a řekni mu, co miníš udělat, a požádej o cokoli, co budeš potřebovat. Pokud bude moci s něčím přijít, udělá to. Má už s takovými úkoly své zkušenosti. No, přímo s takovými úkoly sice zrovna ne! A ještě jednu věc...“

„Ano?“ Krakovičovi se točila hlava.

„Chci, aby bylo v jedné věci naproste jasno - chci odpovědi. Čím dřív, tím líp. Ale je tu jeden časový limit a ten limit je jeden rok. V té době bude pobočka pracovat na stoprocentní výkon a ty a já budeme vědět všechno. A budeme všechno chápat. Rozuměj, až budeme znát všechny odpovědi, Felixi, budeme tak chytří, jako ti lidé, kteří tohle způsobili. Jasně?“

„Zní to logicky, soudruhu.“

„Je to tak, takže se do toho dej. Hodně štěstí...“ a ze sluchátka se ozvalo monotónní bzučení.

Krakovič ho opatrně položil zpátky do vidlice, chvíli se na ně díval a pak vykročil ke dveřím. V hlavě už si sestavoval seznam - v pořadí podle důležitosti - věcí, které bude třeba zařídit. Na Západě by takovou velkou tragédii nebylo možné zatajit, ale tady, v Sovětském svazu, to nebude tak obtížné. Krakovič si nebyl jist, jestli je to dobře, nebo ne.

Za prvé - mrtví muži měli své rodiny. Těm teď bude nutné předložit nějakou historku - nejspíš o nějaké „tragické nehodě“. To bude spadat do odpovědnosti jeho spojovatele.

Za druhé - veškerý personál pobočky E musí být bezodkladně povolán zpět, včetně těch tří, kteří věděli, k čemu tady došlo. Ti jsou teď doma, ale vědí toho dost na to, aby mlčeli.

Za třetí - těla dvaceti osmi pracovníků pobočky musí být shromážděna, uložena do rakví a připravena tak nejlépe, jak to půjde, k pohřbu. A to se musí udělat tady a udělají to ti, kteří přežili, a ti, kteří sem budou povoláni.

Za čtvrté - nábor musí být zahájen bezodkladně.

Za páté - musí určit svého zástupce, jenž povede práci pobočky tak, aby Krakovič mohl v klidu důkladně prohledat spisy. To je věc, kterou bude muset udělat sám, přesně jak to nařídil Brežněv.

A za šesté... o tom, co bude za šesté, bude uvažovat ve chvíli, až bude prvních pět bodů splněno! Ale ještě předtím...

Venku našel řidiče armádního nákladního vozu, mladého četaře v uniformě. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se ho ochablé. Musí se co nejdřív vyspat. „Četař Gulharov, soudruhu!“ Bleskově se postavil do pozoru:

„Křestní jméno?“

„Sergej, soudruhu!“

„Sergeji, říkej mi Felixi. Už jsi někdy slyšel o kocouru Felixovi?“ Desátník zavrtěl hlavou.

„Měl jsem kamaráda, který sbíral staré kreslené filmy,“ řekl mu Krakovič s pokrčením ramen. „Měl známosti. Měl jeden americký, který byl docela legrační a který se jmenoval Kocour Felix. Byl to takový opatrný patron, tenhle Felix. Kočky takové obvykle bývají, víš? A. v britské armádě říkali pyrotechnikům také Felixové - také museli být velice opatrní. Hm. Možná mě máma měla pojmenovat Sergej, co?“

Četař se poškrábal na hlavě. „Ano?“

„Zapomeň na to,“ řekl Krakovič: „řekni mi jedno. máš nějakou rezervu benzínu?“

„Jenom to, co je v nádrži, soudruhu. Kolem padesáti litrů.“ Krakovič přikývl: „Dobrá, vlez si do kabiny a já ti řeknu, kudy jet.“ Vedl ho kolem Zámku k bunkru poblíž přistávací plochy vrtulníků, kde skladovali letecký benzin. Bylo to sice blízko, ale vždycky bylo lepší dojet s vozem k němu než ho nosit k vozu.

Cestou, zatímco poskakovali po terénních nerovnostech, se četař zeptal. „Soudruhu, co se tady stalo?“

Poprvé si Krakovič všiml, že jeho oči mají skelný povlak. Pomáhal nakládat na korbu ten strašný náklad.

„Na takové věci se už nikdy neptej,“ řekl mu Krakovič. „Vlastně dokud tady budeš - a to bude velice, velice dlouho - neptej se raději vůbec na nic. Prostě dělej, co ti řeknu.“

Naložili kanystry benzínu přímo na korbu a zajeli do zalesněného kouta Zámeckých pozemků, kde byla půda vlhká a blátivá. Sergej Gulharov protestoval, ale Krakovič ho přinutil, aby zajel tak daleko, až byl nákladní vůz úplně zabořený v blátě a sněhu. Když už nemohli jet dál, Krakovič řekl: „To bude stačit.“

Vystoupili, otevřeli kanystry a četař pomohl se stálými protesty Krakovičovi rozlít letecký benzin kolem vozu. Když skončili, zeptal se ho Krakovič. „Máš v kabině něco, co by sis chtěl vzít?“

„Ne, soudruhu.“ Gulharov byl znepokojený: „Soudruhu, totiž, Felixi - to nemůžeš udělat. Tohle nesmíme udělat! Postaví mě před vojenský soud, možná zastřelí! Až se vrátím zpátky do kasáren, budou-“

„Jsi ženatý, nebo svobodný?“ Krakovič lil tenký proužek benzínu cestou ke stromkům. Ve sněhu tak vytvořil tmavou rýhu.

„Svobodný.“ „Já také. Dobře! Takže, nevrátíš se do kasáren, Sergeji. Od této chvíle už budeš pracovat jen se mnou, napořád.“

„Ale-“

„Žádné ale. Nařídil to první tajemník. Měl bys to brát jako poctu!“

„Ale můj staršina a plukovník, oni budou-“

„Věř mi,“ přerušil ho znovu Krakovič, „budou na tebe hrdí. Kouříš, Sergeji?“ Poklepal se po kapsách svého už dávno ne bílého pláště a vytáhl cigarety.

„Ano, soudruhu, občas.“

Krakovič mu nabídl cigaretu a jednu si strčil mezi rty: „Zdá se, že jsem někde zapomněl zápalky.“

„Soudruhu, já-“

„Zápalky,“ opakoval Krakovič a natáhl ruku.

Gulharov se vzdal a začal hledat v hluboké kapse. Pokud byl Krakovič blázen, mohlo by to dopadnout dobře. Nakonec ho někam zavřou a četař Sergej Gulharov bude ospravedlněn. Samozřejmě, může také předpokládat, že je blázen, a skočit po něm teď a hned. Tak by se stal hrdinou - pokud je opravdu blázen. Připravil se.

Krakovič pochopil, co se děje, už před několika sekundami. Takové bylo jeho nadání: předpovídání, vidění v předstihu. V situacích, jako byla třeba tato, to bylo stejně dobré jako telepatie, skoro mohl cítit, jak se svaly mladého četaře napínají: „Jestli to uděláš,“ řekl velice rychle a naléhavě s pohledem upřeným přímo do vojákových očí, „tak tě opravdu postaví před válečný soud!“

Gulharov se kousl do rtu, několikrát sevřel a zase rozevřel pěsti, pak potřásl hlavou a couvl o krok zpět.

„Tak co,“ Krakovič byl trpělivý: „Opravdu si myslíš, že jsem bral jméno prvního tajemníka nadarmo?“

Četař vytáhl krabičku zápalek a předal mu je. Pak ucouvl od rýhy rozlitého benzínu. Krakovič zapálil oběma cigarety, spojil dlaně do kornoutů, počkal, až se zápalka pořádně rozhoří, a nakonec ji hodil proti smrtelné jizvě ve sněhu.

Modrý, skoro neviditelný plamínek se rozběhl sněhem k nákladnímu vozu, který stál asi třicet metrů od

nich. Sníh kolem rýhy se bortil pod nenadálým prudkým žarem. A pak vůz vzplál v oslňujícím záblesku ohně a jasného modrého světla. Oba muži couvli a sledovali plameny, šlehající čím dál výše. Mohli jasně slyšet praskání, syčení a pukání nákladu prastarých mrtvol, který hořel výborně. Táhněte zpátky tam, odkud jste přišli, chlapi, pomyslel si Krakovič, aby vás už nikdo nemohl znovu rušit! „Pojďme,“ řekl nahlas.

„Měli bychom zmizet, než chytne nádrž nákladáku.“

Rozběhli se nemotorně sněhem zpátky k Zámku. Kupodivu, stačili ještě doběhnout do jeho stínu dřív, než se vznítla nádrž a nákladák se proměnil v kouli ohně. Zaslechli hromové zahřmění, a když se ohlédl, ucítili něco z jeho otřesu. Kabina, rám a nadstavba přestaly existovat.

Kusy hořících trosek padaly do okolního sněhu. Hřib kouře a plamenů se narovnával vysoko nad korunami stromů. Bylo po všem...

Krakovič už nějakou dobu hovořil telefonem se svým spojovatelem, anonymním hlasem, který se sice jen stěží zdál být zaujat tím, co mu říkal, ale byl přesný a pronikavý, zatímco jeho vlastník získával další a další informace. Skončil tím, že řekl, „A ještě jedno, mám tu nového pomocníka, četaře Sergeje Gulharova z pomocné a dopravní jednotky v serpuhovských kasárnách. Nechávám si ho tady. Můžeš ho s okamžitou platností převelet na zámek na stálo! Je mladý a silný a mám pro něj spoustu práce.“

„Ano, to půjde, zazněla chladná, jasná odpověď.“

„Bude to takový tvůj pomocník, říkáš?“

„A tělesná stráž,“ dodal Krakovič, „pokud to bude nutné. Co se týká svalů, nejsem na tom zrovna nejlépe.“

„Dobrá. Zjistím, jestli by bylo možné, abychom ho nechali projít vojenským kurzem tělesné ochrany.

Mohl by dostat i výcvik ve zbraních, pokud na to má. Samozřejmě bychom to mohli udělat také jednodušeji, kdybychom ti tam poslali profesionála...“ „„Ne““ řekl Krakovič pevně: „Žádné profesionály. Tenhle bude stačit. Vypadá nevinně a to se mi líbí. Povzbuzuje mě to.“

„Krakoviči,“ řekl hlas na druhé straně linky, „musím mít jasno v jednom. Jsi homosexuál?“

„Samozřejmě, že ne. Aha. Už chápu. Ne, vážně ho potřebuju. A kromě toho on vypadá jako teplouš asi tak stejně jako svářeč z doků!

Řeknu ti proč ho tady chci u sebe mít - protože jsem tu sám. A pokud jsi tady byl, pochopíš, co mám na mysli.“

„Ano. Vím, kolik toho máš za sebou. Jistě, nech to na mně.“

„Díky,“ řekl Krakovič a ukončil hovor.

Na Gulharova to udělalo dojem: „Takhle jednoduše,“ řekl.

„Zdá se že máš velkou moc, soudruhu.“

„Už to tak vypadá, že?“ usmál se unaveně Krakovič: „Poslyš, umírám únavou. Ale je tu ještě jedna věc, kterou musíme udělat, než se budu moci vyspat. A musím ti říct, že pokud se ti všechno, co jsi viděl, zdálo odporné, to, co uvidíš teď, bude daleko horší! Pojď se mnou.“

Vedl ho zkázou rozbitých místností a zřícených zdí, ze zakrytého nádvoří do hlavní, původní budovy a pak po dvou schodištích ze starého kamene do jedné ze dvou věží. Šli tam, kde měl dříve svou pracovnu Grigorij Borowitz a kde si v té noci hrůzy Dragosani zřídil velitelské stanoviště. Schodiště bylo rozbité a ožehlé a všude na něm ležely střepiny granátů, zploštělé olověné kulky a měděné nábojnice. Ve vzduchu ještě pořád visel těžký zápach korditu. Ten tady musel zbýt po trhavých granátech, které obránci házeli dolů, když začal útok na věž. Ale Harryho Keogha a jeho Tatary nezastavilo nic. Ve druhém patře byly otevřené dveře do malého předpokojí. Tato místnost sloužila jako pracovna pro Borowitzova sekretáře, Julije Galenského. Krakovič ho znal osobně. Byl to obyčejný, plachý chlapík, úředník bez jakéhokoliv mimosmyslového nadání. Prostě úředník.

Mezi otevřenými dveřmi a zábradlím schodiště, tváří k podlaze, ležela mrtvola v Zámecké služební uniformě, v šedém overalu s jedním úhlopříčným žlutým proužkem na hrudi. Nebyl to Galenskij (to byl pouhý „civilista“), ale dozorčí důstojník. Tvář mrtvolky byla přitisknuta k podlaze, v kaluži krve. Byla plošší, než by měla být. To proto, že byla ve skutečnosti rozmačkána na kaši.

Krakovič a Gulharov opatrně překročili tělo a vešli do pracovny. Za stolem, schoulený v rohu, seděl Galenskij s prsty zaťatými do čepele zrezivělého zakřiveného meče, který mu trčel z hrudi. Byl do něj

vražen takovou silou, že ho doslova připíchl ke zdi. Jeho oči byly stále ještě otevřené, ale už v nich nebyla žádná hrůza. Někdy brala smrt lidem všechny pocity.

„Matko nebeská!“ zašeptal Gulharov. Nikdy nic podobného neviděl. Ještě nikdy neprošel bitvou - zatím ještě ne.

Prošli druhými dveřmi tam, kde bývala Borowitzova pracovna. Byla prostorná, s velkými arkýřovými okny vybavenými neprůstředným sklem, ze kterých bylo vidět okolní lesy. Koberec byl špinavý a místy i propálený. Masivní dubový stůl s velkou psací deskou stál v jednom rohu, dopadalo na něj světlo z velkých oken, a přitom byl chráněn kamennou zdí za zády. Pokud šlo o zbytek místnosti, byly to trosky - a noční můra!

Vnitřnosti rozbité vysílačky se válely po zemi, stěny byly plné důlků a dveře roztržité zásahy střel, tělo mladého muže, oblečeného v šatech západního střihu, leželo hned za dveřmi, tam, kde padl, roztržené palbou z automatu takřka na dvě poloviny. Bylo přilepené k podlaze vlastní krví. Toto bylo tělo Harryho Keogha. Nic příjemného na pohled, ale na jeho bílé, nezraněné tváři nebylo ani stopy po bolesti nebo strachu.

„Co se týkalo noční můry, ta ležela, opřená o zeď, na protější straně místnosti.

„Boris Dragosani,“ řekl Krakovič a ukázal na něj: „Ta věc, která je přibodnutá k jeho hrudi, je to, co ho ovládalo - alespoň myslím.“ Opatrně přešel místnost, zastavil se a díval se na to, co zbylo z Dragosaniho a jeho cizopasnika, Gulharov stál za ním a nemínil se už více přiblížit.

Obě Dragosaniho nohy byly zlomené a ležely zkroucené v podivných úhlech. Jeho paže visely ochable podél zdi s lokty těsně nad podlahou, s předloktími sevřenými v pravém úhlu a s rukama vysunutými daleko z rukávů saka. Byly to ruce jako dravčí spáry, velké, silné a sevřené, ztuhlé v Dragosaniho smrtelné křeči. Jeho tvář byla maska utrpení. Zhoršovala ji skutečnost, že už byla jen stěží lidská, stejně jako rána, která otvírala jeho lebku od ucha k uchu.

Ale ta jeho tvář!

Dragosaniho čelisti byly dlouhé, jako by patřily velkému psu, otevřené doširoka, takže byly vidět zakřivené, jako jehla ostré zuby. Lebka byla znetvořená, jeho uši byly protažené, na koncích zahrocené a přitisknuté k hlavě. Jeho oči byly zející rudé díry nad dlouhým a zploštělýmnosem, na němž bylo vidět široké chrípí, připomínající čenich nějakého obrovského netopýra. Tak vypadal: zčásti člověk, zčásti vlk a zčásti netopýr. A ta věc přibodnutá k jeho hrudi byla ještě horší.

„Co... co to je?“ zasípal Gulharov.

„Můj Bože,“ potrásl Krakovič hlavou, „to nevím! Ale žilo to v něm. Chci říct, uvnitř jeho těla. Vylezlo to z něj, když s ním byl amen.“ Trup té věci vypadal jako tělo velké, asi půl metru dlouhé pijavice a směrem k ocasu se zužoval. Nebylo vidět žádné údy, zdálo se, jako by ta věc byla k Dragosaniho hrudi přisátá a byla přidržována pouze kulem z tvrdého dřeva, uštípnutým z pažby těžkého kulometu, její kůže byla šedozelená a zvrásněná. Gulharov si všiml, že hlava té věci, plochá jako hlava kobry - ale bez očí, slepá - leží na koberci u zdi opodál.

„Něco... něco jako velká tasemnice?“ Gulharovova hrůza se jasně zračila v jeho tváři.

„Něco takového,“ přikývl Krakovič pochmurně: „Ale inteligentní, zlá a smrtící.“

„Proč jsme sem přišli?“ Gulharovův ohryzek sebou trhl: „Je spousta lepších míst.“ Krakovičova tvář byla bledá a ztrhaná. A naprosto rozuměl Gulharovovým pocitům: „Přišli jsme sem, protože to musíme spálit, proto.“ Bylo to jeho nadání, které mu našeptávalo, že oba, Dragosani i jeho cizopasník, musí být bezodkladně zničeni. Rozhlédl se a jeho zrak padl na vysokou, ocelovou registraturu, která stála u zdi vedle dveří. Společně s Gulharovem z ní vytrhali police a tím proměnili skříň v ocelovou rakev. Položili ji na zadní stěnu a dovedli po podlaze k Dragosanimu.

„Ty ho vezmeš za ramena, já za nohy,“ řekl Krakovič: „Až ho budeme mít uvnitř, můžeme klidně zavřít dvířka a sešoupnout ho po schodech dolů. Mezi námi, nemám nejmenší chuť se ho dotýkat. Vyhnu se tomu, jak jen to bude možné. Tak to bude nejlepší.“ Velice opatrně mrtvolu zvedli, přesunuli ji přes okraj skříně a uložili dovnitř. Gulharov zavřel dvířka, ale překážel mu v tom vyčnívající kolík. Uchopil ho oběma rukama - a náhlá výstraha zasáhla Krakoviče jako zaťatá pěst vražená do srdce!

„Nedotýkej se toho!“ zaječel, ale bylo už pozdě.

V okamžiku, kdy Gulharov vytáhl kolík ven, pijavici podobná věc - ačkoli byla bez hlavy - náhle ožila. Její odpor, slimáku podobné tělo se začalo zmítat tak zuřivě, že málem vyskočilo ze skříně ven. V tomtéž okamžiku její tuhá kůže pukla na nejméně tuctu místech a vyrazila z ní chapadla, která sebou trhala a škubala jako v šílené agónii. Svíjela se všude kolem, narážela na boky skříně a zase se trhavě vracela k Dragosaniho tělu. Pak prošla jeho oblečením a mrtvým masem a začala se zahrabávat do něj. Z hlavního těla jich vyrůstalo stále víc a více. Utvořily ostny, kterými se přidržovaly Dragosaniho masa. Jedno z chapadel narazilo na jeho hrudní koš a rychle začalo sílit, až bylo tlusté jako lidské zápěstí, ostatní uvolnila své ostny, povolila sevření, stáhla se a přelila se do hlavního chapadla. Nakonec se celý organismus s vlhkým plap přesunul do Dragosaniho těla. Jeho trup, ležící ve skříně, se začal zvedat a pulzovat.

Zatímco se to dělo, Gulharov odskočil zpět a vyškrábal se na desku stolu. Mumlal zpola srozumitelné nadávky a ječel jako žena. A na něco ukazoval. Krakovič, skoro zkamenělý úlekem a hrůzou, spatřil plochou hlavu té pijavici podobné věci, jak sebou hází na podlaze a mrská sebou sem a tam jako podivná plochá ryba na suchu. Vykřikl odporem a začala se ho zmocňovat panika. Vzápětí však vzal rozum do hrsti a pokusil se dostat záchvat paniky pod kontrolu. S vypětím všech sil přibouchl dveře skříně a zavřel západku. Popadl kovovou zásuvku z hromady, na kterou vyházeli obsah skříně, a vyštěkl: „Tak mi přece pomoz!“

Gulharov seskočil ze stolu. Stále ještě měl v ruce kolík, držel se ho pevně. Šťouchal do hlavy, která sebou házela, tak dlouho, až ji nakonec dostal do Krakovičovy zásuvky. Krakovič na ni hodil jednu polici a Gulharov ji zatížil několika účetními knihami. Jak skříň, tak i zásuvka sebou trhaly a otrásaly se ještě několik vteřin a pak zase zavládl klid.

Krakovič a Gulharov se na sebe dívali jako dva duchové a ztěžka oddechovali. Byli bledí jako prostěradla a oči jim lezly z důlků. Pak Krakovič zavrčel, zvedl ruku a udeřil četaře do tváře: „Tělesná stráž?“ vykřikl. „Pěkná tělesná stráž!“ A znovu ho tvrdě udeřil: „Zatracená práce!“

„Já... omlouvám se. Nevěděl jsem, co...“ Gulharov se třásl jako osika a vypadal, jako by měl každou chvíli omdlít.

Krakovič se postupně uklidnil. Těžko ho mohl z něčeho obviňovat: „Už je to v pořádku,“ řekl: „Už je to v pořádku. Teď mě poslouchej: tu hlavu musíme spálit tady. Musíme to udělat okamžitě, hned teď. Běž a rychle dones benzín.“

Gulharov, ještě trochu vratkým krokem, odešel.

Vrátil se v rekordním čase a nesl s sebou kanystr. Opatrně nadzvedli uvnitř zásuvky polici a škvírou nalili benzín dovnitř. Nic se tam nehýbalo: „Stačí!“ řekl Krakovič: „Ještě trochu a roztrhá nás to na cucky. A teď mi pomoz odtáhnout tu skříň do jiného pokoje.“ Za okamžik už byli zase zpátky a Krakovič začal vytahovat zásuvky Borowitzova stolu. Našel, co hledal. Malé klubko provázku. Uřízl z něj asi třímetrový kus, který namočil do benzínu a jeden konec prostrčil opatrně škvírou do zásuvky. Pak položil provázek na podlahu, rozvinul ho přímo směrem ke dveřím a vytáhl Gulharovovy zápalky. Když šňůru zapálil, zakryli si oba oči.

Modrý oheň přeběhl po podlaze a vskočil do zásuvky. Ozvalo se duté buch a police, účetní knihy i všechno ostatní vyletělo ke stropu a dopadlo zpátky na podlahu. Kovová zásuvka se proměnila v planoucí peklo, ve kterém poskakovala a zmítala se plochá, hadí hlava - ale ne dlouho. Zatímco se zásuvka žářem bortila a koberec kolem ní černal a začaly z něj vyřázet plameny, věc uvnitř napuchla, znovu splaskla a roztavila se. A pak shořela. Ale Krakovič s Gulharovem čekali ještě nejméně minutu, než začali oheň hasit.

Krakovič stroze pokývl hlavou. „Dobře, alespoň už víme, že ta věc může shořet!“ řekl: „Možná, že už byla mrtvá tak jako tak, ale podle mě, když je něco mrtvé, tak se to nehýbá!“

Sesunuli skříň ze schodů až do přízemí a pak ji vytáhli skrz trosky na dvůr. Krakovič u ní stál na stráži, zatímco Gulharov zašel pro benzín. Když se vrátil, Krakovič řekl: „Teď to bude trochu riskantní kousek. Nejdřív něco rozlijeme kolem skříně - pro případ, že ta věc uvnitř bude ještě živá, až otevřeme dveře. Vždycky můžeme uskočit z jejího dosahu a hodit dovnitř zápalku. Dokud se neuklidní. A tak dále...“

Gulharov vypadal nejistě, ale byl už daleko ostražitější.

Rozlili benzín na skříň a kolem ní a pak Gulharov ustoupil zpět. Krakovič odsunul zástrčku a otevřel,

prudce a se zařinčením, dveře. Uvnitř ležel Dragosani a díval se do nebe. Jeho hrudník se lehce pohyboval, ale nic víc. Zatímco Krakovič začal nalévat opatrně dovnitř benzín na straně Dragosaniho nohou, Gulharov postoupil dopředu: „Nelij tam toho tolik,“ varoval svého nadřízeného: „Nebo to vybuchne jako bomba!“

Když benzín dostoupil do výšky asi tři centimetry a začal se lehce čerit kolem Dragosaniho natažené postavy, hrudníkem mrtvého muže otřásl další náhlé vzednutí. Krakovič přestal nalévat, zvedl oči a o kousek ustoupil. Venku, mimo nebezpečný kruh, stál Gulharov se zápalkami v ruce, připraven zasáhnout. Z Dragosaniho hrudníku se prodralo ven zelenošedé, hladké a lesknoucí se chapadlo. Jeho konec vytvořil bouli, velkou jako lidská pěst, na jejímž konci se objevilo oko. Hned, jak ho Krakovič spatřil, bylo mu jasné, že v něm není žádná myšlenka, žádné vnímání. Bylo prázdné, zirájící, nedělalo žádné závěry a nepřenášelo žádné pocity. Krakovič pochyboval o tom, jestli vůbec vidí. Určitě už neexistoval žádný mozek, do něhož by mohlo vysílat své zprávy. Oko se ponořilo zpátky do masa a bylo nahrazeno malými čelistmi, které bezcílně chňapaly. Pak všechno znovu zmizelo.

„Felixi, vypadněme odsud!“ Gulharov už byl nervózní.

Krakovič vyšel z kruhu a odvrátil se. Gulharov škrtl zápalkou a odhodil ji, v jediném okamžiku se skříň změnila v peklo. Jako protáhlá tryska testovaného reaktivního motoru vyvrhovala skříň do chladného vzduchu dlouhý bleděmodrý jazyk ohně, chvějící se sloup mohutného žaru. A pak se Dragosani posadil! Gulharov se chytil Krakoviče a přitiskl se k němu: „Ach Bože! Ach, matko - on žije!“ zaskřehotal. „Ne,“ odpověděl Krakovič, zatímco se ho pokoušel setřást: „Ta věc uvnitř něj žije, ale je bez rozumu, je to všechno jen instinkt, bez mozku, který by ho řídil. Uteklo by to, kdyby to vědělo, jak utéct nebo kdyby to alespoň vědělo, co to útěk je. Když probodneš trubýše, také zareaguje tím, že vyplivne svoje vnitřnosti. Žádné vědomí, jenom reflexy. Podívej, podívej! Už se rozpouští!“

A opravdu se zdálo, jako by se Dragosani rozpouštěl. Z jeho zčernalé rakve stoupal v hustých chomáčích kouř, celé vrstvy jeho kůže se sloupávaly a mizely v plamenech, tuk jeho těla hořel jako vosk svíčky a byl spalován ohněm. Věc, která byla uvnitř něho, žár cítila a reagovala na něj. Dragosaniho trup se chvěl, třásl a prohýbal se. Jeho ruce vylétly vzhůru, pak klesly a přepadly přes okraje skříně, kde sebou trhaly a chvěly se. Jeho oblečení hořelo, a zatímco se Krakovič a Gulharov zděšeně dívali, praskalo na mnoha místech jeho zkrehlé maso a vyšlehávaly z něj zuřivě švihající úponky, které se rozpouštěly a klesaly do rozžhavené pece.

Za malou chvíli padla mrtvola zpět a ležela klidně, zatímco na sněhu stáli dva muži a hlídali oheň, dokud neuhasl. Trvalo to přes dvacet minut, ale oni tam stáli po celou tu dobu...

15.00, 27.srpna 1977.

V londýnském hotelu, který stál nedaleko Whitehallu, se skrývalo mnohem více, než se mohlo podle jeho zevnějšku zdát. V nejvyšším patře totiž sídlila společnost „mezinárodních finančních poradců“, což bylo také všechno, co o ní správa hotelu věděla. Společnost měla svůj vlastní výtah v zadním traktu budovy, soukromé schodiště a dokonce vlastní požární východ. Ve skutečnosti tato společnost celé nejvyšší patro hotelu vlastnila, díky čemuž byla naprosto mimo sféru kontroly a činnosti hotelu.

„V krátkosti řečeno, nejvyšší patro budovy bylo hlavním stanem té nejtajnější z britských tajných služeb, jmenovitě INTESPu, britského protějšku sovětské organizace, umístěné nedaleko Moskvy v Bronickém zámku. ale na rozdíl od ní byl hotel pouze velitelstvím, spadaly pod něj také dvě „továrny“, jedna v Dorsetu a další v Norfolku, přímo propojené navzájem i s ústředím telefony, vysílačkami a počítačem. Tyto linky, jakkoli zabezpečené, byly sice složité, ale bylo možno je narušit, chytrý hacker by se do nich mohl dostat v průběhu jediného dne. Ještě dříve, než k tomu mohlo dojít, rozvinuli telepaté pobočky svá nadání do takové šíře, že veškeré tyto technologické prostředky byly naprosto zbytečné. Rádiové vlny letí prostorem rychlostí skoro 186 000 mil za vteřinu, ale lidská myšlenka je okamžitá a přenáší mnohem plnější a ucelenější informaci.

O tom přemýšlel Alec Kyle, zatímco seděl za svým stolem a sepisoval bezpečnostní rozkazy pro šest zvláštních pracovníků pobočky, jejichž jedinou starostí bylo dbát na osobní bezpečnost kojence, necelý měsíc starého dítěte, které se jmenovalo Harry Keogh. Na osobní bezpečnost Harryho juniora - budoucího vedoucího INTESPu.

„Harry,“ řekl Kyle nahlas, i když nikoho přímo neoslovoval, „můžeš tu práci mít třeba hned, kdybys chtěl.“

Ne, ozvala se okamžitě překvapivě jasná odpověď v Kyleově vědomí. Hned ne - pokud vůbec kdy! Kyleova čelist poklesla a zprudka se ve svém otáčivém křesle napřímil. Věděl, co to bylo, poznal něco velice podobného někdy před osmi měsíci. Byla to telepatie, ano, ale bylo to něco mnohem víc než jen telepatie. Byl to „kojenec“, o němž zrovna přemýšlel, dítě, jehož vědomí obsahovalo všechno, co zbylo z největšího ESP nadání na světě, z nadání Harryho Keogha.

„Prokrista!“ zašeptal Kyle. A v tomtéž okamžiku si uvědomil, co měl znamenat ten sen nebo spíše noční můra, kterou zažil této noci - v níž byl pokrytý pijavicemi, velkými jako kořata, jež k němu byly prisáté ústy a vysávaly jeho krev, zatímco poskakoval a prodíral se porostem vysokých, nehybných stromů, až byl nakonec příliš slabý na to, aby se bránil. Pak padl na zem mezi borové jehličí a pijavice se k němu přitiskly ještě více a náhle si uvědomil, že on sám se stává pijavicí! A to ho milosrdně probudilo.

Pokud šlo o význam toho snu, Kyle už dávno vzdal všechny pokusy o vysvětlení těchto záblesků předvídání. Taková byla jejich potíž, byly většinou záhadné, jen zřídka byl jejich význam vysvětlitelný. Ale s určitostí věděl, že tento sen byl jeden z těch snů - a teď mu došlo, že měl něco společného také s tím, co se právě stalo.

„Harry?“ vydechl otázku do náhle chladného vzduchu v místnosti. Dech se mu srážel u úst, teplota klesla během několika sekund. Stejně jako tenkrát.

Něco se začalo rýsovat uprostřed místnosti, přímo před Kyleovým stolem. Kouř jeho cigarety se na tom místě chvěl a vzduch se jakoby vlnil. Vstal, přešel rychle k oknu a stáhl rolety. Místnost potemněla a postava u stolu nabyla jasnějších rysů. Kyleův interkom naléhavě zabzučel a on leknutím vyskočil dvacet centimetrů do vzduchu. Přiskočil ke stolu, udeřil do tlačítka pro příjem a ozval se zadýchaný hlas: „Aleku, něco je tady!“ Byl to Carl Quint, jeden z jeho nejlepších lidí, „vyhledávač“.

Kyle stiskl tlačítko pro vysílání a přidržel ho: „Vím. Je to tady se mnou, ale je to v pořádku. Napůl jsem to očekával.“ Pak sepnul vnější okruh a promluvil k celému ústředí. „Mluví Kyle. Nechci s nikým mluvit, až do odvolání. Žádné zprávy, žádné hovory a žádné otázky. Pokud chcete, můžete poslouchat, ale nepokoušejte se vyrušovat. Později se vrátím.“ Spustil bezpečnostní program na klávesnici počítače na svém stole a zámky na dveřích a oknech se slyšitelným cvaknutím zapadly. Teď byl s Harrym Keoghem naprosto sám.

Kyle se přinutil uvolnit. Zíral na - ducha? - Keogha, který mu oplácel pohled z druhé strany stolu. A hlavou mu proběhla stará myšlenka, na kterou nikdy nezapomněl, od prvního dne, kdy sem, do INTESPu přišel pracovat.

Zatraceně legrační výbava. Roboti a romantika. Nákrasy a nadpřirozeno. Telemetrie a telepatie. Počítačem navržené vzorce a věštby. Spínače..., a strašidla!

Žádná strašidla, Aleku, odpověděl Keogh s lehkým, nehmotným úsměvem. Myslím, že tohle jsme si vysvětlili posledně, ne?

Kyle si pomyslel, že by se snad měl štipnout nebo udělat něco podobného, ale zapudil tu myšlenku. Také tohle všechno už zažil, tenkrát, posledně: „Posledně?“ řekl nahlas, protože to pro něj bylo jednodušší. „Ale to už je osm měsíců, Harry. Už jsem si začínal myslet, že o tobě nikdy víc neuslyšíme.“

To se klidně mohlo stát, řekl jeho host, aniž by pohyboval rty, protože mi můžeš věřit, že toho mám na práci hodně. Ale... něco se stalo. Kyleův strach ustupoval a jeho pulz se opět zpomaloval na normální. Opřel se ve svém křesle a prohlédl si muže před sebou od hlavy k patě. Ano, byl to Keogh, až potud to bylo v pořádku. Ale nebyl úplně stejný jako posledně. Minule si Kyle zpočátku myslel, že to - zjevení - je nadpřirozené. Ne jenom nevysvětlitelné a odporující přírodním zákonům nebo obdařené nadáním mimosmyslového vnímání, ale skutečně nadpřirozené, z jiného světa. Stejně jako nyní ho snímací zařízení v kanceláři nezaregistrovalo, přišlo a vyprávělo Kyleovi neuvěřitelně pravdivý příběh a pak odešlo, aniž zanechalo jedinou stopu. No, ne tak docela, protože všechno, co mu řeklo, napsal Kyle na papír. Když si na to jenom vzpomněl, ještě teď ho bolelo zápěstí, ale nemohl tu věc ani vyfotografovat, nemohl její hlas nahrát, nemohl jí ublížit ani jí jakkoli klást překážky. Celé ústředí teď poslouchalo Kyleův rozhovor s tím, s tou... s Harrym Keoghem - a přece slyšeli jenom Kyleův hlas. Ale Keogh tady byl, alespoň hlavní

termostat si to uvědomoval. Topení se samočinně zapnulo a začalo ohřívat vzduch, aby vyrovnalo náhlé ochlazení. Ano, a věděl to také Carl Quint.

Zdálo se, jako by postava byla vyleptána do bleděmodrého světla, přízračného jako měsíční paprsek a lehčího než obláček dýmu. Nehmotná, ale byla z ní cítit moc. Neuvěřitelná moc.

Pokud by se vzala v úvahu skutečnost, že se nohama nedotýká podlahy, mohl být Keogh asi sto sedmdesát pět centimetrů vysoký. Pokud by jeho tělo bylo hmotné místo toho, aby se skládalo ze světla, vážil by něco kolem šedesáti kilogramů. Všechno na něm bylo nyní neurčitě zářivé, jako by byl prosvícen nějakým slabým vnitřním svitem, takže si Kyle nemohl být jist barvami. Jeho vlasy, neupravená hříva, mohly být pískové a jeho tvář byla jemně posetá pihami. Mohlo mu být nějakých dvacet jedna nebo dvacet dva let.

Jeho oči byly zajímavé. Dívaly se na Kylea, a přitom se zdálo, že hledí skrz něj, jako by on sám byl zjevením a ne naopak. Byly modré - překvapivě skoro bezbarvé jako modrý neon - ale bylo v nich něco, co říkalo, že toho znají mnohem více, než mohly znát oči kteréhokoli dvaadvacetiletého muže. Zdálo se, že je v nich uzavřena moudrost věků, vědomosti staletí, ležící přímo za leskem modrého oparu, který je pokrýval.

V protikladu k nim byly jeho rysy jemné jako modravý porcelán. Vypadaly podivně křehce, jeho ruce byly úzké, ramena trochu shrbená, pokožka, pokud člověk odhlédl od pih, byla bledá a bez jizev, ale kvůli těm očím byste se za ním patrně na ulici otočili ještě jednou. Jinak to byl... prostě mladý muž. Nebo alespoň býval.

A teď? Teď byl něčím více. Tělo Harryho Keogha ve skutečnosti fyzicky neexistovalo, ale jeho vědomí ano. A jeho vědomí teď přebývalo v novém - doslova novém - těle. Kyle se přistihl při tom, jak začíná zkoumat tu část zjevení, ale rychle se vzpamatoval. Co tady bylo ke zkoumání? V každém případě to mohlo počkat, nebylo to důležité. Všechno, na čem záleželo, bylo to, že tady Keogh byl a to, že mu chtěl něco důležitého říct.

„Něco se stalo?“ opakoval Kyle Keoghovu poslední větu, ale vyslovil ji jako otázku: „Co se stalo, Harry?“

Něco příšerného! V téhle chvíli ti to mohu vyličit pouze v nejhrubších obrysech - jednoduše o tom toho sám moc nevím, ještě ne, ale pamatuješ si, co jsem ti říkal a sovětské pobočce E? A o Dragosanim? Víš, že jsi neměl možnost si to všechno ověřit, ale uvažoval jsi o tom alespoň? Věříš tomu, co jsem ti říkal o Dragosanim ?

Zatímco s ním Keogh mluvil, díval se Kyle uchváceně na jeho tělo, lišící se od toho, které viděl a cítil posledně. Protože teď, těsně nad pupkem zjevení, které měl před sebou, plul vzduchem zavěšený vysoko nad zemí a pomalu se otáčející kolem své vlastní osy malý nahý chlapeček nebo jeho duch, stejně nehmotný, jako byl Keogh sám. Dítě bylo schoulené jako zárodek, plovoucí v neviditelném pěnivém roztoku jako nějaký biologický exemplář, jako hologram, ale bylo to skutečné dítě, živé dítě, a Kyle také věděl, že je to Harry Keogh.

„O Dragosanim?“ vrátil se Kyle zpátky na zem: „Ano, věřím ti. Musím ti věřit. Ověřoval jsem si to, pokud jsem mohl, a bylo to přesně tak, jak jsi říkal. A co se týká Borowitzovy pobočky - cokoli jsi tam udělal, bylo to ničující! Rusové se s námi spojili o týden později a zeptali se nás, jestli o tebe máme zájem... totiž-“

O mé tělo?

„Jestli ho chceme zpátky, ano. Spojili se s námi, chápeš? Přímou. Nešlo to diplomatickou cestou. Nebyli připraveni připustit, že existují, stejně jako neočekávali, že jsme to připraveni připustit my. Tudíž jsi neexistoval ani ty, ale oni se nás zeptali, jestli tě přesto nechceme zpátky. Přišli o Borowitze a mají teď nového šéfa, Felixe Krakoviče. Říkal, že tě můžeme dostat, pokud mu řekneme jak. Jak jsi udělal to, co jsi udělal jim. Přesněji řečeno, co jsi jim vlastně udělal. Je mi to moc líto, Harry, ale museli jsme tě zapřít a říct jim, že tě neznáme. Ve skutečnosti jsme tě opravdu neznali. Věděl jsem o tobě jenom já a přede mnou sir Keenan, ale kdybychom připustili, že jsi jedním z nás, pak by to, co jsi udělal, mohlo být pokládáno za útok.“

Opravdu, bylo to peklo! řekl Keogh. Poslyš, Aleku, tentokrát to nebude tak jako posledně, když jsme spolu mluvili. Na to nemám dost času. V metafyzické rovině mám poměrnou volnost. V Mobiově

kontinuu jsem volný, ale tady, ve fyzickém světě jsem teď ve skutečnosti vězněm malého Harryho. Zrovna teď spí a já mohu používat jeho podvědomí stejně jako své, ale když je vzhůru, jeho vědomí patří jenom jemu a já jsem k němu přitahován jako magnetem. A čím je silnější, jak se jeho vědomí učí, tím méně svobody mi poskytuje. Nakonec ho budu nucen úplně opustit a existovat jenom v Mobiově kontinuu. Vysvětlím ti to později, pokud k tomu budu mít příležitost, ale prozatím nevíme, jak dlouho bude ještě spát, takže bychom měli začít s časem zacházet uvažlivě. A to, co ti musím říct, nemůže dál čekat.

„A souvisí to nějak s Dragosanim?“ zamračil se Kyle: „Ale Dragosani je mrtvý. Sám jsi mi to řekl.“ Keoghova tvář - tvář jeho zjevení - byla teď vážná. Pamatuješ si, co byl zač, ten Dragosani?

„Byl nekromant,“ řekl Kyle okamžitě beze stínu pochybnosti v hlase. „Tak jako ty.“ Hned si uvědomil svůj omyl a málem si překousl jazyk. Ne tak jako já opravil ho Keogh. Byl jsem a jsem nekroskop, ne nekromant. Dragosani kradl tajemství mrtvých jako... jako šílený zubař, který vytrhne zdravý zub - bez umrtvení. Co se týče mne, já s mrtvými mluvím a vážím si jich. A oni si váží mne. ale dobrá, vím, že to bylo jen přehnutí. Ví, že to tak nemyslel. Takže ano, byl nekromantem, ale díky tomu, co mu udělala ta stará věc pod zemí, byl ještě něco více. Byl něco mnohem horšího.

Samozřejmě. Teď si Kyle vzpomněl: „Myslíš to, že byl také upírem.“ Keoghův chvějící se obraz přikývl. Přesně tohle jsem měl na mysli. A proto jsem teď tady. Pochop, jsi jediný člověk na světě, kdo s tím může něco udělat. Ty se svou pobočkou a možná ještě její ruský protějšek.

A až pochopíš, o čem mluvím, pak tím budeš muset něco udělat. Keogh mluvil s takovou naléhavostí a v jeho hlase znělo tolik varování, až Kyleovi přeběhl mráz po zádech. „Udělat něco s čím, Harry?“ S ostatními, odpovědělo zjevení. Víš, Aleku, Dragosani a Tibor Ferenczy nebyli jediní. A jen Bůh sám ví, kolik jich vlastně je!

„Upíři?“ Kyle sebou polekaně trhl. Ještě si příliš dobře pamatoval ten příběh, který mu Keogh vyprávěl před osmi měsíci: „Jsi si jistý?“ Ano. V Mobiově kontinuu - když jsem se díval dveřmi času minulého a toho, který má teprve nastat - jsem viděl jejich šarlatové niti. Neznám je a možná se s nimi nikdy ani nesetkám, ale křížují modrou životní nit mladého Harryho. Ano, křížují také tvou!

Když to Kyle uslyšel, bylo to, jako by se do jeho srdce vnořila chladná čepel neviditelného nože:

„Harry,“ řekl zmateně, „měl bys... měl bys mi raději říct všechno, co víš a pak mi poradit, co mám udělat.“

Řeknu ti tolik, kolik budu moci, a pak se pokusíme rozhodnout, co musí být vykonáno. Co se týče toho, jak vím to, co ti teď řeknu... Zjevení pokrčilo rameny. Jsem nekroskop, vzpomínáš si? Hovořil jsem se samotným Tiborem Ferenczym, jak jsem mu to kdysi slíbil, a kromě něj i s někým jiným. S jeho poslední obětí. Ale o něm více později. Hlavní část příběhu patří Tiborovi... .

Druhá kapitola

Stará Věc pod zemí se třásla, minutu za minutou, jemně se zachvívala a pracně se snažila o návrat do svého věčného snění. Něco ji vyrušovalo, hrozilo, že ji vyzvedne z její temné dřímoty, ale spánek se stával zvykem, který uspokojoval všechny její potřeby... téměř.

Sklouzla zpátky do svých odporných snů - o šílenství a mrzačení, o pekle života a hrůze umírání a o radostech krve, krve, krve - a cítila chladné objetí sesedlé země, která ji pevně věznila, tlačila svou tíhou dolů a držela ji v jejím temném hrobě. A přesto byla země její dobrá známá a už dávno pro ni neznamenalala hrůzu, temnota byla stejná jako temnota v místnosti zastíněné okenicemi, Jako neproniknutelné šero dostačující ke hlídání, zakázané okolí a umístění mauzolea ji nejen odlučovalo od lidí, ale také ji chránilo. Byla tady bezpečná. Navždy prokletá, jistě - odsouzená po všechny časy, ano, ledaže by se stal zázrak a pomoc přišla zvenčí - ale také v bezpečí, a bylo důležité si bezpečí zachovat. Bezpečí před lidmi - hlavně před lidmi, alespoň před většinou z nich - kteří ji sem svrhli. Protože ve svém snění seschlá věc pod zemí zapomněla na to, že tito lidé jsou už dávno mrtví. A jejich synové také. A jejich, a jejich...

Stará Věc pod zemí žila pět set let a stejně dlouho už ležela nemrtvá ve svém nesvatém hrobě. Nad ní, v šeru světliny pod nehybnými, sněhem obtíženými stromy, mohly o jejích časech vyprávět povalené kameny a překlady její hrobky, ale jen Věc sama je znala. Její jméno bylo... ale ne, Vampýři jména

neznali. Jméno jejího hostitele bylo Tibor Ferenczy a Tibor byl zpočátku člověk, ale to bylo téměř před tisíci lety.

Tibor, jako část věci, ještě stále existoval pod zemí, ale jiný, proměněný, promíslený a metamorfovaný do svého upířího „hosta“. Ti dva byli nyní jedno, neoddělitelně spojení, ale ve snech, které trvaly celé milénium, se Tibor mohl vracet ke svým kořenům, jít zpátky do své nesmírně kruté minulosti...

Na samém začátku se nejmenoval Ferenczy, ale Ungar, ale to nebudilo žádnou vážnost. Jeho předkové byli sedláci, kteří přišli z Maďarského knížectví přes Karpaty, aby se usadili na březích Dněstru, který plynul k Černému moři, ale slovo „usadit se“ je výraz, který by se dal použít jen stěží. Museli válčit s Vikingy (strašlivými Varjagy) na řece, po které připlouvali od Černého moře, s Chazary a jejich poddanými Maďary ze stepí a nakonec se zuřivými kmeny Pečeněhů, kteří podnikali neustále rozpínavé nájezdy na západ a sever. Tibor byl ještě mladý muž, když nakonec Pečeněhové dobyli pochmurnou pevnost, kterou nazýval svým domovem, a on jako jediný přežil. Poté uprchl na sever do Kyjeva.

Už dávno nebyl sedlákem, a jelikož byl díky své pozoruhodné velikosti - která za těch dnů, kdy byla většina mužů malé postavy, dělala z Tibora Valacha něco jako obra - daleko více stavěný pro boj, zaprodal se v Kyjevě do služeb Vladimíra I. Vlad ho ustavil malým vojvodou neboli válečným náčelníkem a dal mu stovku mužů: „Připoj se k mým bojarům na jihu,“ rozkázal mu: „Odrážej a zabíjej Pečeněhy, nenech je překročit Ros a při jménu našeho nového křesťanského Boha ti slibuji, že ti dám jak korouhev, tak titul, Tibore Valachu!“ Tibor k němu přišel, když byl zoufalý, takže věděl, o čem mluví. Ve svém snu si věc pod zemí vzpomněla, jak mu odpověděl: „Titul i korouhev si ponech, můj pane - ale dej mi ještě o stovku mužů více a nevrátím se do Kyjeva dříve, než pro tebe zabiju tisíc Pečeněhů. Ano, a přinesu ti jejich palce jako důkaz!“

Dostal svou stovku mužů, také, ať chtěl nebo ne, svou korouhev, zlatého draka s jedním drápem pozvednutým ve výstraze: „Je to drak našeho pána Krista, kterého nám přinesli Řekové,“ řekl mu Vlad: „Teď se drak dívá z křesťanského Kyjeva - přehlíží celé Rusko - a řve ze tvé korouhve hlasem našeho Pána! Jaký svůj znak k němu připojíš?“ Téhož rána položil tuto otázku pultuctu dalších nezralých obránců, z nichž bylo pět bojarů se svými stoupenci a jeden s nájemnými žoldáky. Všichni si vybrali symboly, které ladily s drakem. Avšak Tibor nikoliv: „Nejsem žádný bojar, pane,“ řekl mu Valach s pokrčením ramen. „Nedá se říct, že by dům mého otce nebyl hoden úcty, naopak, a byl postaven slušným mužem - ale v žádném případě nebyl královský. V mých žilách nekoluje ani kapka knížecí nebo panské krve. Až si vyberu svůj znak, bude umístěn nad tvým drakem.“

„Nejsem si jist, že se mi líbíš, Valachu.“ Vlad se zamračil, trochu rozpačitý před tím velkým, zachmuřeným mužem: „Tvůj hlas odhaluje až příliš nahlas tvé nezkušené srdce. Ale-“ a také on pokrčil rameny, „dobrá, vyber si svůj znak až po svém vítězném návratu. A Tibore, přines mi ty palce, nebo tě nechám pověsit za tvé vlastní!“ A téhož dne v poledne vyšlo z Kyjeva sedm smíšených rot, posily pro obležené obranné pozice u Rosu.

O rok a měsíc později se Tibor vrátil skoro se všemi svými muži, nepočítaje v to osmdesát dalších, které naverboval mezi sedláky, skrývajícími se v kopcích a údolích jižního Chorvatska. Nežádal o slyšení, ale vtrhl do Vladovy soukromé kaple, kde byla zrovna sloužena mše. Ponechal své unavené muže venku, vzal si s sebou pouze malý vak, který chřestil, a takto se připojil ke knížeti Vladimíru Svjatoslavičovi při jeho modlitbách a čekal, až skončí. Za ním stáli kyjevští měšťané a čekali v mrtvolném tichu, až jej bude chtít kníže vyslechnout.

Nakonec se k němu Vlad a jeho řečtí mniši otočili. Pohled, který se jim naskytl, budil strach. Tibor na sobě měl prach polí a lesů, byl pokrytý špinou, přes celou pravou tvář mu táhla čerstvě zahojená jizva, hluboká skoro až na kost, která tvořila bledý pruh. Odešel jako sedlák a vrátil se jako někdo úplně jiný. Hrdý jako jestřáb, s nosem lehce zahnutým pod zježeným obočím, které mezi očima téměř srůstalo, se díval žlutýma, nemrkajícíma očima. Měl kníry a rozčuchané, dlouhé černé vousy, byl oblečen do zbroje nějakého pečeněžského náčelníka, ověšený zlatem a stříbrem, a v lalůčku levého ucha se mu pohupovala náušnice s drahým kamenem. Hlavu měl celou oholenou kromě černých pramenů vlasů nad čelem, sčesaných každý na jednu stranu ve stylu šlechticů, a celým svým zjevem nedával nijak znát, že by si uvědomoval, že stojí na posvěceném místě, nebo že ví, kde se vlastně nachází.

„Teď už vím, kdo jsi, Tibore Valachu,“ zasyčel. Vlad: „Copak se nebojíš pravého Boha? Netřeseš se

snad před Kristovým křížem? Modlil jsem se za tvé vítězství a ty-“

„A já jsem ti přinesl tohle.“ Tiborův hlas byl hluboký a plný zármutku. Vysypal obsah svého vaku na kamennou podlahu. Knížecí suita a kyjevští měšťané kteří stáli za zády svého pána, vydechli a beze slova vytřeštili oči. U Vladových nohou zachrastily na hromadě bílé kosti: „Cože?“ zachraptěl: „Cože?“

„Palce,“ řekl Tibor: „Maso jsem z nich nechal vyvařit, aby neshnily. Pečeněhové jsou zahrnutí, uvěznění mezi Dněstrem, Bugem a mořem. Obklíčili je tam tvoji bojaři. Věřím, že je tam dokážou zvládnout beze mě a mých lidí. Slyšel jsem totiž, že se Polovci zvedají na východě jako vítr. A také v Turecku narůstají armády, připravené k boji!“

„Ty jsi slyšel? Ty jsi slyšel? A jsi snad nějaký mocný vojvoda, co? Povýšil ses snad na Vladimírovy uši? A co tím chceš říct, „já a moji lidé“? Těch dvě stě mužů, s nimiž jsi šel do boje, patří mně!“

Nato se Tibor zhluboka nadechl. Udělal krok zpět - a zastavil se. Pak se trochu neohrabaně uklonil a řekl: „Samozřejmě, že patří tobě, kníže. Také těch osmdesát uprchlíků, které jsem shromáždil a vycvičil z nich bojovníky. Všichni jsou tví. A co se týče toho, jestli se pokládám za tvé uši, pokud jsem slyšel špatně, pak mě ohluš, ale má práce na jihu skončila a myslel jsem, že tady mne budeš potřebovat víc. Hranice Kyjeva jsou velké a vojáků je dnes málo...“

Vladovy oči zůstávaly zastřené: „Pečeněhové jsou tedy v zálivu, říkáš ! „ - a dáváš to za zásluhu pouze sobě?“

„Ve vši skromnosti. Tohle a ještě více.“

„A mé muže jsi přivedl zpátky beze ztrát?“

„Hrstka jich padla,“ pokrčil Tibor rameny: „Ale našel jsem osmdesát, aby je nahradili.“

„Ukaž mi je.“

Prošli velkými dveřmi na široké schody ke kapli. Tam na náměstí čekali v tichosti Tiborovi muži, někteří na koních, ale většina pěších, všichni po zuby ozbrojení, a jeden vedle druhého vyhlíželi velice bojovně. Byla to stejná politováníhodná cháska, se kterou vyjel Valach z města pryč, ale teď už zdaleka nebyla politováníhodná. Na třech dlouhých žerdích vlála jeho vlajka, zlatý drak, nad jehož hřbetem visel černý netopýr, s karneolovými očima.

Vlad pokýval hlavou: „Tvůj znak,“ poznamenal, možná trochu kysele: „Netopýr.“

„Černý netopýr Valachů, ano,“ řekl Tibor. Jeden z mnichů promluvil: „Ale nad drakem?“

„Tibor se na něj zašklebil jako vlk: „Byli byste raději, kdyby drak na mého netopýra močil?“

Mniši vzali knížete stranou, zatímco Tibor stál a čekal. Nemohl slyšet, co říkají, ale často si to od té doby představoval.

„Ti jeho muži jsou mu naprosto oddáni! Vidíš, jak hrdě stojí pod jeho vlajkou?“ zašeptal nejstarší mnich tím vychytralým řeckým způsobem. „To by mohlo znamenat potíže.“

A Vlad: „Dělá ti to starosti? Mám jenom ve městě pětkrát tolik lidí, kolik je jich.“

Ten Řek: „Ale tito muži jsou zkušení v boji, jsou to všechno válečníci!“

Vlad: „Co tím chceš říct? Mám se jich snad bát? V mých žilách koluje varjažská krev a nebojím se žádného člověka!“

Řek: „Samozřejmě, že ne. Ale... povyšuje se nad svou úroveň, tenhle žoldák. Copak bychom mu nemohli najít nějaký úkol - jemu a hrstce jeho mužů - a zbytek si tady ponechat, aby podpořili městské obránce? Tímto způsobem, v jeho nepřítomnosti, se jejich věrnost přesune daleko více k tobě.“

A Vladimír Svjatoslavič přimhouřil oči ještě více. Pak - se souhlasným přikývnutím, řekl. „Něco bych pro něj měl. Ano, a myslím si, že máš pravdu - bude lepší, když se ho zbavím. Tihle Valaši jsou pěkně prohnání. Hodně nesnášenliví...“ A nahlas řekl k vojvodovi: „Tibore, dnes večer tě poctím ve svém paláci. Tebe a tvých pět nejlepších. Pak mi můžeš vyprávět o svých vítězstvích, ale budou tam dámy, takže se vykoupej a nech svou zbroj v komnatách a stanech.“

S krátkou ztuhlou úklonou se Tibor obrátil, sešel po schodech ke svému oddílu a odváděl své muže pryč. Na jeho rozkaz, když odcházeli z náměstí, udeřili svými zbraněmi a vydali jediný, ostrý, zvonivý výkřik:

„Kníže Vladimír!“ Pak odešli podzimním ránem do Kyjeva, kterému se říkalo Město na pokraji hvozdů... Bez ohledů na vyrušení, na neznámé obtěžování, Věc pod zemí pokračovala ve snění. Brzy měla padnout noc a Tibor byl na noc citlivý jako kohout na první denní světlo, ale teď snil.

Noc v paláci - obrovském hradu s kamennými krby v každé z místností, v nichž plály ohně vonící smůlou

- Tibor měl oblečené čisté, i když hrubé prádlo pod bohatým rudým šatem, který stáhl z jednoho vysoce postaveného Pečeněha. Jeho tělo bylo umyté a navoněné, vydělané jako kůže, a prameny vlasů nad čelem měl bohatě naolejované. Poskytoval velkolepý pohled. Také jeho důstojníci byli vyšňoření. I když před ním očividně stáli ve strachu, jednal s nimi s jistou důvěrností, ale k dámám byl dvorný a k Vladovi zdvořilý.

Bylo možné, jak o tom Tibor později uvažoval, že si Vlad nebyl jistý. Valach se ukázal jako výborný válečník, opravdový vojvoda. Ve skutečnosti by z něj měl udělat bojara a dát mu nějakou zemi. Člověk bojoval ještě odhodlaněji, pokud bránil něco, co mu patřilo, ale v Tiborovi bylo něco temného, co Vlada zneklidňovalo. Možná jeho řeční rádci měli pravdu.

„Teď mi řekni, jak sis poradil s Pečeněhy, Tibore Valachu,“ přikázal nakonec Vladimír, když se všichni najedli. Chodů bylo mnoho, řecké klobásy, balené ve vinných listech, kýty, pečené po vikingském způsobu, a guláše, podávané v obrovských kotlích. Medovina a víno, donášené po celých vědrech. Všichni u stolu si odřezávali svými noži kusy uzeneho, a teprve teď se začaly mezi hlukem provázejícím jídlo ozývat krátké útržky rozhovorů. Tiborův hlas, ačkoli je stěží přehlušil, na sebe okamžitě upoutal pozornost. A postupně všichni kolem velkého stolu umlkli: „Pečeněhové přicházejí po skupinách a kmenech. Nejsou jako velké vojsko, není v nich mnoho jednoty, mají své náčelníky, kteří se navzájem předhánějí. Příkopy a opevnění u Rosu na pokraji zalesněné stepi je zastavily, protože nebyli jednotní. Pokud by přitáhli jako velké vojsko, mohli by překročit řeku a opevnění v jednom dni a hnali by všechny před sebou. Ale oni se pokusili naše obranné pozice obejít. Spokojili se s tím, co mohli rychle uloupit při krátkých výjezdech východním a západním směrem. Vydrancovali tak Kolomyju na západním křídle. Překročili za dne Prut, přeběhli do lesů, přes noc odpočívali a s prvním denním světlem zaútočili. To byl jejich způsob, takhle pomalu postupovali.

Situaci jsem viděl následovně: protože jsme měli obranná postavení, využili jsme je, skryli jsme se za nimi. Příkopy sloužily jako hranice. Do té chvíle jsme se spokojili tím, že jsme říkali: „Na jih od těchto opevnění leží území Pečeněhů a my je tam musíme udržet.“ A proto nás také Pečeněhové, jakkoli to byli barbaři, drželi v obležení! Sedával jsem na zdech našich pevností a vídal naše nepřátele beze strachu tábořit. Kouř z jejich ohňů stoupal vysoko a oni se ničeho neobávali, protože my jsme je na „jejich“ území neobtěžovali.

Když jsem opouštěl Kyjev, kníže Vladimíre, řekl jsi: „Odrážej Pečeněhy a zabraň jim v tom, aby překročili Ros.“ Ale já si řekl: „Stíhej ty d'ábly a pobij je!“ Jednoho dne jsem spatřil ležení, ve kterém jich bylo na dvě stě, měli s sebou své ženy, dokonce i děti! Byli utábořeni za řekou, na Západě, úplně stranou od ostatních tábořišť. Rozdělil jsem svých dvě stě mužů napolovic. Polovina se mnou za soumraku překročila řeku. Přikradli jsme se k pečeněžským ohňům. Měli sice postavené stráže, ale většina z nich spala - a my jim podřízli hrdla tak rychle, že si ani neuvědomili, kdo je zabil! Pak jsme vtrhli do tábora - ale všechno v tichosti. Přikázal jsem svým mužům, aby se pomazali blátem. Každý, kdo nebyl zablácený, byl Pečeněh. V temnotě jsme je vraždili, stan po stanu. Byli jsme jako velcí netopýři v noci, která byla velice krvavá.

Když se tábor probudil, polovina z nich byla mrtvá. Ostatní nás začali pronásledovat. Vedli jsme je zpátky k Rosu, a oni nás honili, odhodláni nás chytit u řeky, a všichni křičeli a ječeli své válečné pokřiky! Ale my nekřičeli ani neječeli. U řeky, na pečeněžské straně, ležela a čekala druhá stovka mých lidí. Všichni pomazaní blátem. Neudeřili na své tiché blátivé bratry, ale vyřídili se na jejich řvoucí pronásledovatele. Pak jsme se obrátili k Pečeněhům čelem a povraždili je do posledního muže. A odsekali jsme jejich palce...“ Odmlčel se.

„Výborně!“ řekl kníže Vladimír omámeně.

„A jindy jsme táhli ke Kamenci, který byl v obležení,“ pokračoval Tibor. Znovu jsem rozdělil své muže. Pečeněhové kolem města nás spatřili a začali nás pronásledovat. Zavedli jsme je do strmé rokliny, kterou, když jsme se prodrali na druhou stranu, druhá polovina mých mužů zasypala lavinou kamení. Tenkrát jsem přišel o mnoho palců, které zůstaly pod balvany - jinak bych ti byl přinesl ještě jeden takový vak!“ Kolem stolu panovalo nyní naprosté ticho. Nebylo to způsobeno ani tak vyprávěním o těchto činech, ale spíše kamenným hlasem vypravěče, zbaveným všech pocitů. Když tenkrát Pečeněhové zaútočili, vyloupili a vyvraždili opevnění tohoto muže, udělali z něj naprosto nelítostného zabijáka.

„Slyšel jsem hlášení, samozřejmě,“ přerušil nakonec Svjatoslavič mlčení, „jakkoli pro mě byla až do této chvíle nejasná, ale je to něco, co je třeba promyslet. Takže moji bojaři zahnali Pečeněhy zpátky, říkáš? Naprostý zvrát situace? Možná se od tebe přitom něco naučili, co?“

„Naučili se, že postáváním na stráži na vysokých zdech nedosáhnou ničeho!“ řekl Tibor: „Promluvil jsem k nim a řekl jim: „Léto končí. Pečeněhové dál na jih jsou líní a tloustnou, protože nemají co na práci, nečekají, že proti nim vytáhneme. Stavějí stálá opevnění a zimoviště. Stejně, jako před nimi Chazaři, odkládají meče a berou do ruky pluhy. Pokud na ně udeříme, padnou jako tráva pod kosou!“ Nato se všichni bojaři shromáždili, překročili řeku a vtrhli hluboko do jižních stepí. Zabíjeli jsme Pečeněhy, kdekoli jsme na ně narazili.

Ale brzy poté jsem zaslechl zvěsti o velké hrozbě, která se chystá, totiž že východní Polovci povstávají! Rozlévají se z velkých stepí a pouští, roztahují se na západ - a brzy budou stát u našich dveří. Když Chazaři padli, nechali cestu otevřenou pro Pečeněhy. A po Pečenězích? Proto jsem si pomyslel - proto jsem si dovolil pomyslet - že mi možná Vlad dá velké vojsko a vyšle mě na východ, abych potřel jeho nepřátele, dokud nejsou příliš silní...“

Dlouhou chvíli kníže Vladimír jenom seděl a díval se na něj napůl přivřenýma očima. Pak potichu řekl: „Urazil jsi dlouhou cestu za rok a měsíc, Valachu...“ a nahlas, ke svým hostům: „Jezte, pijte, bavte se! Uctěte tohoto muže. Tolik mu toho dlužíme.“ Ale jak hostina pokračovala, vstal a naznačil Tiborovi, aby s ním šel ven. Vyšli z budovy na pozemky kolem paláce, do chladného podzimního vzduchu. Kouř z hořícího dřeva se válel pod stromy.

Nedaleko paláce kníže zastavil: „Tibore, musíme si spolu promluvit o tom tvém nápadu - o tom nájezdu na východ, protože o to ve skutečnosti jde - protože si nejsem tak docela jist, že jsme na to připraveni. Už to tady jednou bylo, však víš.“ Hořce pokýval hlavou: „Sám velkokníže se o to pokoušel. Nejdříve si to vyřídil s Chazary - Svjatoslav je vyhladil, a Byzantinci jeho práci dokončili - a pak se vydal na jih do Makedonie a Bulharska. A zatímco tam byl, kočovníci oblehli samotný Kyjev! A zaplatil za svou horlivost? Ano, ačkoli o něm bylo napsáno tolik básní. Kočovníci ho utopili v peřejích a udělali si z jeho lebky kalich! Byl ukvapený, chápeš? Ano, zbavil se Chazarů, to bylo v pořádku, ale jen proto, aby udělal místo pro ty proklaté Pečeněhy! A já bych měl být ukvapený stejně tak?“

Valach stál v soumraku chvíli tiše: „Takže mě pošleš zpátky do jižních stepí?“

„Mohu a nemusím. Mohu tě odvolat z bojů pryč, udělat tě bojarem, dát ti zemi a muže, kteří se ti o ní budou starat. Je tu spousta dobré země, Tibore.“

Tibor potřásl hlavou: „Pak dám přednost návratu do Valašska. Nejsem sedlák, kníže. Už jsem to vyzkoušel a přišli Pečeněhové, kteří ze mě udělali válečníka. Od té chvíle jsou všechny mé sny mdlé. Sny o krvi, a o krvi mých nepřátel, nepřátel této země.“

„A co moji nepřátele?“

„Jsou stejní. Jenom mi je ukaž.“ „Dobrá,“ řekl Vlad: „Ukážu ti jednoho z nich. Znáš hory na Západě, které nás oddělují od Maďarska?“

„Moji předkové byli Ungaři,“ řekl Tibor: „A co se týká těch hor, narodil jsem pod nimi. Ne na Západě, ale na jihu, v zemi Valachů, za jejich ohybem.“

Kníže přikývl: „Takže máš své zkušenosti s horami a jejich proradností. Dobrá. Ale na mé straně těchto kopců, pod Galichem, v kusu země, které se podle jistých lidí říká Chorvatsko, žije bojar, který je..., ne zrovna můj přítel. Pokládám ho za jednoho z těch, kteří mi jsou povinováni věností, ale když jsem svolal své bojary a malá knížata, on nepřišel. Když jsem ho pozval do Kyjeva, neodpověděl mi. Když jsem vyjádřil své přání setkat se s ním, nedbal na to. Pokud není mým přítelem, může být pouze mým nepřítelem. Je jako pes, který nepřichází na zavolání. Divoký pes, jehož domov je v horské tvrzi. Až do této chvíle jsem neměl ani dost času a chuti, ani dost moci na to, abych ho vytáhl z jeho nory ven, ale-“

„Cože?“ Tibor byl překvapen a jeho výkřik Vlada přerušil: „Promiň, kníže, ale ty - a málo moci?“

Vladimír. Svjatoslavič potřásl hlavou: „Nerozumíš mi,“ řekl: „Samozřejmě, že mám moc. Kyjev má moc. ale čím dál bych ji chtěl prosazovat, tím by byla dražší! Mohu snad svolat celé své vojsko, abych se vypořádal s jedním vzpurným poddaným? A zatímco se do toho pustím, nechat Pečeněhy přitáhnout zpátky? Mohu snad postavit vojsko ze sedláků, rolníků a písařů, nezkušených v boji? A i kdybych to udělal, co potom? Vojsko nedokáže dostat toho Ferencyho z jeho tvrze, pokud ji nebude chtít opustit

sám. Vojsko ji nedokáže ani zničit, její obrana je příliš silná! Proč? Jsou tam horské průsmyky, strže a laviny! S hrstkou zuřivých, věrných obránců může zadržet jakékoli vojsko, které bych byl schopen proti němu vypravit. Jistě, kdybych mohl postrádat dva tisíce mužů, mohl bych ho možná nechat vyhladovět obléháním, ale za jakou cenu? Na druhou stranu, čeho nemůže dosáhnout velké vojsko, může být lehce uskutečnitelné - pro jednoho odvážného, chytrého a věrného muže..."

„Říkáš, že chceš toho Ferencyho dostat z jeho hradu a přivést do Kyjeva?“

„Na to už je pozdě, Tibore. Ukázal mi, jak si mě „váží“. Jak si potom mohu vážit já jeho? Ne, chci, aby byl mrtvý! Jeho země pak připadne mně - jeho hrad v horách, jeho domácnost i sluhové. A jeho smrt bude varováním pro ostatní, kteří si myslí, že mohou stát stranou.“

„Takže nechceš jeho palce, ale jeho hlavu!“ Tiborův smích byl hrdelní, neveselý.

„Chci jeho hlavu, jeho srdce a jeho korouhev. Chci, aby všechny tyto tři věci shořely na hranici tady, v Kyjevě!“

„Jeho korouhev? Takže má znak, ten Ferency? Můžu vědět, co má v erbu?“

„Podle všeho,“ řekl kníže se šedýma očima náhle zamyšlenýma. Ztlumil hlas a rozhlédl se na okamžik soumrakem, jako by se chtěl přesvědčit, že nikdo neposlouchá. „Jeho znakem je rohatá hlava d'ábla s rozeklaným jazykem, ze kterého odkapávají krůpěje krve..."

Krev! Krůpěje krve, vsakující se do černé země.

Slunce se dotklo obzoru a žhnulo rudě jako,.. jako velká krůpěj krve. Brzy je země vsákne. Stará Věc pod zemí se znovu zachvěla, její kožená slupka z kůže s kostmi zapraskala jako vysušená houba, aby přijala dar země, krev, která prosakovala vrstvou listů, kořeny a černou, věkovitou zemí dolů, tam, kde ve svém mělkém hrobě leželo tisícileté stvoření - Tibor. . . .

Tibor podvědomě cítil vsakující krev a věděl tak, jak „vědí“ všichni spáči, že je to pouze součást snu. Jiné by to bylo, kdyby stálo slunce na obloze a vsáknutá krev by se ho skutečně dotkla, ale nyní si jí nevšiml a vrátil se do doby o téměř tisíc let zpátky, když byl ještě člověkem a odjel do Chorvatska s úkolem zavraždit...

Cestovali jako lovci, Tibor a jeho sedm mužů, jako Valaši, jedoucí podél záhybu Karpat stezkou, která je měla zavést hluboko do severních lesů ještě před začátkem zimy. Ve skutečnosti vyjeli z Kyjeva kolem Kolomyje a přímo k horám, ale vzali si s sebou veškerou výbavu lovců, aby mohli podpořit svou historku. Zabralo jim to tři týdny celodenní jízdy, než dojeli k místu pod ochranou hor („vesnicí“, sestávající z hrstky kamenných domů, postavených na úbočí kopce, půltuctu momentálně obydlených chat a shluku cikánských stanů z vydlabaných kůží se srstí obrácenou dovnitř), kterému současní obyvatelé říkali Moufo Alde Ferenc Jaborov, v řeči obvykle zkrácené na Ferenc, což znělo v jejich podání spíše jako „Ferengi“. Toto jméno znamenalo „Starcovo místo“ nebo „Místo starého Ferengiho“ a Cikáni je vyslovovali potichu a hlasem plným úcty.

Bylo tam možná sto mužů, nějakých třicet žen a stejně tolik dětí. Polovina mužů byli lovci, kteří tudy jen projížděli, nebo budoucí osadníci, vyhnaní ze své půdy pečeněžskými nájezdníky, hledající svůj nový domov severněji. Mnoho z těch, kteří přijeli teprve nedávno, s sebou mělo své rodiny. Zbytek byli rolníci, obyvatelé Ferengi Jaborova nebo Cikáni, kteří se sem stahovali na zimu. Přicházeli sem už od nepaměti, patrně proto, že „ten Starý d'ábel“, který tady byl bojarem, je nikdy neodmítl. Právě naopak, v těžkých dobách o něm bylo známo, že zásoboval své usedlíky jídlem ze své vlastní spíže a vínem ze svých sklepů.

Když Tibor požádal o jídlo a pití pro sebe a své muže, poslali ho do domu z klád, který stál v borovém hájku. Dalo by se říct, že to byl hostinec s malými místnostmi, umístěnými v podkroví, do nichž se vstupovalo po provazových žebřících, když si strážník přál spát, vytáhl žebřík nahoru. Dole pak byly dřevěné stoly a lavice a na konci velké místnosti stál výčep, ve kterém byly soudky se slivovicí a džbány čerstvého piva. Jedna ze zdí byla postavena napůl z kamenů a v obrovském krbu plál oheň. Nad ním byl pověšen železný kotel s gulášem, z něhož se linula silná vůně papriky. Ze hřebíků na stěně poblíž ohně visely věnce cibule, vedle nich obrovské klobásy, plné nahrubo sekaného masa, v košicích na stole ležely pecny černého chleba, pečeného v kamenné peci po straně ohně.

Muž, jeho žena a otrhaný syn pobíhali po místnosti. Cikáni, hádal Tibor, kteří se rozhodli, že se tady

usadí. Mohli si vybrat lépe, pomyslel si, když ucítil chlad ze stínů hor, tyčících se kolem. Hor, jejichž přítomnost bylo cítit dokonce i přes dveře. Bylo to ponuré místo, zamračené a zlověstné. Valach řekl svým mužům, aby s nikým nemluvili, ale když si odložili, sedli ke stolu, jedli a pili, potichu mluvili jeden s druhým, sám se rozdělil o džbán pálenky se svým hostitelem: „Kdo jsi?“ zeptal se ho ten větrem ošlehaný, starý muž.

„Ptáš se mě, čím vším jsem byl a kde všude jsem byl?“ odpověděl Tibor. „To by bylo jednodušší, než ti říct, kdo jsem.“

„Řekni to tak, jak uznáš za vhodné.“

Tibor se usmál a usrkl pálenky: „Byl jsem chlapcem pod Karpaty. Můj otec byl Ungar, který přešel hranice do jižních stepí, aby tam sedlačil - on, jeho bratři se svými rodinami a příbuznými. Budu stručný. Přišli Pečeněhové, všechno vyplenili a naše usedlost byla zničena. Od té doby jsem se potuloval, válčil jsem s barbarem kvůli pomstě a pro to málo, co jsem si na něm mohl vzít, dělal jsem něco tuhle a něco tamhle, teď jsem lovec. Viděl jsem hory, stepi, lesy. Sedlačení je tvrdá práce, a pouštěním žilou člověk zahořkne, ale ve městech dávají za kůže pěkné peníze. Také ses trochu potuloval, co?“

„Tu a tam,“ pokrčil ten druhý rameny a přikývl. Byl snědý jako vyuzená kůže, od výstřelků počasí zvrásněný jako vlašský ořech, přihrbený jako vlk. Nebyl mladý, ale jeho vlasy byly stále černé, stejně jako oči a zdálo se, že má všechny zuby, ale pohyboval se opatrně a jeho ruce byly pokrivené. „A dělal bych to pořád, kdyby mě nezačaly zlobit kosti. Měli jsme vozík se dvěma koly, obalenými kůží, která se rozbila, když byla špatná cesta. Vezli jsme na něm celý náš dům a všechno zboží, velký stan s místnostmi, hrnce na vaření a nářadí. Byli jsme – jsme Szganyové, Cikáni, a stali se z nás Szganyové Ferengi, když jsem to tu postavil.“ Zvedl hlavu a podíval se vzhůru s očima rozšířenými na jednu vnitřní stěnu domu. Byl to pohled stejně uctivý, jako plný strachu. Nebylo tam žádné okno, ale Valach věděl, že stařec hledí k vrcholům hor,

„Szganyové Ferengi?“ opakoval Tibor: „Připojili jste se k bojaru Ferenczymu v jeho hradu, co?“

Starý Cikán sklopil oči z neviděných výšin, trochu se odtáhl a podíval se na něj podezřívavým pohledem. Tibor mu rychle nalil více jeho vlastní pálenky. Ten druhý zůstal tichý a Tibor pokrčil rameny. „Na tom nesejde, jenom jsem o něm slyšel spoustu chvály,“ zalhal: „Můj otec ho znal, kdysi...“

„Ale!“ starcovy oči se rozšířily.

Tibor přikývl: „Jedné studené zimy mu Ferenczy poskytl přístřeší na svém hradě. Otec mi říkal, abych se tam zastavil, pokud pojedu někdy kolem, připomněl bojarovi staré časy a poděkoval mu v zastoupení svého otce.“

Stařec se dlouho na Tibora díval. „Takže ty jsi slyšel chválu na našeho pána, co? Od svého otce, co? A narodil ses pod horami.“

„Stalo se něco?“ zvedl Tibor temné obočí.

Starý muž si ho prohlédl od hlavy k patě. „Jsi velký muž,“ řekl závistivě, „a silný, řekl bych. Vypadáš také divoce. Valach, co, jehož předkové byli Ungari? No dobrá, možná jsi, možná jsi.“

„Možná jsem co?“

„Říká se,“ zašeptal Cikán a naklonil se k němu blíž, „že skuteční synové starého Ferengiho se vždycky vracejí tam, odkud vyšli. Nakonec vždycky přicházejí sem a hledají ho - hledají svého otce! Chtěl bys vylézt nahoru a setkat se s ním?“

Tibor se na něj nerozhodně podíval. Pokrčil rameny: „mohl bych, pokud bych znal cestu, ale zdejší skály a průsmyky jsou prý zrádné.“

„Já cestu znám.“

„Byl jsi tam?“ Tibor se snažil, aby nevypadal příliš dychtivě.

Stařec přikývl: „Ano, jistě a mohu tě tam zavést, ale půjdeš sám? Ferengi nemá rád příliš mnoho hostů.“ Zdálo se, že o tom Tibor chvíli přemýšlí.

„Chtěl bych s sebou vzít alespoň dva své přátele. V případě, že by cesta byla obtížná.“

„Pche! Pokud to dokážou mé staré kosti, musíš to zvládnout také! Jenom dva?“

„Na pomoc v nejstrmějších místech.“

Tiborův hostitel se kousl do rtu: „Něco málo tě to bude stát. Můj čas a tak podobně...“

„To je jasné,“ přerušil ho Valach.

Cikán se zatahal za ucho: „Co vlastně víš o starém Ferengim? Co jsi o něm slyšel?“

Tibor ucítil možnost něco se dozvědět. Dobývat informace z lidí, jako byl tento, bylo jako trhat zuby medvědovi! „Slyšel jsem, že je u něj ubytován velký oddíl mužů a že je jeho hrad nedobytná tvrz. Proto nikomu nepřisahal věrnost, neplatí ze svých zemí žádnou daň a nikdo ji z něj nedostane.“

„Cha!“ Starý Cikán se nahlas zasmál, bouchl do stolu a nalil si pálenku: „Oddíl mužů? Dvořani? Sluhové? Nemá žádné! Ženu nebo dvě možná, ale žádné muže. Tyhle průsmyky hlídají pouze vlci. A co se týká jeho hradu, je obklopen skalami. Jedna cesta tam - pro obyčejného člověka - a tatáž cesta zpět. Pokud se nějaký neopatrný blázen příliš vykloní z okna...“

Jak se odmlčel, stal se jeho pohled zase podezřívavým: „Tvůj otec ti říkal, že má Ferengi mnoho mužů?“ Tiborovi otec nic neřekl, přirozeně. Ani Vlad, pokud se toho týkalo. To málo, co věděl, byly pověřivé povídky, které vyslechl od jednoho chlapíka u dvora, polovičního blázna, který se o knížetě příliš nestaral, a na oplátku se nikdo nestaral o něj. Tibor neměl čas na duchy, věděl, kolik mužů zabil, a ani jeden z nich ho nechodil strašit.

Rozhodl se, že to riskne. Věděl skoro všechno, co potřeboval: „Otec mi říkal jenom to, že cesta byla strmá, a když se dostal na hrad, bylo v něm a kolem něj utábořeno mnoho mužů.“

Stařec se na něj zahleděl a pak pomalu přikývl: „Může být, může být. Szganyové s ním často přezimovali.“ Pak se rozhodl: „Dobrá, zavedu tě nahoru - pokud se s tebou bude chtít setkat.“ zasmál se Tiborovu pozvednutému obočí a vyšel s ním ven do klidného odpoledne. Cestou Cikán ještě sundal z háku obrovskou bronzovou pánev na smažení.

Mdlé slunce viselo nad obzorem a chystalo se zapadnout za šedé vrcholky hor. Tady v horách přicházel soumrak rychle a ptáci už zpívali své večerní písně. „Máme nejvyšší čas,“ přikývl stařec: „Teď musíme jen doufat, že si nás všimne.“

Ukázal vzhůru na tyčící se hory, na kterých se vysoko vypínalo zubaté černé hnízdo proti šedi nejvyšších vrcholků: „Vidíš tam, kde je temnota nejhlubší?“

Tibor přikývl.

„To je hrad. A teď se dívej.“ Vyleštil dno pánve svým rukávem a pak ji nastavil proti slunci. Zachytil slabé paprsky, odrazil je zpátky k horám a zlatou linku zamířil na úbočí. Bod světla byl stále slabší a slabší, jak se od nich vzdaloval a přesakoval po suti na skály, na rozeklané balvany a shluky stromů a ze stromů zpátky na rozbité skály, jak stoupal výš a výš. A nakonec se Tiborovi zdálo, že dostali odpověď, protože jak držel Cikán pánev ztuhle v zkroucených rukách, náhle se ten temný hranatý obrys, na který mířil, jakoby rozhořel zlatým plamenem! Záblesk světla byl tak nečekaný a tak oslepující, že Valach vztáhl ruku před oči a díval se mezerami mezi prsty.

„To je on?“ vydechl. „Je to sám bojar, kdo nám odpovídá?“

„Starý Ferengi?“ zasmál se Cikán bouřlivě. Opatrně opřel pánev o plochou skálu a paprsek světla na ně stále svítil z výšky: „Ne, on ne, Slunce není jeho přítelem. Ani žádné zrcadlo, abych pravdu řekl.“ Znovu se zasmál a pak mu to vysvětlil: „Je to zrcadlo, pečlivě vyleštěné. Jedno z mnoha, umístěných na vnější zdi nad skalami. Pokud spatří náš signál, někdo zakryje zrcadlo - které teď odráží náš paprsek zpátky a světlo zmizí. Ne postupně, jako by zapadalo slunce, ale najednou, přesně takhle!“

Paprsek náhle zhasl jako sfouknutá svíčka a Tibor se v nepřírozeném šeru, které zavládlo, takřka zapotácel. Znovu našel ztracenou rovnováhu: „Vypadá to, že jsme navázali spojení,“ řekl: „Bojar nejspíš poznal, že mu chceš něco sdělit, ale jak může vědět, o co jde?“

„On to ví,“ řekl Cikán. Chytil Tibora za rukáv a zahleděl se k vysokým průsmykům. Jeho oči náhle zeskelnatěly a zapotácel se, Tibor ho přidržel.

„Teď, teď už ví,“ zašeptal stařec. Jeho rozšířené oči už zase byly průzračné.

„Cože?“ Tibor byl zmatený, cítil znepokojení. Szganyové byli divný lid a často ovládali podivné síly: „Co tím myslíš, když říkáš-“

„A teď odpoví „ano“, nebo „ne“,“ přerušil ho Cikán. Sotva to řekl, zableskl od zámku jeden záblesk světla, který okamžitě zmizel: „Ach!“ povzdechl starý Cikán: „Jeho odpověď zní „ano“, setká se s tebou.“

„Kdy?“ Tibor přijal podivnost celé věci a potlačil ve svém hlase nedočkavost. „Hned. Musíme okamžitě vyrazit. Hory jsou v noci nebezpečné, ale jinak to nepůjde. Máš ještě zájem?“

„Přece ho nezklam, teď, když mne očekává,“ odpověděl Tibor.

„Dobrá tedy, ale pořádně se obleč, Valachu. Je tam zima.“ Stařec se na něj podíval krátkým, jasným a pronikavým pohledem: „Ano, zima jako v hrobě...“

Tibor si vybral dva statné Valachy, aby ho doprovázeli. Většina jeho mužů pocházela z jeho kraje, ale právě tito dva mu stáli po boku v bojích s Pečeněhy, takže věděl, že jsou to nelítostní bojovníci. Na své cestě k Ferenczymu potřeboval opravdové muže. A bylo docela dobře možné, že je nakonec bude ještě potřebovat. Arvos, Starý Cikán, řekl, že bojar nemá žádnou družinu, kdo potom ale odpověděl zrcadlem na jejich signál? Ne, Tibor neuvěří, že nějaký bohatý muž žije tam nahoře jenom s jednou nebo dvěma ženami a všechno si tam dopravuje a nosí sám. Starý Arvos lhal.

V případě, že by tam v horách žila se svým pánem jenom hrstka mužů... ale to byly zbytečné úvahy, Tibor si počká a uvidí, jaké budou jeho vyhlídky. Pokud tam bude mnoho mužů, pak řekne, že přichází jako Vladimírův vyslanec, aby ho pozval do paláce v Kyjevě, bude to ve spojitosti s válkou proti Pečeněhům. V opačném případě byl jeho úkol jasný, musí se vyškrábat na horu, na jejímž vrcholku ho čeká muž, kterého musí zabít. Způsob, jenž zvolí, bude záležet na podmínkách.

V těch dnech byl Tibor ještě velice naivní, ani na chvíli ho nenapadlo, že by mu Vlad mohl dát sebevražedný úkol a že se jeho návrat do Kyjeva vůbec nečeká.

Pokud šlo o výstup, byl zpočátku jednoduchý navzdory tomu, že cesta nebyla nijak značená. Cesta (ve skutečnosti to nebyla ani tak cesta jako stezka, kterou znal Starý Cikán z paměti) stoupala k sedlu na předhůří k patě nepřístupné skály, pak sledovala svažující se splaz klouzající suti až k široké průrvě nebo komínu ve skále, jehož strmým vnitřkem vystoupali až na nakloněnou plošinu, nad níž se vypínala druhá řada ještě strmějších kopců. Tyto kopce byly divoké a zalesněné, stromy na jejich úbočích silné, a věkovité, ale při důkladnějším pohledu Tibor zjistil, že mezi nimi vede něco jako pěšina. Bylo to, jako by nějaký obr vzal kosu a vysekl mezi stromy přímou brázdu, jejich dřevo bezpochyby našlo uplatnění v mnoha srubech ve vesnici a nejspíš bylo něco z něj vytaženo nahoru a použito při stavbě hradu. To mohlo být možná před stovkami let, ale dodnes nevyrostly žádné stromy, aby zahradily cestu. A pokud ano, pak je někdo vysekal, aby byl průchod volný.

Ať tak nebo tak, výstup po pěšině mezi stromy byl docela pohodlný a jak soumrak pomalu přecházel v noc, na nebi vyšel úplněk, aby osvětlil cestu stříbrným světlem. Při výstupu šetřili dechem, takže ani tři muži ani jejich průvodce nemluvili a Tibor mohl přemýšlet o tom málu, co slyšel o bojaru Ferenczym od svého pošetilého informátora u dvora.

„Řekové se ho bojí daleko více než sám Vladimír,“ řekl mu: „V Řecku se takové snaží najít a pak je zabíjejí. Takovým, jako je Ferenczy říkají „vrykolax“, což je totéž, jako v bulharštině „obour“ nebo „moufour“ -nebo „upír“

„O upírech jsem slyšel,“ odpověděl Tibor: „V mé otčině mají stejnou báji a stejné jméno. Sedlácká pověřivost. Řeknu ti jedno, muži, které jsem zabil, hnijí ve svých hrobech, pokud vůbec nějaké mají. Určitě se tam nenafukují! A pokud ano, pak je to jedině díky plynům z jejich hnijícího masa a ne díky krvi živých!“

„Přesto se říká, že tenhle Ferenczy je jedním z takových stvoření,“ trval na svém Tiborův informátor: „Slyšel jsem, jak o něm mluví řečtí kněží: prý pro takové, jako je on, nesmí zůstat v křesťanských zemích žádné místo. V Řecku jim vrážejí do srdce kolík a usekávají jim hlavy. Nebo ještě lépe je rozsekávají na kousky a ty pak všechny spálí. Věří, že i z toho nejmenšího kousku upíra může v těle neopatrného člověka vyrůst nový. Je prý jako pijavice, ale uvnitř! Proto také tvrdí, že upír má dvě srdce a dvě duše - a že nezemře, dokud obě jeho poloviny nejsou zničeny.“

Tibor se usmál, bez žertu a opovržlivě. Poděkoval tomu muži a řekl, „Dobrá, ať je to čaroděj nebo kouzelník nebo cokoli jiného, žil už dost dlouho, kníže Vladimír ho chce mrtvého a já ten úkol splním.“

„Žil dost dlouho!“ opakoval druhý muž a rozhodil zoufale rukama. „Ano, a sám nevíš, kolik v tom je pravdy. Vždyť v těch horách žije Ferenczy tak dlouho, kam až sahá lidská paměť. A pověsti říkají, že je to tentýž Ferenczy!. A teď mi řekni, Valachu, co je to za člověka, který počítá uběhlé roky jako hodiny, co?“

Tibor se tomu zasmál, ale teď, když o tom znovu uvažoval - zdálo se, že jisté věci něco naznačovaly.

Slovo „Moufo“ v názvu vesnice, například - znělo hodně podobně jako „moufour“ neboli upír.. „Vesnice

starého upíra Ferencyho“? A co to řekl starý Szgany Arvos? „Slunce není jeho přítelem. Ani žádné zrcadlo, abych řekl pravdu“! Nebyli snad upíři stvoření noci, nebáli se snad zrcadel, která neukazovala jejich odraz, nebo spíše ukazovala odraz podobnější skutečnosti? V tom okamžiku si Valach výsměšně odfrkl nad svým fantazírováním. Bylo to tímhle starým místem, které působilo na jeho představivost, ničím jiným. Ty staleté stromy a věkovité hory...

V té chvíli vyšli ze stínu stromů na hřeben nakupených kopců, na němž byla vrstva hlíny tak tenká, že se na ní byl schopen uchytit pouze lišejník, za ním se v mělké prohlubenině táhla zhruba dva a půl kilometru až do stínu temných skal neuspořádaná planina, plná nahromaděné suti a ostrých úlomků skal. Směrem k severu se zvedala jako černá hraniční čára ve tvaru rohů, a právě k těmto rohům, stojícím ve svitu měsíce, nyní Arvos namířil zkroucený prst.

„Tam!“ zasmál se jakoby nějakému žertu: „Tam sedí ve svém hnízdě dům starého Ferengiho.“

Tibor se podíval - a dost jasně zahlédl vzdálená okna, lesknoucí se jako oči v temnotě pod rohy. Zdálo se, jako by tam hřadoval nějaký obrovský netopýr nebo možná pán všech velkých vlků.

„Jako oči ve tváři z kamene,“ zavrčel“ jeden z Tiborových Valachů, podsaditý muž s krátkýma nohama, který vypadal, že se skládá jen z hrudi a rukou.

„A nesledují nás jenom oči!“ Zašeptal ten druhý, hubený, shrbený muž, který vždycky chodil s nepřátelsky vystrčenou hlavou.

„Cos to řekl?“ Tibor byl najednou ve střehu a rozhlížel se v temnotě. Pak spatřil ohnivé, trojúhelníkové oči, zářící jako hrudky zlata, které vypadaly, jako by byly zavěšené ve vzduchu v temnotě na pokraji stromů. Pět párů očí, byly to přece vlčí oči, ne?

„Hou!“ vykřikl Tibor. Vytasil meč a udělal krok vpřed: „Zpátky, psi lesa! Nejsme nic pro vás.“

Páry očí občas zamrkaly a pak se stáhly o něco zpět. Čtyři protáhlé, šedé stíny se otočily a pružně odběhly v měsíčním světle mezi hromadami kamenů a suti, ale pátý pár očí zůstal, zdálo se, jako by stoupal do výšky a bez zaváhání vycházel zpod stromů.

Ze stínu se vynořil muž, vysoký jako Tibor, pokud ne vyšší.

Cikán Arvos se zapotácel a vypadal, jako by měl v příštím okamžiku omdlít. Ve světle vypadala jeho stříbrně šedá tvář jako tvář ducha. Cizinec vztáhl ruku, popadl ho za rameno a zhluboka se mu zahleděl do očí. Stařec se pomalu narovnal a přestal se trást.

Poslušen svých válečnických návyků, postavil se Tibor na dosah meče. Svůj meč stále držel v ruce, ale cizinec byl sám. Tiborovi muži nejdříve překvapení a možná i trochu vystrašení - už chtěli vytáhnout své zbraně, ale zastavil je jediným slovem a svůj meč strčil zpět do pochvy. Pokud nic jiného, byla to jednoduchá ukázka výzvy, gesto, jediným jeho pohybem ukázalo jeho sílu a možná i pohrdání. Naprosto jistě dokázalo jeho nebojácnost: „Kdo jsi?“ řekl: „Přicházíš jako vlk v noci.“

Příchozí byl štíhlý, vypadal skoro až křečce. Byl celý oblečen v černém, s těžkým pláštěm, přehozeným přes ramena a spadajícím až na kolena. Mohl pod ním mít ukrytou zbraň, ale držel ruce venku, opřené o stehna. Starého Arvose si už nevšimal a díval se na tři Valachy. Jeho temné oči se na Tiborových společnicích zastavily jen nakrátko a nakonec spočinuly na Tiborovi samotném. Trvalo to dlouho, než konečně odpověděl: „Jsem z domu Ferencyho. Můj pán mě sem poslal, abych zjistil, jakou společnost má dnes večer očekávat.“ Lehce se usmál. Jeho hlas měl na vojvodu konejšivý účinek, kupodivu uklidňovaly i jeho oči, které nyní odrážely měsíční světlo. Tibor zjistil, že si přeje, aby bylo více přirozeného světla. V rysech toho člověka bylo něco, co ho odpuzovalo. Měl pocit, jako by se díval na znetvořenou lebku, a přál si, aby ho ten pohled už nepronásledoval. Ale přitom jako by na něj působila nějaká přitažlivá síla, jako na můru působí hltavý plamen. Ano, byl jím přitahován a odpuzován zároveň. Sotva ho tato myšlenka napadla = totiž že upadá do jakéhosi podivného neklidu či svádění - napřímil se a přinutil se promluvit: „Můžeš svému pánu vyřídit, že jsem Valach. A také, že s ním mám v úmyslu mluvit o důležitých věcech, o předvoláních a zodpovědnosti.“

Muž v plášti se k němu naklonil blíže a měsíc plně osvětlil jeho tvář. „Byla to jenom lidská tvář a ne lebka, ale přece jen v ní bylo něco vlčího - ta skoro zrudná protáhlost uší a čelistí: „Můj pán předpokládal, že tomu tak je,“ řekl a v jeho hlase se ozval ostrý tón.“Ale na tom nesejde - co se má stát, stane se, a ty jsi jenom posel. Přesto, než přejdeš tento bod, který tvoří hranici, si můj pán musí být jistý, že přicházíš ze své vlastní svobodné vůle.“

Tiborovi se vrátila zpět jeho sebejistota: „Nikdo mě sem nepřivlekl,“ odfrkl si. „Ale byl jsi poslán...?“ „Silný muž může být „poslán“ jedině tam, kam chce sám jít,“ odpověděl Valach.

„A tví muži?“

„Jsme s Tiborem,“ řekl ten shrbený: „Kamkoli se odváží on, odvážíme se také - dobrovolně!“

„I kdybychom se museli setkat s tím, kdo posílá vlky, aby vykonávali jeho příkazy,“ připojil se Tiborův druhý společník, ten, který vypadal jako opice.

„Vlky?“ Cizinec se zamračil a nachýlil zmateně hlavu na jednu stranu. Ostře se rozhlédl a pak se vesele usmál: „Myslíš psy mého pána?“ „Psy?“ Tibor si byl jist, že viděl vlky, ale teď se to zdálo příliš směšné, než aby se o to přel.

„Ano, psy. Šli se se mnou projít, protože je hezká noc, ale nejsou zvyklí na cizince. Utekli zpátky domů.“

Tibor přikývl a nakonec řekl: „Takže jsi nám přišel na půl cesty naproti. Abys šel s námi a ukázal nám cestu.“

„To ne,“ potřásl ten druhý hlavou. „Arvos to dokáže stejně dobře. Přišel jsem vás jenom uvítat a zjistit váš počet - také se ujistit, že vás k příchodu nikdo nenutil. Což znamená, že jste přišli ze své vlastní svobodné vůle.“

„Ptám se znovu,“ zavrčel Tibor, „kdo by mě mohl donutit?“

„Jsou způsoby a způsoby,“ pokrčil ten druhý rameny: „Ale vidím, že patříš jenom sám sobě.“

„Mluvil jsi o našem počtu.“

Muž v plášti zvedl obočí. Vztyčilo se jako štít domu: „Kvůli vašemu ubytování,“ řekl. „Jak jinak?“ A než mu mohl Tibor odpovědět, dodal: „Musím už jít napřed - abych všechno připravil.“

„Nechtěl bych se v domě tvého pána příliš roztahovat,“ řekl Tibor rychle: „Už to je dost špatné, že jsem neočekávaný host, ale bylo by ještě horší, kdyby kvůli mně byli jiní nuceni vyklidit svá lůžka, aby mi udělali místo.“

„Ach, tam je místa dostatek,“ odpověděl muž: „A vy jste nebyli tak docela neočekáváni. Co se týče stěhování ostatních jinam, dům mého pána je hrad, ale je v něm méně lidských duší, než kolik je vás tady.“ Bylo to, jako by četl v Tiborově vědomí a odpověděl na otázku, kterou v něm našel.

Pak obrátil hlavu ke starému Szganyovi: „Bud opatrný, protože stezka nahoru na skálu není pevná a cesta je trochu nebezpečná. Dávej pozor na padající skály!“ A ještě jednou se obrátil k Tiborovi, když řekl: „Uvidíme se později.“

Dívali se, jak se otáčí a odchází za pánovými „psy“ přes úzkou, neuspořádanou, kameny posetou planinu.

Když zmizel ve stínech, chytil Tibor Arvose pod krkem: „Žádná družina?“ zasyčel starému Cikánovi do tváře: „Žádní sluhové? Řekni mi, jsi jenom lhář, nebo velký lhář? Ferenczy může na svém hradě ubytovat celou armádu!“

Arvos se zkoušel uvolnit z jeho sevření a zjistil, že Valachův stisk na jeho hrdle je pevný jako ze železa: „S... sluha nebo dva,“ zasípěl: „jak jsem... jsem to mohl vědět? Je to už tak dávno...“ Tibor ho pustil a odstrčil od sebe.

„Starče,“ upozornil ho, „pokud se chceš dožít zítřka, dávej si pozor, abys nás vedl nahoru bezpečnou cestou.“

A tak přešli přes kamennou planinu ke skále a vydali se nahoru úzkou stezkou, vytesanou do jejího povrchu...

Třetí kapitola

Stezka se vinula ve světle měsíce po černé skále jako had. Byla dost široká na to, aby po ní projel malý vozík, ale ne víc, místy se však její okraj ztrácel a tehdy se zužovala tak, že se na ni vešel pouze jeden muž. A byly to právě takové úzké úseky, kde se vítr, vanoucí z lesů, točil, stahoval a ohrožoval muže, kteří se plahočili nahoru jako hmyz k orlímu hnízdu, jež bylo jejich cílem.

„Jak dlouho ještě půjdeme po té proklaté stezce?“ vyštěkl Tibor na Cikána po nějakém kilometru opatrného stoupání.

„Polovinu cesty už máme za sebou,“ odpověděl Arvos okamžitě, „ale bude čím dál strmější. Kdysi tudy tahali vozy, říkal jsem ti to, ale to bylo před nějakými sto lety a tehdy nebyla stezka ještě tak dobře udržována.“

„Pche!“ odfrkl si Tiborův opičí společník: „Vozy? Já bych sem nevytáhl ani kozu!“

Nato sebou ten druhý Valach, ten shrbený, trhl a přitiskl se ke skále ještě těsněji. „Nevím nic o kozách,“ zašeptal chraptivě, „ale pokud se nepletu, máme tak říkajíc společnost. Ferenczyho „psy“!“

Tibor se podíval dopředu, kde stezka mizela za zakřivením skály. Jako stíny proti bezhvězděné temnotě noci stály shrbené obrysy vlků s pozvednutými čenichy, narovnanýma ušima a očima ohnivě žhnoucíma, ale byli jenom dva. Polkl úlekem, tiše zaklel a pak se ohlédl zpátky do nejhlubších stínů - a spatřil další dva, nebo spíše zahlédl pouze jejich trojúhelníkové oči, odrážející měsíční světlo: „Arvosi!“ zavrčel, zatímco bral rozum do hrsti a natáhl ruku po starém Cikánovi: „Arvosi!“

Náhlé hřmění mohlo být docela dobře zaburácením hromu, jenže vzduch byl svěží a suchý a těch několik mraků, které měli nad hlavou, bylo spíš roztrhaných než nakupených, a hrom stěží může roztrást zemi pod nohama.

Tiborův hubený, shrbený přítel šel jako poslední a uzavíral jejich řadu v místech, kde byla stezka jen obyčejnou římsou. Chyběl mu jenom krok k tomu, aby se dostal do bezpečí: „Lavina!“ vykřikl chraptivě a vrhl se dopředu, ale jakmile se pohnul, začalo dolů padat kamení a smetlo ho. Bylo to rychlé, jednu chvíli tam byl - s rukama nataženýma dopředu a s tváří bledou ve svitu měsíce - a najednou byl pryč. Ani nevykřikl: byl utlučen kamením bezpochyby ještě dřív, než dopadl.

Když dopadl poslední oblázek, prach se usadil a ze hřmění zbyla jen ozvěna, Tibor přistoupil k okraji skály a podíval se dolů. Nebylo na co se dívat, jenom na temnotu a odlesk měsíčního světla na vzdálených skalách. Po vlčích nebyla stopa ani dole na stezce, ani nahoře.

Tibor se otočil k místu, kde se chvěl a choulil na zemi starý Cikán „Lavina!“ Stařec spatřil výraz na jeho tváři: „Nemůžeš mě obviňovat kvůli lavině! Kdyby skočil hned, místo aby křičel...“

Tibor přikývl. „Ne,“ souhlasil, obočí temné jako noc sama, „nemohu tě obviňovat kvůli lavině, ale od této chvíle už tě nebudu obviňovat z ničeho. Pokud od této chvíle dojde k nějakému problému - z jakéhokoliv důvodu nebo ze kterékoli strany - shodím tě jednoduše ze skály. Pokud mám zemřít, budu tak alespoň vědět, že ty zemřeš dřív. Byl bych rád aby mezi námi bylo naprosto jasno, starče. Nedůvěřuji Ferenczymu, nedůvěřuji jeho „psům“, a už vůbec nevěřím tobě. Už žádné varování. Trhl palcem směrem ke stezce: „Ved' nás, Arvosi Szgany - a přemýšlej o tom!“

Tibor si nemyslel, že by jeho varování mělo nějakou váhu, i kdyby něco znamenalo pro Cikána, určitě by neznamenal naprosto nic pro jeho pána vysoko v horách, ale na druhou stranu, Valach nikdy nedával, prázdné výstrahy. Arvos Szgany patřil k Ferenczymu, o tom nebylo nejmenších pochyb. A tak, pokud by z tohoto směru měly vyvstat nějaké potíže (Tibor si byl jist, že lavina nebyla dílem náhody), postará se o to, aby se dotkla Arvoše jako prvního. A potíže se blížily, čekaly v řadě v místě, kde byla skála rozetnuta hlubokou roklinou, za níž ležel Ferenczyho hrad.

Tam ho spatřili, Tibor, jeho opičí valašský přítel a jeho podezřelý průvodce, Cikán Arvos, když dorazili k propasti. Kdysi dávno v mlze minulosti se hory zazmítaly a roztrhly se. V horském masivu tak vznikly strže, jako byla například tato. Avšak v tomto případě trhlina skálu nerozdělila úplně. Útes, po jehož srázu postupovali, vedl nakonec až k vysokému hřebenu, který se táhl půl míle od nich. Hřeben byl rozseklý na dva vrcholky, které vypadaly jako uši netopýra nebo vlka. A tam, kde se dole sbíhaly v pouhou puklinu, tam bylo Ferenczyho sídlo, přitisknuté k oběma proti sobě stojícím srázům a setkávající se v jejich středu ve velkém oblouku zdiva. Stejně jako předtím, i nyní svítla dvě okna jako oči pod ostrýma černýma ušima a průrva pod nimi vypadala jako zející tlama.

„Není divu, že chová vlky!“ zabručel Tiborův podsaditý přítel. A jeho slova fungovala jako vyzývání. Seběhli dolů po stezce, přitisknuté ke skále, vedoucí od hradu, a tentokrát nebyli jenom čtyři. Byla jich hotová záplava, řeka šedých kožichů se žlutými drahokamy očí. Přibíhali dlouhými skoky a s naprosto jasným cílem.

„Celá smečka!“ vykřikl Tiborův přítel.

„Příliš mnoho na to, abychom je mohli odrazit!“ zavolal na něj vojvoda. Koutkem oka viděl, jak Arvos skokem vyrazil proti přibíhajícím vlkům. Vyběhl za ním.

„Chyť ho!“ rozkázal Tibor a vytáhl meč.

Podsaditý Valach zvedl Arvose stejně lehce, jako by zvedl starou uschlou větev, spadlou ze stromu, zvedl ho nad propast a držel ho ve vzduchu. Arvos zavyl hrůzou. Vlci, vzdálení jen několik kroků, se nejistě zastavili. Jejich vůdci zvedli špičaté čenichy a žalostně zavyli. Bylo nad slunce jasné, že čekají na něčí rozkaz. ale na čí?

Arvos přestal ječet, nachýlil hlavu a podíval se rozšířenýma očima ke vzdálenému zámku. Jeho ohryzek trhaně poskakoval, jak polykal. Muž, který ho držel, odvrátil pohled od vlků a podíval se na Tibora: „Co teď? Mám ho hodit dolů?“

Velký Valach potřásl hlavou: „Jenom když zaútočí,“ odpověděl. „Myslíš, že je Ferenczy řídí, že? Ale... je to možné?“

„Zdá se, že naše kořist má jistou moc,“ řekl Tibor: „Podívej se na toho Cikána.“

Arvosův pohled byl strnulý. Tibor ten výraz viděl už dřív, dole ve vesnici, když stařec odrážel světlo pánví, jako by jeho oči pokryl mléčný povlak. Pak Cikán promluvil: „Pane?“ Arvosova ústa se lehce pohybovala. Jeho slova nebyla nebyla zprvu ničím více než pouhými výdechy, které odnášel vítr, vanoucí z hor, ale postupně se stávala hlasitějšími: „Pane? Ale pane, vždycky jsem byl tvým věrným-“ Náhle se odmlčel, jako by ho někdo přerušil, a jeho potažené oči se vypouklily: „Ne, pane, ne!“ Jeho hlas se změnil v jekot, chytil se paží a svalnatých rukou, které ho jako jediné bránily proti přitažlivosti, a vrhl znovu jasný pohled na římsu a na vlky, postávající opodál.

Tibor takřka hmatatelně cítil vlnu síly, jež přicházela z hradu, skoro pocíťoval to zamítnutí, které odsoudilo Szganyho k smrti. Ferenczy s ním skoncoval, tak proč to protahovat?

Vedoucí pár vlků, obrovská zvířata, skočila současně.

„Hod' ho dolů!“ zařval Tibor. Bez lítosti dodal: „Nech ho zemřít - a pak boj o svůj život! Římsa je úzká - bok po boku máme šanci.“

Jeho společník se pokusil starce setřást, ale marně. Cikán se jeho paží držel jako přísátý a snažil se zoufale dosáhnout nohama na stezku. Ale pro oba muže už bylo pozdě. Oba obrovští vlci bez ohledu na vlastní životy skočili, jako jediné zvíře, jako by byli spoutáni dohromady. Ne na Tibora - ani se na něj nepodívali - ale přímo na jeho podsaditého druha, který se snažil zbavit Arvosova stisku. Udeřili společně, mrtvá váha proti zmitajícímu se dvojitému obrysu, a svrhli opičího Valacha, Arvose i sebe samotné přes okraj do tmy.

To, co se stalo, Tibor takřka nevnímal.. Přemýšlel o tom jenom okamžik. Vůdci smečky se obětovali v odpovědi na rozkaz, který nezaslechl - nebo snad ano? V každém případě zemřeli vědomě, z důvodu, který nejspíš nepochopí. Ale on ještě žije a svůj život neprodá levně.

„No tak pojďte!“ zavyl sám téměř jako vlk. „Pojďte, kdo z vás první ochutná mou ocel?“ Ani jedno ze zvířat se nepohnulo.

A pak...

Pak se dali do pohybu, ale ne kupředu. Obrátili se a skoro se odplazili pryč, zastavovali se a dívali se zpátky přes své natažené hřbety. Valachovi poklesla čelist. Věděl - náhle věděl - že tady nebyli proto, aby mu ublížili, ale proto, aby zajistili, že na hrad přijde sám!

Tehdy poprvé poznal něco ze skutečné moci záhadného bojara a pochopil, proč ho chtěl Vlad mít mrtvého. Také si přál, aby se tak nesmál varování svého informátora u dvora. Samozřejmě, mohl se ještě pořád vrátit do vesnice a přivést s sebou zbytek mužů - nebo snad ne? Za ním s bledými jazyky, visícími z tlam, stál kruh srstí obalených těl a uzavíral stezku, vedoucí po skále.

Tibor udělal krok jejich směrem. Nepohnuli se ani o kousek, ale jejich psi cenění zubů se náhle změnilo v hrozivé zavrčení. Krok opačným směrem, a plížili se za ním. Měl doprovod.

„Ze své vlastní svobodné vůle, co?“ zamumlal a podíval se na meč ve své ruce. Byl to meč nějakého varjažského válečníka - výborná vikingská zbraň - ale bez užitku proti smečce, která útočí jako jeden vlk. Tibor to věděl a měl podezření, že oni to vědí také.

Zastrčil zbraň a řekl: „Veďte mě, psi - ale nepřibližujte se ke mně příliš blízko, nebo si schovám vaše tlapy pro štěstí!“ A tak ho zavedli do hradu v rozeklané skále...

* * *

Stará Věc pod zemí se ve svém mělkém hrobě zachvěla znovu, tentokrát strachem. Jakkoli hrozným se na tomto světě muž stane, když sní o svém mládí, věci, které ho děsily tenkrát, ho děsí znovu. Tak tomu bylo i u stvoření, jež bylo kdysi Tiborem. Jeho sen ho nyní znovu zaváděl na samotný okraj hrůzy. Slunce zapadalo a jeho okraj tvořil na kopcích rudé puchýře, ale jeho paprsky si stále ještě razily cestu po zemi a rozlévaly se tam, kde se stíny viditelně prodlužovaly a rychle mizely pod doteky slunečních šípů, ale i když slunce úplně zapadlo a svítilo na vzdálené země, stále ještě Tibor nebyl „vzhůru“ tak, jako bývá vzhůru člověk, mohl totiž snít celé roky mezi záchvaty černé nenávisti, které říkal probuzení. Není nijak příjemné být Věcí pod zemí a být probuzený, sám, nehybný a nemrtvý.

Ale hustá krev prosakující zemí by ho mohla probudit, samozřejmě, v okamžiku, kdy by se ho dotkla. Dokonce i teď v něm probouzela blízkost horké, milované tekutiny staré touhy. Jeho chřípí se snažilo zachytit její vůni, vyschlé srdce pohánělo věkovitou krev v jeho žilách rychleji, jeho upířské jádro bezhleso vzdychlo ze spánku, který s ním sdílelo.

Ale Tiborův sen byl silnější. Byl to magnet pro jeho mysl, lákadlo, jež ho přivádělo k závěru, který znal a kterého se děsil, ale který musel prožívat vždy znovu a znovu. A tak pod chladnou zemí, v příšerách nehybných stromů, kde ležely povalené kameny hrobky, porostlé lišejníkem, pokračovala Věc pod zemí ve svém snění... _

Stezka se rozšiřovala a měnila se v cestu, obklopenou vysokými temnými borovicemi, vedoucí nad širokým okrajem kamenného pole, rozbitého věky. Po Tiborově levici, za silnými kmeny borovic, se přímo vzhůru zvedaly hladké černé skály do výše stovek metrů až k indigové obloze, poseté hvězdami, po jeho pravici rostly stromy hustě u sebe, na srázu méně příkré strže, která na druhé straně zase prudce stoupala. Na dně šuměla a bublala voda, neviditelná pod tušovitě černým baldachýnem. Vlad měl pravdu, s hrstkou věrných mužů - nebo vlků - mohl Ferenczy ubránit svůj hrad proti celému vojsku. Uvnitř hradu se ale mohly věci vyvíjet naprosto jinak. Zvláště, pokud ho bojar skutečně obýval sám. Nakonec se před ním vynořila i samotná budova hradu. Její kamenné zdivo bylo masivní, ale poseté důlky a zvětřelé. Po obou stranách se zvedaly obrovské věže, vysoké asi osmdesát stop, byly hranaté a dole u svých základů se jejich hrany ztrácely. Výše se klenula opevněná okna, římsy a balkony s hlubokými střílnami a rozšklebenými kamennými chrliči, trčícími z vytesaných úst skřetů a krakenů. Na vrcholku každé věže vytvářely další střílny, proražené pod pyramidovou střechou nepravidelné vzory, ale dírami proraženými do zdí bylo vidět, jak mnoho je tady zapotřebí oprav, nad vším se rozkládal těžký zápach rozkladu, zatuchliny a vlhkosti, jako by ze samotného kamene vyrážel studený a lepkavý pot. V polovině výšky k sobě obrácených zdí vybíhaly opěrné pilíře skoro stejně silné jako věže samotné. Setkávaly se nad strží v jediném oblouku - jako kamenný most, táhnoucí se nějakých osmdesát nebo devadesát stop od jedné věže ke druhé. Podepřená pilíři na něm stála velká, jednopatrová síň, vystavěná ze sroubených klád a opatřená malými čtvercovými okénky. Měla špičatou střechu z velkých břidlicových tašek, jak síň, tak i střecha byly ve stejně zuboženém stavu jako věže. Nebýt dvou oken osvětlených mihotavou září, mohlo by se zdát, že celá budova je opuštěná a prázdná. Nevypadala vůbec tak, jak si Tibor představoval sídlo velkého bojara, ale na druhou stranu, kdyby byl pověřivý, určitě by si dovedl představit, že tady přebývají démoni.

Řady vlků řídly, čím blíže přicházeli ke zdem hradu. Doprovázeli Valacha až do hlubokého stínu pod hradbami, kde spatřil jednoduché obranné zajištění hradu, příkop, necelých patnáct stop široký a asi stejně hluboký, vykopaný až na samou skálu. Jeho dno bylo posázeno dlouhými, zašpičatělými kůly, nasázenými tak hustě, že kdokoli do příkopu spadl, musel se na nějaký nabodnout. Pak také uviděl bránu, těžké dubové desky, pobité železnými pásy, protažené do výšky, takže tvořily padací most. A jak se díval, začala se brána skřípavě a za řinčení řetězů pomalu sklápět dolů.

Když se brána otevřela, odhalila zahalenou postavu, držící před sebou planoucí pochodeň. Za jejím světlem bylo možno rozeznat jen málo, spíše jenom rozmazané obrysy, všechno, co mohl Tibor zahlédnout, byla jejich neobvyklá bledost a neurčitá podoba bizarních rozměrů. Měl jisté podezření - a víc než podezření - které se mu v plné míře potvrdilo, když postava promluvila: „Takže jsi přišel - ze své vlastní svobodné vůle.“

O Tiborovi se často říkalo, že je chladný člověk se studeným, bezvýrazným hlasem. Bylo to něco, co nikdy nepopíral. ale pokud byl je hlas studený, tento hlas mohl přicházet jenom ze záhrobí. A jakkoli v

první chvíli pokládal tenhle hlas za konejšivý, teď mu drásl nervy. Jako bolest ze zkaženého zubu nebo jako chladná ocel na odkryté kosti.

Byl Starý - starodávný jako tyto hory, a možná obtížený i stejným množstvím tajemství - ale určitě nebyl slabý. Čísel a z něj síla všeho temného vědění.

„Ze své vlastní svobodné vůle?“ Tibor odvrátil zrak od postavy a zjistil, že stojí osamocen. Vlci se rozplynuli v noci, mezi horami. Možná zahlédl jeden pár žlutých očí, jak vyhlíží z úkrytu stromů, ale nic víc. Obrátil se zpátky ke svému hostiteli: „Ano, ze své vlastní svobodné vůle...“ „

„Pak bud vítán,“ bojar odložil svou pochodeň do držáku na stěně v chodbě, lehce se uklonil a odstoupil od dveří. A Tibor přešel padací most a vkročil do Ferencyho domu. ale ještě těsně předtím, než vešel, zvedl hlavu a spatřil nápis, vypálený ve věkem zčernalém dubu, který tvořil klenutý překlad. Neuměl ani číst, ani psát, ale zahalený muž si všiml jeho pohledu a řekl: „Je tam psáno, že toto je dům Waldemara Ferenziga. Je tam také datum, podle kterého je tento hrad téměř dvě stě let starý. Waldemar byl... byl mým otcem. Jsem Faethor Ferenzig, jemuž lidé říkají „Ferency“.“

V jeho temném hlase zazněla náhle divoká hrdost a poprvé za celou dobu se Tibor cítil nejistě. Nevěděl o hradě naprosto nic, docela dobře tady mohlo být mnoho mužů, kteří v úkrytu čekali, otevřené dveře číhaly jako tlama nějakého neznámého zvířete.

„Všechno je připraveno,“ řekl Tiborův hostitel: „Jídlo a pití, i oheň, aby sis zahřál kosti.“ Rozvážně se k němu otočil zády, vytáhl z tmavého výklenku ve zdi další pochodeň a zapálil ji od první. Vyšlehly plameny a stíny v chodbě zmizely. Ferency se ještě jednou chladně podíval na svého hosta a pak ho vedl dovnitř. A Valach ho následoval.

Rychle prošli mrazivými kamennými chodbami, předpokoji a úzkými dveřmi přímo do srdce věže, pak po točitých kamenných schodech k poklopu v podlaze z kamenných desek, kterou podpíraly velké černé trámy. Poklop byl otevřen a Ferency si nadzvedl plášť, než jím prolezl do dobře osvětlené místnosti. Tibor mu šel v patách a dával pozor, aby ho příliš nepředěšel. Když vstupoval do místnosti, zachvěl se. Bylo by tak jednoduché, aby ho teď někdo probodl nebo mu utlal hlavu, když procházel poklopem. ale kromě pána domu byla místnost prázdná.

Tibor se podíval na svého hostitele a pak se rozhlédl. Místnost byla dlouhá, vysoká a široká. Strop z trámů, který měl nad hlavou, byl dost poškozený, blikotavé světlo ohně osvětlovalo břidlicovou střechu nad stropem, chybějící tašky vpouštěly dovnitř světlo hvězd, překrývané chvílemi kouřem z ohniště. Tato místnost nebyla vůbec chráněna před rozmary počasí. V zimě tady musí mrznout. Dokonce i teď by tady bylo chladno, kdyby nehořel oheň.

Oheň stravoval borové klády, hučící na velkém otevřeném ohništi v krbu postaveném v koutě místnosti s komínem, který vycházel z vnější zdi. Klády hořely na kolébce ze zborcených železných tyčí, kroucených horkem mnoha ohňů. Po jedné straně ohně se nad rudými uhlíky opékalo šest vyvržených sluk. Byly posypány bylinami a už pouhá jejich vůně vhněla do úst sliny.

Poblíž ohně stál těžký stůl a dvě dubová křesla. Na stole stály dřevěné podnosy, jídelní nože a kamenný džbán vína nebo vody. Uprostřed stolu se ještě kouřilo z pečeně z nějakého zvířete. Byla tam mísa sušeného ovoce a další, v níž ležel na krajíce nakrájený černý chléb. Zdálo se, že Tiborovi není souzeno umřít hladu!

Podíval se na zeď s krbem, její základ byl kamenný, ale od určité výše ji tvořily klády. Bylo v ní také čtvercové okno, otevřené do noci. Přešel k oknu, podíval se ven a hlava se mu málem zatočila závratí - pod ním byla stráž, temná blízko sebe rostoucími jedlemi a daleko na východě rozlehlé černé lesy. Až teď si vojvoda uvědomil, že se nachází v místnosti, která je umístěna napříč úzké rokli mezi věžemi.

„Jsi nervózní, Valachu?“ jemný (ano, teď byl jemný) hlas Faethora Ferencyho ho vylekal.

„Nervózní?“ Tibor pomalu potřásl hlavou: „Zmatený, to je všechno. Překvapený. Ty tady jsi sám!“

„Ano? A očekával jsi snad něco jiného? Copak ti Cikán Arvos neřekl, že tu žiji sám?“

Tibor přimhouřil oči: „Řekl mi různé věci - a teď je mrtvý.“

Druhý muž neprojevil ani tu nejmenší známku překvapení ani lítosti.

„Všichni lidé musí zemřít,“ řekl.

„Také moji dva přátelé jsou mrtví.“ Tiborův hlas najednou ztvrdl. Ferency jenom pokrčil rameny: „Cesta nahoru je obtížná. Za ta léta stála už hodně životů. Ale říkal jsi přátelé? Pak jsi šťastný. Já nemám žádné

přátele.“

Tiborova ruka se přiblížila k jílcí jeho meče: „Měl jsem tu čest setkat se s tvými „přáteli“, kteří mi ukázali cestu nahoru...“

Jeho hostitel k němu náhle přistoupil, spíše přiletěl než přistoupil. Ten muž se pohyboval jako tekutina. Jeho dlouhá ruka, štíhlá, ale silná, spočinula na jílcí Tiborova meče pod jeho vlastní rukou. Dotýkat se bylo jako dotýkat se klubka hadů. Tiborovi proběhlo rukou zachvění a ucukl s ní zpátky. V tomtéž okamžiku bojar vytáhl jeho meč z pochvy, znovu tím podivným, klouzavým pohybem. Valach zůstal stát odzbrojený a překvapený.

„Nemůžeš přece jíst s touhle velkou věcí, která by tě tloukla do nohou,“ řekl mu Ferenczy. Držel meč ve svých rukou, jako by to byla hračka, a lehce se usmíval: „Ach! Válečnickova zbraň. Takže ty jsi válečník, Tibore z Valašska? Vojvoda, co? Slyšel jsem, jak si Vladimír Svjatoslavič najímá své velitele - dokonce i mezi sedláky.“

Tibor byl znovu vyveden z míry, neřekl Ferenczymu své jméno a ani se nezmínil o kyjevském Vladovi. Ale ještě, než mohl najít vhodná slova k odpovědi, jeho hostitel pokračoval.

„Pojď, jídlo ti zbytečně stydne. Sedni si a jez, můžeme spolu přitom hovořit.“ Odhodil Tiborův meč na lavici, pokrytou měkkými kožšinami. Tibor na svých širokých zádech nesl kuši. Uvolnil si její řemen z ramene a podal ji Ferenczymu. Koneckonců, byla to zbraň, jejíž nabití zabralo hodně času. Byla nepoužitelná v malých místnostech, zvláště proti mužům, kteří se pohybovali jako on. „Chceš také můj nůž?“

Dlouhé čelisti Faethora Ferenczyho se otevřely, jak se zasmál. „Jediné, po čem toužím, je, abys se mnou usedl pohodlně u mé tabule. Nech si svůj nůž. Podívej, v dosahu je dost nožů - ke krájení masa.“

Odhodil jeho kuši k meči.

Tibor se na něj chvíli díval a nakonec přikývl. Setřásl ze sebe svůj kožený kabát a nechal ho ležet na podlaze. Pak se posadil na jednom konci stolu a díval se, jak Ferenczy posunuje všechno jídlo, aby je měl pohodlně v dosahu. Jeho hostitel pak naplnil z kamenného džbánu dva poháry vínem a usedl proti němu.

„Nenajíš se se mnou?“ Tibor byl najednou vyhládlý, ale nechtěl začít jíst jako první. V kyjevském paláci vždycky všichni čekali na Vlada, než začne.

Faethor Ferenczy se natáhl přes stůl, čímž prokázal nesmírnou délku rukou, a obratně si utrl kus masa: „Vezmu si sluku, až bude hotová,“ řekl. „Ale nečekej na mne - sněz všechno, co budeš chtít.“ Hrál si se svým jídlem, zatímco se do něj Tibor pustil s velkým zápalem. Ferenczy ho chvíli sledoval a pak řekl: „Je jenom v pořádku, že urostlí muži mají tolik chuti k jídlu. Já mám také... chutě, které toto místo omezuje. Proto mě tolik zajímáš, Tibore. Mohli bychom být bratry, chápeš? Mohl bych být dokonce tvým otcem. Ano, jsme oba velcí muži - a ty jsi válečník, naprosto beze strachu. Myslím, že takových, jako jsi ty, už na světě mnoho není...“ A po krátké odmlce dodal v naprostém protikladu: „Co ti o mně řekl Vlad, než tě sem poslal, abys mě přivedl na jeho dvůr?“

Tibor se snažil, aby potřetí už nevypadal tak překvapeně. Přezvykoval jídlo, které měl v ústech, a vyměňoval si s Ferenczym přes stůl upřené pohledy. Teď, ve světle ohně a plápolajících pochodní v nástěnných držácích se rozhodl podrobit hradního pána daleko pečlivější prohlídce. Nemělo by smysl, rozhodl se Tibor, pokoušet se hádat věk tohoto člověka. Zdálo se, že naprosto pomíjí věky jako nějaký prastarý monolit, a přitom se pohyboval s neuvěřitelnou rychlostí útočícího hada a s pružnou ladností mladého děvčete. Jeho hlas mohl znít drsně, jako přírodní živly nebo měkce jako matčin polibek, a přitom se zdálo, že je nezměrně starý. Co se týkalo jeho očí, byly hluboce usazené v trojúhelníkových důlcích, s těžkými víčky, a jejich skutečnou barvu nebylo nejspíš možné zjistit. Z určitého úhlu byly černé, lesklé jako mokré oblázky, zatímco z jiného zase byly žluté se zlatými panenkami. Byly to oči vzdělaného muže, plné moudrosti, ale zároveň ohnivé a až po okraj naplněné hříchem.

Pak tu byl jeho nos. Nos Faethora Ferenczyho, spolu s jeho špičatýma, masitýma ušima, tvořil tu nejméně přijatelnou část jeho tváře. Byl to spíše čenich než nos a přes svou délku byl skoro přitisknutý ke tváři, zplošťoval se směrem k hornímu rtu a byl od něj odstrčen velkými nosními dírkami, které ho směřovaly nahoru. Přesně pod ním - ve skutečnosti příliš blízko - byla jeho široká a hřebenovitá ústa, rudá proti jeho bledé, hrubé kůži. Když mluvil, rozevíraly se jeho rty jen nepatrně. Ale jeho zuby, jak si

Valach všiml, když se Ferenczy smál, byly velké, hranaté a žluté. Také se mu zdálo, že jsou špičáky podivně zakřivené a ostré jako malé kosy, ale tím si Tibor nemohl být jist. Pokud tomu tak bylo, pak ten muž vypadal spíše jako vlk.

Byl to nepřijemný člověk, tenhle Faethor Ferenczy. Ale... Tibor poznal spoustu nepříjemných lidí. A spoustu z nich také zabil: „Vlad?“ Tibor si uřízl další kus masa a dal si doušek červeného vína.

Bylo hodně kyselé, ale ne horší, než na jaké byl zvyklý. Pak se znovu podíval na Ferenczyho a pokrčil rameny: „Řekl mi, že žiješ pod jeho ochranou, ale nepřisahal jsi mu věrnost. Že obýváš zemi, ale neodvádíš žádné daně. Že bys mohl vyzbrojit mnoho mužů, ale raději tady sedíš jako kvočna na vejcích a necháš jiné bojary odrážet Pečeněhy, abys nepřišel o kůži.“

Na okamžik se Ferenczyho oči rozšířily a zdálo se, že v jejich koutcích jsou kapky krve a z jeho chřípí se ozývalo jasně slyšitelné mručení. Jeho horní ret se svařtil a trochu se stáhl zpátky a jeho rozježené obočí se spojilo na bledém, vysokém čele. Pak... se opřel, zdálo se, že se uvolnil, zašklebil se a přikývl.

Tibor přestal jíst, ale jakmile se Ferenczy zase uklidnil, pokračoval. Mezi sousty řekl: „Myslíš si snad, že bych ti lichotil, Faethore Ferenczy? Možná si také myslíš, že mě tvoje lsti vystrašily?“

Pán hradu se zamračil a nakrčil nos nahoru: „Moje... lsti?“

Tibor přikývl: „Poradci knížete - křesťanští mniši z Řecká - si myslí, že jsi nějaký druh démona, „upír“. Myslím, že kníže je o tom přesvědčen také. Ale já, já jsem jenom obyčejný člověk - ano, sedlák - a říkám, že je to jenom vychytralá lest. Mluvíš se svými Szganyi pomocí zrcadla a vycvičil sis několik vlků, aby poslouchali tvé rozkazy Jako psi. Ha! Prašiví vlci! No ovšem, v Kyjevě je chlap, který vodí na provaze velké medvědy - a tančí s nimi! Co ještě umíš ty, co? Nic! Jistě, máš oprávněné podezření - a pak předvádíš, že tvé oči jsou mocné a že vidíš přes hory a doly. Zahaluješ se tady ve svých temných horách do tajemna a pověřivosti, ale to účinkuje jenom na pověřivé lidi. A kdo je ze všech nejpopověčivější? Vzdělání muži, mniši a knížata, tak to je! Vědí toho tolik - jejich mozky jsou tak přecpány vědomostmi - že uvěří všemu! Ale obyčejný muž, válečník, věří jedině krvi a železu. To první mu dodává sílu k tomu, aby přemohl nepřítele, a to druhé rozlije to první v šarlatové záplavě.“

Tibor se odmlčel, trochu sám sebou překvapený, a oťel si ústa. Víno mu rozvazovalo jazyk.

Ferenczy seděl proti němu jak zkamenělý, pak se zvrátil ve svém křesle, udeřil do stolu mohutnou, plochou dlaní a zařval smíchy. A Tibor si všiml, že jeho velké zuby vypadají skutečně, jako by patřily velkému „psu“.

„Cože? Moudrost od válečníka?“ zařval bojar. Namířil na něj štíhlým prstem: „Ale ty máš pravdu, Tibore. Mluvíš přímočaře, a mám tě proto rád. A jsem rád, že jsi přišel, ať už je tvůj cíl jakýkoli. Copak jsem snad neměl pravdu, když jsem řekl, že bys mohl být mým synem? Samozřejmě, že jsem měl pravdu. Muž podle mého srdce - a možná nejen v tomhle jediném směru, co?“

Jeho oči znovu zrudly (bylo to určitě jenom odrazem záře ohně?), ale Tibor se ujistil, že má nůž po ruce. Možná byl Ferenczy šílený. Určitě šíleně vypadal, když se takhle smál.

Oheň vyšlehl vzhůru, jak se polena v krbu sesunula. Zápach spáleniny udeřil Tibora do nosu. Sluky! Oba na ně zapomněli. Rozhodl se, že vykoná dobrý skutek a ještě nechá toho poustevníka najíst, než ho zabije: „Tvoji ptáci,“ řekl, nebo spíše chtěl říct, zatímco se pokoušel vstát, ale slova se na jeho jazyku vzpřčila a vyšla z něj jenom jako rozmazaný a cizí zvuk. Co bylo ještě horší, nemohl se postavit na nohy, jeho ruce jako by byly přilepené k desce stolu a jeho nohy těžké jako kusy olova!

Tibor se podíval na svoje zkřivené, cukající ruce, na své skoro umrtvené tělo, a dokonce jeho hrůzyplný pohled byl pomalý, naplněný nepřírozenou ochablostí. Bylo to, jako by byl opilý, ale opilejší, než kdy byl. Nejmírnější rána by stačila k tomu, aby ho poslala k zemi.

A pak jeho oči padly na pohár, na červené víno ze džbánů. Kyselé, to ano, ale ještě hůře. Bylo otrávené! Ferenczy ho pozorně sledoval. Náhle si povzdechl a vstal. Teď vypadal ještě vyšší, mladší a silnější.

Pružně přistoupil k ohni a shodil rožen se spálenými ptáky do plamenů. Zasyčeli, zakouřilo se z nich a v okamžiku začali hořet. Pak se otočil k Tiborovi, který seděl a díval se na něj. Ani jediný sval v Tiborově těle nezareagoval na zoufalé rozkazy, které vysílal jeho mozek. Bylo to, jako by zkameněl. Po čele mu stékaly kapky studeného potu. Ferenczy přišel blíže, zastavil se nad ním. Tibor se na něj díval, na jeho dlouhé čelisti, na znetvořený čenich nosu. Ošklivý člověk, ano, a možná něco více, než jen člověk.

„O-o-otrávený!“ vyplivl ze sebe nakonec Valach.

„Co?“ nachýlil Ferenczy hlavu a podíval se na něj: „Otrávený? Ale ne, kdepak,“ popíral, „jenom omámený. Copak není jasné, že kdybych chtěl, abys byl mrtvý, pak bys mrtvý opravdu byl - spolu s Arvosem a svými přáteli? Ale jaká odvaha! Ukázal jsem ti, co dokážu, a přece jsi přišel. Nebo jsi jenom tak umíněný? Možná blázen? Dávám ti výhodu pochybností a říkám, že jsi odvážný, protože nemám čas na to, abych ho ztrácel s hlupáky.“

S obrovským vypětím vůle posunul Tibor trhaně svou pravou ruku k noži, který ležel na stole. Jeho hostitel se usmál, zvedl nůž a strčil mu jej do ruky. Tibor seděl a třásl se námahou, ale nemohl nůž zvednout, stejně jako nemohl vstát. Celá místnost mu začala před očima plavat, rozmazávat se a rozpouštět se v temný vír, jemuž nemohl uniknout.

Poslední věcí, kterou spatřil, byla Ferenczyho tvář, ještě hrůznější než předtím, jak se nad ním naklání. Ta zvířecí, brutální tvář - čelisti otevřené v hlasitém smíchu - a karmínový rozeklaný jazyk, který se zmítal v jeskyni jeho hrdla jako zmrzačený had!

Stará Věc pod zemí se náhle s trhnutím probudila...! Probudila ji její noční můra, ale ještě něco jiného. Na okamžik bylo ještě stvoření Tibor rozechvělé hrůzou svého snu, než si uvědomilo, kde je, kdo je a kým bylo. A pak se rozechvělo znovu, tentokrát rozrušením.

Krev! Černá půda jeho hrobu byla zbrocená a prosáklá krví! Krev se dotýkala jeho těla, jako olej protékala nánosem suchého listí, koření a země a dotýkala se ho. Vtažená přímým vlasečnicovým systémem myriád jeho žíznících žil se do něj vsakovala a naplňovala jeho vysušené póry a žíly, jeho houbovitě vnitřnosti a zející, bolavé vykotlané kosti.

Krev - život!, naplňovala upíra, natahovala jeho staletími zkroucené nervy a probouzela okamžitě jeho neuvěřitelné, nelidské smysly.

Jeho oči zamrkaly - a jejich víčka se zase okamžitě sevřela. Hlína. Tma. Stále byl ještě pohřbený. Stále ještě ležel ve svém hrobě, jako vždycky. Roztáhl chřípí svého nasávajícího nosu a hned je zase stáhl, ale ne docela. Cítil půdu, ano, ale také cítil krev. A teď, plně probuzený, začal opatrně a čím.dál více zkoumat prostředí, které ho obklopovalo.

Zvážil zem, jež nad ním ležela a vyzkoušel ji svým instinktem. Málo, velice málo, ne více než půl metru. A nad ní dalších třicet centimetrů pevného nánosu listí. Ano, kdysi byl pohřben daleko hlouběji než nyní, ale za ta staletí se provrtal blízko k povrchu. To bylo ještě v dobách, kdy k tomu měl dostatek síly.

Namáhal se, protáhl chapadla nahoru hlínou jako karmínové červy - a pak je zase stáhl zpátky. Ano, ano, země byla silně prosáklá krví, a lidskou krví, ale... jak to bylo možné? Mohla to být - možná to opravdu byla - Dragosaniho práce?

Věc natáhla své vědomí a jemně zavolala: Dragosaaaniii? Jsi to ty, můj synu? Udělal jsi to ty, donesl jsi ty ten krásný dárek, Dragosaaaniii? Jeho myšlenky se dotkly nějakých vědomí - ale byla to čistá vědomí, nevinná vědomí. Lidská vědomí, která nikdy nepoznala jeho zlo, ale lidé? Tady na křížových pahorcích? Proč sem přišli? Proč přišli k jeho hrobu a napájeli zemi svou krví? Napájeli zemi! Stvoření Tibor šleho zpět svými myšlenkami, svými protoplazmatickými chapadly, svými psychickými rozměry a stáhlo se zpět do sebe. Hrůza a nenávist zaplnily každý jeho nerv. Byla toto odpověď? Vzpomněli si snad na něj po všech těch letech a teď přišli, aby s ním skoncovali? Nechali ho tady ležet po půl tisíciletí, aby pak přišli a zničili ho? Možná o něm Dragosani někomu řekl a ten si vzpomněl na nebezpečí, které zde bylo pohřbeno?

Se všemi smysly napjatými tam Věc ležela a její už dávno nelidské tělo se třásl napětím, nasloucháním, cítěním, čicháním, ochutnáváním, používáním všech vysoce citlivých upířích smyslů kromě zraku. Ano, i toho by mohla využít, kdyby se o to pokusila.

Ale přes všechn svůj strach neměla jediné - pocit ohrožení. A chuť ohrožení znala stejně dobře jako chuť krve.

Kolik bylo hodin?

Její chvění se uklidnilo, jakmile začala přemýšlet o čase. Hodin? Ha! Který mohl být měsíc, které roční období, rok, desetiletí? Jak dlouho už to bylo, co ji chlapec Dragosani - dítě, v něj vkládal Tibor veškeré své naděje a očekávání - co ji naposledy navštívil? Ale co bylo důležitější, byl teď den... nebo byla noc? Byla noc. Upír to cítil. Tma prosakovala půdou stejně jako hustá tmavá krev, kterou doprovázela. Byla

noc, jeho čas, a krev mu dávala sílu, pružnost, motivaci a pohyblivost, po všechna ta staletí málem zapomenutou.

Znovu vztáhl své myšlenky k vědomím těch lidí v šeru mezi nehybnými stromy, přímo nad místem, kde ležel. Nemyslel na ně, nesnažil se s nimi nijak komunikovat, jenom se dotkl jejich vědomí svým. Muž a žena. Byli tady pouze sami dva. Byli to milenci? Byli tady snad proto? Ale v zimě? Ano, byla přece zima, země byla chladná a tvrdá. A co ta krev? Možná to byla... vražda?

Ženino vědomí bylo... plné děsu! Spala nebo ležela v bezvědomí, ale panika byla v jejím vědomí čerstvá a její srdce bilo trhavě, jakoby v horečce strachu. Co ji tak vyděsilo?

Pokud šlo o toho muže, umíral. Byla to jeho krev, kterou Věc pod zemí vstřebávala, která poháněla i teď její upíří smysly. Ale co se těm dvěma vlastně stalo? Vylákal ji sem, zaútočil na ni a ona ho rozpárala dřív, než ji mohl zneužít?

Tibor se rozhodl prozkoumat vědomí toho umírajícího muže trochu hlouběji. Byla v něm bolest - příliš mnoho bolesti. Zatlačila vědomí toho muže ke dnu, takže bylo nyní čím dál víc umrtvenější a rychle se propadalo do prázdnoty. Byla to naprostá prázdnota, zvaná Smrt, která svou oběť spolkně navěky. Ale bolest - ano, téměř agónie. Věc pod zemí vztáhla svá chapadla jako citlivé antény z masa a vydala se po stopě mužova unikajícího života, rudí červi z nelidského masa se zvedli z věkem zvrátně tváře, prázdné hrudi, chvějících se údů a proráželi si cestu vzhůru jako potrubí nebo trubice nějakého odporného měkkýše, sledovali šarlatovou stopu a směřovali k jejímu prameni.

Mužova pravá noha byla nad kolenem zlomená. Ostře prasklá kost prořízla jako nůž tepnu, tepnu, která ještě teď pumpovala tenký čůrek kouřícího šarlátu na chladnou, mrtvou zemi. A pomyšlení na to, to už bylo na Tibora příliš, probudil v něm opravdovou šelmu, na okamžik jako by zešílel. Jeho velké psí čelisti se zatínaly do tvrdé země, okorálé rty se chvěly a slintaly, rozšířené chřípí se otevíralo jako černé trychtýře.

Ze svého hrdla vysunul Tibor tenkého. hada pulzující protoplazmy, který odhrmoval stranou kořeny, kamínky a prach, dokud nevystoupil nad povrch, kývajícím se jako nějaký ohavný hřib v šeru u Tiborova mauzolea. Na jeho špičce se objevilo zakrnělé oko, které roztáhlo duhovku, aby vidělo ve tmě.

Spatřil umírajícího muže, vysokého, štíhlého muže, to vysvětlovalo dobrou, silnou krev, její kvalitu a množství. Byl to inteligentní muž, s vysokým čelem. A přesto tady ležel zhroucený na tvrdé zemi se životem, jenž z něj mizel do poslední kapky.

Tibor ho nemohl zachránit, a i kdyby mohl, ani by nechtěl. Ale stejně tak ho nechtěl nechat jenom tak. Krátce pohlédl stranou, aby se ujistil, že se žena ještě stále neprobrala ze své mdloby, a pak natáhl ze své tváře spoustu tenkých rudých chobotů, tenkých trubic, sloužících jako našpulená ústa, aby je ponořil do drsné rány a vysál z ní zbytky šťávy, která z ní vytékala. A pak-

Celá pekelná bytost v Tiborovi se oddala naprosté extázi - černé radosti, nesvatému vytržení - z toho, jak se krmila, z nasávání rudé potravy přímo ze žil oběti. Bylo to... bylo to něco nepopsatelného!

Bylo to, jako když se muž poprvé miluje se ženou, ale ne jako neohrabané, uspěchané, nekontrolované vystříknutí na břicho nebo do chloupků v klíně nějakého děvčete, ale jako vypumpování hustého semene do horkých útroeb roztoužené, uspokojené ženy. Bylo to, jako když muž poprvé zabije v bitvě, Když se hlava jeho nepřítele odkutálí pryč nebo když ostří jeho meče probodne srdce či hrdlo. Bylo to jako ostrá, bodavá bolest, když se člověk ponoří do vod horského jezera, jako pohled na bitevní pole, na němž leží mrtvolky celé armády, ze. kterých se kouří a stoupají z nich výpary, oslavování válečníky, kteří zvedají jeho prapor vysoko do vzduchu jako připomínku vítězství. Bylo to stejně sladké jako všechny tyto věci - ale bylo to, bohužel, rychle pryč.

Mužovo srdce už nebylo. Jeho krev, jakkoli jí zbylo málo, zasychala. Velké koláče karmínu tvrdly a měnily nános suchého listí v sedlou krustu. Sotva ta vynikající hostina začala, byla... u konce?

Možná ne...

Věc-Tibor obrátila své chapadlo, nesoucí oko, na ženu. Byla bledá, půvabná a dobře stavěná. Vypadala jako konkubína nějakého bohatého bojara, plná řídké, aristokratické krve. Horečnaté ruměnce dodávaly jejím tvářím zdání zdraví, ale zbytek její pokožky byl nezdravě bledý. Bylo chladno a ochlazovalo se čím dál více, takže pokud ji nezabije stará Věc, zima to udělá za ni.

Chapadlo s okem se protáhlo a vystoupilo ze země. Bylo šedozelené, a jakoby mramorové, ale pod

povrchem jeho kůže pulzovaly rudé žilky. Připlazilo se k místu, kde žena ležela, a zastavilo se nad její tváří. Její dech, slabý, skoro sípavý, podráždil oko, takže se muselo stáhnout trochu zpět. V jejím krku probíhal tep jako vyplašený pták. Její ňadra se zvedala a klesala, zvedala a klesala.

Falické oko se přisunulo blíže k jejímu hrdlu a bez mrkání sledovalo jemný pulz v tepně. Pak pomalu zmizelo a rudé žíly pod kůží chorobně pokyvujícího hříbu jakoby zbytněly a ztmavly. Místo něj se objevily hadí ústa a čelisti, takže chapadlo teď vypadalo jako slepý, hladký a mramorový had. Čelisti se rozevřely a mezi mnoha řadami jehlově ostrých tesáků prošlehl rozeklaný jazyk. Kapka sliny ukápla z rozevřených čelistí a vsákla do země: „Hlava“ toho odporného chapadla se stáhla zpět, utvořila smrtící „S“ jako tělo útočící kobry a - a stvoření kdysi nazývané Tibor se v duchu otřásl a nechalo všechny své pohyblivé části strnout v náhlé nehybnosti. V posledním možném okamžiku si uvědomil, co se chystá udělat, a pochopil obrovské nebezpečí své obnažené touhy.

Tohle už nebyly staré časy, ale nové. Dvacáté století! Kromě starých, vybledlých záznamů byla jeho hrobka pod nehybnými stromy naprosto zapomenutá. ale pokud. vezme život té žene, co bude pak? Ach! On věděl, co bude pak!

Budou vysláni lidé, aby našli tyhle dva. Dříve nebo později je najdou, tady, mezi nehybnými stromy, před rozbitým mauzoleem, někdo už si vzpomene. Nějaký starý blázen možná zašeptá: „Ale - to místo je zakázané!“ a druhý dodá: „Ano, protože tam kdysi dávno něco pohřbili. Praděd mého praděda prý vyprávěl příběhy o té věci, pohřbené v křížových pahorcích, aby vystrašil děti, když zlobily!“

Přečtou si staré záznamy a připomenou staré způsoby. Za jasného, čistého denního světla sem přijdou, vykácí stromy, rozvrátí věkovité kameny a budou kopat v prohnité hlíně tak dlouho, dokud ho nenajdou. Znovu ho probodnou, ale tentokrát... tentokrát... tentokrát vezmou jeho hlavu a spálí ji! Spálí ho celého...

Tibor sváděl sám se sebou strašlivý boj. Upír v jeho těle, který tvořil devět set let jeho silnější já, skoro nemyslel. ale Tibor sám stále ještě myslel jako člověk a jeho uvažování bylo důkladné. Upír-Tibor lačnil po prožití okamžiku, ale člověk-Tibor viděl dál. A měl své plány. Plány, které závisely na chlapci Dragosaním.

Dragosani byl teď ve škole v Bukurešti, zdánlivě obyčejný kluk, ale stará Věc pod zemí už ho naprosto zkazila. Naučila ho umění nekromancie, ukázala mu, jak odkrývat tajemství, která znají pouze mrtví. A Dragosani se vždy vracel, vždycky přicházel sem při hledání nových vědomostí, protože stará Věc pod zemí byla hlubokým zřídlem temných záhad.

Mezitím v něm rostlo upírské vejce nebo semeno - odporný, pijavici podobný klon stvoření-Tibora - jediná kapka cizorodého roztoku, který obsahoval úplný genetický kód nového upíra, ale to byl pomalý, pomalý proces. Jednoho dne sem Dragosani, který mezitím doroste v muže, přijde a vejce bude připraveno. Sem nahoru přijde člověk naplněný obludným nadáním a touhou po nalezení nejhlubších tajemství Vampýrů..., ale až bude odcházet, ponese si upíří mládě s sebou, v sobě.

A potom přijde znovu - bude muset přijít znovu - a v té chvíli už bude Tibor připraven na poslední fázi svého plánu. Dragosani přijde, Dragosani a Tibor odejdou - spolu. A tak se nakonec celý cyklus uzavře, kolo dokončí svůj okruh, až bude znovu věkovitý upír procházet zemí - tentokrát aby si ji podrobil! Takto si budoucnost naplánovala Věc pod zemí, a takto to musí být. Povstane odtud a vyjde do světa. Svět bude jeho! Ale pouze pokud tady ta žena nezemře. Ne, to by bylo naprosté šílenství, pro něj a pro jeho sny... .

Upír v něm podlehl jeho zdůvodňování a zdráhavě dovolil vyplašenému, ale lidskému Tiborovu vědomí, aby nabylo vrchu. Touha po krvi ustoupila a byla nahrazena zvědavostí, která se pozvolna změnila ve spící, věky potlačované touhy. Ve staré Věci pod zemí se začaly probouzet nové, naprosto lidské pocity. Nebyla ani mužského, ani ženského pohlaví, alespoň teď - Tibor byl nyní Vampýrem - ale kdysi byl mužem. Mužem plným chuti.

Poznal ženy, mnoho žen, za celých pět set let, kdy jeho bič budil strach ve Valašsku, Bulharsku, Moldávii, Rusku a Otomanii. Některé byly jeho ze své vlastní vůle, ale většina ne. Nebyl žádný způsob, jakým by ještě ženu nepoznal, žádná radost ani bolest, kterou by mu žena nedala okusit, kterou by nezakusil nebo si ji nevzal násilím, mnohokrát za sebou.

V polovině patnáctého století, jako nájemný vojvoda Vlada Tepeše, zvaného „Narážec“, přešel se svým

vojskem Dunaj a zajal vyslance sultána Murada. Sultánův dvořan, jeho doprovod dvou set vojáků a jeho harém dvanácti krasavic byli zajati v noci ve městě Isperrich. Tibor prokázal jistou dávku shovívavosti k bulharským usedlíkům, dovolil jim uprchnout, zatímco jeho oddíly obklíčily a vypálily město, loupily a znásilňovaly ty, kteří byli příliš pomalí na útěku.

Co se týkalo sultánova vyslance, Tibor ho nechal narazit spolu s jeho dvěma sty vojáky na tenké, dlouhé kůly: „V jejich vlastním stylu,“ škodolibě přikazoval katům: „Na turecký způsob. Moc rádi natrhávají prdele malým chlapečkům, tak je nechte zemřít šťastně, tak, jak žili!“ Ale co se týkalo žen z harému, vzal si jich té noci všech dvanáct, přecházel velkoryse od jedné ke druhé a stejně pokračoval i následujícího dne. Ach! V těch dnech byl úplný satyr.

A teď... teď byl jen pouhou starou Věcí pod zemí. Teď. Už pěkných pár let. Ale pořád ještě mohl snít, nebo snad ne? Pořád si ještě pamatoval, jaké to bylo. Konec konců, možná by mohl udělat něco více, než jen vzpomínat... Sliznaté tělo jeho sondy prošlo další proměnou. Hadí čelisti, tesáky a jazyk se stáhly zpět do chapadla, jehož špička se zploštila a rozšířila, takže vypadala jako tupý hrot lopaty. Ploché zakončení se pak rozdělilo na pět zavalitých šedo zelených červů - zakrnělý palec a čtyři prsty - a na prostředním z prstů se vynořilo malé oko, které upřelo svůj usazený pohled, plný zájmu, na pomalé zdvihání a klesání ňader bezvědomé ženy. Tibor ohnul svou „ruku“, vdechl do ní citlivost a pak zesílil a prodloužil chapadlo, které se stalo „paží“.

S malým okem, které ji vedlo, si chvějící se, želatinová ruka našla cestu pod ženin kabát a mezi vrstvami oblečení na její kůži. Byla stále ještě teplá, ale ruka cítila, jak z ní její teplo rychle uniká. Její ňadra byla měkká, s velkými bradavkami, více než dostatečně velká. Když byl Tibor ještě naživu, když nebyl ještě nemrtvý, byl toto přesně ten tvar ňader, který měl nejradši. Jeho ruka se s nimi mazlila a stávala se drsnější. Žena slabě zasténala a trochu se pohnula.

Pod rukou staré Věci jí nyní bilo srdce o něco silněji, možná pod vlivem jejího doteku. Silněji, ano, ale stále ještě zoufale a panicky. Věděla, že by tady neměla ležet a něco cítit, ale probrat se ze mdlob. Její tělo však neodpovídalo na její potřeby a její údy pomalu vychládaly, pokud začne také chladnout její krev, šok by ji mohl zabít.

Teď zpanikařilo i stvoření-Tibor. Ona tady nesmí zemřít! V duchu znovu spatřil pátrače, kteří nacházejí tělo ženy a muže, viděl, jak hledí se zúženými očima na jeho pobořenou hrobku, viděl jejich vědoucí pohledy. Pak je viděl kopat, viděl jejich zaostřené kolíky z tvrdého dřeva, jejich stříbrné řetězy, jejich naleštěné sekery. Viděl, jak celé úbočí kopce plane v ohni z pokácených stromů a na jeden bolestný okamžik cítil, jak se jeho tělo rozpouští v syčícím tuku a jíše, když hořel v páchnoucí zemi.

Ne, ona tady nesmí zemřít. Musí ji přivést zpět k vědomí. Ale ještě předtím...

Jeho ruka opustila její ňadra a začala se, puzená chticem, plazit níže přes její břicho - a tam se zastavila! Jak tady leželo po celá ta staletí, smysly stvoření-Tibora se zostřovaly, jeho citlivost se nijak nesnižovala, ale byla naopak mnohokrát zesílena. Zbaven všeho ostatního si vypěstoval dokonalou citlivost. Po mnoho procházejících jar cítil růst zelené výhonky a naslouchal ptákům, pářícím se na vrcholcích vzdálených stromů. Cítil teplo každého léta a krčil se hluboko ve svém hrobě s proklínáním ostrých slunečních paprsků, které porušovaly šero, když pronikaly příkrovem stromů a zářivě dopadaly na jeho hrobku. Přicházely podzimy a hnědé, uvařené listy, jež při dopadu na zem někdy znělo jako hromobití, a když přišel déšť, rozvodněná koryta potoků burácela jako velké řeky. A teď...

Teď mu slabé, neodbytné, skoro mechanické bití, které „zaslechl“ svou rukou, spočívající na ženině břiše, vyprávělo příběh a vyřukávalo zprávu, jakou by nejspíš žádné jiné stvoření nebylo schopno zachytit. Vyprávělo o novém životě, o tom, jaké je nebýt ještě zrozený, být pouhým zárodkem.

Ta žena byla těhotná!

Áááá! řekl Tibor, ale jen pro sebe. Nechal svou ruku ztvdnout a přitlačil ji pevně k ženinu masu.

Budoucí dítě - čirá nevinnost - krásný příklad intenzivní radosti, vtělené do semene, zasetého sem, do tmavé, teplé dělohy.

Zlý instinkt nabyl vrchu - zčásti upíří a zčásti lidský, ale skrz naskrz zlý. Logika, temná jako nejtemnější noc, vystřídala chtíč. Chapadlo se začalo prodlužovat a jeho ruka ztratila tvar, stávalo se menším a tenším, jak pokračovalo v přizpůsobování se původnímu účelu, tentokrát ale s naprosto novým cílem. Mířilo k ženinu nejtajnějšímu místu, k samému jádru její ženské identity, ne proto, aby ublížilo, ale

jednoduše proto, aby vědělo a aby si zapamatovalo. Ale teď mělo úplně jiný cíl.

Dole pod zemí, pod starou vrstvou suchého listí a pod chladnou, tvrdou zemí, se upírový čelisti rozevřely ve slepém, obludném úsměvu. Musí tady ležet navěky, nebo alespoň do chvíle, než ho Dragosani přijde osvobodit, ale teď se mu naskýtá příležitost, šance alespoň něco ze sebe poslat na svět.

Vstoupil do ženy - opatrně, jemně, tak, že až se probudí, nebude mít sebemenší podezření, že tam byl - a obemkl zkřivené, vějířovité prsty kolem nového života v její děloze. Už samotným dotekem jej poskvnil, jak ho na okamžik zvážil na dlani, tu nepatrnou hrudku masa ještě bez rysů, a pocítil slabé bití jeho zárodečného srdce.

Pamatuj sssi! řekla. stará Věc pod zemí. Věz, kdo jsi a kdo jsem já. Více než to, věz, kde jsem. A až budeš připraven, vyhledej mě. Pamatuj, SSSI mněeee!

Žena se pohnula a znovu zasténala, hlasitěji než předtím. Tibor se z ní stáhl, učinil svou ruku těžší, více pevnější. Pak ji udeřil s plesknutím přes její bledou tvář. Vykřikla, otrásla se a otevřela oči, ale už bylo příliš pozdě na to, aby spatřila šedavé upíří chapadlo, které rychle vklouzlo zpátky pod zem.

Vykřikla znovu, rozhlédla se vystrašenýma očima v šeru a spatřila skrčený obrys svého manžela. Už probuzená se nadechla a vykřikla: „Ach Bože!“ Pak k němu přiskočila. Trvalo jenom okamžik, než pochopila tu neuvěřitelnou pravdu.

„Ne!“ vykřikla. „Ach Bože, ne!“ Hrůza jí dodala sílu. Neomdlela znovu, ve skutečnosti sama sebe nenáviděla za to, že omdlela předtím. Teď musí jednat, musí udělat... něco! Nic se dělat nedalo, ne pro něj, ale v tom okamžiku si tu skutečnost neuvědomovala.

Chytila ho v podpaží a několika potácivými kroky ho odtáhla dále pod stromy a dolů po svahu. Pak zakopla o kořen, spadla pozadu a mrtvola jejího manžela se převalila přes ni. Za okamžik se zastavila, když se srazila s kmenem stromu, ale on ne. Klouzal dále, klátil se a kutálel kolem ní, volný ranec paží a nohou. Narazil na závěj sněhu, pokrytou sněhem a pokračoval v jízdě dál mimo dohled, dolů z kopce, do dlouhých stínů.

Praskání drceného křoví k ní doléhalo, zatímco se sbírala a lapala po dechu. A všechno to bylo zbytečné, její námaha byla naprosto k ničemu. Jakmile jí tato skutečnost došla, nadechla se - naplnila si plíce až k prasknutí vzduchem - a klopýtajíc za ním naslepo z kopce pod stromy, nechala ho ze sebe vyjít v dlouhém, pronikavém výkřiku duševní agónie sebeobviňování.

Křížové pahorky její výkřik vrátily zpět ozvěnou, pohazovaly jím sem a tam, dokud nezapadl do země a nevytratil se. A dole pod zemí ho stará Věc slyšela, vzdychla a čekala na cokoli, co budoucnost přinese.

V kanceláři v Londýně, v nejvyšším patře hotelu, jenž byl něčím více, než jen hotelem, se Alec Kyle podíval na hodinky. Ukazovaly 16.05 a Keoghovo zjevení ještě neskončilo. Příběh, který vyprávěl, byl vzrušující, jakkoli byl i morbidní, a Kyle soudil, že se to přesně takhle odehrávalo - ale kolik toho ještě zbývalo? Čas musel přece vypršet. Teď, když se nehmotné zjevení, které bylo Keoghem, odmlčelo, a zatímco se ještě obraz dítěte v jeho středu otáčel kolem své osy, Kyle řekl: „Ale my už samozřejmě víme, co se Tiborovi stalo. Dragosani s ním skoncoval, nakonec mu sťal hlavu a zničil ho pod těmi nehybnými stromy pod křížovými pahorky.“

Keogh si všiml, že se podíval na hodinky. Máš pravdu, řekl s nehmotným pokývnutím. Tibor Ferenczy je mrtvý. Proto jsem s ním také byl schopen promluvit. Dorazil jsem tam Mobiovým kontinuem. Ale máš pravdu i v tom, že čas pomalu vypršel. Takže dokud máme čas, musíme ho využít. A je toho daleko více, co ti musím říct.

Kyle se opřel v křesle, nic neříkal a čekal.

Říkal jsem, že byli i jiní upíři, pokračoval Keogh. A byla to pravda. Ale určitě jsou ještě i stvoření, kterým já říkám poloupíři. To je věc, kterou se ti ještě pokusím vysvětlit později. Také jsem se zmínil o oběti, o člověku, jenž byl vzat, použit a zničen jedním z těchto poloupírů. Když jsem s ním mluvil, byl mrtvý. Mrtvý a k smrti vyděšený, ale ne z toho, že je mrtvý. Teď je nemrtvý.

Kyle potřásl hlavou a snažil se to pochopit. „Radši pokračuj. Řekni to svým způsobem. Řekni mi to všechno. Způsobem, jakým to pochopím nejlépe. Jenom mi řekni ještě tohle, kdy jsi... s...-tím mužem... mluvil?“

Před několika dny, podle vašeho měření času, odpověděl Keogh bez rozmýšlení. Zrovna jsem se vracel

z minulosti, cestoval jsem Mobiovým kontinuem, když jsem si všiml modré niti života, kterou křížovala a ukončovala nit, více rudá než modrá. Věděl jsem, že byl někomu vzat život, a tak jsem se zastavil, abych si popovídal s obětí. Mimochodem, ten objev nebyla pouhá náhoda. zrovna po takové události jsem pátral. Ve skutečnosti jsem potřeboval právě takové zabití, jakkoli vypadalo hrozně. Ale takhle získávám vědomosti. Víš, je pro mě daleko jednodušší mluvit k mrtvým než k živým. A v každém případě, už jsem ho nemohl zachránit, ale díky jemu budu možná schopen zachránit ostatní.

„Takže říkáš, že toho muže zabil upír?“ Kyle cítil hrůzu a stále tápal v temnotě. „Nedávno? Ale kde? Jak?“

To je právě nejhorší ze všeho, Aleku, řekl Keogh. Byl zabit tady - tady v Anglii! A co se týká toho, jak byl zabit - hned se to dozvíš...

Čtvrtá kapitola

Julian byl pozdní dítě, opozdil se o více než měsíc, ale za takových okolností se jeho matka pokládala za šťastnou, že se nenarodil dříve. Nebo příliš brzy a mrtvý! Ted', na prostorném zadním sedadle mercedesu její sestřenice Anny, cestou do kostela na Juliánovy křtiny, upravila Georgina Bodeskuová dítě v přenosné tašce a vzpomínala znovu na ty okolnosti. Na dobu před necelým rokem, kdy byla se svým manželem na dovolené ve Slatině, pouhých osmdesát kilometrů od divoké a zlověstně se tyčící hradby Carpatii Meridionali, Transylvánských Alp.

Rok je dlouhá doba a nyní to už může udělat - ohlédnout se - bez toho, že by cítila, že musí také zemřít, bez pomalého utápění v horkých slzách a agónii sebeobviňování, hraničícího s pocitem skutečné viny. Tak se totiž cítila po dlouhé, dlouhé měsíce, vinna. Vinna tím, že žije, zatímco Ilja je mrtvý, a také tím, že kdyby nebylo její slabosti, ještě by žil. Vinna tím, že omdlela při pohledu na jeho krev, zatímco měla utíkat jako s větrem o závod sehnat pomoc. A ubohý Ilja tam ležel, v bezvědomí bolestí, a jeho krev z něj vytékala do tmavé země, a ona ležela zhroucená v mdlobách jako... jako nějaká typická hysterická anglická panička.

Ach. ano, teď už může pohlédnout zpět - nebo by alespoň měla - protože to byly poslední Iljovy dny, které s ním strávila. Milovala ho velice, velice silně a nechtěla ztratit své vzpomínky na něj. Pokud by si jen mohla při pohledu zpět připomenout pouze dobré věci bez toho, že by probudila onu noční mұru, pak by byla šťastná.

Ale to, přirozeně, nemohla...

Rumun Ilja Bodescu vyučoval v Londýně slovanské jazyky, když ho Georgina potkala poprvé. Jako jazykovědec se pohyboval mezi Bukureští, kde učil francouzštinu a angličtinu, a Evropským institutem na Regent Street, kde ona studovala bulharštinu (její pradědeček z matčiny strany, obchodník s vínem, sem přišel ze Sofie). Ilja ji vyučoval pouze výjimečně - když suploval za prsatou matronu s knírkem z Plevna - a hned napoprvé změnil svým suchým humorem a temným, jiskřicím očima to, co bylo jindy hodinami namáhavého učení, v krátké okamžiky čiré radosti. Láska na první pohled? Ne ve světle dvanácti let pohledu zpět, ale rychlá podle názoru všech ostatních. Vzali se v průběhu roku, kdy Ilja pracoval v Londýně. Když rok skončil, odjela do Bukurešti s ním. To bylo v listopadu 1947.

Věci ale nebyly vůbec jednoduché. Rodiče Georginy Drewové byli dobře známí, její otec pracoval v prestižních postaveních v zahraničí a její matka také pocházela z bohatého prostředí. Jako mladé děvče se stala během první světové války pomocnou sestrou a Johna Drewa poznala v polní nemocnici ve Francii, kde ošetřovala jeho těžce zraněnou nohu. Zranění ho udrželo stranou od bojů až do doby, kdy se mohla vrátit domů společně s ním. Vzali se v létě 1917.

Když Georgina představila Ilju svým rodičům, přijali ho více než jen chladně. Dlouhá léta její otec, přísný Brit, těžce „snášel“ skutečnost, že jeho manželka pochází z bulharského rodu a teď si jeho dcera přivede domů nějakého zatraceného Cikána! Samozřejmě, že to nebylo tak otevřené, ale Georgina věděla dobře, co si její otec asi myslí. S matkou to nebylo tak zlé, ale z její strany bylo velice nerozvážné, když se zmiňovala o tom, jak táta nikdy moc nedůvěřoval těm „Valachům“ za hranicemi a jak byla tato jeho nedůvěra jedním z největších důvodů pro jeho emigraci do Anglie. Krátce řečeno, Ilja se určitě necítil jako doma.

V průběhu následujících osmi .let - které Georgina s Iljou trávili rovným dílem mezi Bukureští a Londýnem - čas ovlivnil oba její rodiče. Všechny třenice byly dávno zapomenuty a Georgina byla docela slušně zajištěná - což bylo dobře. V těch počátečních letech ještě Ilja nevydělával tolik, aby jí mohl zajistit úroveň, na kterou byla zvyklá.

Ale to skončilo v okamžiku, kdy dostal Ilja nabídku výnosného postavení jako překladatel a tlumočnick na ministerstvu zahraničí v Londýně, i když za svého života byl Georginin otec jejím trápením, po smrti jim jeho odkaz umožnil lehký přístup mezi diplomatické kruhy. Byla tady pouze jedna podmínka. Aby zajistil své postavení, musí se Ilja nejdříve stát britským občanem. To nebylo nic těžkého - snažil se o to stejně, ještě než k tomu měl důvod - ale měl podepsanou smlouvu na poslední semestr v Institutu a před sebou rok v Bukurešti, než bude moci nastoupit na toto místo.

Poslední rok v Rumunsku byl smutný - už jen z vědomí, že byl poslední - ale koncem semestru byl Ilja rád, že je tomu tak. Válka skončila už před jedenácti lety a vzduch v obnovovaných městech pro něj nebyl zdravý. Londýn měl svůj smog a Bukurešť zase mlhu a obě města byla zahlcena kouřem a pro Ilju také špinou ze zaprášených knih v knihovnách a třídách. Jeho zdraví se trochu zhoršilo.

Mohli se vrátit do Anglie hned poté, co splnil své povinnosti, ale lékař v Bukurešti je před tím varoval: „Zůstaňte přes zimu,“ radil jim, „ale ne ve městě. Jeďte na venkov. Dlouhé procházky na čistém, čerstvém vzduchu - to je to, co potřebujete. Večery před praskajícím ohněm v krbu, odpočinek. Vědomí, že sníh venku je hluboký a vy jste uvnitř v teple! Je v tom určitá dávka uspokojení. Budete se radovat ze života.“ Vypadalo to jako dobrá rada.

V Londýně na ministerstvu zahraničí je neočekávali dříve než v květnu následujícího roku, vánoce strávili v Bukurešti se svými přáteli, pak začátkem ledna odjeli vlakem do Slatiny pod Alpami. Ve skutečnosti bylo město položeno na svazích, které pozvolna přecházely do alpského podhůří, ale místní obyvatelé o něm hovořili jako o místě „pod Alpami“. Tam si najali starou boudu, stojící stranou od dálnice na Pitešť, těsně předtím, než začal padat první opravdový sníh té zimy.

Koncem ledna vyjely sněhové pluhy, aby prohrnuly cestu, a jejich modravé spaliny ostře páchly v ostrém, mrazivém vzduchu, lidé z městečka chodili do práce s hlasitým praskáním sněhu pod nohama, byli zabalení až po uši a vypadali spíše jako velké hromady oblečení, než lidé. Ilja s Georginou si pekli kaštany na žhnoucím ohni v krbu a dělali si plány do budoucna. Až do této chvíle se drželi stranou od rodiny, protože jejich život jim vůbec nepřipadal usdlý. ale teď... teď nadešla příhodná chvíle k tomu, aby to zkusili.

Ve skutečnosti s tím začali už před dvěma měsíci, ale Georgina si tím ještě nemohla být jistá. Přesto měla své podezření.

Přes den jezdili do města - když sníh trochu opadl - a v noci byli tady, ve své pronajaté chatě, četli si nebo se beze spěchu milovali před krbem. Většinou to druhé. Po měsíci, kdy opustili Bukurešť, se Iljův rozčilující kašel ztratil a vrátila se mu většina jeho dřívější síly. S typickým rumunským nadšením jí spoustu vynakládal na Georginu. Bylo to jako jejich druhé líbáňky.

V polovině února se neuvěřitelné stalo skutkem. Tři po sobě jdoucí dny, plné slunce a jasné oblohy, způsobily, že skoro všechn sníh zmizel, takže čtvrtý den vypadal spíš, jako by přišlo časné jaro: „Další dva nebo tři dny takového krásného počasí,“ pokyvovali místní znalecky hlavami, „a pak uvidíte takovou chumelenici, jako nikdy v životě! Tak si užijte, dokud můžete.“ Ilja s Georginou se rozhodli, že se podle toho budou řídit.

V průběhu posledních několika let se pod Iljovým vedením Georgina naučila obstojně jezdit na lyžích. Možná to bylo na dlouhou dobu naposledy, kdy měli takovou příležitost. Tady dole, na takzvané stepi, zbyly ze sněhu už jenom tmavošedé hroudy kolem cest, ale o několik kilometrů dál, směrem k Alpám, bylo možné narazit na spousty bílého sněhu.

Ilja si vypůjčil na několik dní auto - starý, otlučený Volkswagen brouk - a lyže, a kolem 13.30 toho osudového čtvrtého dne vyjeli směrem k pahorkům. Na oběd se zastavili v malém hostinci na severním okraji Ionești, objednali si guláš, který pak zalili silnou kávou a pohárkem ostré slivovice na pročištění hrdel.

Pak pokračovali dále do hor, do míst, kde stále ještě sníh ležel v tlusté vrstvě na polích a živých plotech. Tam Ilja pozoroval hřbet nízkých, šedých kopců, ležících ani ne dva kilometry západně, a pak odbočil ze

silnice na polní cestu, po které se k nim chtěl přiblížit.

Nakonec se polní cesta změnila ve vyježděné koleje pod napadaným sněhem a sníh samotný ležel v hlubokých závějích, takže Ilja rozmrzle zabručel. Nechtěl tady zapadnout, takže vytúroval motor malého vozu a otočil se ve vlastních stopách, aby mohli později pohodlně vyjet, až je omrzí lyžování.

„Poběžíme!“ prohlásil, když sundával z držáku na střeše jejich lyže. Georgina zasténala: „Přespolní běh? Celou cestu až k těm horám?“ „Jsou bílé!“ řekl: „Září na nich prašan, který leží na starém, ztvrdlém sněhu. Dokonalé! Není to ani kilometr daleko, pomalé stoupání na vrcholek a opatrný, příjemný slalom dolů mezi stromy a pak zpátky sem, než nás tady chytí soumrak.“

„Ale už je po třetí hodině!“ protestovala.

„Pak bychom si měli raději pospíšet. Pojd', udělá nám to dobře...“ „Udělá nám to dobře!“ opakovala teď smutně Georgina s jeho obrazem v duši i po roce, vysokým a nezřetelně drobným, jak sundal lyže ze střechy brouka a zapíchl je do sněhu.

„Cože?“ Anna Drewová, její mladší sestřenice, se na ni podívala přes rameno. „Říkala jsi něco?“

„Ne,“ usmála se slabě Georgina a potřásla hlavou. Na jednu stranu byla ráda, že byla vyrušena ze svých vzpomínek, a na druhou stranu jí to vadilo. Iljova tvář mizela a rozpouštěla se ve vzduchu, překryta tváří její sestřenice: „Trochu jsem se zasnila, to je všechno.“

Anna se zamračila a otočila se zpátky k volantu. Zasnila se, pomyslela si. Ano, to dělala Georgina za posledních dvanáct měsíců velice často. Vypadalo to, jako by ji něco trápilo, něco jiného než jen malý Julian, který se nenarodil, když měl. Smutek, ano, samozřejmě, ale ještě něco více. Bylo to, jako by se celých dvanáct měsíců potácela na samotném okraji nervového zhroucení a že ji před ním zachránilo jen to, že měla Iljovo pokračování v Juliánovi. Co se týkalo snění. někdy vypadala, jako by byla velice daleko, tak odtržená od skutečného světa, že je skoro nemožné zavolat ji zpátky. ale teď, když měla dítě... teď měla něco, čeho se mohla držet, kotvu, něco, pro co může žít.

Udělá nám to dobře, řekla Georgina znovu, ale tentokrát pro sebe, hořce.

Vůbec jim neudělalo „dobře“, to poslední osudové dovádění ve sněhu na křížových pahorcích. Všechno, jen ne to. Bylo to hrozné, tragické. Noční můra, kterou prožívala tisíckrát do roka a která se bude vracet znovu, desettisíckrát, tím si byla jistá. Nechala se ukolébat teplem ve voze a bručením motoru a vklouzla zpátky do svých vzpomínek...

Našli starý vypálený průsek po straně kopce a vystoupili jím až na vrchol, kde se zastavili, vydechovali obláčky srážejícího se dechu a stínili si oči proti odlesku běloby. Ale mezitím, co se šplhali strání, slunce kleslo až k obzoru a přicházel soumrak.

„Odsud až dolů je to pořád z kopce,“ ukázal Ilja: „Ostrý slalom mezi těmi stromky v průseku a pak pomalý sjezd až dolů k vozu. Připravena? Tak jdeme na to!“

A zbytek byla... katastrofa!

Stromky, o kterých se zmínil, byly ve skutečnosti středně vzrostlé stromy. Sníh navátý do průseku byl daleko hlubší, než mohl předpokládat, takže z bílého prašanu vyčnívaly hrdě pouze vrcholky borovic - které vypadaly jako stromky. V půli cesty dolů projel kolem jednoho příliš těsně, takže se vymrštila větev, skrytá pod sněhem a viditelná pouze jako nádech zelené barvy, a zachytila jeho pravou lyži. Ztratil rovnováhu, narazil do ní, poskakoval a točil se dalších dvacet pět metrů ve vířícím klubku bílé kombinézy, tyček a lyží, vlající změtí rukou a nohou, až nakonec narazil na další „stromek“ a ukončil svůj pád.

Georgina, která za ním zaostávala, to všechno spatřila. Cítila, jak jí srdce stoupá do krku a vykřikla, pak vytvořila lyžemi pluh a rozjela se k místu, kde ležel její manžel. Rychle vyklouzla z vázání, zabodla lyže do sněhu, aby jí neujely, a poklekla k němu. Ilja se držel za boky, jak se smál a smál, a slzy smíchu mu tekly po tvářích, kde mrzly.

„Šašku!“ udeřila ho do hrudi. „Ach, ty šašku! Málem jsi mě vyděsil k smrti!“

Začal se smát ještě hlasitěji, chytil ji za zápěstí a držel ji u sebe. Pak se podíval na své lyže a přestal se smát. Pravá byla zlomená a klímbala se na hraně. Praskla po celé své šířce nějakých dvacet centimetrů před vázáním: „Ach!“ vykřikl pak se zamračením. Posadil se ve sněhu a rozhlédl se kolem. Georgina věděla, že je to vážné. Poznala to podle jeho očí, podle toho, jak je zúžil.

„Běž zpátky k vozu,“ řekl jí. „Ale opatrně, prosím tě - nebuď jako já a nepolámej si cestou lyže!“

Nastartuj a zapni topení. Není to ani kilometr daleko, takže až tam dojdu, budeš mít toho starého brouka zahřátého a připraveného. Není třeba, abychom mrzli oba.“

„Ne,“ odmítla rovnou: „Vrátíme se zpátky spolu lá-“

„Georgino,“ promluvil tiše, což znamenalo, že se začíná zlobit. „Podívej se, pokud se vrátíme spolu, bude to znamenat, že budeme oba mokří, unavení a velice, velice promrzlí. Teď už jsem v pořádku a zasloužím si to, ale ty ne. Pokud to uděláme podle mne, budeš brzy v teple a já budu v teple jenom o chvilku později. Vrátiš se do vozu teď, za soumraku, a zapneš světla jako znamení. Můžeš zatroubit na klakson a já budu vědět, že jsi v bezpečí a v teple a alespoň mě to trochu popožene. Chápeš?“ Chápala a přesto ji jeho argumenty nepřesvědčily: „Pokud půjdeme spolu, alespoň spolu budeme! Co když spadnu a někde uvíznu, co? Vrátiš se zpátky k vozu a já tam nebudu. Co potom? Iljo, budu mít strach. O sebe i o tebe! „

Jeho oči se znovu ještě více zúžily, ale pak přikývl. „Samozřejmě máš pravdu.“ A znovu se rozhlédl. Pak si začal sundávat lyže a řekl: „Dobrá, uděláme to takhle. Podívej se tamhle dolů.“

Vypálený průsek pokračoval ještě nějakého půl kilometru ostře po svahu dolů. Na obou jeho okrajích stály vysoké, temné a silné stromy, některé už stářím pokroucené, pod nimiž ležel sníh, navátý v závějích. Stály tak blízko, že se často jejich větve nad hlavami proplétaly. Nebyly prořezávány už stovky let. Pod nimi tvořil sníh nepravidelné skvrny, od země byl oddělen baldachýnem jedlí, které ji pokrývaly jako kabát.

„Vůz stojí přesně tam,“ natáhl Ilja ruku směrem k východu, „za obloukem kopce a za stromy. Půjdeme zkratkou lesem dolů k cestě a pak budeme sledovat své vlastní stopy, které jsme nadělali cestou sem. Ta zkratka nám ušetří alespoň kilometr a bude daleko pohodlnější, než kdybychom se brodili sněhem. Bude pohodlnější přinejmenším pro mě. Až budeme zpátky na cestě, můžeš si nasadit zase lyže a svézt se, a až se dostaneme na dohled k vozu, pojeděš napřed a nastartuješ ho. Ale měli bychom si pospíšet. Teď už bude pod stromy příšeří a nebude trvat ani půl hodiny a slunce zapadne. Nechceme přece zůstat v lese po setmění.“

Pak si nahodil Georgininy lyže na rameno a opustili vypálený průsek, aby pokračovali chráněni mlčícími stromy: „

Zprvu postupovali dobře, tak dobře, že si ve skutečnosti přestala dělat starosti. ale na těch svazích bylo něco, co tísnilo - ticho, které bylo příliš pronikavé, pocit věků, jež procházely nebo prošly jako pouhé zatíkáni hodin, a něco, co vyčkávalo, sledovalo je - takže si jenom přála, aby už byli dole a opustili příkrov stromů. Předpokládala, že to Ilja cítí také, ten podivný genius loci, protože takřka nic neříkal, a dokonce dýchal tišeji, jak šli úhlopříčně z kopce mezi stromy, od jednoho temného kmene ke druhému a vybírali si přitom stezku co nejméně srážnou.

Pak se ocitli na místě, kde ležící balvany, samotné skalní podloží, vystupovalo na povrch skrze hlínu a nános listí, museli zdolat skoro přímo spadající kus zvětralé skály, aby se dostali na rovnou plošinu. A jak jí pomáhal dolů, povšimli si lidského díla, skrytého tady, pod tmavými stromy.

Stáli před lišejníkem pokrytými kameny, tvořícími... mauzoleum? To připomínaly rozbité ruiny ze všeho nejvíce, ale tady? Georgína se nervózně přitiskla k Iljově paži. Tohle mohli jen stěží pokládat za svaté místo nebo vysvěcený pozemek, ani s největší fantazií ne. Zdálo se, jako by se tady pohybovaly neviditelné bytosti, které způsobovaly pohyb vzduchu bez toho, že by se jen pohly závěsy pavučin a kývajících se prsty uschlých větvíček, visících z vyšších vrstev šera dolů. Bylo to studené místo - ale nebyl to obyčejný, osvěžující chlad zimy - kam slunce nezasvítlo už... kolik staletí?

Muselo to být už hodně dávno, co se hrobka, vytesaná z kamení, ze kterého se skládalo celé úbočí, zhroutila, většina její střechy z velkých kamenných tabulí ležela na zemi na hromadě polámané suti, pod kterou bylo vidět polámané desky podlahy, klenoucí se nad velkými kořeny. Zlomený kamenný stropní trám, který se nyní opíral o hustě porostlou trosku boční zdi, kdysi tvořil překlad nad širokým vchodem hrobky, nesl nejasný motiv nebo erb, jen stěží v šeru rozeznatelný.

Ilja, který se vždy zajímal o různé druhy starožitností, poklekl vedle velké nakloněné desky a začal rukama stírat špínu, která pokrývala znaky, jež v ní byly vytesány: „No prosím!“ jeho hlas zněl přidušeně. „Copak s tímhle uděláme, co?“

Georgína se zachvěla. „Nechci s tím dělat vůbec nic! Tohle je naprosto hrozné místo. Pojd' pryč, ať už

jsme zpátky.“

„Ale podívej se - jsou tady nějaké heraldické znaky. Alespoň si myslím, že je to tak. Tenhle dole je... drak? Ano, a má jeden dráp zdvižený, vidíš? A nad ním je - nemohu to rozeznat.“

„Protože slunce zapadá!“ vykřikla: „Každou chvíli se čím dál víc stmívá.“ Ale přesto k němu přišla a nahlížela mu přes rameno. Drak byl naprosto jasně zřetelný, pyšně vyhlížející stvoření, vytesané do kamene.

„A to je netopýr!“ řekl Georgína. „Letící netopýr nad drakovým hřbetem.“

Ilja spěšně očistil zbytek špíny a lišejníku pokrývajících vyryté ornamenty a světlo dopadlo na třetí symbol, který byl na překladu. ale velký trám, který, jak se zdálo, stál pevně, se náhle pohnul a začal klesat, jak se stará, zvětřlá zeď zřítíla.

Ilja odsunul Georginu pryč a ztratil tím rovnováhu. Když se snažil vyškrábat pozpátku ven, nechal za sebou nataženou nohu, přesně pod padajícím překladem. Stále ještě byl natažený, když kamenná deska dopadla a jeho výkřik bolesti a nervy drásající křupnutí, jak se jeho noha zlomila a kost s ostrými hranami vyhrzela masem, zaznělo současně s Georginým výkřikem.

Pak, nejspíš milosrdně, ztratil vědomí. Přiskočila k němu, aby z něj trám odvalila, a zjistila, že i když mu zlomil nohu, neuvěznil ho. Spodní část jeho nohy se beznadějně kývala a svírala se zbytkem těla podivný úhel, když se jí dotkla, ale jako zázrakem ji trám nezatížil. A pak Georgína spatřila a ucítila zlomeninu, rozbitou kost, která vyčnívala z rány rudým masem a oblečením a opakovaný výtrysk krve proti jejím rukám a bundě.

A to byla až do chvíle, kdy se probudila, poslední věc, kterou spatřila, cítila a slyšela. Vlastně spatřila ještě jednu věc, na kterou zapomněla, ještě než klesla k zemi. Ta však zůstala zapomenuta, nebo spíše dokonale potlačena. Byl to třetí symbol, vytesaný nad drakem a netopýrem, který, jak se jí zdálo, se na ni šklebil těsně předtím, než ji obklopila temnota...

„Georgi? Už jsme tady!“ zlomil kouzlo Annin hlas.

Georgína, opírající se vzadu ve voze s očima skoro zavřenými v náhle zbledlé tváři, sebou trhla a napřímila se. Byla na pokraji vzpomínání na místo, na němž zemřel Ilja, na něco, nač si nechtěla pamatovat. Teď se vděčně zhluboka nadechla a donutila se k úsměvu. „Už jsme tady?“ snažila se ze sebe dostat. „Musela jsem být... na hony daleko!“

Anna zamířila vozem na parkoviště za kostelem, zabrzdila a vůz se měkce zastavil. Pak se obrátila a podívala se na svou spolucestující: „Jsi určitě v pořádku?“

Georgína přikývla. „Ano, je mi dobře. Možná trochu unavená, to je všechno. Pojd', pomoz mi s taškou.“ Kostel byl postaven ze starého kamene, s barevnými okny a gotickými oblouky a se hřbitovem po jedné straně, na němž se k sobě nakláněly náhrobní kameny, pokryté šedozelenými lišejníky. Georgína lišejníky nesnášela, zvláště když pokrývaly staré nápisy, vytesané do nakloněných kamenných desek. Když procházely kolem, dívala se na druhou stranu, dokud nezabočily kolem rohu tvořeného pilířem ke vchodu do kostela. Anna, kterou skoro vlekla na druhém uchu tašky s dítětem, přešla do klusu, aby jí stačila.

„Proboha!“ protestovala: „Copak si snad myslíš, že jdeme pozdě, nebo co?“

A ve skutečnosti tomu tak skoro bylo.

Na schodech ke dveřím na ně čekal George Lake, Annin snoubenec. Žili spolu už tři roky. a měli před svatbou, byli Juliánovými kmotry. Dnes ráno už se tady konalo několik křtů, většina rozzářených rodičů, kmotrů a příbuzných právě vycházela, šťastná matka, držící své dítě v náručí při křtu. George je předběhl, spěchal dolů ze schodů, vzal od nich tašku a řekl: „Sedím tady už celou mši, přes čtyři křty, poslouchám všechno to mumlání a mručení - a vřeštění! Ale myslel jsem si, že bude jediné správné, když tady alespoň jeden z nás bude celou dobu od začátku až do konce. Ale ten starý farář - panejo, to je tak otravný starý prd'ola! Bože, odpusť mi to!“

George a Anna mohli být docela dobře bratrem. a sestrou, dokonce dvojčaty. Ne vždycky se přitahují jen protivy, pomyslela si Georgína. Byli oba něco kolem sto sedmdesáti pěti centimetrů vysocí a trochu baculatí, pokud ne rovnou tlustí, oba měli světlé vlasy, šedé oči a mluvili jemnými hlasy. Jenom několik týdnů dělilo jejich data narození. George byl střelec a Anna kozoroh. Bylo pro něj typické, že často dělal chyby, a ona měla na oplátku ve svém znamení vepsáno tolik stability, že ho vždycky ze všeho vytáhla. Tak alespoň zněl Annin popis jejich vztahu, protože byla celý život zastáncem astrologie.

Vzali teď tašku s dítětem mezi sebe, vyšli po schodech ke kostelním dveřím a dali tím Georgine příležitost, aby se alespoň trochu upravila. Pod gotickým obloukem byla dvojité vrata z dubu a jedno jejich křídlo bylo pootevřeno ven na plošinu nad schody. Náhle se nečekaně zvedl vítr, vynesl v šílených vírech do vzduchu včerejší konfety a přibouchl pronikavě dveře přímo před nimi. Ještě před chvílí pronikalo mezi cáry šedivých mraků několik paprsků světla, ale nyní jako by se mraky shlukly do kompaktní masy, slunce jako by někdo zhasl jako lampu a očividně se setmělo.

„Není dost chladno na sněh,“ řekl George a podíval se s obavami na oblohu. „Myslím, že za chvíli začne padat déšť.“

„Déšť nebo liják?“ Anna se ještě stále chvěla, polekaná zvukem zabouchnutých dveří, a její hlas zněl trochu omámeně.

„Trakaře!“ odsekl George neuctivě: „Pojďme dovnitř!“

V příštím okamžiku se dveře před nimi otevřely a vyšel farář. Byl shrbený, trochu v letech a začínal už plešatět. Jeho jedinou výhodou byla jeho výška, takže se na všechny díval svrchu. Měl malé oči, zvětšené do obrovských rozměrů tlustými skly brýlí, a žilkovaný zobák nosu, který měnil jeho hlavu tak, že vypadala jako korouhvička. Jeho hubenost způsobovala, že na jednu stranu vypadal jako kudlanka nábožná, ale na druhou stranu budil dojem sovy.

Modlivý pták! pomyslel si George a pro sebe se zašklebil. ale v tomtéž okamžiku si uvědomil, jak je stisk farářovy ruky hřejivý a plný útěchy, jakkoli roztřesený, a že jeho úsměv je paprskem čiré dobroty. Jak se zdálo, nepostrádal osobitý styl suchého humoru.

„Jsem moc rád, že jste to stihli,“ usmál se a kývl na Juliana v jeho tašce. Dítě bylo vzhůru a jeho malá očka se pohybovala sem a tam. Farář ho pohladil pod baculatou bradou a řekl: „Mladý muži, je vždycky dobré přijít dříve na své křtiny, přesně na svatbu a - je-li to možné - co nejpozději na svůj pohřeb.“

Pak se zahleděl zamračeně na dveře.

Náhlý závan větru se vytratil a vzal s sebou všechny konfety: „Co se, tady stalo?“ zvedl starý muž obočí:

„To je divné. Myslel jsem si, že jsou zapřené klínem. Ale v každém případě to chce pořádný vítr, aby bouchl dveřmi, jako jsou tyto. Možná, že nás čeká bouře.“ U spodního okraje dveří se táhla ve starých kamenných dlaždicích drážka, v níž se pohyboval klín, který nyní farář zatlačil do otvoru mezi dlaždicemi: „Tak, a je to!“ Utřel si ruce a spokojeně pokýval hlavou.

Není to tak docela otravný starý prd'ola, pomysleli si všichni tři současně, jak je vedl dovnitř a ke křtitelnici.

Svého času tentýž starý duchovní pokřtil Georginu, také ji oddával. A věděl, že je nyní vdovou. Tohle byl kostel, který její rodiče na sklonku svého života navštěvovali, do něhož docházel už její otec jako chlapec a jako mladý muž. Nebylo potřeba dlouhých příprav, a proto okamžitě začali. George s Annou položili tašku na zem, Georgína vzala dítě do náručí a starý kněz se zeptal: „Bylo již toto dítě pokřtěno, nebo ne?“ „Ne,“ potřásla Georgína hlavou.

„Ze srdce milované,“ začal farář vážně, „stejně jako každý člověk počato a zrozeno v hříchu...“

Hřích, pomyslela si Georgína, jak starcova slova plynula kolem ní. Julian nebyl počat v hříchu. Toto byla vždy část mše, která ji rozčilovala. V hříchu, to určitě! Počat v radosti a lásce a z nejčistší z čistých radostí, ano - pokud ovšem není radost pokládána za hřích...

Podívala se na Juliana ve svém náručí, pozorně sledoval faráře, který mumlal nad svou knihou. Na tváři dítěte byl zajímavý výraz. Nebyla prázdná, ne úplně dětská. Nějak napjatá. Děti mají různé způsoby pohledů.

.. že milosrdně popatříš na toto dítě, omyj ho a posvěť svým Svatým Duchem, aby ono, když...“

Duch Svatý. Pod těmi nehybnými stromy na křížových pahorcích se pohybovali duchové, ale v žádném případě nebyli svatí. Spíše nesvatí! V dále zahřměl hrom a vysoká vykládaná okna se na okamžik rozjasnila vzdáleným bleskem, než se ponořila do temnoty ještě hlubší než předtím. Kolem křtitelnice zaplálo světlo, příliš silné pro farářovy oči za tlustými skly brýlí. Viditelně se zachvěl, jak četl z knihy, protože se mu zdálo, že náhle prudce klesla teplota.

Stařec se na chvíli odmlčel, vzhlédl a zamrkal. Jeho oči přeběhly přes tváře všech tří dospělých, a když se zastavily na dítěti, zamrkaly ještě rychleji. Podíval se na světlo kolem křtitelnice, pak na vysoká okna. Ačkoli se chvěl, na jeho čele a horním rtu se objevil pot: „Já... já...“ řekl.

„Jste v pořádku?“ znepokojila se Georgina a dotkla se farářovy paže.

„Rýma,“ pokusil se stařec o úsměv, ale jediné, čeho dosáhl, bylo, že vypadal, jako by náhle onemocněl. Jeho rty se přitiskly k prořídlym zubům a zatvářil se omluvně. „Je mi to moc líto, ale ve skutečnosti by mě to nemělo překvapovat. Je tady hrozný průvan, víte? Ale nedělejte si kvůli tomu starosti, nemohu vás přece zklamat. Dokončíme to, jenom to na mě přišlo příliš náhle, to je všechno.“ Nucený úsměv zmizel z jeho tváře.

„Po tomhle,“ řekla Anna, „byste měl strávit to, co ještě zbylo z víkendu, v posteli!“

„Určitě to tak udělám, má drahá.“ A s tím se farář nervózně vrátil ke svému textu.

Georgína neříkala nic. Cítila něco neobvyklého. Něco nebylo normální, přirozené. Mračily se kostely? Tenhle ano. Od okamžiku, kdy sem přišli, se k nim choval nepřátelsky. Cítil to i farář, ale nevěděl, co se děje.

Ale jak je možné, že to vím já? pomyslela si Georgína. Cítila jsem to snad už někdy?

„... a přinášeli ke Kristu malé děti, aby se jich dotkl, a jeho učedníci je za to kárali...“

Georgína cítila, jak nad ní kostel sténá, jak se ji snaží vypudit. Ne, jak se snaží vypudit... Juliana?

Podívala se na dítě a ono se podívalo na ni. Jeho tvář byla zkřivena do toho zvláštního výrazu, jakým se malé děti smějí. Ale jeho oči byly upřené, pozorné a nemrkající. Dokonce i ve chvíli, kdy se na něj dívala, všimla si, jak jeho oči pošilhávají v důlcích, aby viděl na starého faráře. Na tom ale nebylo nic špatného - jenom, že to vypadalo, jako by se tvářil velmi uvážlivě.

Julian je normální! odmítala Georgina to, co si ve skutečnosti myslela: Tenhle pocit už zažila dříve a i tehdy ho odmítla, stejně jako nyní. Je normální! Bylo to v ní, ne v dítěti. Vinila je za to, co se stalo Iljovi. To bylo jediné vysvětlení.

Podívala se na George a Annu a ti se na ni usmáli, jak ji chtěli uklidnit. Copak oni necítili ten chlad, tu neobvyklost? Očividně si mysleli, že si dělá starosti o faráře a o obřad. Mimo tohle necítili nic. Ano, možná cítili, jak je tady hrozný průvan, ale to bylo všechno.

Georgína cítila něco více než jen chlad. Stejně jako farář. Přeskakoval nyní řádky, pokračoval v obřadu uspěchaně a skoro mechanicky, jako by nebyl člověkem, ale nějakým shrbeným naprogramovaným tučňákem. Vyhýbal se pohledu na ně, obzvlášť pak na Juliana. Možná cítil neuhýbající pohled očí dítěte na své tváři.

„Ze srdce milované,“ pokračoval stařec nyní k Anne a Georgeovi, kmotrům, „přinesli jste sem toto dítě, aby bylo pokřtěno...“

Musím to zastavit. Georgininy myšlenky běžely stále divočeji. Začala propadat panice. Musím, ještě než se to - ale co? - stane!

.. omyj ho od hříchů a posvět' ho...“

Venku znovu zaburácel hrom, tentokrát mnohem blíž, doprovázený bleskem, který rozsvítil okna, mířící k západu a rozhodil po celém vnitřku kostela záblesky barevných paprsků. Skupina, shromážděná kolem křtitelnice, byla nejdříve zlatá, pak zelená a nakonec karmínová. Julian byl krvavou skvrnou v Georginině náručí, jeho oči byly rudé, jak se díval upřeně na faráře.

Vzadu v kostele, do této chvíle skoro nepovšimnutý, zametal podlahu smutný muž a jeho koště tiše šustilo na kamenných dlaždicích. Teď, bez nějakého zjevného důvodu, upustil koště na zem, sundal si zástěru, odhodil ji a takřka utíkal z kostela ven. Zaslechli, jak si pro sebe něco bručí, jako by se zlobil. Další záblesk světla ho zbarvil domodra, dozelená a nakonec doběhla jako nevyvolanou fotografii, zatímco běžel ke dveřím a zmizel z dohledu.

„Podivín!“ Farář, který, jak se zdálo, nad sebou opět získal vládu, se tomu zamračil a zamrkal nad jeho prudkým zmizením: „Uklízí v kostele, protože má pro něj „cit“! Alespoň mi to tak říkal.“

„Ehm, můžeme pokračovat?“ George měl očividně dost přerušování. Samozřejmě, samozřejmě,“ mrkl stařec znovu do své knihy a přeskočil několik dalších řádek. „Eh... slibujete, že budete jeho zárukou, že se zřekne ďábla a jeho díla, a neochvějně vytrvá ve víře...“

Julian už toho měl také dost. Začal kopat a nadechovat vzduch ke křiku. Jeho tvář se nafoukla a trochu zmodrala, což obvykle znamenalo, že zklamání a hněv vřou těsně pod hladinou. Georgína se nemohla zdržet hlubokého povzdechu úlevy. Koneckonců Julian byl přece bezmocným dítětem.

„... lidské touhy těla... byly ukřižovány, zemřely a byly pohřbeny, takže sestoupil do pekla a také třetího

dne znovu ožil, takže...”

Je to jenom dítě, pomyslela si Georgína, z krve Ilji, mojí a... a?

„... život a smrt?”

Kostel se topil v hluboké tmě a bouře přecházela skoro přesně nad ním.

„... vzkříšení těla, a věčný život po smrti?”

Georgína sebou trhla, jak George s Annou zároveň odpověděli: „V toto vše pevně věříme.”

„Chce tedy být pokřtěn v této víře?”

A znovu George s Annou: „Takové je jeho přání.”

Ale Julian to odmítl! Zavyl a jeho výkřik stoupal až nahoru k trámům, trhal sebou a kopal s udivující silou, jak ho jeho matka zkoušela ukloudat. Starý duchovní vycítil, že se schyluje k problémům - ne ke skutečným problémům, ale k něčemu, z čeho by problém mohl být - a rozhodl se celou věc ukončit. Vzal dítě z Georginina náručí. Juliánovo bílé oblečení ke křtinám mělo odstín skoro neonové modři a on sám byl něčím růžovým, hemžícím se v jeho záhybech.

Přes jeho kvílení řekl starý farář Georgeovi a Anne: „Pojmenujte toto dítě.”

„Julian,” odpověděli jednoduše.

„Juliane,” přikývl, „křtím tě ve jménu-“ odmlčel se a zadíval se na dítě. Jeho pravá ruka - zkušená, zvyklá, s navyklou praxí - se ponořila do křtinice, nabrala vodu a zůstala viset ve vzduchu.

Julian stále křičel. Anna, George a Georgína slyšeli pouze, jak pláče. Když už své dítě nedržela, cítila se Georgína náhle svobodně, zbavená svého břemene a jaksi stranou toho, co přicházelo. Nijak jí to nedělalo starost, byla pouze pozorovatelem, tento kněz musí nést tíži svého rituálu. Ona také slyšela Juliánův křik - ale cítila rovněž, že se blíží něco neobvyklého.

Pro faráře nabyl pláč dítěte nový odstín. Už to nebyl pouhý pláč dítěte, ale řev bestie. Jeho ústa se pootevřela a on vzhledl a pomrkal rychle, jak se díval z tváře do tváře, na George a Annu, kteří se trochu nuceně usmívali, a na Georginu, jež náhle vypadala malá a jemná. A pak se zadíval znovu na Juliana. Dítě vyraželo vrčení, zvířecí vrčení, plné vzteku! Jeho pláč byl pouhým pláštěm jako parfém, zakrývající zápach hnoje. Pod ním se ozývalo hluboký řev čiré Hruzy!

Bezmyšlenkovitě, s rukou třesoucí se jako list ve vichřici, postříkal stařec jemně rozpalené čelo dítěte a udělal na něm prsty kříž. Voda mohla být stejně dobře kyselinou!

NE! hromové burácení se zformovalo v odmítnutí. NEDĚLEJ NA MNĚ ZNAMENÍ KŘÍŽE, TY ZRÁDNÝ KŘEŠŤANSKÝ PSE!

„Co -!“ farář měl dojem, že se zbláznil. Jeho oči se za silnými skly brýlí vypouklily.

Ostatní neslyšeli nic, než pláč dítěte - který náhle ustal. Stařec se na sebe s dítětem dívali v ohlušujícím tichu: „Cože?” zeptal se farář znovu šepem.

Před jeho očima se totiž čelo dítěte na dvou místech vyboulilo jako dva velké nežity, které začaly okamžitě prskat. Jeho jemná kůže pukla a začaly se z ní vynořovat dva tupé rohy, které se postupně zakřivovaly. Juliánovy čelisti se prodloužily do tvaru psí mordy, která se otevřela, a objevila se v ní rudá jeskyně, plná bílých nožů, s kmitajícím zmijím jazykem. Dech té věci odporně páchl jako otevřená hrobka, jeho oči, jámy plné síry, planuly faráři do tváře jako oheň.

„Ježíši!” řekl stařec: „Ach Bože - co jsi zač?” a upustil dítě. Nebo spíše chtěl - ale George spatřil lesk v jeho očích, malátnost jeho těla a náhlé zmizení krve z jeho tváře. Jak se stařec zapotácel, George udělal krok dopředu a vzal Juliana z jeho rukou.

Anna se také rychle pohnula, zachytila starce a snažila se ho položit alespoň trochu jemně na podlahu. ale Georgína také zavrávala. Stejně jako ti dva neviděla, neslyšela a necítila nic - byla však Julianovou matkou. Instinktivně vycítila, že se něco blížilo, a věděla, že to tady bylo. Jak upadala do mdlob, udeřil do kostelní věže blesk a rozezněla se kanonáda hromů, převalující se sem a tam.

Pak už bylo ticho. A světlo se pozvolna vracelo a z trámů vysoko nad jejich hlavami se snášely pramínky prachu.

A George a Anna, bledí jako duchové, hleděli jeden na druhého v rozsvěcujícím se šeru kostela. A Julian, tak andělský v náručí svého kmotra...

Georgína se uzdravovala celý rok. Celou tuto dobu strávil Julian u svých kmotrů a na jeho konci už měli vlastní dítě, o které se museli starat a kolem něhož běhali. Jeho matka jej strávila v jednom dobře

vybraném sanatoriu. Nikdo tím nebyl nijak zvlášť překvapen, její zhroucení, o tolik opožděné, nakonec přišlo se svou pomstou. George, Anna a ostatní Georginini přátelé jí pravidelně navštěvovali, ale nikdo se nezmínil o přerušených křtinách a o farářově smrti.

Byl to srdeční záchvat nebo něco takového. Starcovo zdraví už bylo nějakou dobu podlomené. Žil už jenom několik hodin po svém zhroucení v kostele. George s ním odjel sanitkou do nemocnice a byl u něho až do chvíle jeho smrti. Stařec přišel k sobě až na několik posledních okamžiků, než opustil navždy tento svět.

Jeho oči se zaostřily na Georgeovu tvář, rozšířily se, plné vzpomínek a nevíry. „Už je to v pořádku,“ utěšoval ho George, popleskal ho po ruce, která křečovitě svírala jeho paži s horečnatou silou:

„Uklidněte se. Jste v dobrých rukou.“

„V dobrých rukou? V dobrých rukou! Můj Bože!“ Starcova mysl se ještě rozjasnila: „Zdálo se mi... měl jsem sen... byly křtiny. A vy jste na nich byl.“ Znělo to skoro jako obvinění.

George se usmál: „Měly to být křtiny,“ odpověděl: „Ale s tím si nedělejte starosti, dokončíte to, až budete zase jako rybička.“

„Byla to pravda?“ stařec se pokusil posadit: „Byla to pravda!“

George ho se sestrou znovu uložili na lůžko a on se zhroutl do polštářů. Pak dostal další záchvat. Jeho tvář se stáhla a vypadal, jako by se propadl do sebe. Sestra vyběhla z místnosti a volala doktora. Ačkoli byl zkroucený, přivolal farář George blíže k sobě roztřeseným prstem. Jeho tvář se chvěla a pomalu nabírala barvu olova.

George přiblížil své ucho ke starcovým chvějícím se rtům a zaslechl: „Pokřtít to? Ne, ne - to nesmíte!

Nejdřív - nejdřív z něj musíte vyhnat ďábla!“

A to byla poslední slova, která kdy vyřkl. George se o tom nikomu nezmínil. Stařec očividně přicházel o rozum.

Týden po svých křtinách dostal Julian na čele vyrážky, tvořené malými bílými puchýřky. Nejspíš vyschnou a zmizí, zbudou po nich stěží viditelné stopy jako jizvy...

Pátá kapitola

„Byl tak legrační!“ Anna Lakeová se zasmála, potřásla hlavou a nechala své světlé vlasy poletovat ve vánku z pootevřených okének vozu: „Pamatuješ si, jak jsme ho měli ten rok u sebe?“

Bylo pozdní léto roku 1977 a jeli právě k Georgine a Juliánovi, aby u nich strávili týden dovolené.

Posledně je viděli před dvěma lety. George si myslel, že chlapec je divný, a řekl to při několika příležitostech - ne však Georgine a už vůbec ne Juliánovi - samozřejmě že ne - ale Anne a v soukromí. Ted' řekl znovu.

„Legrační?“ a nakrčil obočí. „To je jeden ze způsobů, kterým ho můžeš označit, myslím. Řekl bych ale, že divný bude lepší označení! A podle toho, co si ještě pamatuji z té doby, kdy jsme ho viděli posledně, když jsme tam dolů jeli, se vůbec nezměnil - to, co bylo kdysi divným dítětem, je dnes divným mladíkem!“

„Ale Georgi, to je přece směšné. Každé dítě je přece jiné. Uznávám, že Julian byl trochu zvláštnější, ale to je všechno.“

„Poslyš,“ řekl George: „To děcko nemělo ani dva měsíce, když jsme si ho k sobě vzali - a mělo zuby! Zuby jako malé jehly - ostré jako d'as! A pamatuji si, jak Georgina říkala, že je měl, už když se narodil. Proto ho také nemohla kojít.“

„Georgi,“ řekla Anna varovně, trochu ostře, a tím mu připomněla, že Helena sedí vzadu ve voze. Byla to jejich dcera, pěkná a možná trochu předčasně vyzrálá šestnáctiletá dívka.

Helena si povzdechla, velice úmyslně a slyšitelně, a řekla: „Ale mami! Víím dobře, k čemu jsou prsa - mimo to, že jsou přirozenou zajímavostí pro opačné pohlaví. Proč je musíš dávat na seznam svých tabu?“

„Ty - bůů!“ zašklebil se George.

„Georgi!“ řekla znovu Anna, tentokrát více nahlas.

„Píše se rok tisíc devět set sedmdesát sedm,“ posmívala se Helena, „ale vy jste o tom neslyšeli, ne v téhle rodině. Chci říct o krmení dětí přirozeným způsobem, že? Je to přirozenější, než si nechat mačkat prsa v

poslední řadě nějakého zblešeného kina!“

„Heleno!“ Anna se napolo obrátila na svém sedadle, rty sevřené v úzkou čárku.

„Už je to dávno,“ mrkl George na svou ženu zčásti lítostivě: „Co?“ štekla.

„Kdy mě naposledy někdo osahával v zblešeném kině,“ řekl.

Anna si podrážděně odfrkla: „Tohle má od tebe!“ obvinila ho: „Vždycky se k ní chováš, jako by byla dospělá.“

„Protože už dospělá je, nebo k tomu alespoň nemá daleko,“ odpověděl: „Děti můžeš vodit za ručičku jen do určitého věku, Anno, láska moje, ale od jisté chvíle už jdou dál samy. Helena je zdravá, inteligentní, šťastná, vypadá spokojeně a nekouří marihuanu. Nosí podprsenku nejméně čtyři roky a každý měsíc-“

„Georgi!“

„Tabu!“ řekla Helena s hihňáním.

„V každém případě,“ Georgeovo podráždění bylo slyšet, „jsme nemluvili o Heleně, ale o Juliánovi..“

Helena je podle mého názoru normální. Její bratranec - nebo bratranec z druhého kolena, nebo jak tomu chceš říkat - není.“

„Řekni mi jakýkoli důvod,“ přela se Anna: „Příklad. Není normální říkáš. Dobře tedy, je snad abnormální? Nebo snad zaostalý? Jaká je jeho vada?“

„Kdykoli přijde řeč na Juliana,“ připojila se k nim Helena ze zadního sedadla, „skončíte vy dva tím, že se začnete hádat. Opravdu vám za to stojí?“

„Tvoje matka je velice loajální osoba,“ řekl jí George přes rameno: „Georgína je její sestřenice a Julian je Georginin syn. Což znamená, že jsou nedotknutelní. Tvoje matka se nerada dívá do tváře prostým faktům, to je všechno. Úplně stejná je, co se týče jejích přátel, nechce slyšet ani slovo proti nim. To je velice chvályhodné. ale já nazývám věci pravými jmény. Myslím si - a vždycky jsem si myslel - že Julian je trochu jiný. Jak jsem už řekl, divný.“

„Myslíš,“ doléhala Helena, „tak trochu buzík?“ „Heleno!“ zaprotestovala znovu její matka.

„Tohle mám od tebe!“ zarazila ji hned zkraje Helena: „Vždycky mluvíš o teplouších jako o buzících.“

„Nikdy nemluví o... o homosexuálech!“ zuřila Anna: „A už vůbec ne s tebou!“

„Slyšela jsem tátu - když s tebou mluvil o dvou svých přátelích - jak řekl, že ten a ten je teplouš jako páter vyklouz,“ řekla Helena věcně: „a tys odpověděla: „Cože, ten a ten že je buzík? Opravdu?“

Anna se k ní otočila, a kdyby na ni dosáhla, rozsekala by ji na kousky. Se zarudlou tváří vykřikla: „Tak to tě budeme muset příště zamykat v tom tvém pitomém pokoji, abychom si mohli pohovořit jako dospělí! Jsi otřesná holka!“

„Možná byste to měli udělat,“ navztekala se i Helena: „Dřív, než se taky naučím mluvit sprostě!“

„No dobře, dobře!“ uklidňoval je George. „Vyrovnáno. Ale jsme na dovolené, vzpomínáte si? Chci říct, že je to nejspíš všechno moje vina, ale Julian je moje bolavé místo, to je všechno. Nemůžu říct, proč, ale obvykle se drží z cesty většinu času, co tam jsme, a já doufám, že tomu bude stejně i tentokrát. Pro klid mé duše. Prostě není můj typ kluka. A co se týká toho jak-se-jen-tvůj-táta,“ (Helena nějak dokázala nevypřsknout smíchy) „nevím. Ale vykopli ho ze základní školy a-“

„To není pravda!“ musela se ozvat Anna: „Vykopli, to zrovna! Udělal zkoušky o rok dříve a odešel ze školy o rok dříve než ostatní. Chci říct, je snad to, že někdo udělal zkoušky - totiž že se ukázal být inteligentnější než průměr - důvod k tomu, aby byl označen za šíleného... homosexuála? Chraňbůh! Tady slečna Chytrá má několik jedniček, což ji nejspíš dělá skoro vševedoucí, v tom případě by ale Julian musel být něco jako bůh! Georgi, jaké vzdělání máš ty?“

„Nechápu, co to má společného s tím, o čem mluvíme,“ odpověděl: „Podle toho, co říkáš, to zní tak, že by muselo vycházet z univerzity víc teploušů než ze všech středních škol dohromady. A-“

„Georgi?“ „Dali mě do učení,“ povzdechl si „jak sama dobře víš. Udělal jsem všechny obchodní zkoušky. Pak jsem byl řemeslník - dělník, který vydělával peníze pro svého šéfa, než jsem se postavil na vlastní nohy. V každém případě-“

„Jaké vysokoškolské vzdělání?“ pokračovala rozhodně. George řídil vůz, nic neříkal, stáhl si okénko a zhluboka vdechoval teplý vzduch. Po chvíli řekl: „Stejně jako ty, miláčku.“

„Takže vůbec žádné!“ vykřikla triumfálně: „Vidíš, Julian je chytřejší než my všichni dohromady. Alespoň na papíře. Říkám, dejme mu trochu času, a ukáže nám pár věcí. Samozřejmě, připouštím, že je tichý,

přichází a odchází jako duch a vypadá, že je daleko méně aktivní a nadšený než většina chlapců v jeho letech. ale dej mu pokoj, proboha! Podívej se na jeho omezení. Nikdy nepoznal vlastního otce, Georgína ho vychovávala sama a nikdy od doby, kdy Ilja zemřel, se z toho docela nevzpamatovala a žila v tom šerém starém domě celých dvanáct let svého života. Není divu, že je trochu, no, zdrženlivý.“

Zdálo se, že vyhrála. Ostatní neřekli nic, co by narušilo logiku toho, co řekla, a očividně ztratili chuť do další diskuse. Anna chvíli uvažovala o novém předmětu, o kterém by mohli mluvit, a když na nic nepřišla, opřela se ve svém sedadle.

Zdrženlivý. Helena nic Neříkala a potichu přemýšlela. Julian a zdrženlivý? Nemyslela to její matka snad obráceně? Samozřejmě, že ne, všechno, co tvrdila, všechny důkazy mluvily proti tomu. Plachý?

Uzavřený? Ano, tak to určitě myslela. Ano, jistěže musí působit plaše - pokud ho člověk nepozná lépe.

Helena ho poznala lépe, před dvěma lety. A co se týkalo toho, že je teplouš - to sotva. V každém případě se o tom dá pochybovat. Tajně se v duchu usmála, ale raději je nechá při tom, ať si to myslí. Bude rozhodně lepší nechat je přesvědčené o tom, že je buzerant, než aby si dělali starosti ohledně toho, co by se jí mohlo stát v jeho společnosti. Ale ne, Julian určitě nebyl výhradně teplouš. Možná spíš nerozhodnutý.

Před dvěma lety, ano...

Heleně trvalo celou věčnost, než ho přinutila k tomu, aby se s ní bavil. Pamatovala si to ještě dnes jasně.

Tenkrát byla překrásná sobota, druhý den jejich desetidenní dovolené, její rodiče odjeli s tetou Georginou do Salcombu, aby se tam opalovali a koupali, Julian a Helena zůstali doma na stráži, on se svým štěnětem německého ovčáka a ona, aby mohla prozkoumat zahrady, velkou stodolu, rozpadající se staré stáje a tmavý, hustě zarostlý hájek. Julian byl proti koupání, opravdu nenáviděl slunce a moře a Helena dala daleko raději přednost čemukoli jinému než tomu, aby trávila čas s rodiči.

„Půjdeš se se mnou projít?“ zeptala se Juliana, když ho našla s podřimujícím štěnětem v šeré, chladné knihovně. Potřásl hlavou.

Seděl neohrabaně na pohovce, bledý ve stínu místnosti, do které, jak se zdálo, nikdy nedopadalo sluneční světlo, hladil svěšené uši psa jednou rukou, zatímco ve druhé držel knihu.

„Proč ne? Mohl bys mi ukázat, co tu kolem máte.“

Podíval se na štěně. „Unaví se, když jde moc daleko. Ještě si není na nohách příliš jistý. A já se na slunci vždycky rychle spálím. Opravdu mě to na slunci moc nebaví. A, koneckonců, čtu si.“

„Moc velká legrace s tebou není,“ řekla mu a schválně nakrčila nos. A zeptala se: „Je ještě seno na seníku v té velké stodole?“

„Na seníku?“ Julian se zatvářil překvapeně. Jeho dlouhá, ne docela ošklivá tvář utvořila bílý ovál proti tmavému sametovému potahu pohovky: „Nebyl jsem tam celé roky.“

„A co to čteš?“ sedla si vedle něj a natáhla se po knize, kterou držel volně ve svých jemných rukou s dlouhými prsty. Odtáhl se a držel knihu z jejího dosahu.

„Nic pro malé holky,“ řekl s nezměněným výrazem.

Zklamaně si pročísla vlasy a rozhlédla se po místnosti. Byla opravdu velká, uprostřed rozdělená policemi s knihami, sahajícími od podlahy ke stropu, s přeplněnými výklenky kolem všech zdí. Voněla starými knihami, zaprášenými a zatuchlými. Ne, páchla jimi, takže se člověk skoro až bál v jejich blízkosti nadechnout, aby si nenaplnil plíce slovy, inkoustem, vyschlým lepidlem a papírovými vlákny.

V jednom rohu místnosti stála malá skříň s policemi a její dveře byly otevřené. Stopy v prošoupaném koberci ukazovaly jasně, kde Julian tahal malý žebřík k jednomu oddělení polic. Knihy nahoře byly skoro skryty v šeru, kde staré pavučiny zachycovaly prach. ale na rozdíl od pečlivě srovnaných svazků v nižších policích byly na sobě naskládány nahodile, jako by se v nich zrovna teď někdo přehraboval.

„Aha?“ postavila se: „Takže já jsem malá holka, co? A proč si to myslíš? Jsme od sebe jenom o rok, víš...“ Došla k žebříku a vydala se po něm nahoru.

Julianův ohryzek sebou škubl. Odhodil knihu stranou a seskočil z pohovky: „Nech tu horní polici na pokoji,“ řekl nevzrušeně, když došel k žebříku.

Nevěnovala mu pozornost, prohlédla si názvy knih a začala je číst nahlas. „Coates, Lidský magnetismus neboli Jak hypnotizovat. Pche! Třesky plesky! Lykan... eh, Lykantropie. Co? A... Erotický Beardsley!“ Spráskla potěšeně ruce: „Cože, hanbaté obrázky, Juliane?“ Vzala knihu z police a otevřela ji: „Ach!“

řekla tiše. Černobílý obrázek na straně, kterou otevřela, byl spíše krutý než erotický. .

„Polož to!“ zasyčel zezdola Julian.

Helena položila Beardsleye a přečetla si další názvy: „Vampyrismus - fuj! Pohlavní síly satyrů a nymfomaniaků. Sadismus a pohlavní úchyly. A... Parazitní stvoření? Taková rozmanitost! A vůbec nejsou zaprášené, tyhle staré knihy. Čteš si je často, Juliane?“

Zatřásl žebříkem a trval na svém: „Slez odtamtud!“ Jeho hlas byl hluboký, skoro až výhružný, zněl hrdečně, hlouběji, než ho kdy slyšela.

Skoro spíše jako hlas dospělého muže než chlapce. Pak se na něj podívala dolů.

Julian stál pod ní a jeho tvář, nacházející se těsně pod úrovní jejích kolen, byla obrácená vzhůru v ostrém úhlu. Jeho oči byly jako díry, proražené v papírové tváři, s panenkami, zářícími jako kousky černého mramoru. Dívala se na něj upřeně, ale jejich oči se nesetkaly, protože se jí nedíval do tváře.

„No, tak teď už věřím,“ řekla mu pak škádlivě, „že jsi úplně nemravný, opravdu, Juliane! S těmihle knihami a vůbec...“ Nosila krátkou sukni, „protože bylo horko, a teď byla ráda.

Podíval se na ni, dotkl se svého čela a otočil se: „Chtěla... chtěla jsi vidět stodolu?“ Jeho hlas byl zase klidný.

„Půjďme?“ Sjela ze žebříku jako blesk: „Já miluju staré stodoly! Ale tvoje matka říkala, že to není bezpečné.“

„Myslím, že je to dost bezpečné,“ odpověděl: „Georgína se pořád něčeho bojí.“ Říkal své matce Georgína už od doby, kdy byl malý. Nezdálo se, že by jí to vadilo.

Prošli rozlehlým domem k předním dveřím, Julian se na okamžik omluvil a odběhl do svého pokoje.

Vrátil se a nesl tmavé brýle a plochý klobouk se širokou krempou: „Teď vypadáš jako nějaký vybledlý mexický bandita,“ řekla mu Helena a vykročila ven. A s malým štěnětem vlčáka, kolébajícím se jim v patách, zamířili ke stodole.

Ve skutečnosti to byla pouhá jednoduchá kamenná stavba s plošinou z prken, položených přes vysoké pilíře, které tvořily seník. Vedlejší dveře vedly do stájí, naprosto zpustlých, ze kterých zbyla jenom opuštěná hromada starých zdí. Ještě před pěti nebo šesti lety nechávali Bodeskuovi jednoho místního sedláka, aby si na jejich pozemcích ustájil přes zimu své poníky, a ten pro ně skladoval seno ve stodole.

„K čemu, pro všechno na světě, potřebujete bydlet na takovém obrovském pozemku?“ zeptala se Helena, když vcházeli skřípajícími vraty do stodoly, v níž panoval stín, několik osamělých slunečních paprsků a šustění přebíhajících myší.

„Cože?“ řekl po chvíli, když se vytrhl ze zamyšlení.

„Tohle místo. Celé tohle místo. A vysoká kamenná zeď, která ho obklopuje. Kolik země ohraničuje ta zeď?“ Tři akry?“

„Něco přes tři a půl,“ odpověděl.

„Obrovský rozlehlý dům, staré stáje, stodoly, zarostlý výběh - dokonce stinný hájek, ve kterém se můžeš procházet na podzim, kdy listy na stromech hnědnou! Chci říct, k čemu dva obyčejní lidé potřebují tolik místa k normálnímu životu?“

„Obyčejní?“ podíval se na ni zvědavě a jeho oči se vlhce leskly za tmavými skly brýlí: „Ty se pokládáš za obyčejnou?“

„Samozřejmě.“ „No, já ne. Myslím si, že jsi docela zvláštní. Stejně jako já a jako Georgína - každý z jiného důvodu.“ Mluvil velice upřímně, skoro agresivně, jako by jí chtěl zabránit v tom, aby mu odporovala. ale pak pokrčil rameny: „V každém případě ale vůbec nejde o to, proč ho potřebujeme. Je naše a to je všechno.“

„Ale jak jste k němu přišli? Totiž, chci říct, přece jste si ho nemohli koupit! Je přece tolik jiných, no, pohodlnějších míst k životu.“

Julian přešel po dlážděné podlaze mezi hromadami starých břidlicových tašek a zrezivělého, polámaného nářadí k úpatí dřevěných schodů: „Seník,“ řekl a obrátil oči k ní. Sice jeho oči neviděla, ale cítila je.

Někdy byly jeho pohyby tak plynulé, že působily dojmem, jako by byl náměsíčný. Stejně se pohyboval i nyní, kdy stoupal po schodech, pomalu, jeden odhodlaný krok za druhým: „Je tu ještě pořád seno,“ řekl hlasem hlubokým jako jezero.

Dívala se za ním, dokud jí nezmizel z dohledu. Byla takový hubený, jako by měl pořád hlad. Její otec si o

něm myslel, že je příliš jemný, zženštilý, ale Helena byla přesvědčena o pravém opaku. Dívala se na něj jako na inteligentní zvíře, jako na vlka. Záludný, ale nenápadný, vždycky na okraji scény, číhající na svou příležitost...

Náhle se cítila ztuhlá a nabrala do plic tři hluboké, odhodlané doušky vzduchu, než se za ním vydala. Jak stoupala opatrně po dřevěných schodech, řekla: „Už si vzpomínám! Patřil tvému pradědečkovi, je to tak? Myslím tenhle dům.“

Vyšplhala nahoru na seník. Tři velké balíky sena, vybledlého časem, stály srovnány do pyramidy, zaprášené a zvadlé. Na jednom konci byl seník otevřený, kde ho vyčnívající lomenice chránily před živly. Tenké teplé paprsky slunce sem dovnitř pronikaly spárami mezi taškami, poletujícími zrnky prachu, zářícími jako mouchy v jantaru, a tvořily žluté kužely světla na podlaze.

Julian vytáhl kapesní nůž a rozřízl jím obal nejvyššího balíku sena. Rozpadl se na kusy jako věkovitá kniha a on rozhazoval celé náruče sena po prknech.

Lůžko pro Cikánku, pomyslela si Helena. Nebo pro poběhlíci.

Vesele sebou hodila do sena. Byla si velice dobře vědoma, že se jí přitom sukně vyhrnula až ke kalhotkám, jak ležela na břiše. Nijak se to nesnažila napravit. Naopak - roztáhla trochu nohy a zavrtěla zadkem. Snažila se, aby ten pohyb vypadal úplně bezděčně - jakkoli nebyl.

Julian stál bez hnutí. Cítila na sobě jeho oči, ale dál ležela s bradou zabořenou do dlaně a dívala se ven otevřeným koncem seníku. Mohla odsud pozorovat vnější zeď, záhyb silnice a hájek. Juliánův stín zakryl několik světelných kruhů a ona zadržela dech. Seno zapraskalo a Helena věděla, že je přímo nad ní, jako vlk v lese.

Jeho plochý klobouk přistál v seně po její levé ruce, jeho sluneční brýle spadly do klobouku, lehl si vedle ní po její pravici a ruku jí jakoby náhodou položil kolem pasu. Jakoby náhodou, ano, a lehce jako perličko, ale ona ji cítila jako železnou tyč. Ležel od ní jenom kousek, opíral si bradu o pravou ruku a díval se na ni. To, jak měl položenou ruku přes ni, jí připadalo dost nepohodlné. Musel ji hodně nadlehčovat a ona cítila, jak se začíná chvět, ale nezdálo se, že by si s tím dělal starosti. Ale samozřejmě, že mu to nevadilo, nebo snad ano?

„Pradědečkovu, ano,“ odpověděl nakonec na její otázku: „Tady žil a zemřel. Celé tohle místo pak zdělila Georginina matka. Její manžel, můj dědeček, to tady neměl rád, takže to pronajali a odstěhovali se do Londýna. Když zemřeli i oni, zdělila to Georgína, ale ještě stále to měl pronajato starý plukovník, který tu žil. Nakonec se odstěhoval a pak sem Georgína dolů přijela, aby tohle místo prodala. Vzala mě s sebou. Bylo mi tenkrát jenom pět, ale líbilo se mi tady a řekl jsem jí to. Řekl jsem jí, že bychom tady měli bydlet, a Georgína si pomyslela, že to není špatný nápad.“

„Ty jsi opravdu zvláštní!“ řekla: „Já si nepamatuji z doby, kdy mi bylo pět let, vůbec nic.“ Jeho ruka po ní sklouzla dolů, takže se prst dotkl jejího stehna těsně pod křivkou zadku. Helena skoro cítila elektrický výboj, který jí z jeho prstů projel. Nebylo v nich žádné opravdové napětí, to samozřejmě věděla, ale stejně ho cítila.

„Já si pamatuji všechno, co se stalo od chvíle, kdy jsem se narodil,“ řekl jí a jeho hlas byl tak klidný, že působil skoro hypnoticky. Možná, že hypnotický byl. „Někdy si myslím, že si pamatuji věci, které se děly ještě předtím, než jsem se narodil.“

„No dobře, to by vysvětlovalo, proč jsi tak „zvláštní“,“ řekla mu: „Ale co je tak zvláštního na mně?“

„Tvoje nevinnost,“ odpověděl okamžitě a jeho hlas zněl jako předení kočky.

„A to, že si ji nepřiješ.“ Jeho ruka znovu pohladila její zadek, byl to pouhý pohyb po křivkách jejích stehů, sem a tam, sem a tam.

Helena vzdychla, vyplivla kousek stébla, které měla mezi zuby, a pomalu se otočila na záda. Její sukně se vyhrnula ještě výše. Nedívala se na Juliana, ale hleděla rozšířenými očima na řady tašek nad sebou. Jak se otočila, musel trochu zvednout ruku, ale neodtáhl ji.

„Nepřeji si, abych byla? Abych byla nevinná? Proč si to myslíš?“ a pomyslela si: Protože je to tak očividné?

Když odpověděl, byl Juliánův hlas opět hlasem muže. Předtím si té pomalé proměny nepovšimla, ale teď ano. Jeho hlas zněl silně a temně, když řekl: „Četl jsem o tom. Všechny dívky ve tvém věku si nepřejí, aby byly déle nevinné.“

Jeho ruka klesla na její břicho, zdržela se kolem pupku, sklouzla dolů a vklouzla pod okraj kalhotek. Tam ho zastavila tím, že přikryla jeho ruku svou: „Ne, Juliane To nemůžeš.“

„Nemůžu?“ To slovo z něj vyšlo jako přidušené zalapání po dechu: „Proč?“

„Protože máš pravdu. Jsem nevinná. ale také proto, že na to není správná doba.“

„Doba?“ už se zase chvěl.

Odstrčila ho, náhle vzdychla a řekla: „Víš, Juliane - já krvácím.“ „Krv-?“ odvalil se od ní a vyskočil na nohy. Polekaně se na něj dívala, jak stál kousek od ní. Chvěl se jako v horečce.

„Ano, krvácím,“ řekla: „Je to naprosto přirozené, víš.“

Ted' už v jeho tváři nebylo ani stopy po bledosti. Byla zrudlá krví, rozpálená jako tvář opilce s očima zúženými a tmavými, jako by do ní byly vyřezány nožem: „Krvácíš!“ tentokrát už ze sebe to slovo dostal celé. Natáhl k ní svou paži s prsty zakřivenými jako drápy a na okamžik si myslela, že se na ni chce vrhnout. Viděla jeho roztažené chřípí a nervózní tik v koutku jeho úst.

Poprvé za celou dobu pocítila strach a uvědomila si něco z jeho podivnosti: „Ano,“ zašeptala. „Stává se to každý měsíc...“

Jeho oči se pootevřely o trochu více. Jejich panenky vypadaly, jako by na sobě měly skvrny šarlatu. Hra světla: „Aha! Aha - krvácíš!“ opakoval to slovo, jako by právě teď pochopil jeho význam. „Aha, jistě...“

Pak se zapotácel, otočil se, trochu nejistě došel ke schodům a zmizel jí z očí.

Pak Helena zaslechla divoké zavytí radosti jeho štěněte (jež stálo pod schody, na které se nemohlo vyškřábat) a jeho štekání a kňučení, stále tišší, jak běželo za Juliánem zpátky do domu. A nakonec začala zase dýchat.

„Juliane!“ zavolala pak za ním: „Tvoje sluneční brýle, tvůj klobouk!“ ale pokud ji slyšel, neobtěžoval se, aby jí odpověděl.

Nemohla ho po celý zbytek dne najít, ale pak ho přestala opravdu hledat. A protože měla svou hrdost - a také proto, že k ní nepřišel on sám - se o něj po celou dobu jejich tehdejší dovolené nijak moc nezajímala. Možná to tak bylo nejlepší, protože ona byla opravdu nevinná. Nevěděla by, co dělat, rozhodně ne před dvěma lety.

Ale když o něm přemýšlela, pořád si ještě pamatovala na jeho ruku, pálicí na její kůži. A teď, když jeli dolů do Devonu a krajina ubíhala kolem jejich vozu, zjistila, že uvažuje, jestli je pořád na starém seníku seno...

George měl také své tajné myšlenky, které se týkaly Juliana. Anna si mohla říkat, co chtěla, ale na věci to nic změnit nemohlo. Byl divný, tenhle kluk, a divný hned v několika směrech. Nebylo to jen jeho svatouškovství, co George rozčilovalo, i když jeho záluďné způsoby byly rozčilující samy o sobě. Ale byl také nemocný, ne duševně, možná, že ani tělesně, ale prostě nemocný. Když se na něj člověk občas podíval, nečekaně a koutkem oka, vypadal jako šváb, překvapený rozsvícením světla nebo jako medúza, ponechaná odlivem na mělčině. Jako by v něm něco kypělo a vřelo. Ale pokud to nebylo ani duševní, ani fyzické, i když to připomínalo obojí, co to k čertu vlastně bylo?

Těžko říct. Možná to bylo obojí, jak tělo tak mysl - a duše také? Jenže George nebyl z těch, kteří by věřili v duši. Možná by věřil, kdyby mu ji někdo ukázal. Možná se bude modlit, až bude umírat, čistě pro jistotu ale do té doby...

Co se týkalo toho, co říkala Anna o Juliánovi a škole, dobře, byla ta pravda, to ano. Udělal všechny zkoušky dříve a udělal každou z nich, ale to nebyl důvod, proč odešel dříve za školy. George znal projektanta, Iana Jonese, který pro něj pracoval v jeho londýnské kanceláři, a Jon měl svého syna na stejné škole. Anna o tom nic nevěděla, samozřejmě, že ne, ale podle vyprávění to byla dost divoká historie. Julian údajně „svedl“ jednoho učitele, polovičního teplouše. Podle toho, co George slyšel, potřeboval pořádně „nabudit“, ale když už byl jednou v ráži, změnil se ten člověk v sílence a snažil se to dělat s každým chlapem v dosahu. Sváděl to pak na Juliana. To byla jedna věc. A pak. Ve výtvarné výchově kreslil Julian obrázky, které způsobily, že na něj fyzicky zaútočila jeho učitelka, jinak velice jemná dáma, také vtrhla do jeho ložnice a zničila všechny jeho kresby. Na školním výletě (George nevěděl, že se stále ještě pořádají) našli Juliana, jak se sám toulá s tváří a rukama umazanými od špíny a vnitřností. V jedné ruce se mu přitom kývalo tělo toulavé kočky. Její mrtvolka byla ještě teplá. Říkal, že to udělal někdo jiný, ale bylo to venku ve vřesovišti, na míle daleko od lidí.

A to ještě nebylo všechno. Zdálo se, že chodil ze spaní a nejspíš se z něj strachy podělala spousta mladších spolužáků, dokud škola nepostavila k jejich ložnicím hlídače. Potom si konečně ředitel promluvil s Georginou a ona souhlasila, že odejde. Mohla si vybrat mezi tím a vyloučením - pro zachování dobrého jména školy.

Byly tady ještě jiné věci, menší věci, ale tohle byla podstata celé záležitosti.

To byly některé z důvodů, proč neměl George Juliana rád. Ale samozřejmě tady byla ještě jedna věc.

Bylo to něco skoro stejně staré jako Julian sám, ale bylo to něco, co se nesmazatelně vrylo do Georgeovy mysli.

Totíž pohled na starce, který si přitahoval příkrývku k hrudi, když umíral, a na jeho poslední šeptaná slova: „Pokřtít to? Ne, ne - to nesmíte! Nejdříve to musíte zbavit d'ábla!“

Anna dokázala být ostrá, pokud toho bylo zapotřebí, ale ve skutečnosti byla skrznastrz dobrák. Nikdy by neřekla jedinou věc, kterou by někomu ublížila, i když si mohla myslet cokoli. Pro sebe - a jenom pro sebe připouštěla, že si myslí něco i o Juliánovi.. Ted', když seděla pohodlně opřená na svém sedadle a nechala se ovívat vánkem z pootevřeného okénka, si je nechala znovu proběhnout hlavou. Zvláštní věci. Něco o zelené žábě a něco o bolesti, kterou ještě ted' tu a tam cítila ve své levé prsní bradavce. Na tu příhodu se žábou bylo těžké si vzpomenout, nebo se na ni lépe řečeno snažila vůbec nevzpomínat. Ona sama by neublížila ani mouše. Samozřejmě, že děti, ani ne pět let staré, si neuvědomují, co dělají. Nebo snad ano? Potíž byla v tom, že čím déle Juliana znala, tím více byla přesvědčena, že ví naprosto přesně, co dělá. Dokonce už jako dítě.

Mluvila o něm jako o „legračním“, „ale ve skutečnosti musela uznat, že pravdu měl George. Julian byl víc, než jen legrační. Tak například nikdy neplakal. Ne, to nebyla tak docela pravda, plakal, když měl hlad, alespoň když byl ještě malý. A plakal, když byl na přímém slunci. Očividně trpěl světloplachostí už od svého dětství. Ano, jistě, plakal ještě jednou, a to při svém křtu. I když tenkrát to vypadalo spíš, jako by se hněval - nebo jako by zuřil - než jako obyčejný pláč. Pokud Anna věděla, nakonec nebyl nikdy pokřtěn.

Nechala své myšlenky převzít vedení a zavést se zpátky. Julian tenkrát zrovna začal chodit - anebo se alespoň batolit - když se narodila Helena. Bylo to nějaký měsíc nebo tak nějak předtím, než se ubohá Georgina sebrala natolik, aby mohla jít domů a vzít si ho k sobě. Anna se na tu dobu pamatovala dobře. Měla spoustu mléka, tučného jako smetana a byla šťastnější, než kdy jindy v životě. A jak kvetla! Jaký obraz zdraví tenkrát skýtala!

Jednoho dne, když byla Helena jen šest týdnů stará a ona ji zrovna krmila, batolil se kolem Julian jako malý robot a hledal tu náklonnost, o kterou ho Helena okradla. Dokonce žárlil, ano, protože už nebyl tím nejdůležitějším. Z náhlého popudu - pocítila bodnutí lítosti k tomu ubohému drobečkovi - ho zvedla, nastavila mu svůj druhý prs, svůj levý prs a krmila ho.

I když na to jen vzpomínala, náhlé bodnutí bolesti v bradavce se znovu vrátilo. Bylo to jako vosí žihadlo zabodnuté pod kůži: „Ach!“ vykřikla a napůl ve spánku se zavrtěla.

„Je ti dobře?“ zeptal se George rychle: „Stáhni si trochu okénko a nadechni se čerstvého vzduchu.“

Klidné bručení motoru ji vrátilo zpátky do reality: „Jsem z toho sezení celá rozlámaná,“ zalhala:

„Dostávám křeče. Můžeme se někde zastavit - třeba u příští kavárny?“

„Samozřejmě,“ odpověděl: „Co nevidět bychom k nějaké měli dojet.“ Anna se opřela a zdráhavě se vrátila ke svým vzpomínkám. Krmila Juliana, ano... Seděla s oběma dětmi a podřimovala, zatímco pily, Helena napravo a Julian nalevo. Bylo to divné, jako by na ni dopadla nějaká zvláštní vyčerpanost, slabost, které nemohla čelit. Ale pak, když se ozvala bolest, se probudila rychle. Helena plakala a Julian byl - celý od krve!

Dívala se na dítě s pocitem blízkým šoku. Jeho zvláštní černé oči byly upřeny nehybně na její tvář. A jeho rudá ústa, přísátá jako mihule na jejím prsu! Mléko a krev jí stékaly po oblině ňadra a jeho tvář byla zamazaná a leskla se, takže vypadal jako černooká hltaající pijavice.

Když se umyla a očistila i Juliana, viděla, že jí prokousl kůži kolem bradavky. Jeho zuby po sobě nechaly malé vpichy. Trvalo dlouho, než se jí rány zacelily, ale vzpomínka na to žihadlo nikdy úplně nezmizí...

A pak tu byla ta příhoda se žábou. Anna se u ní nechtěla vůbec zastavovat, ale tvořila obraz stále přetrvávající v její mysli, kterého se nikdy nezabaví. Stalo se to poté, co Georgína prodala svůj londýnský

byť, den předtím, než odjeli s Juliánem z města dolů do Devonu, aby žili ve staré usedlosti. Když byl Heleně jeden rok, postavil George na zahradě jejich domu v Greenfordu rybníček, do té doby se na tom kousku země vytvářel rybníček sám, bez jakékoliv lidské pomoci. Teď kolem něj rostly lilie, trsy rákosy, okrasné křoví, vzpínající se nad vodou jako nějaký japonský obraz, a velká skupina žab. Byli tam také vodní šneci a na okrajích mělké zelené bahno. Alespoň Anna tomu tak říkala. V polovině léta tam obvykle bývala spousta vážek, ale toho roku viděli jen jednu nebo dvě a ty byly na svůj druh dost malé.

Byla v zahradě s dětmi a dívala se na Juliana, který si hrál s gumovým balonem. Možná, že „hrál si“ byl špatný výraz, protože Julian si nikdy nehrál tak jako ostatní děti. Zdálo se, že má svou vlastní filozofii. Balon je balon, gumová koule. Upustí ho, a on poskočí, hodí ho proti zdi, a on se odrazí. Kromě toho nemá žádné jiné praktické využití a nemůže být považován za zdroj trvalého zájmu. Jiní by se o tom mohli hádat, ale takový byl Juliánův pohled na věc. Anna opravdu nevěděla, proč mu ten balon koupila, nikdy si s ničím nehrál. Ale stejně ho upustil, dvakrát. A hodil ho proti zahradní zdi, jednou. Ale potom se odražený balon kutálel k okraji rybníčku.

Julian ho sledoval skoro pohrdavým pohledem, než jeho pozornost upoutalo něco jiného. Na okraji rybníčku se něco pohybovalo. Velká žába, jasně zelená, balancující na místě, kam zrovna doskočila, se dvěma nohama ve vodě a dvěma na souši. A pět let staré dítě jako by přimrzlo k zemi, stejně jako kočka, když poprvé zvětří svou kořist. Byla to Helena, kdo nakonec zachytil balon, a pak s ním odběhla dále do zahrady, ale Julian měl oči jen pro žabu.

Právě v tomto okamžiku ji George zavolal ze zahrady do domu. Křičel něco o tom, že kebab začal hořet. Měl to být hlavní chod jejich hostiny na rozloučenou, kterou pro Georginu připravili. George se prohlásil za šéfkuchaře.

Anna se rozběhla vysypanou zahradní cestičkou, pod obloukem z růží na drátěné konstrukci a na dlážděný dvorek před domem, aby zachránila, co se dá. To jí zabralo asi minutu nebo dvě, pak strávila nějaký čas na dvorku, kde sundala kouřící maso z grilu a dala ho na zahradní stůl. V tom okamžiku se na schodech objevila Georgina tím svým způsobem jdu-náhodou-kolem a z domu vyšel George s kořením. „Je mi to líto, miláčku,“ omlouval se. „Načasování je nejdůležitější a já vyšel ze zvyku. Ale já to dám hned dohromady a všechno bude v pořádku...“

Ale všechno v pořádku být nemělo.

Když se ze zahrady ozval Helenin poplašný výkřik, rozběhla se Anna bez dechu zpátky ve svých stopách.

Nejdříve, když doběhla k rybníčku, si Anna nebyla docela jistá tím, co vidí. Myslela si, že Julian musel spadnout na obličej toho zeleného bahna. Pak se její zrak zaostřil a obraz se ustálil. A jakkoli se na něj snažila zapomenout, zůstal zaostřený až dodnes.

Malé bílé mozaikové kachlíky na okraji rybníčku, zamazané krví a střevy, Julian zamazaný také, s tváří a prsty pokrytými slizem. Julian sedící na okraji rybníčku s nohama zkříženýma jako Buddha, žába, roztržená jako malý zelený sáček z umělé hmoty, vyvrhující ze sebe to, co bylo uvnitř. A to - nevinné? - dítě, studující její vnitřnosti, čichající k nim, naslouchající jim, očividně překvapené jejich složitostí.

Pak zezadu přiběhla jeho matka a řekla: „Ale drahoušku, ale drahoušku! Byla to živá věc? Ach, vidím, že ano. Tohle občas dělá. Otevírá věci. Zvědavost. Chce vidět, jak fungují.“

A Anna zděšeně chytla Georginu za paži, otočila ji tváří k sobě a zasípala: „Ale Georgino, tohle není nějaký starý budík - to je žába!“ „Opravdu? Opravdu? Ale drahoušku! Ubohá žabička!“ setřásla ze sebe její ruce: „To je jenom takové období, kterým prochází. Vyroste z toho...“

A Anna si vzpomněla, jak jí proběhlo hlavou Bože, to tedy doufám.

„Devon!“ zvolal George triumfálně, strčil jí do lokte a vylekal ji: „Vidíš tu značku, hranici hrabství?

Podívej, tamhle je ta tvoje kavárna. Čaj s mlékem, fondány, šlehačka! Natankujeme, trochu se najíme a pak už budeme mít před sebou jen poslední kousek cesty. Mír a pokoj po celý týden. Bože, jak jsem to potřeboval...“

Jak přijížděli k domu a odbočovali ze silnice, vedoucí do Paigntonu na jejich pozemky, společnost ve voze spatřila Georginu a Juliana, kteří na ně čekali na příjezdové cestě. Nejdříve Georginu skoro přehlédli, tak ji její syn zastíňoval. Zatímco George zastavoval vůz, Helenina ústa se překvapeně

pootevřela. Anna prostě zírala. A George si pomyslel: Julian? Samozřejmě, že to je on. Ale co se to s ním stalo?

Když vystoupila z auta, Anna zopakovala Georgeovy myšlenky: „Juliane! No ne, co s tebou udělalo pár let!“ Krátce ji obejmul, o hodně ji převyšující, a pak se obrátil k Heleně, která vystoupila ze zadního sedadla a právě se protahovala.

„Nejsem tady jediný, kdo vyrostl,“ řekl. Jeho hlas byl hluboký, stejný, jaký Helena zaslechla už při předchozí příležitosti, a očividně to byl teď jeho vlastní hlas. Podržel si ji od sebe na délku paže a díval se na ni těma svýma nezměřitelně hlubokýma očima.

Je hezký jako čert, pomyslela si. Nebo možná hezký pro něj nebyl ten pravý výraz. Atraktivní, to ano - skoro až nepřírozeně. Jeho dlouhá, přímá brada, delší a úzká čelist, vysoké čelo, rovný, trochu plochý nos a zvlášť jeho oči - to všechno dohromady tvořilo tvář, která by mohla vypadat trochu podivně, kdyby byla na ramenou někoho jiného. Ale když se k ní přičetl jeho hlas a Julianova mysl za tím vším, byl celkový dojem naprosto ohromující. Vypadal jako někdo cizí, jako nějaký vetřelec. Jeho tmavé vlasy, spadající přirozeně dozadu a tvořící na jeho šíji něco jako hřívu, připomínaly spíš vlčí srst, než jak si je pamatovala. To bylo ono - vlčí! A kromě toho vyrostl jako lípa.

„Alespoň jsi pořád hubený,“ našla konečně slova, jakkoli bezmyšlenkovitě zněly: „Ale čím tě vlastně teta Georgína krmit?“

Usmál se a obrátil se na George, pokývl hlavou a natáhl k němu ruku: „Georgi. Měli jste dobrou cestu? Dělalí jsme si trochu starosti - silnice jsou tady dole přes léto dost přecpané.“

Georgi! zaúpěl George v duchu, Křestní jména, stejně jako s maminkou, co ? Ale přece jen to bylo lepší, než kdyby ho odsud rovnou vyháněl. „Cesta byla dobrá,“ donutil se George k úsměvu a díval se na Juliana pokud možno zdrženlivě. Ten mladík ho přerostl o dobrých deset centimetrů. Když se k tomu přičetly jeho vlasy, vypadal ještě vyšší. Už v sedmnácti to byl vysoký chlap. S dlouhými kostmi, v každém případě. Ale kdyby nabral na váze dalších několik kilogramů, byl by jako vrata do stodoly! A také stisk jeho ruky byl jako ze železa.. Už vůbec nebyl zženštilý, jakkoli měl dlouhé prsty.

George si náhle velice dobře uvědomoval své řídnoucí vlasy, malé břicho a trochu nemotorný vzhled. Ale alespoň můžu jít na slunce! pomyslel si. Julianova bledost byla jediná věc, která se nezměnila, dokonce i teď stál v zátiší starého domu, jako by byl částí jeho stínu.

Ale pokud poslední dva roky zdokonalily Juliana, nebyly vůbec milosrdné k jeho matce.

„Georgino!“ Anna se mezitím otočila ke své sestřenici a objala ji. Při objetí cítila, jak je křehká a rozřesená. Ztráta manžela před necelými osmnácti lety si u ní ještě stále vybírala svou daň: „A... a vypadáš tak dobře!“

Lhářko! nemohl si pomoci George, aby si neřekl. Dobře? Vypadá jako nějaká hračka na klíček, kterou někdo zapomněl natáhnout

Byla to pravda - Georgína vypadala jako robot. Mluvila a pohybovala se, jako by byla naprogramována:

„Anno, Georgi, Heleno, jsem tak ráda, že vás zase všechny vidím. Jsem ráda, že jste přijali Juliánovo pozvání. Ale pojďte dál, pojďte dál. Můžete hádat, co pro vás máme na uvítanou. Čaj s mlékem, přirozeně!“

Vedla je k domu, lehce jako vzduch a vešla dovnitř. Julian se u dveří zastavil, otočil se a řekl: „Ano, pojďte dál. Vstupte ze své vůle a chovejte se jako doma.“ Způsob, jakým to řekl, jako by šlo o nějaký rituál, učinil jeho uvítací proslov trochu podivným. Když kolem něj procházel George, který šel poslední, dodal Julian: „Mohu vám donést z vozu vaše zavazadla?“

„Jistě, díky,“ řekl George: „Počkej, pomohu ti.“

„Není třeba,“ usmál se Julian: „Jenom mi dej klíčky.“ Otevřel kufr a vytáhl ven jejich kufry, jako by byly prázdné a nic nevážily. Nebylo to jenom divadlo, to George pochopil, Julian byl velice silný...

George ho následoval dovnitř do domu a cítil se při tom tak trochu zbytečný. Náhle zaslechl hluboké varovné zavrčení, ozývající se z otevřené šatny, umístěné ve výklenku v jedné stěně vstupní haly, a zastavil se. Tam, v nejhlubších stínech dubového věšáku na kabáty, se pohybovalo něco černého jako hřích, se žlutýma, lesknoucíma se očima. George se podíval upřeněji, řekl: „Co to-?“ a vrčení se ozvalo hlasitěji.

Julian, v půli cesty chodbou ke schodišti, se otočil a podíval se zpátky: „Ale to nic, nenech se jím

zastrašit, Georgi. Štěká, ale nekouše, to mi můžeš věřit.“ A v drsnějším, rozkazujícím tónu: „Pojď, chlapče, ukaž se na světle, abychom se na tebe mohli podívat.“

Černý německý ovčák, velký skoro jako dospělý pes {bylo tohle monstrum opravdu Juliánovo štěně?} se vyplížil na světlo a vycenil na George zuby, jak kolem něj proklouzl. Pes šel přímo k Juliánovi, zastavil se před ním a čekal. George si všiml, že nevrtil ocasem.

„To je v pořádku, kamaráde,“ zamumlal mladík: „Jdi se proběhnout.“ Nato to nebezpečně vyhlížející stvoření vyběhlo z domu.

„Proboha!“ řekl George: „Ještě štěstí, že je tak dobře vycvičený. Jak se jmenuje?“

„Vlad,“ odpověděl okamžitě Julian, obrátil se a zvedl kufry: „To je rumunsky, alespoň myslím. Znamená to „Kníže“ nebo tak něco. Alespoň za dávných časů tomu tak bylo...“

Další dva nebo tři dny Juliana příliš vidět nebylo. Tato skutečnost se George nijak nedotkla, pokud nic jiného, byla to pro něj úleva. Anna to pokládala za divné, že tady není, Helena měla pocit, že se jí vyhýbá, a trápila se pro to, ačkoli to nedávala nijak najevo: „Co vlastně dělá sám celý den?“ zeptala se Anna Georginy, aby nějak začala rozhovor, když spolu ráno seděly.

Georgininy oči se zdály stále prázdné, ale pouhá zmínka o Juliánovi stačila k tomu, aby se v nich objevila polekaný, skoro zděšený jas. Anna se o něm zmínila nyní - a byla si jistá, že tam ten výraz byl znovu.

„Ach, ten má svoje zájmy...“ snažila se okamžitě změnit předmět hovoru a slova se z ní začala překotně hrmout: „Uvažujeme, že bychom mohli strhnout staré stáje. Jsou pod nimi rozsáhlé chodby - staré vinné sklepy, které používal můj dědeček - a Julian si myslí, že kdyby se stáje zřítily, mohly by se propadnout přímo do nich a zavalit je. Pokud je strhneme teď, ušetříme za kámen. Jsou stavěné z dobrého kamene a mohou nám ušetřit pěkné peníze.“

„Sklepy? Nikdy jsem o nich neslyšela. A říkáš, že Julian je tam dole?“

„Aby zjistil, v jakém jsou stavu,“ (vykoktala spolu s dalším i slovy) „Má strach o údržbu... může se to zřítit - učinit dům neobyvatelným. Jenom staré chodby, skoro jako tunely a sklepení mezi nimi. Plné ledku, pavouků, starých shnilých vinných sudů... nic zajímavého tam není.“

Když cítila náhlý vzestup jejího - šílenství? - přešla Anna k Georgíně a položila ruku na její křehké rameno. Starší žena sebou trhla, jako by ji někdo udeřil, a trhla sebou směrem od Anny. Pak se její oči náhle zaostřily: „Anno,“ zazněl její hlas jako chvějící se šeptání, „neptej se mne na to místo tam dole. A nikdy tam nechod! Není... není to tam dole bezpečné...“

Lakeovi odjeli z Londýna třetí srpnový čtvrtek. Počasí bylo velmi horké a nic nenaznačovalo, že by se mělo změnit. V pondělí odjely Anna s Helenou do několik mil vzdáleného Paigntonu, aby si koupily slamáky proti slunci. Georgína měla svou polední siestu a Julian nebyl k nalezení.

George si vzpomněl, jak se mu Anna zmiňovala o sklepeních pod domem, o vinných sklepech, podle Georginy. Protože neměl nic jiného na práci, obešel dům dozadu a vyšel přímo proti něčemu, co vypadal jako kůlna postavená z kamene. Všiml si jí už dříve, ale předtím si myslel, že je to nějaký starý, dlouho nepoužívaný venkovní záchod, a až do této chvíle neměl žádný důvod, aby se jím zabýval. Měl střechu z tašek a byl dveřmi odvrácen od domu. Všude kolem rostlo neudržované a rozbujelé křoví. Dveře skřípaly na rezavých závěsech, ale George je pootevřel. A když nahlédl dovnitř, zjistil, že to musí být vchod do údajných sklepů. Úzké kamenné schody spadaly strmě po obou stranách rampy, dokonale uzpůsobené k válení sudů. Takováto místa lze najít na dvoře každé hospody. Opatrně se vydal po schodech dolů k dalším dveřím, a s velkým vrzáním je začal otevírat.

Ale byl tam Vlad!

Jeho tlama se objevila v mezeře dříve, než stačil George otevřít dveře na deset centimetrů. Hrozivě zavřčení ji předcházelo o pouhý zlomek sekundy a bylo společně s čumákem jediným varováním, kterého s Georgeovi dostalo. Lekl se a odtáhl ruce v poslední chvíli. Vlčákovy zuby narazily do sloupku zárubně, kde byly ještě před okamžikem jeho prsty, a odštíply z nich velké třísky. S bušícím srdcem se George opřel o dveře a zavřel je. Na okamžik spatřil psovy oči, které se zdály být až po okraj naplněné nenávistí.

Ale co tam Vlad dole dělal? George si mohl jenom domýšlet, že ho tam Julian zavřel, aby ho držel z dohledu, dokud budou v domě hosté. To byl chytrý nápad, protože Vlad očividně nejen štěkal, ale i kousal. Možná byl Julian tady dole s ním. No, oba byli těmi, bez kterých se George docela dobře mohl

obejít...

Otřesen odešel z pozemků a šel půl míle dolů po cestě k hospodě na křižovatce. Cestou, obklopen poli a živými ploty, ptačím zpěvem a obyčejným, docela příjemným bzúčením hmyzu v křovinách, se jeho nervy pomalu uklidnily. Slunce pálo a ve chvíli, kdy došel ke svému cíli, měl pořádnou žízeň.

Hospoda byla stará, s doškovou střechou, kterou uvnitř podepíraly dubové trámy. Na stěnách visely koňské postroje, v rohu stály tiše tikající vysoké stojací hodiny a ve svém křesle ležela obrovská bílá kočka. Po setkání s Vladem Georgeovi kočky docela vyhovovaly. Objednal si ležák a usadil se na barovou stoličku.

V hospodě byli ještě jiní lidé, elegantní mladý pár, který seděl od George dost daleko v jednom rohu místnosti poblíž oken, vykládaných malými tabulkami skla, a jemuž bezpochyby patřil malý sport'ák, zaparkovaný na dvoře, místní mládež, shromážděná ve druhém rohu nad dominem, a dva staříci, zahloubaní do hovoru nad svými pintami u stolu poblíž. Byly to právě hlasy té poslední dvojice, které ho zaujaly. Usrkával svůj chlazený ležák, a když od něj číšník odešel, aby se věnoval jiným hostům, měl George dojem, že zaslechl slovo „Harkley“, a našpicoval uši. Harkley bylo jméno domu, ve kterém bydlela Georgína.

„Jo, tedlenc? Ten tam nahoře, jo? Divnej chlap, povídám.“

„Jasně, že nemaj žádněj důkaz, ale prej ji viděli s ním, je to tak. A šla přímo k Sharkhamskému útesu, po brixhamský cestě. Strašný!“ Nejspíš nějaká místní tragédie, pomyslel si George. Útes byl mys, složený ze skal, zabíhající do moře. Podíval se na dva staříky, pokývl hlavou, a když mu jeho pozdrav vrátili, věnoval se znovu svému pivu. Ale jejich rozhovor s ním zůstal. Jeden z nich byl hubený, s fretčí tváří, a druhý červený a tlustý a právě ten druhý byl vypravěčem.

Pak pokračoval: „Byla v tom, tak to bylo.“

„Říkáš, že byla zbouchnutá, jo?“ zašeptal ten druhý: „Myslíš, že to udělala proto?“ „Nemyslím nic,“ popíral první: „Žádněj důkaz, jak sem řek. Prej byla nějaká divná. Ale přeci, taková mladá. Je jí škoda.“ „Jojo, škoda,“ souhlasil ten hubený: „Ale skákat tam... proč to asi udělala, co myslíš? Možná proto, že neměla mužskýho a dneska bejt zbouchnutá není lehký!“

Koutkem oka George viděl, jak se k sobě naklánějí ještě blíže. Jejich hlasy se ztišily a musel napínat sluch, aby uslyšel, co říkají.

„Řek bych,“ řekl tlouštík, „že jí sama Příroda řekla, že to není správný. Víš přeci, jak ovce zabíjej zakrslý jehňata? Něco takovýho... chudák holka.“

„Že to není správný, říkáš? Myslíš, že to udělala skrz to?“

„No jasně, to víš, že jo! Byl odliv a vona to věděla. Tahleta nešla na koupačku. Šla rovnou na skály! Aby to měla jistější, tak je to. A teď ti něco povím jenom mezi náma dvěma, moje Mary dělá ve špitále, to víš. Povídala, že když ji tam přivezli, byla tuhá jaksepatří. Ale když si poslechli její břicho, furt ještě kopalo!“

Po chvilkové odmlce: „Děcko?“

„A co jinýho asi, ty skopová hlavo! No, tak ji vtevřeli. Prej to bylo hrozný - ale nikdo kromě těch, co se kolem toho vochovejali, vo tom neví, takže se to nerozneslo. No, doktor se na to prej podíval jenom jednou a pak do toho píchnul jehlu. Skončil to jednoduše tam v té chvíli. Pak to hodili do igelitovýho pytle a poslali do špitální spalovny. A tím to zhaslo.“

„Deformovaný,“ přikývl ten druhý: „Vo tom už sem slyšel.“

„No, tohle nebylo ani tak deformovaný... jako že spíš nebylo vůbec zformovaný!“ řekl ten zarudlý: „Bylo to - jak to jen ta moje Mary?..- jako nákej obrovskej nádor, kterej v sobě měla. Nějakej vohavnej kus šlachovitýho masa. Ale myslelo se, že by to mělo bejt děcko, protože tam byla tahleta. placenta a tak. Ale je líp, že je to mrtvý! Moje Mary povídala, jak na tom byly oči tam, kde bejt nemaj, a něco jako zuby a jak to kňouralo něco příšernýho, když na to padlo světlo!“

George mezitím dopil své pivo. Dveře hospody se rozletěly a dovnitř vtrhla parta mládeže. O chvilku později jeden z nich našel jukebox v nějakém postranním výklenku a po místnosti se rozezněla rocková hudba. Barman se vrátil a všem naléval pivo.

George vyšel ven a vydal se zpátky po cestě. V půli cesty vedle něj zastavil jeho vůz a Anna zavolala. „Nasedni si dozadu.“

Na hlavě měla slamák s černou stuhou, výborně kontrastující s jejími letními šaty. Helena, sedící vedle ní, měla stejný, ale se stuhou červenou: „Jak to vypadá?“ zasmála se Anna, když nasedl dozadu a zabouchl dveře. Matka s dcerou naklonily svádívě hlavy k sobě, aby vystavily na odiv své klobouky: „Párek vesnických děvčat na vyjíždě, co?“

„V okolí,“ řekl George temně, „by si měla vesnická děvčata dávat pozor na to, co dělají.“ ale nevysvětlil, co tím myslel, a v každém případě se nezmínil o historce, kterou o Harkley zaslechl v hospodě. Věřil, že špatně rozuměl několika prvním slovům. Ale ať už to bylo, jak chtělo, nepříjemnost celé věci v něm zůstala po celý zbytek dne.

Dalšího dne, v úterý, se George probudil pozdě. Anna se nabídla, že mu udělá snídani do postele, ale on ji odmítl a spal dál. Vstal v deset do ztichlého domu a udělal si malou snídani, která mu vůbec nechutnala, Pak našel v obývacím pokoji lístek se vzkazem od Anny.

Miláčku, Julian s Helenou šli vyvenčit Vlada. Nejspíš pojedou s Georginou do města a něco jí koupím. Vrátime se na oběd.

George zklamaně vzdychl a skousl si zlostně spodní ret. Dnes ráno se chtěl věnovat prohlídce sklepů, čistě ze zvědavosti. Julian mu to tam dole možná mohl ukázat. Co se týkalo zbytku dne, naplánoval si, že zaveze děvčata na pláž u Salcombu, den strávený u moře by mohl postavit Georginu na nohy. Slaný vzduch by byl dobrý i pro Helenu, která přece jen vypadala trochu vyzáble. Stejně jako Anna, která už nevypadala tak dobře jako tenkrát, když odjížděli z Londýna!

No dobrá, možná jim to vyjde s tou pláží alespoň odpoledne. Ale co bude dělat dopoledne? Co kdyby si zašel na procházku do starého Paigntonu a podíval se na přístav? Je to sice pěkný kus cesty, ale vždycky se může někde zastavit na pintu. A později, pokud bude unavený nebo nebude mít čas, se může jednoduše vrátit zpátky taxíkem.

A přesně tak to George udělal. Vzal si s sebou dalekohled a strávil nějakou dobu koukáním přes záliv na nedaleký Brixham, do Harkley se vrátil o půl jedné odpoledne a zaplatil řidiči u brány. Užil si obojího, jak procházky, tak studeného piva dosytosti, takže se zdálo, že načasoval svůj návrat z výpravy přesně na oběd.

Pak, jak šel po příjezdové cestě v místech, kde se sypaná cesta zatáčela v blízkosti hájku - hustě rostlého shluku buků, břízek a olší s jedním vzrostlým cedrem, stojícím trochu stranou. - narazil na svůj vůz, jehož přední dvířka byla otevřená a v jehož zapalování stále ještě byly klíčky. George se na něj díval trochu překvapeně, pomalu se otočil a rozhlédl se kolem.

Středem hájku se vinula zarostlá štěrkovaná cestička a obklopoval ho kdysi možná elegantní plot, tvořený třemi příčkami nad sebou - jako les v pohádkové knížce. Plot byl nyní nahnutý a jeho dřevo vybledlé, s přebujelým porostem po obou stranách. George se tím směrem podíval, ale nikoho neviděl. Vysoká tráva a ostružiníky, kůly plotu, stromy. A... možná něco velkého a černého, co se se pohybovalo podrostem? Vlad? _

Stejně dobře to mohli být Anna, Helena, Georgína a Julian, kteří se spolu procházeli v hájku, pod příkrovem stromů bylo chladno a vlhko. Ale pokud to byl jenom Julian se psem, nebo ten zatracený pes sám...

Najednou Georgeovi došlo, že se bojí jednoho stejně jako druhého. Ano, bojí se jich. Julian nebyl jako žádný jiný člověk, kterého znal, a Vlad nebyl jako žádný pes. S oběma nebylo něco v pořádku. A George se uprostřed klidného, horkého letního dne zachvěl.

Pak se vzpamatoval.. Vyděšený? Z přihřátého, divného kluka a jeho ze tří čtvrtin dorostlého psa? Směšné!

Zavolal „Halo!“ - a nedostal žádnou odpověď.

Ted' už byl rozčilený a jeho dříve spokojená nálada rychle vyprchávala, jak spěchal k domu. Uvnitř... nikdo! Prošel celým domem s praskáním dveří a nakonec vyšel po schodech nahoru do své a Anniny ložnice. Kde k čertu všichni byli? A proč tam Anna nechala takhle stát vůz? Měl snad strávit celý tenhle zatracený den úplně sám?

Z okna své ložnice mohl přehlédnout většinu pozemků, ležících před domem až k bráně. Stodola a sesuté stáje sice překážely v pohledu na hájek, ale-

Georgův pohled se náhle zastavil na barevné skvrně, kterou spatřil v trávě u plotu kolem hájku. Upoutala

jeho pozornost a udržela si ji. Kousek se přesunul a snažil se nahlédnout za vyčnívající lomenice staré stodoly. Nemohl rozeznat, co to je. Pak si vzpomněl na svůj dalekohled, který mu ještě stále visel kolem krku. Rychle si ho přiložil k očím.

Lomenice mu stále ještě překážely a navíc musel zaostřit. Barevná skvrna tam stále ještě byla - šaty? - ale něco v tělové barvě se proti ní pohybovalo. Vytrvale. George nakonec se zlostně netrpělivými rukama zaostřil a obraz se přiblížil. Ano, barevná skvrna byly šaty. A ta tělová barva bylo - tělo! Nahé tělo.

George celou scénu nevěřicně sledoval. Byli v trávě. Nemohl si vidět Helenu - alespoň ne její tvář - protože byla tváří dolů a vystrkovala nahoru zadek. A Julian nad ní, šílený ve své vášni, ve své touze, ruce zaťaté na jejím pase. George se začal třást a nedokázal to zastavit. Helena se toho účastnila vědomě, musela. Dobře, říkal o ní sice, že je dospělá - ale Bože! - musí to mít nějaké hranice.

A teď tam ležela, tváří v trávě, nahá jako dítě - Georgeovo děťátko - se svým slamákem a šaty, odhozenými stranou, a růžovým masem nastaveným tomu... tomu hajzlovi! George se už Juliana nebál, vůbec ne, ale nenáviděl ho. Ten podivný parchant bude vypadat ještě divněji, až s ním skončí.

Strhl si dalekohled z krku, odhodil ho na postel, obrátil se ke dveřím - a jeho svaly ztuhly. Jeho ústa se otevřela. Něco z toho, co spatřil, nějaká obludná věc se nyní propalovala do jeho mysli. S rukama ztuhlými na kost zvedl znovu dalekohled a zamířil ho znovu na dvojici ve vysoké trávě. Julian už skončil a ležel nyní vedle své partnerky. Ale George nechal čočky sklouznout přes ně na klobouk a odhozené šaty.

Slamák měl širokou černou stuhu. Byl to Annin klobouk. A teď s uvědomil, že to byly i Anniny šaty. Dalekohled vyklouzl Georgeovi z rukou. Zapotácel se, skoro upadl a dosedl ztěžka na postel. Na jejich postel, jeho a Anninu. Účastnila se toho vědomě... určitě. Slova se mu v hlavě, která se točila, opakovala pořád dokola. Nemohl uvěřit tomu, co právě viděl, ale uvěřit tomu musel. A ona se toho účastnila vědomě. Určitě.

Nedokázal odhadnout, jak dlouho tam tak ohromeně seděl. Pět minut, deset? Ale nakonec se vzpamatoval, otrásl se a uvědomil si, co musí udělat. Všechny ty historky z Juliánovy školy, musela to být pravda. Ten parchant byl zvrhlý! Ale Anna, co Anna?

Byla snad opilá? Nebo nadrogovaná? To bylo ono! Julian jí musel něco podstrčit!

George vstal. Byl teď chladný, chladný jako kostka ledu. Krev se mu jen vařila, ale jeho vědomí vypadalo jako zasněžené pole se stopami jasně vyrytými do sněhu. Podíval se na své ruce a cítil, jak do něj vstupuje jak Bůh, tak ďábel. Vytrhne té svině z hlavy ty jeho černé oči, bude jíst jeho prohnité srdce! Potácel se dolů ze schodů, prázdným domem, opile a s vraždou v očích se kolébal k hájku. A našel Anniny šaty a slamák přesně na místě, kde je viděl z okna. Ale nebyla tam ani Anna, ani Julian. Do Georgeových spánků tepala krev, nenávist spalovala jeho mysl jako kyselina a strhávala z ní poslední vrstvy rozumného uvažování. Pořád se ještě potácel, když se vyškřábal nízkým porostem na šterkovanou cestičku a nenávistně se zamračil na dům. Pak mu něco řeklo, ať se otočí. Daleko za ním, u brány, stál Vlad, sledoval ho a pak k němu nejistě vyrazil.

Něco z rozumu se mu vrátilo. George teď Juliana nenáviděl a měl ho v úmyslu zabít, pokud k tomu bude mít příležitost, ale toho psa se pořád ještě bál. Na psech bylo vždycky něco divného a zvlášť na tomhle. Rozběhl se zpátky k domu a minul stěnu keřů právě včas, aby zahlédl Juliana, jak kráčí podrostem k zadní části domu. Ke vchodu do sklepů.

„Juliane!“ pokusil se zařvat George, ale slovo z něj vyšlo jen jako chraptivé zakrákání. Nezkoušel to znovu. Proč bych měl toho malého zvráceného hajzla varovat? Za jeho zády Vlad zrychlil a přešel do klusu.

Na rohu domu se George na okamžik zastavil a zoufale zalapal po dechu. Byl z formy. Pak spatřil u zdi starou rezavou motyku a popadl ji. Pohled přes rameno mu řekl, že Vlad se blíží, jeho skoky se nyní prodlužují a uši má přitisknuté k hlavě. George už neztrácel další čas a rozběhl se podrostem ke vchodu do sklepení. A tam stál u otevřených dveří Julian. Zaslechl, jak se George přibližuje, otočil hlavu a vylekaně se podíval jeho směrem.

„Ach, Georgi!“ Chabě se usmál. „Právě mě napadlo, jestli by ses nechtěl podívat na naše sklepy?“ Pak si všiml Georgeova výrazu a motyky v jeho pevně sevřené ruce s bílými klouby.

„Sklepy?“ zařval George, který se vzteky skoro neovládal: „To teda sakra chci!“ Máchl svou ostrou zbraní. Julian zvedl ruku, aby si chránil tvář, a odvrátil se. Ostřejší, rezivější strana těžkého náradí ho zasáhla do zadní části pravého ramene, prorazila spodní část lopatky a vnikla do jeho těla.

Julian, kterého rána vrhla dopředu, se zapotácel na horní hraně schodiště s motykou trčící z ramene. Když padal dolů, vyrazil ze sebe „Ach Ach!“ - ale nebyl to křik bolesti, spíš to připomínalo překvapené vyjeknutí, naplněné šokem. George se vydal za ním s rukama nataženými a s obnaženými zuby. Šel po Juliánovi a Vlad šel po něm.

Julian ležel tváří k zemi pod schody, které vedly k otevřeným dveřím do sklepení. George mu šlápl na záda a vytáhl motyku z jeho těla. „Ach! Ach!“ vyrazil ze sebe Julian znovu ten svůj zvláštní křik, podobný vzdechu. George zvedl motyku - a zaslechl blízko za sebou Vladovo burácivé vrčení.

Otočil se a máchl motykou ve smrtícím oblouku. Když psa motyka udeřila ze strany do hlavy, zastavilo ho to ve skoku. Zhroutl se na betonovou podlahu a zasténal jako člověk. George chraptivě vyjekl, zvedl znovu svou zbraň - ale zvíře už nejevilo žádné známky života. Boky mu zvedaly, ale leželo klidně s vyplazeným jazykem. Zhaslo jako svíce. A teď mu zbýval jenom Julian.

George se obrátil a spatřil, jak se Julian vbelhal do neznámých temnot sklepa. Neuvěřitelné! S tím zraněním ten parchant ještě dokáže chodit. George se vydal za ním a sledoval Juliánovu potácející se postavu v šeru stále ještě viditelnou. Sklepy byly rozlehlé, místnosti a výklenky a chodby temné jako sama půlnoc, ale George nespouštěl svou kořist z očí ani na vteřinu. Pak - světlo!

George se díval klenutým vchodem do tlumeně osvětlené místnosti. Ze stropu, který tvořily klenuté kameny, visela osamělá zaprášená žárovka. George na okamžik ztratil z očí Juliana, jenž se nacházel mimo kužel světla, který vrhala, ale pak se mladík vpotácel mezi něj a zdroj světla. a George znovu pozvedl svou zbraň a vrhl se na něho. Julian ho spatřil a divoce máchl rukou k žárovce, aby se ji pokusil vytrhnout z objímky. Díky svému poranění ji ale minul a rozhoupal ji. Žárovka se začala na svém drátě otáčet a vrhat na celou místnost střídající se záblesky světla a stínu.

A tak George v divoce rozhoupaném světle spatřil i zbytek místnosti. V krátkých záblescích světla a tmy si mohl prohlédnout peklo, do něhož teď vkročil.

Světlo... a v jednom rohu zahlédl navršené dřevěné police a pavučinami pokryté regály. Tma... a Julian byl ještě temnějším tvarem, který se nejistě krčil uprostřed místnosti. Světlo - a u jedné ze zdí Georgína, sedící ve staré vyplétané židli, s očima vypoulenými a nepřítomnými a s ústy a rozšířeným chřípím širokým jako zející jeskyně. Tma - a pohyb hlavy poblíž, takže George zvedl motyku, aby se bránil. Šílené světlo - a po jeho pravici obrovská měděná vana skoro dva metry dlouhá, stojící na měděných nohách, s Helenou, zhroucenou v dřevěné židli po jedné straně, zády opřenou o ledkem porostlou zeď a s nahou Annou na straně druhé. Paže měly přehozené přes okraje vany, ve které se něco neklidně pohybovalo a z čeho se zvedaly provazce těstovité hmoty. Rozechvělá temnota - z níž se ozval Juliánův smích, zastřený, choromyslný smích někoho, kdo má mozek nenapravitelně poškozený. Pak znovu světlo při kterém se George díval jen na velkou vanu nebo spíše na ženy, sedící po jejích bocích. A ten obraz se nesmazatelně vryl do jeho mozku. Heleniny šaty byly vpředu roztržené a stažené dozadu a dívka se tam rozvalovala na židli s nohama rozhozenými a odhalená jako děvka. Stejně tak Anna, ale obě se šklebily, jejich tváře se pohybovaly a byla na nich střídavě vidět radost i naprostá hrůza, paže měly strčené do vany a po pažích se jim plazil k ramenům nepojmenovatelný sliz, který tepal ze zatím neviděného zdroje!

Milosrdná tma - a myšlenka v Georgeově rozechvělém mozku. Bože! Krmí se to jimi a ony se tím krmí také! A Julian, který byl nyní tak blízko, že mohl slyšet jeho skřípavý dech. Znovu světlo, jak se lampa ve svém šíleném trhavém tanci uklidňovala - a motyka byla z Georgeových necitelných rukou vytržena a odhozena stranou. A George se nakonec podíval do tváře člověka, kterého chtěl zabít, aby zjistil, že to není člověk, ale spíše něco, co se vynořilo z jeho nejhorších nočních můr.

Na rameni se mu sevřely ocelovou silou gumovité prsty a bez námahy a sebemenšího uhnutí jej tlačily k vaně: „Georgi,“ zabublala noční můra skoro konverzačním tónem, „chci, aby ses s někým seznámil...“

Klouby prstů Aleka Kylea byly bílé, jak svíraly okraj desky jeho stolu.

„Bože na nebesích, Harry!“ vykřikl a díval se zděšeně na Keoghovo zjevení, kterým procházely jemné paprsky světla ze zastíněných oken: „To mě chceš vyděsit k smrti, ještě než jsme vůbec začali?“

Říkám ti jenom to, co jsem zaslechl. O to jsi mě přece sám požádal, ne? Keogh byl neúprosný. Pamatuji si, Aleku, že to dostáváš z druhé ruky. Já to slyším přímo od nich, od mrtvých - ze zaručeného pramene přesně jak se to stalo - a věř mi, že to pro tebe ještě ředím!

Kyle polkl, potřásl hlavou a vzpamatoval se. Pak mu došlo něco, co Keogh právě řekl: „Říkal jsi, že to máš od „nich“? Ted' se mi zdá, zda nemáš na mysli jenom Tibora Ferenczyho a George Lakea.“

Ne, mluvil jsem také s otcem Pollockem. Pamatuješ si na Juliánovy křtiny? „Ano, jistě.“ Kyle nakrčil obočí. „Už tomu rozumím. Samozřejmě.“ Aleku! Keoghův obvykle jemný hlas zněl nyní ostřeji. Musíme si pospíšet. Harry se začíná hýbat.

A nejen skutečné dítě, vzdálené pět set šedesát kilometrů odtud v Hartlepoolu, ale také jeho nehmotný obraz, který se pomalu otáčel, umístěn v oblasti Keoghova břicha. Také se pohyboval, pomalu se protahoval ze své plodové polohy a jeho ústa se otevřela k zívání. Keoghův obraz s počal chvět jako kouř, jako vlna tepla nad letní silnicí.

„Ještě než půjdeš!“ Kyle byl zoufalý. „Kde mám začít?“ Odpovědělo mu slabé, ale rozhodné kňourání probouzejícího se dítěte. Keoghovy oči se otevřely doširoka. Pokusil se udělat krok kupředu, Kyleovi vsťíc. Ale jeho modré světlo pomalu vyhasínalo, jako porouchaná televize. V dalším okamžiku se proměnil v jedinou svislou čáru vypadající jako zářivka, která se srazila do jediného bodu oslepujícího modrého ohně v koutku oka - a zhasla.

Ale jako ze vzdálenosti milionů kilometrů zaslechl: Spoj se s Krakovičem. Řekni mu, co víš. Nebo alespoň něco z toho. Budeš potřebovat jeho pomoc.

„Rusové? ale Harry-“

Nashledanou, Aleku. Vráťm... se... k... tobě.

A místnost se úplně uklidnila, až mu připadala podivně prázdná. Z topení se ozvalo hlasité cvak, jak se automaticky vypnulo.

Kyle tam seděl dlouho, potil se a zhluboka oddechoval. Pak si všiml světél poblikávajících na jeho interkomu a zaslechl jemné, skoro váhavé klepání na dveře jeho pracovny: „Aleku?“ ptal se hlas zvenčí. Byl to hlas Carla Quinta: „Je... je to pryč. Ale myslím si, že to víš. Jsi v pořádku?“,

Kyle se zhluboka nadechl a stiskl tlačítko na interkomu: „Už to skončilo,“ řekl velitelským, čekajícím bez dechu: „Raději sem ke mně všichni přijďte. Pro skupinu „O“ je nejvyšší čas, než to tady dnes zabalíme. Jsou tu jisté věci, které budete chtít vědět, a věci, o kterých si musíme promluvit.“ Pustil tlačítko a řekl sám k sobě: „A myslím tím „věci“.“

Ruská odpověď přišla bleskově, rychleji, než by si Kyle vůbec kdy dokázal představit. Nevěděl, že Leonid Brežněv bude brzy požadovat odpovědi a že Felixi Krakovičovi zbývají pouhé čtyři měsíce z jeho roční zkušební lhůty.

Oba dva šéfové ESP špionáže se měli sejít první pátek v září na neutrálním území. Místem schůzky měl být Janov v Itálii, ošuntělý bar jménem Frankieho území, ztracený v labyrintu uliček dole ve středu města, necelých dvě stě metrů daleko od nábřeží.

Kyle s Quintem přiletěli do Janova na překvapivě omšelé letiště Kryštofa Kolumba ve čtvrtek večer, jejich pomocník z britské tajné služby (se kterým se neměli setkat a o kterém patrně nebudou vědět) tam byl o čtyřicet hodin dříve. Neměli žádné rezervace, ale bez problémů si najali sousedící pokoje v hotelu Genovese, kde se občerstvili a najedli, než šli do baru. Bar byl klidný, skoro tichý, a sedělo v něm u stolků nebo u barového pultu se svými sklenkami půl tuctu Italů, dva němečtí obchodníci a americký turista se svou manželkou. Jeden z Italů, sedící trochu stranou, nebyl vůbec Italem, byl to Rus, pracovník KGB, ale Kyle s Quintem o tom nevěděli. Neměl žádné mimosmyslové nadání, protože jinak by ho Quint okamžitě vycítil. Stejně tak unikl jejich pozornosti, když pořizoval jejich snímky malým fotoaparátem, ale Rus nezůstal tak docela nepoznáán. Byl spatřen, když vcházel do hotelu a objednával si pokoj.

Kyle s Quintem právě seděli v rohu baru nad svým třetím Vecchia Romagnas a hovořili tichými hlasy o svém zítřejším setkání s Krakovičem, když vtom zazvonil telefon: „To je pro mě!“ řekl okamžitě Kyle a

vstal ze své židle. Jeho nadání na něj mělo vždycky takový účinek, trhlo s ním jako slabá rána elektřiny. Barman promluvil do telefonu a vzhledl: „Signor-“ začal: „Kyle?“ řekl Kyle a natáhl ruku.

Barman se usmál, přikývl a podal mu telefon: „Kyle?“ řekl znovu do sluchátka.

„Tady Brown,“ řekl měkký hlas: „Pane Kyle, zkuste se netvářit příliš překvapeně nebo něco takového a nerozhlížejte se, ani nechodte nenápadně. Jeden z lidí, kteří jsou s vámi v baru, je Rus. Nebudu vám ho popisovat, protože byste se choval jinak než normálně a on by to poznal, ale spojil jsem se s Londýnem a oni ho prohnali počítačem. Je převlečený za Itala, ale s naprostou jistotou je z KGB. Jmenuje se Theo Dolgich. Je to jeden z nejlepších Andropovových agentů. Jenom jsem myslel, že byste o tom chtěl vědět. Předpokládalo se, že by u toho neměl být nikdo takový, že?“

„Ne,“ řekl Kyle, „neměl.“

„Ale ale!“ řekl Brown: „Být vámi, byl bych zítra na vašeho muže trochu ostrý. To není moc dobré. Ale jen pro klid vaší mysli, pokud by se vám mělo něco stát - což nepředpokládám - můžete si být jistý tím, že Dolgich půjde také, OK?“

„To mě opravdu uklidnilo,“ řekl Kyle pochmurně. Pak dal telefon zpátky barmanovi.

„Problémy?“ zvedl Quint obočí. .

„Dopij a popovídáme si v pokoji,“ řekl Kyle „a chovej se přirozeně. Myslím, že nás natáčí „Skrytá kamera“. Donutil se k úsměvu, polkl zbytek svého brandy a vstal. Quint ho následoval, odešli beze spěchu z baru a vydali se do svých pokojů, v Kyleově pokoji pak zkontrolovali, jestli v něm nejsou štenice. Byla to spíše práce pro jejich psychickou citlivost než pro lidské smysly, ale v pokoji nebyla po odposlouchávacím zařízení ani stopa.

Kyle řekl Quintovi o svém telefonátu v baru. Quint byl velice šlachovitý muž kolem třiceti pěti let, předčasně plešatěl, měl jemný hlas, ale byl často agresivní a velice rychle mu to myslelo: „To není moc slibný začátek,“ zabručel: „I když si myslím, že jsme to mohli očekávat. Je to něco, s čím se ten tvůj obyčejný tajný agent setkává celou dobu, tak je to.“

„Ale takhle to nemělo být!“ zlobil se Kyle. „Tohle mělo být setkání myslí, ne svalů.“

„Víš alespoň, který z nich to byl?“ Quint se na celou věc díval prakticky: „Myslím, že si dokážu zapamatovat všechny podle podoby. Poznám kohokoli z nich, jestli na něj ještě někdy narazíme.“

„Na to zapomeň,“ řekl Kyle. „Brown nechce žádné konflikty. Ale říkal, že pokud by se věci pro nás vyvíjely špatně, je připraven být velice nepřijemný.“

„Určitě mu to bude slušet, tím jsem si jist!“ řekl Quint: „Přesně to si myslím i já,“ souhlasil Kyle.

Pak prohledali Quintův pokoj, a když ani v něm nenašli žádné stopy po odposlechu, rozhodli se jít spát.

Kyle se osprchoval a vlezl do postele. Bylo nepříjemné horko, takže shodil příkrývky na podlahu.

Vzduch byl vlhký a panovalo dusno. Vypadalo to na déšť, a pokud přijde bouře, bude to pěkný tanec.

Kyle znal podzimní Janov a také věděl, že tady jsou jedny z nejhorších bouří vůbec.

Nechal světlo u postele svítit a uložil se k spánku. Mezi oběma pokoji byly nezamčené dveře. Quint byl hned za nimi a nejspíš už spal. Městská doprava za okny se zataženými žaluziemi dělala z noci peklo.

Londýn byl ve srovnání s tímhle tichý jako hrob. Hroby jsou s těžkým tématem k uvažování před spaním, ale... Kyle zavřel oči, cítil, jak ho spánek stahuje dolů, něžný jako ženská náruč, a cítil - jak ho něco jiného vytrhuje ze spánku zpět!

Jeho lampa stále ještě svítila a její stínítko tvořilo na mahagonovém nočním stolku kaluž žlutého světla.

Ale byl tady ještě jiný zdroj osvětlení a ten byl modrý! Kyle se probudil a posadil se rovně ve své posteli.

Byl to Harry Keogh, samozřejmě.

Carl Quint prošel spojovacími dveřmi do Kyleova pokoje, oblečený pouze do pyžamových kalhot.

Okamžitě se zastavil a o krok couvl: „Ach Bože!“ řekl a otevřel ústa. Keoghovo zjevení - muž i spící dítě zároveň - se otočilo o devadesát stupňů a podívalo se na něj.

Nepanikař, řekl Keogh.

„Ty ho vidíš?“ Kyle ještě nebyl úplně probuzený.

„Probaha, ano,“ vydechl s přikývnutím Quint. „A slyším ho také. Ale i kdybych nemohl, stejně bych věděl, že je tady.“

Psychická citlivost, řekl Keogh. Dobrá, bude se hodit.

Kyle položil nohy na podlahu a zhasl lampu. Keogh byl ve tmě daleko lépe rozeznatelný, jako hologram z

modrých paprsků: „Carl Quint,“ řekl Kyle a kůže ho svrběla z čiré podivnosti toho, co nikdy předtím nedělal, „Harry Keogh.“

Quint tápavě došel ke křeslu poblíž Kyleova lůžka a klesl do něj. Kyle už byl úplně probuzený a pod kontrolou. Chápal, jak neskutečně to musí znít, jak neupřímně a otřepaně, když se zeptal: „Harry, co to děláš?“

A Quint se skoro zasmál, jakkoli hystericky, když zjevení odpovědělo. Mluvil jsem s Tiborem Ferenczym, využíval jsem svůj čas, jak jsem nejlépe mohl - protože už ho mám k dispozici jenom velice málo. Pokaždé, když se Harry junior probudí, je silnější a já jsem méně schopen se mu bránit. Je to jeho tělo a já jsem v něm zahrnutý, skoro pohlcený. Jeho malý mozek se naplňuje vlastním materiálem a připoutává mne k sobě, možná mne se sebou spojuje. Nebude trvat dlouho a já ho budu muset opustit a nevím, jestli se s vámi pak budu ještě někdy schopen spojit. Takže jsem si cestou zpátky od Tibora řekl, že se na vás podívám.

Kyle mohl skoro cítit vzrůstající Quintovu hysterii, varovně na něj mrkl ve světle měkké modré záře:

„Mluvil jsi se starou Věcí pod zemí?“ opakoval: „Ale proč, Harry? Co od ní chceš?“

Je jedním z nich, upír, nebo alespoň byl. Mrtví se s ním moc nebaví. Pro mrtvé je něco jako vyvrhel. Ve mně má... dobrá, pokud už ne přítele, pak alespoň někoho, s kým si může popovídat. Takže jsme spolu uzavřeli obchod. Já s ním mluvím a on mi říká věci, které chci vědět. Ale s Tiborem Ferenczym to vůbec není jednoduché. I když je mrtvý, nemá zrovna čestné myšlenky. Myslí, že čím více mě bude napínat, tím dříve se k němu zase vrátím. Stejnou taktiku zvolil i v případě Dragosaniho, pamatujete si?

„Ano, jistě,“ přikývl Kyle: „A také si vzpomínám, jak nakonec Dragosani skončil. Měl by sis dávat pozor, Harry.“

Tibor je mrtvý, Aleku, připomněl mu Keogh. Už nemůže nikomu ublížit, ale to, co po sobě zanechal, může..., „To, co po sobě zanechal? Myslíš Juliana Bodeska? Mám dole v Devonu muže, kteří ho budou sledovat až do chvíle, kdy na něj budu připraven. Až si budeme jisti jeho úmysly a až do toho zahrneme všechno, co nám řekneš, půjdeme na něj.“

Nemám na mysli jenom Juliana, i když je samozřejmě součástí toho všeho. Ale říkal jsi, že jsi na něj nasadil espery? Keogh se zatvářil poplašeně. Vědí, na co mohou narazit a s čím se budou muset utkat, jestli je odhalí? Vědí naprosto jasně, do čeho jdou?,

„Ano, vědí to. Naprosto jasně. A jsou na to vybaveni. Ale jestli je to možné, rádi se ještě něco průčime, než do toho půjdeme. Protože i když jsi nám toho řekl dost, pořád toho ještě nevíme mnoho.“

Víš o Georgu Lakeovi?

Kyle cítil, jak se mu na hlavě zježily vlasy. Quint také. A tentokrát to byl Quint, kdo odpověděl. „Víme, že už není ve svém hrobě na hřbitově v Blagdonu, pokud máš na mysli tohle. Lékaři určili jako příčinu smrti srdeční záchvat a jeho žena a Bodeskuovi byli na pohřbu. Alespoň tolik jsme zjistili. Ale zajeli jsme si tam a rozhlédli se na vlastní pěst a George Lake není tam, kde by měl být. Myslíme si, že je zpátky v domě s ostatními.“

Keoghův obraz přikývl. Přesně tohle jsem měl na mysli. Takže teď je nemrtvý. A z toho Julian Bodesku pochopí přesně, co je on! Nebo možná ne tak docela přesně. Ale teď si bude docela jistý tím, že je upír. Ve skutečnosti je jenom pouhý poloupír. Na druhou stranu George - je živá věc! Byl mrtvý, takže to, co je v něm, nad ním bude mít naprostou moc.

„Co?“ Kyle byl zmatený: „Nevím.“

Musím vám povyprávět zbytek Tiborova příběhu, přerušil ho Keogh. Uvidíme, co z toho pochopíte.

Kyle mohl jenom vyjádřit svůj souhlas pokývnutím: „Myslím, že sám nejlépe víš, co děláš, Harry.“ V místnosti bylo chladno. Kyle podal Quintovi přikrývku a sám se přikryl druhou: „OK, Harry,“ řekl: „Jeviště patří tobě...“

Poslední věcí, kterou si Tibor pamatoval, byla příšerná, zvířecí Faethorova tvář s čelistmi doširoka otevřenými v hlasitém smíchu, v němž bylo vidět karmínový rozeklaný jazyk, zmítající se odpornou vášní jako probodnutý had. Pamatoval si to, stejně jako skutečnost, že byl omámen. Pak se ponořil do nekonečného víru, dolů, dolů do černých, temných hlubin, ze kterých se vynořoval jen pomalu a obtížen nočními můrami.

Zdalo se mu o žlutookých vlčích, o rouhavém praporu nesoucím obraz d'ábla s rozeklaným jazykem, podobným Faethorovu, s tím rozdílem, že tomu na praporu odkapávaly z jazyka kapky krve, o černém hradu stojícím nad horským údolím a o jeho pánu, který byl něčím jiným než jen pouhým člověkem. A nyní, protože věděl, že sní, také věděl, že se probudí. A napadla ho myšlenka - co z toho byl sen a co pravda?

Tibor cítil chlad podzemí, křeč, probíhající všemi jeho údy, bušení ve spáncích jako opakující se bušení gongu v nějaké velké jeskyni. Na zápěstích a kotnících cítil sevření okovů, studený vlhký kámen, jehož se dotýkal zády tam, kde byl opřený, kapky prosakující vlhkosti, dopadající odněkud z místa nad jeho hlavou, které syčely kolem jeho uší a rozstříkovaly se na jeho krku.

Je nahý spoután v okovech v nějakém temném sklepení na Ferencyho hradě. A už se nemusel sám sebe ptát, co všechno z toho byl sen. Všechno to bylo skutečné.

Tibor se s vrčením probral k životu a zapřel se obrovskou silou proti řetězům, které ho držely bezmocného, ignoroval bušení ve své hlavě a bodavou bolest v údech a v celém těle a zařval jako zraněný býk: „Ferency! Ty pse, Ferency! Proradný, všivý, prohníly pse!“

Valašský válečník přestal křičet a zaposlouchal se do utichající ozvěny svých kleteb. A ještě něčeho jiného. Odněkud shora zaslechl jako odpověď na svůj křik zabouchnutí dveří a neuspěchané kroky, klesající směrem k němu. S kůží napjatou a chrípím rozšířeným - jak vzteky, tak hrůzou - se ve svých řetězech uklidnil a čekal.

Temnota byla téměř úplná, jenom skvrny ledku na stěnách vyzařovaly trochu chemického svitu, ale když Tibor na chvíli zadržel dech a slyšel, jak se duté kroky blíží, přicházela s nimi také blikavá záře. Objevila se jako nepravidelně pronikající žluté světlo v klenutém kamenném průchodu, proraženém v tom, co muselo být skalní stěnou, a jak se Tibor díval se zatajeným dechem, začaly stíny v jeho cele ustupovat, když s zdroj světla blížil a kroky zněly stále hlasitěji.

Pak byla průchodem vnesena do místnosti prskající lucerna a za ní vešel Ferency sám, trochu shrbený, aby se vyhnul vyčnívajícímu kameni na vrcholu klenutí. Za světlem lucerny vypadaly jeho oči ve stínu tváře jako rudé ohně. Pozvedl lucernu výše a nad tím, co spatřil, pochmurně pokýval hlavou.

Tibor se domníval, že je sám, ale teď spatřil, že tomu tak není. V neklidném plameni žlutého světla z lucerny zjistil, že tam s ním jsou ještě další. Ale mrtví, nebo živí...? Alespoň jeden z nich se zdál být naživu.

Tibor zúžil oči, jak se světlo Ferencyho lucerny rozhořelo jasněji a osvítilo celou kobku. Byli tam s ním ještě tři další vězňové, ano, a ať byli živí, nebo mrtví, věděl jasně, kdo to je. Co se týče toho, jak nebo proč je sem hradní pán přinesl - to nemohl nikdo vědět. Byli to samo zřejmě oba Tiborovi společníci a starý Arvos ze Szganyů. Z těch tří, jak se zdálo, přežil jenom podsaditý Valach, jediný měl neporušený hrudník a paže. Ležel zhroucený na podlaze v místech, kde byly kamenné desky odloženy stranou a kde bylo pod nimi vidět tmavou půdu. Jeho tělo se zdálo být zle pohmožděné, ale hrudník se stále zvedal a klesal s jistou pravidelností a jedna z jeho rukou sebou trochu pošukávala.

„To je ten šťastnější,“ řekl Ferency hlasem hlubokým jako jáma: „Nebo možná méně šťastný, přijde na to, z jakého úhlu se na to člověk podívá. Byl naživu, když ho sem mé děti přinesly.“

Tibor zachřestil svými řetězy: „Byl? Člověče, on žije! Copak to nevidíš, jak se hýbe? Podívej se, vždyť dýchá!“

„Ale ano!“ přikročil k němu Ferency tím svým nezvučným, klouzavým způsobem: „A krev v jeho žilách proudí a mozek v jeho rozbité hlavě pracuje a vysílá ustrašené myšlenky - ale říkám ti, že není živý. Ani není skutečně mrtvý. Je nemrtvý!“ uchechtl se tomu, jako by to byl nějaký neslušný vtip.

„Živý, nemrtvý? Jaký je v tom rozdíl?“ trhl sebou Tibor zlostně ve svých řetězech. Jak rád by je obtočil kolem krku toho ničemy a utahoval je tak dlouho, dokud by mu nevylezly oči z důlků.

„Rozdíl je v nesmrtnosti,“ přiblížil jeho mučitel svou tvář ještě blíže k jeho: „Když žil, byl smrtelný, jako nemrtvý však „žije“ navěky. Nebo alespoň do té doby, dokud se sám nezničí nebo pokud za něj tuto práci nevykoná nějaká nehoda. Ach, ale žít navěky, co tomu říkáš, Tibore Valachu? Jak sladký je pro tebe život, co? Ale věřil bys, že může být také pěkně otravný? Ne, samozřejmě že ne, protože jsi nepoznal nudu staletí. Ženy? Jaké já měl ženy! A jídlo?“ jeho hlas nabral na vychytralosti. „Ach! Hostiny, o jakých se ti ani nesnilo. A přece mě po nějakých těch sto - ne, vlastně po dvou stech letech - všechny

tyto věci nudily.“

„Tak ty jsi unuděný životem, co?“ vycenil Tibor zuby a s posledního zbytku sil se snažil vytrhnout své řetězy ze skob, kterými byly připevněny ke zdi. Bylo to marné: „Jenom mě uvolni a uvidíš, jak rychle tě osvobodím od téhle - uh! - nudy.“

Ferency se zasmál jako když štěkne pes: „To bys chtěl? Ale vždyť už jsi to udělal, můj synu. Tím, že jsi přišel. Totiž, abys mi rozuměl, už dlouho jsem čekal, kdy sem přijde někdo takový, jako jsi ty. Znuděný? Ano, to jsem byl. A ty jsi ten pravý lék, ale lék, který budeme užívat způsobem, jaký si zvolím sám. Měl jsi mě zabít, co? Opravdu sis myslel, že se ti to povede? Ach, budu bojovat, ale ne s tebou. Proč? Měl bych snad bojovat se svým vlastním synem? Nikdy! Ne, půjdu dále a budu bojovat jako nikdo jiný přede mnou! Můj chtíč a láska budou silné jako u dvaceti mužů a nikdo mi neřekne ne! A budu to dělat až na samé hranice země a s takovým úspěchem, že mé jméno přežije věky, nebo bude navždy vymazáno z lidských dějin! Jak jinak bych mohl naložit s touhami, jako jsou ty moje, se stvořením jako jsem já, odsouzen k životu?“

„Mluvíš v hádankách,“ odplivl si Tibor na podlahu: „Jsi šílenec, který se zbláznil z osamělého života tady nahoře, jemuž nedělá společnost nikdo jiný než smečka vlků. Nechápu, proč se tě Vlad bojí, tebe, jediného osamělého šilence. Ale chápu, proč tě chce mrtvého. Jsi... odporný. Hanba lidstva. Pokřivený, s rozštěpeným jazykem, blázen. Smrt je tebe tím nejlepším. Nebo tě zamknout někam, kde tě skutečný člověk nikdy nespátí!“

Ferency se trochu odtáhl, skoro jako by byl překvapen Tiborovou prudkostí. Pověsil lucernu na držák ve zdi a posadil se na kamennou lavici: „Skutečný člověk, říkáš? Chceš mě poučovat o skutečnosti? A ale vždyť je to přirozenější, než se na první pohled zdá, můj synu! Opravdu, věř mi. Takže ty si myslíš, že jsem nepřírozený, co? Jistě, Vampýři jsou vzácní, tím si buď jistý, ale to se říká o šavlozubých šelmách taky. Vidiš, už jsem neviděl horskou kočku se zuby zahnutými jako kosy nějakých... tři sta let! Možná, že už tady žádné nejsou. Možná je lidé vybili do poslední. Ano, a možná že jednou přijde den, kdy Vampýři nikdy nebudou. Ale pokud tento den vůbec někdy přijde, věř mi, že to nebude chyba Faethora Ferencyho. Ne, a nebude to ani chyba tvoje.“

„Další hádanky - nesmyslné plácání - šílenství!“ vyplivl ze sebe Tibor nenávistně. Byl bezmocný a věděl o tom. Pokud si tahle odporná bytost přála, aby byl mrtvý, byl mrtvý už teď. A nemělo žádný smysl dohadovat se se šilencem. Měl snad šílenec zdravý rozum? Bude lepší ho tváří v tvář urazit, vzbudit v něm vztek a tím ho donutit, aby celou věc skoncoval. Nebude příliš dobré, když tady zůstane viset a hnít v řetězech a bude sledovat brouky, jak se zavrtávají do těl těch, kteří by li kdysi jeho přáteli.

„Už jsi skončil?“ zeptal se Ferency svým nejhlubším hlasem. „Bude lepší, když to uděláš teď se vším bolestivým křikem, protože ti toho musím hodně říct, hodně ukázat a předat ti mnohá vědění a ještě víc dovedností. Tohle místo už mne unavuje, víš, ale potřebuje někoho, kdo by ho udržoval. Až vyjdu do světa, někdo tady bude muset zůstat a starat se o ně. Někdo stejně silný jako jsem já. Je to můj majetek a mé hory, má země. Jednoho dne se možná budu chtít vrátit. Až se tak stane, najdu tady Ferencyho. Což je důvod, proč tě nazývám svým synem. Tady a teď tě za něj přijímám, Tibore Valachu. Od této chvíle jsi Tibor Ferency. Dávám ti své jméno a svůj prapor, d'áblovu hlavu! Ano, vím, že je to pro tebe čest, kterou si nezasluhuješ, vím, že ještě nemáš mou sílu. Ale já ti ji dám! Přenesu na tebe největší čest, vznešené tajemství. A až se staneš jedním z Vampýrů, pak-“

„Tvé jméno?“ zavrčel Tibor: „Nechci tvé jméno. Plivu na tvé jméno!“ potřásl divoce hlavou: „Co se týká tvého znaku. mám svůj vlastní prapor.“

„Skutečně?“ stvoření vstalo a přistoupilo k němu blíž: „A jaké je tvé znamení?“

„Netopýr z valašských plání,“ odpověděl Tibor, „letící nad drakem křesťanů.“

Ferencyho spodní čelist klesla. „Ale to je velice příhodné. Netopýr, říkáš? Skvělé! A. letí nad křesťanským drakem? Ještě lepší! A teď máš ještě třetí znak. Nech samotného Šejtána, aby se nad nimi tyčil.“

„Nepotřebuji tvého d'ábla, který zvrací krev,“ potřásl Tibor hlavou a zašklebil se.

Ferency se usmál pomalým, zlověstným úsměvem. „Ach, ale budeš, budeš,“ a nahlas se zasmál: „Ano, a já budu mít ze tvých znaků prospěch. Až potáhnu světem, budou se nade mnou vznášet d'ábel, netopýr a drak, všichni tři. Podívej, jaká čest to pro tebe bude! Od této chvíle nosíme týž prapor.“

Tibor přivřel oči: „Faethore Ferenczy, hraješ si se mnou jako kočka s myší. Proč? Nazýváš mě svým synem, nabízíš mi své jméno, svou pečeť. A já tady přitom visím v okovech, s jedním ze svých přátel mrtvým a druhým umírajícím u mých nohou. Řekni mi rovnou, že jsi šílenec a já jsem tvá další oběť. Je to tak?“

Druhý muž potřásl svou vlčí hlavou: „Tak málo víry,“ zabručel skoro smutně: „Ale uvidíme, uvidíme. Řekni mi teď, co vlastně víš o Vampýrech?“

„Nic. Nebo velice málo. Je to legenda, výmysl. Zrůdní lidé, kteří se schovávají na odlehlých místech a vyskakují na sedláky a děti, aby je postrašili. Někdy jsou nebezpeční vrazi, upíři, kteří sají krev a přísahají, že jim dodává sílu: „Vješč“ pro ruské sedláky, „Obour“ pro Bulhary, „Vrykoulakas“ v Řecku. Takovými jmény se tito blázniví lidé označují. Ale mají něco společného ve všech jazycích. Jsou to lháři a šílenci!“

„Ty nevěříš? Díval ses na mne, viděl jsi vlky, kterým jsem rozkazoval, hrůzu, jež jsem rozpoutal v srdcích Vlada a jeho kněží, ale stále nevěříš.“

„Říkal jsem to dříve a říkám znovu,“ trhl naposledy Tibor svými pouty. „Muži, které jsem zabil, zůstali všichni mrtví! Ne, nevěřím.“

Druhý muž na něj upíral své planoucí oči: „A v tom je rozdíl mezi námi dvěma,“ řekl: „Protože muži, které jsem zabil já, pokud mě těšilo zabít je jistým způsobem, mrtví nezůstali. Stali se nemrtvými...“ Vstal a přiblížil se k Tiborovi. Jeho horní ret se na jedné straně vyhnul a ukázal vyčnívající zakřivený tesák, který připomínal kelec, ostrý jako jehla. Tibor odvrátil zrak, aby se vyhnul jeho dechu, který byl jako jed. Náhle pocítil únavu, hlad a žízeň. Byl si jistý, že by dokázal spát celý týden.

„Jak dlouho už tady jsem?“ zeptal se.

„Čtyři dny,“ Ferenczy začal přecházet po podlaze sem a tam: „Čtyři noci přešly od té, kdy jsi stoupal úzkou cestou. Tvoji přátelé měli smůlu, pamatuješ si? Nakrmil jsem tě, dal ti víno, naneštěstí pro tebe bylo asi příliš opojné! Pak, zatímco jsi, eh, odpočíval, mně má domácí zvířata zavedla na místa, kde leželi padlí. Věrný starý Arvos byl mrtvý. Stejně tak i tvůj hubený valašský přítel, rozdrcený padajícím kamením. Mé děti mě žádaly, abych jim je nechal, ale měl jsem pro ně jiné použití a proto jsem je sem přinesl. Tenhle-“ strčil do zavalitého Valacha botou, „žil. Spadl na Arvose! Byl sice trochu polámaný, ale naživu. Poznal jsem, že by do rána nevydržel, ale já ho potřeboval - když už k ničemu jinému, tak k tomu, abych ti něco dokázal. A tak jsem se, stejně jako v tvých „legendách“ a „výmyslech“, z něj krmil. Pil jsem z něj a výměnou za to jsem mu něco předal, vzal jsem si jeho krev a dal mu něco ze své. Zemřel. Přešly tři dny a tři noci, to, co jsem v něm zanechal, v něm pracovalo a jeho tělo prošlo jistými změnami. Také se uzdravilo. Jeho zlámané kosti byly sceleny. Brzy vstane jako jeden z Vampýrů a bude zařazen mezi nepočetnou elitu - ale pouze jako můj poddaný! Je nemrtvý.“ Ferenczy se odmlčel.

„Jsi šílenec!“ obvinil ho Tibor znovu, ale tentokrát už s menším přesvědčením. Ferenczy mluvil o těchto nočních můrách tak přirozeně, bez nějaké viditelné námahy s vymyšlením. Nemohl být tím, co o sobě prohlašoval - ne, samozřejmě že ne - ale určitě věřil, že tomu tak je.

Pokud Ferenczy zaslechl Tiborovo opakované obvinění ze šílenství, přešel ho nebo ho nechtěl nijak komentovat. „Řekl jsi o mne, že jsem „nepřirozený“,“ řekl: „Což znamená, že ty sám víš něco o přírodě. Mám pravdu? Rozumíš životu, „přirozenosti“ živých věcí, tomu, co zraje?“

„Moji otcové byli sedláci, ano,“ zabručel Tibor: „Viděl jsem zrát věci.“

„Dobrá! Pak určitě víš, že jsou určité postupy, které se mohou mnohdy zdát nelogické. Nech mě, abych tě vyzkoušel. Co bys řekl, pokud má člověk strom, který nese výborná jablka, a bojí se, že by mohl odumřít, jak ho může šlechtit, aby zachoval chuť ovoce?“

„Hádanky?“

„Vyhov mi, prosím.“

Tibor pokrčil rameny. „Dvěma způsoby, semenem nebo roubováním. Zasad' jablko, a vyrostě ti strom. Ale pro zachování dobré, původní chuti vezmi rouby a pečuj o ně. Je to očividné, co jiného jsou rouby než pokračování původního stromu?“

„Očividné?“ zvedl obočí Ferenczy: „Pro tebe možná. Ale pro mě stejně jako pro většinu ostatních lidí, kteří nejsou sedláky by bylo očividnější, že semeno dává opravdovou chuť. Co jiného je semeno než vejce stromu, co? Ovšem, máš samozřejmě pravdu, opravdovou chuť předá pouze roub. Co se týče stromu

vyrostlého ze semene. vždyť je přece stvořeno z úplně jiného pylu než starý strom! Jak by pak mohlo být ovoce stejné? „Očividné pro sadaře.“

„Kam tohle všechno míří?“ Tibor si byl jistější Ferenczyho šílenstvím více než předtím.

„K Vampýrům,“ podíval se na něj upřeně hradní pán: „Přirozenost nepotřebuje žádné další vlivy zvenčí, žádný cizí pyl. Dokonce i stromy potřebují jiné stromy, díky nimž by se mohly rozmnožovat, ale Vampýři ne. Všechno, co potřebujeme, je... hostitel.“

„Hostitel?“ Tibor se zamračil a pocítil náhlé chvění ve svých velkých nohou - vlhkost stěn, způsobující nové křeče v jeho údech..

„A teď mi řekni,“ pokračoval Faethor, „co víš o rybaření?“

„Co? O rybaření? Byl jsem sedlákův syn a teď jsem válečník. Co bych mohl vědět o rybaření?“

Faethor pokračoval aniž mu odpověděl: „V Bulharsku a Turecku loví rybáři v Řeckém moři. Po nesčetné roky trpěli hejny hvězdic, kterých bylo tolik, že vytlačovaly ryby a jejich váha trhala síť. Co dělali rybáři? Zabíjeli každou hvězdicu, kterou vytáhli ze sítě, a zbytky házeli zpátky do moře. Ale běda, ryby hvězdice nejedí! A co bylo ještě horší, z každého kousku hvězdice vyrostla další celá! A „přirozeně“, každý rok jich přibývalo. Pak nějaký chytrý rybář zjistil, jak se věci mají, a nechávali si své nechtěné úlovky, dokud nepřistáli zpátky na břeh, pak je spálili a popel rozprášili pod olivovníky. A hle, hejna zmizela, ryby se vrátily a olivy zplodily černé a šťavnaté plody.“

Nervózní tik zaškubal Tiborovým ramenem. Důsledek dlouhého upoutání v řetězech, samozřejmě: „Teď mi řekni,“ odpověděl, „co mají hvězdice společného se mnou a s tebou?“

„S tebou nic, zatím. Ale s Vampýry... vždyť nás přece „příroda“ obdařila stejným požehnáním! Jak můžeš porazit svého nepřítele, když z každého jeho useknutého kousku vyroste nové tělo, co?“ zašklebil se Faethor řadou svých zažloutlých zubů. „A jak může jakýkoli obyčejný člověk zabít upíra? Teď už bys mohl chápat, proč tě mám tak rád, můj syn. Kdo jiný než hrdina by šel sem nahoru, aby se pokusil zničit neznitelné?“

V koutku paměti slyšel Tibor znovu vyprávění svého donašeče u dvora kyjevského Vlada. Vrážejí do jejich srdcí kůly a urežávají jim hlavy, nebo ještě lépe, rozsekají je na kusy a všechny ty kusy spálí... dokonce i z malého kousku upíra může vyrůst celý nový v těle neopatrného muže. Jako pijavice, ale žijí uvnitř!

„V lesním podrostu,“ vyrušil ho Faethor z jeho morbidních myšlenek, „roste mnoho popínavých rostlin. Touží po světle a plazí se po velkých stromech, aby se dostaly na čerstvý, volný vzduch. Některé „bláznivé“ rostliny, jak se jim říká, mohou vyrůst dokonce tak silné, že zabijí stromy a způsobí jejich pád. Jsem si jist tím, že už jsi to viděl. Ale jiné prostě využívají velká těla svých hostitelů, dělí se s nimi o půdu a vzduch a světlo, žijí své životy spolu. Některé rostliny jsou dokonce svým hostitelským stromům užitečné. Ach! Ale pak přijde sucho. Stromy uvadnou, zčernají, rozpadnou se a les zmizí. Ale dole v úrodné zemi žijí rostliny dál a čekají. Ano, a když v následujících padesáti, sto letech vyrostou další stromy, vracejí se rostliny zpátky, aby se znovu šplhaly za světlem. Kdo z nich je silnější, stromy díky obvodu svého kmene a statným větvím nebo štíhlé, nehmotné rostliny pro svou vytrvalost? Pokud je trpělivost ctností, Tibore Valachu, pak jsou Vampýři nejnetnostnější stvoření za celé věky...“

„Stromy, ryby, rostliny,“ potřásl hlavou Tibor: „Ty šílíš, Faethore Ferenczy!“ „Všechny tyto věci, které jsem ti teď říkal,“ nedal se odradit Tiborův přemožitel, „pochopíš... nakonec. Ale ještě dříve, než vůbec začneš chápat, jako první věc ze všeho musíš uvěřit ve mne. V to, co jsem.“

„Nikdy-“ začal Tibor, ale byl přerušen.

„Jistě, uvěříš!“ zasyčel Ferenczy a jeho ohavný jazyk se v jeskyni jeho úst divoce zakmital: „Teď poslouchej, mám své vejce. Nosím ho už dlouho a stále se ještě utváří. Každý Vampýr nosí pouze jedno vejce, jedno semeno za celý život, má jen jedinou možnost, jak předat skutečný plod, jedinou možnost, jak vsadit svou podvrženou „přirozenost“ do jiné živoucí bytosti. Jsi hostitel, kterého jsem si vybral pro své vejce.“

„Tvé vejce?“ Tibor nakrčil nos, zašklebil se a odtáhl se tak daleko, jak mu to jeho pouta dovolila: „Tvé semeno? Není ti pomoci, Faethore.“

„Je mi líto,“ řekl Faethor s ohrnutým rtem a s chřípím roztaženým, „ale jsi to ty, komu není pomoci!“ Jeho plášť zavlál, jak vykročil k polámanému tělu starého Arvoše. Zvedl Cikánovu mrtvolu jednou rukou jako

pytel hadrů a položil ji na vyvýšené místo v jednom z výklenků v kamenné zdi: „Nemáme pohlavní život jako takový,“ řekl a díval se přes celou na Tibora: „Jenom ten, jaký mají naši hostitelé. Ach! Ale znásobujeme jejich požitek stokrát! Neznáme chtíč, kromě toho jejich, který znásobujeme znovu a znovu. Můžeme - a děláme to - je přivést ke zhýralému životu, ať jde o jakoukoli jejich touhu, ale současně uzdravujeme jejich rány, když je důsledek příliš silný na to, aby jej vydrželo lidské tělo a krev. A tak po dlouhá, dlouhá léta, ba po celá staletí spolu člověk a upír žijí jako jedno stvoření. Stávají se neoddělitelnými kromě extrémního nátlaku. Já, který jsem byl člověkem, jsem nyní dosáhl zralosti. Stejně tomu bude i s tebou za nějakých tisíc let.“

Ještě jednou se Tibor marně zasmíval ve svých poutech. Nebylo je možné zlomit ani vytrhnout ze zdi. Každým článkem řetězu mohl prostrčit palec!

„Co se týče Vampýrů,“ pokračoval Faethor, „stejně jako jsou na celém světě rozšířeny jisté druhy téhož prvotního stvoření - sova a rasek a vrabec, liška a pes a vlk - tak jsou i různé podoby a formy Vampýrů. Například, mluvili jsme o prořezávání rouby z jabloně. Ano, bude pro tebe jednodušší, pokud se na to budeš dívat z této stránky.“

Sklonil se, popadl bezvědomé, cukající se tělo podsaditého Valacha, odtáhl je z místa zbaveného rozbitých kamenných desek a hodil Arvosovu mrtvolu na černou hlínu. Pak roztrhl košili na hrudi starého Cikána a vzhledl z místa, kde klečel, k Tiborovi, který ho sledoval nechápavými očima: „Je tu dostatečné světlo, můj synu? Vidíš dobře?“

„Šílenec vidím docela jasně,“ krátce pokývl Tibor.

Ferency mu vrátil jeho přikývnutí, znovu se usmál a slonovina jeho zubů se zaleskla ve světle lucerny:

„Pak se dívej na tohle!“ zasyčel. Jak klečel vedle Arvosova zhrouceného těla, vztáhl svůj prostředník nad Cikánův hrudník. Tibor se díval. Faethorovo zápěstí vyklouzlo ze širokého rukávu jeho pláště. Cokoli se Ferency chystal udělat, se mělo obejít beze lstí, bez triků s rukama.

Faethorovy nehty byly dlouhé a zaostřené na konci rovných, štíhlých prstů. Tibor spatřil, jak maso na vztaženém prstu rudne a začíná z něj kapat krev. Růžový nehet praskl jako křehká skořápka ořechu a začal se kývat jako padací dveře na nabíhajícím a tepajícím prstu. Modré a šedozelené žíly vystoupily k povrchu tohoto orgánu a rýsovaly se pod kůží; drsná špice se viditelně protáhla a přiblížila se k studenému šedému tělu mrtvého Cikána.

Tepající prst už nebyl prstem v pravém slova smyslu, bylo to chapadlo z něčeho, co nebylo masem, pulzující výhonek živé hmoty, tuhý had svlékající se z kůže. Teď už byl dvakrát, ne, třikrát delší než na počátku a blížil se rychle ke svému cíli, jímž bylo očividně srdce mrtvého muže. Toto všechno Tibor sledoval vypoulenými očima, lapal po dechu a otvíral ústa.

Do tohoto okamžiku ještě nikdy Tibor nepoznal, co je to strach. Teď Tibor Valach - vojevůdce armády, jakkoli byla malá a zpusťlá, zapřísáhlý a nemilosrdný vrah Pečeněhů - Tibor, neznající strach. Do této chvíle. Do tohoto dne nepotkal stvoření, jehož by se bál. Kanci, které lovil v hlubokých lesích a kteří za sebou nechávali muže poraněné natolik, že pro ně byla lepší smrt, pro něj byli pouhá „selata“. Pokud se vůbec někdo z lidí opovážil hodit rukavici, Tibor ho přemohl jakýmkoli způsobem, který si vybral.

Všichni to věděli a nikdo si s ním nezačínal! A v bitvě. vždycky jel vepředu, stál v čele útoku a bylo ho možno vždy najít v největší vřavě. Strach? To bylo slovo, které neznal. Strach z čeho? Když vyjížděl do bitvy, věděl, že další den může být jeho poslední. To ho neodstrašovalo. Jeho nenávist vůči útočníkům a všem nepřátelům byla tak velká, že jednoduše jeho strach pohltila a potlačila. Žádná hrozba jakékoli lidské lsti, žádné zvíře ani člověk nikdy jím neotřásl od doby, kdy... ach, ani si nepamatuje, od které. Od doby, kdy byl ještě dítě, pokud kdy dítětem byl. Ale Faethor Ferency byl něčím jiným než tohle všechno dohromady. Mučení může zmrzačit, a nakonec musí přinést smrt a po smrti není žádná bolest, ale to, čím mu Ferency vyhrožoval, vypadalo jako věčné peklo. Ještě před několika okamžiky to nebylo nic víc než jen podivná iluze, šilencovy sny, ale teď...?

Tibor zasténal a zbledl, neschopný odvrátit oči od toho, co následovalo.

„Prořezávání, ano,“ Faethorův hlas byl hluboký a chvěl se temnými vášněmi. „Abychom mohli naroubovat maso, docházející úhony a podléhající rozkladu. Nejnižší forma vampýří existence se nestává ničím, pokud ztratí svého živého hostitele. Ale bude žít, krmit se, sílit - a skrývat se! Až z Arvose nic nezbyde, ukryje se v zemi a bude čekat. Jako rostlina, která čeká na strom. Jako useknutá část hvězdice,

která neumírá, ale čeká na to, až jí vyroste nové tělo - jenže věc, kterou stvořím já, čeká na tělo, jež by mohla obývat! Bez mozku a mysli, bude to věc řídicí se pouze svými základními instinkty. Ale bezpochyby může přetrvat celé věky. Dokud ji nenajde nějaký neopatrný člověk a dokud ona nenajde jeho...“

Jeho neuvěřitelný, krvavý, protažený ukazováček se dotkl Arvosova těla... a z něj vyrazily mrtvolně bílé kořínky, které proklouzly Cikánovou hrudí jako červi pod zemí! Malé kousky roztrhané kůže se rozletěly na strany, na chapadle se objevily malé, lesklé zoubky, začalo si prokusovat cestu dovnitř. Tibor by rád odvrátil oči, ale nemohl. Faethorův „prst“ se odlomil s jemným trhavým zvukem a rychle se ponořil do mrtvol.

Faethor zvedl ruku. Ostrý úd se do ní zatáhl zpět, šedé maso zmizelo v jeho mase. Mrtvolné barvy zmizely, prst získal opět obvyklý tvar, starý nehet dopadl na podlahu a přímo před Tiborovými očima se začal tvořit nový, růžový.

„Dobrá tedy, můj hrdinný synu, který jsi mne přišel zabít,“ postavil se Faethor pomalu a natáhl ruku k Tiborově tváři bez krve: „A jak bys chtěl zabít tohle?“

Tibor odvrátil tvář, hlavu a tělo a přitiskl se ke kamenům, aby uhnul před nataženým prstem. Ale Faethor se jen zasmál: „Cože? Ty si myslíš, že bych...? Ale ne, ne, ne tobě, můj synu. Ano, mohl bych, tím si bud' jist! A byl bys pak navždy mým otrokem. Ale tohle je pouze nižší forma, která tě není hodná. Ne, tebe mám v daleko větší úctě. No ovšem, ty dostaneš mé skutečné vejce!“

Tibor se snažil promluvit, ale jeho hrdlo postrádalo jakoukoli stopu vlhkosti, bylo vyschlé na troud.

Faethor se znovu zasmál a odtáhl od něj svou hrozivou ruku. Odvrátil se od něj a přešel do rohu, kde ležel shrbený podsaditý Valach na kamenných dlaždicích a chrčivě oddechoval, tváří do zaprášeného kouta: „On je v tom nižším stadiu,“ vysvětloval Tiborův mučitel: „Něco jsem z něj vzal a něco jsem mu dal. Je v něm nyní maso mého masa, které ho uzdravuje a proměňuje. Jeho rány a zlomené kosti se zacelí a on bude žít - tak dlouho, jak si to budu přát já. Ale bude navždy mým otrokem, bude plnit má přání a poslouchat každý můj rozkaz. Chápej, on je upírem, ale bez upíří mysli. Mysl přichází pouze s vejcem a on nevyroste ze semene, ale pouhým... roubováním. Až se probudí, což bude brzy, pak pochopíš.“

„Pochopím?“ Tibor nakonec našel hlas, jakkoli byl selhávající: „jak bych mohl pochopit? Proč bych měl vlastně něco pochopit? Jsi netvor, to chápu! Arvos je mrtvý a přitom... přitom mu děláš takové věci. Proč? Nemůže v něm žít nic jiného než červi.“

Faethor potřásl hlavou: „Ne, jeho tělo je jako úrodná půda - nebo úrodné moře. Vzpomeň si na hvězdi.“

„Necháš vyrůst další... dalšího sebe? V něm?“ Tibor už skoro začal drmolit.

„Stráví ho to,“ odpověděl Faethor: „Ale další já - ne. Já mám mysl. To nebude mít mysl. Arvos nemůže být dále jeho hostitelem, protože jeho mysl je mrtvá, chápeš? On je pouhou potravou, ničím víc. Až vyroste, nebude to tím, čím jsem já. Jenom tím... co jsi viděl.“ Zvedl svůj bledý, nově vytvořený ukazováček.

„A ten druhý?“ pokývl Tibor směrem k člověku - k tomu, co kdysi bylo člověkem - který sípal a hekal v koutě.

„Když jsem ho sem vzal, ještě žil,“ řekl Faethor: „Jeho mysl žila: co jsem mu předal, nyní roste v jeho těle a v jeho mysli. Ano, zemřel, jenom proto, aby udělal cestu pro život upíra. Tedy ne život, ale nemrtvost. Nevrátí se do skutečného života, ale do nemrtvosti.“

„To je šílenství!“ zaúpěl Tibor:

„Co se týká tohoto-“ Ferenczy vstoupil do stínů na vzdálené straně cely, kam nedosahovalo mnoho světla. Ze tmy se vynořily nohy a jedna paže druhého Tiborova valašského společníka, než jej Faethor dotáhl na světlo celého: „Ten bude pro ně pro oba potravou. Dokud se ten, který pozbyl vědomí, neukryje a než ten druhý převezme své úkoly, aby ti tady byl dobrým sluhou.“

„Můj sluha?“ Tibor byl udivený: „Tady?“

„Copak neposloucháš, co ti říkám?“ zamračil se Faethor: „Po více než dvě staletí jsem se o sebe staral, chránil se a žil sám a osamělý ve světě, který se rozrůstal, měnil a naplňoval novými divy. Proto jsem stvořil své sémě, které je nyní připraveno k zasazení, k předání tobě. Zůstaneš zde a budeš udržovat toto místo, tyto země a „báji“ o Ferenczym naživu. Ale já půjdu mezi lidi a budu se bavit! Jsou války, které

mají být vyhrány, pocty, jež musí být uděleny, tvoří se dějiny. Ano, a jsou také ženy, které musí být znásilněny!“

„Pocty, tobě?“ Tibor získal zpátky něco ze svých dřívějších nervů. „O tom pochybuji. A na stvoření, které žije „samo a osaměle“, se zdáš být docela dobře obeznámen s tím, co se ve světě děje.“

Faethor se usmál svým nejpříšernějším úsměvem: „Další tajné umění Vampyrů,“ uchechtl se odporně: „Jedno z mnoha. Očarování je dalším - což jsi viděl na vlastní oči, když jsem spojil svou mysl s Arvosovou, takže jsme spolu mohli hovořit na velkou vzdálenost - a pak je tu umění nekromantů.“

Nekromancie! Tibor o tom už slyšel. Barbaři z východu měli své mágy, kteří uměli otevřít těla mrtvých mužů a číst z jejich kouřících vnitřností jejich tajemství.

„Nekromancie,“ přikývl Faethor, když si všiml pohledu Tiborových očí, „ano. Naučím tě ji brzy. Ujistila mě v mém názoru, že právě ty jsi tím správným pokračováním Vampyrů. Protože kdo jiný by mohl lépe znát tebe a tvé činy, tvé silné a slabé stránky, tvé cesty a tvá dobrodružství než jeden ze tvých dřívějších spolubojovníků, co?“ Postavil se a bez námahy převálil tělo hubeného Valacha na záda. A Tibor spatřil, co se mu stalo. Nebyla to práce vlčí smečky, protože ani kus nebyl sežrán.

Hubený, shrbený Valach - za svého života nebojácný muž, který vždy chodil s bradou vysunutou vpřed - vypadal nyní ještě hubenější. Jeho trup byl otevřen od rozkroku až k hrudníku a všechny trubice a orgány byly vytrhány, volně visely ven a srdce, pouze zčásti připojené na kousku tkáně, bylo doslova vytrženo.

Tiborův meč už několik mužů podobně vykuchal a tohle mu nic nedělalo. Ale, jak se Ferenczy zmínil, byl tento muž už mrtvý. A jeho neuvěřitelné rány nepocházely od meče...

Tibor se zachvěl, odvrátil zrak od zohavené mrtvoly a oči mu bezděčně padly na Faethorovy ruce. Nehty té zrůdy byly ostré jako nože. A co bylo ještě horší, (Tibor pocítil závrať, takřka mdloby) jeho zuby byly jako dláta.

„Proč?“ Slovo splynulo z Tiborových rtů jako zašeptání.

„Řeknu ti proč.“ Faethor pomalu ztrácel trpělivost: „Chtěl jsem se o tobě všechno dozvědět. Za svého života byl tvým přítelem. Byl jsi v jeho krvi, v jeho plicích, v jeho srdci. I ve smrti ti byl věrný, protože mi nechtěl vydat lehce svá tajemství. Všimni si, jak jsou jeho vnitřnosti potrhány. Ach! Jak jsem je trhal, abych z nich dostal to, co věděl.“

Z Tiborových nohou se vytratila všechna síla a on se ve svých okovech zhroutil jako ukřižovaný člověk:

„Pokud mám zemřít, zabij mě hned,“ zasípěl. „Skončuj s tím.“

Faethor k němu přistoupil blíže, pak ještě blíže a nakonec se zastavil ani ne na délku paže před ním:

„Nejvyšší forma bytí - počáteční podmínka Vampyrů - nevyžaduje to, abys byl mrtvý. Možná si budeš myslet, že umíráš, až semeno poprvé zapustí své kořínky do tvého mozku a vyšle je, tápající, do morku tvé páteře, ale nezemřeš. A potom...“ -pokrčil rameny: „Přechod může být těžkopádně pomalý nebo rychlý jako blesk, to nikdo neví. Ale buď si jist tím, že proběhne.“

Tiborova krev se v jeho žilách naposledy rozbouřila. Ještě stále mýnil zemřít jako muž: „Pak, pokud mě nechceš zabít jako člověka, zabiju se sám!“ Zatnul zuby a rozdíral se o své okovy, dokud z jeho zápěstí netekla krev, a stále sebou trhal v železech a prohluboval své rány. Zastavilo ho Faethorovo dlouhé táhlé ssss. Vzhlédl od své strašlivé sebezničující snahy do... do jámy, do samotné propasti.

Odporná tvář se nyní šklebila ještě více, rysy se doslova kroutily v mukách touhy a Ferenczy byl tak blízko, jako by ho chtěl políbit. Jeho dlouhé čelisti se otevřely a krvavý jazyk šlehal v temnotě za zuby, které nyní v jeho ústech vypadaly jako dýky: „Chceš mi ukázat svou krev. Horkou krev mládí, krev, která je životem?“ Jeho hrdlo se stáhlo v náhlé křeči a Tibor si pomyslel, že mu je špatně, ale nebylo tomu tak. Náhle se chytil za krk, dušeně polkl a mírně se zapotácel. Když nad sebou znovu získal kontrolu, řekl: „Ach, Tibore! Ale ať už jsi připraven, nebo ne, teď se stane to, co nebude možno vrátit. Tohle je moje chvíle, moje a tvoje. Čas pro mé vejce, pro semeno. Už! Už!“

Otevřel svá velká ústa, až se stala velkou jeskyní, a jeho rozeklaný šlehající jazyk se stáhl dozadu do hrdla jako hák. A jako hák něco zachytil a vytáhl to ven.

Tibor znovu zasípěl a přikrčil se. Ve vidlici Faethorova jazyka spatřil upříi semeno, průsvitnou, stříbřitě šedou krůpěj, lesknoucí se jako perla a chvějící se v posledních vteřinách před... před zasazením?

„Ne!“ odmítl Tibor přijmout tu hrůzu. Ale nemohl to zastavit. Pohlédl do Faethorových očí a hledal v nich náznak toho, k čemu se schylovalo, ale to byla hrozná chyba.

Očarování a hypnóza byly Ferenczyho největší schopnosti. Upírovy oči byly žluté jako zlato, obrovské a každým okamžikem se zvětšovaly. Ach, můj synu, jako by ty oči říkaly, pojď a polib svého otce.

A pak- _

Perlově zbarvená krůpěj se změnila v krvavou a Faethorova ústa se přitiskla k Tiborovým, otevřeným ve výkřiku, jenž měl trvat celou věčnost...

přestávka ve vyprávění Harryho Keogha se protahovala dlouhé vteřiny, ale Kyle s Quintem tam přesto stále seděli, zamotáni v dekách a ohromeni hrůzou toho příběhu.

„Tohle je ta nej-“ začal Kyle.

A skoro současně Quint řekl: „Nikdy v životě jsem ještě-“

Budeme toho muset nechat, přerušil je oba Keogh s dávkou naléhavosti ve svém telepatickém hlase. Můj syn nám začíná dělat problémy, budí se k jídlu.

„Dvě myslí v jednom těle,“ přemítal Quint, ještě stále pod vlivem toho, co slyšel: „Totiž, teď mluvím o tobě, Harry. Ty jsi samozřejmě jiný-“

Neříkej to. Keogh ho přerušil podruhé. V žádném případě nejsem takový! Ani vzdáleně. Ale poslyšte, musím spěchat. Chcete mi něco říct?

Kyle se pokusil srovnat své neurované myšlenky a donutil se sestoupit zpátky na zem, do tohoto okamžiku: „Zítra se setkáme s Krakovičem,“ řekl: „Ale trápí mě to. Tohle mělo být uzavřené setkání mezi vnitřními pobočkami - tak trochu jako uvolnění situace - ale zdá se, že se ho chce zúčastnit i jeden člověk z KGB.“

Jak to víš?

„Máme tady hlídače - ale zdržuje se v pozadí. Jejich člověk už přijel.“ Keoghovo zjevení vypadalo zmateně. To by se za Borowitzových časů nemohlo stát. Ten je nenáviděl! Upřímně řečeno, nechápu, proč k tomu došlo teď. Nejsou žádné společné zájmy mezi Andropovovým stylem řízení myšlenek a naším. A když říkám „naším“, myslím tím i ruskou organizaci. Ale nenech z toho udělat přestřelku, Aleku. Musíš s Krakovičem spolupracovat. Nabídní mu svou pomoc.

Kyle se zamračil: „K čemu?“

Má zem, která se musí vyčistit. Ty víš alespoň o jednom z míst, kterých se to týká. Můžeš mu v tom pomoci.

„Zem, která se musí vyčistit?“ Kyle vstal ze své postele. Přitáhl si přikrývku k tělu a postoupil blíže ke zjevení: „Harry, pořád ještě máme vlastní zem, kterou musíme vyčistit, u nás, v Anglii! Zatímco jsem v Itálii, pořád se nám tam prohání Julian Bodescu! Mám z toho strach. Pořád mám nutkání k tomu, abych na něj své lidi pustil a-“

Ne! Keogh byl vyděšený. Ne, dokud ještě nevíme všechno, co potřebujeme. Tohle nemůžeš riskovat. V tuto chvíli je ještě uprostřed svého hnízda, ale pokud bude chtít, může tuhle věc rozšířit jako mor!

Kyle věděl, že to je pravda: „Dobrá,“ řekl: „Ale-“

Už nemůžu zůstat, přerušil ho Harry. Trhání je příliš silné. Budí se, soustředí své schopnosti a zdá se, že mě pokládá za jednu z nich. Jeho neonově svítící obraz se začal chvět a modrá záře začala pulzovat.

„Harry, o jaké „zemi,“ jsi to mluvil?“

Stará Věc pod zemí. Keoghův hlas sílil a slábl jako zvuk rádia. Hologram dítěte, umístěného ve středu jeho těla, se viditelně protahoval a hýbal.

Kyle si pomyslel. O tom už jsme přece mluvili! „Říkal jsi, že vím alespoň o jednom místě. Místo? Myslíš Tiborovu hrobku? Ale on je přece mrtvý, ne?“

Křížové pahorky... hvězdice... rostliny... popínavé víno, skrývající, pod zemí...

Kyle se sípavě nadechl: „On je ještě pořád tam?“

Keogh přikývl, pak si to rozmyslel a potřásl hlavou. Pokusil se promluvit, jeho obrys se zavlnil a rozpadl, zmizel v rozptýlených jasně modrých světelných bodech. Na okamžik se Kyleovi zdálo, že jeho mysl zůstala, ale byl to jenom Carl Quint, kterého zaslechl šeptat: „Ne, Tibor ne. On už tam není. On ne, ale to, co po něm zůstalo!“

Sedmá kapitola

23.00, první zářijová neděle roku 1977, Alec Kyle a Carl Quint v Janově spěchali po dlážděných ulicích mokrých po dešti na svou schůzku s Felixem Krakovičem do putyky zvané Frankieho území.

Ale o jedenáct set kilometrů dál, v Devonu v Anglii bylo právě 22.00 dusného večera pozdního léta. V Harkley ležel Julian Bodescu nahý na zádech ve své posteli v prostorném podkrovním pokoji a uvažoval o událostech posledních několika dní. V mnoha směrech to byly dny plné uspokojení, ale byly také naplněny nebezpečím. Předtím ještě neznal velikost svého vlivu, protože lidé ve škole a později i Georgína byli příliš slabí a s těžší mohli sloužit jako vhodné měřítko. Lakeovi byli tou pravou zkouškou a Julian ji zvládl bez sebemenších potíží.

Jedinou skutečnou překážkou byl George Lake, ale i to bylo pouhé náhodné setkání zrovna. ve chvíli, kdy na něj nebyl Julian ještě dost dobře připraven. Mladík se pomalu usmál a jemně se dotkl svého ramene. Cítil v něm ještě tupou bolest, ale to bylo všechno. A kde byl „strýček George“ teď? Byl dole ve sklepení spolu se svou manželkou Annou. Dole, kam patřil, s Vladem, hlídajícím dveře. Julian nevěřil, že by to bylo bezpodmínečně nutné. Byla to opatrnost, nic jiného. Co se týkalo Druhého, opustil svou vanu a schoval se do země, tam, kde byly sklepy nejtemnější.

Pak tu byla ještě Julianova „matka“, Georgína. Byla ve svém pokoji, ponořená do sebelítosti a neustále setrávajícího stavu hrůzy. Stejně jako celý poslední rok, od chvíle, kdy jí to udělal. Kdyby se tenkrát neřízla do ruky, možná by se nic nestalo. Ale řízla se a ukázala mu krev. Tehdy se s ním něco stalo - stejná věc jako vždycky, když spatřil krev ale v tomto případě to bylo jiné. Nebyl to schopen zvládnout. Když jí ovazoval ruku, nechal úmyslně něco... něco ze sebe vklouznout do rány. Georgína si toho nevšimla, ale Julian ano. Udělal to.

Nějakou dobu potom byla nemocná, a když se uzdravila... totiž ve skutečnosti se neuzdravila nikdy, ne úplně. A Julian věděl, že v ní něco vyrostlo, a také věděl, že to bylo jeho otrokem. Ona to věděla také a to byla právě ta věc, která ji děsila.

Jeho „matka“, ano. Ve skutečnosti ji Julian nikdy za svou matku nepokládal. Vyšel sice z ní, to věděl, ale vždycky cítil, že je spíše synem svého otce - ale ne toho otce v obvyklém slova smyslu. Syn něčeho, něčeho jiného. Což byl důvod, proč se jí dnes večer zeptal (stejně jako se jí ptal už stokrát předtím) na Ilju Bodeska, na to, jak zemřel a kde zemřel. A aby se ujistil, že vyslechne ten příběh do posledního detailu, tentokrát ji zhypnotizoval na nejvyšší možnou míru.

A když mu Georgína vyprávěla, jak to tenkrát bylo, přeletěla jeho mysl na východ, přes moře a hory a pláně, přes pole a města a řeky, na místo, o kterém v koutku mysli vždycky věděl, že existuje, na místo tvořené kopci a lesy a... ano, tak to bylo! Místo tvořené nízkými zalesněnými pahorky ve tvaru kříže.

Křížové pahorky. Místo, které musí navštívit. Velice brzy...

Bude muset, protože tam najde odpověď. Byl otrokem toho místa stejně jako byl zbytek obyvatel domu otrokem jeho, což znamenalo zcela. A síla toho vábení byla skoro stejně velká. Byla to síla, kterou si neuvědomoval až do chvíle, kdy se vrátil domů George. Nejdříve to by šok - pak vše stravující zvědavost - a nakonec zjevení! Protože to Juliánovi řeklo, čím je. Ne kým, ale čím. A určitě je něčím víc, než pouhým synem Ilji a Georginy Bodeskuových. Julian si uvědomil, že nebyl tak docela lidský, že jeho velká část byla naprosto nelidská, a tato myšlenka jej uchvátila. Když chtěl, mohl lidi zhypnotizovat, aby dělali to, co chtěl, cokoli by to bylo. Mohl svým způsobem sám stvořit nový život. Mohl změnit živé bytosti, lidi, ve stvoření stejná, jako byl on sám. Jistě, neměli jeho sílu ani jeho podivné nadání, ale to bylo jen dobře. Jejich proměna z nich udělala jeho otroky a jeho vyvýšila na jejich naprostého vládce.

A navíc byl nekromantem, mohl otevřít mrtvá těla a vyzvědět tajemství jejich životů. Uměl se plížit jako kočka, plavat jako ryba a zuřit jako pes. Tato myšlenka na něj tak zapůsobila, že kdyby měl křídla, mohl by dokonce letět - jako netopýr. Jako upíří netopýr!

Vedle něj ležela na nočním stolku kniha v pevné vazbě s názvem Upíří ve faktech a fantazii. Nyní vztáhl štíhlou ruku, aby se dotkl jejího obalu, a přejel prsty po postavě letícího netopýra, vytištěné na plátěné vazbě. Zajímavá, to jistě - ale název byl lživý, stejně jako obsah. Většina údajných fantazií byla fakta (Julian byl jejich živoucím důkazem), a některé z předpokládaných faktů nebyly ničím víc než fantazií. Například sluneční světlo. Nezabýjelo. Mohlo by, pokud by byl Julian takový blázen, aby se natáhl v klidném zákoutí za horkého letního dne na minutku nebo dvě. Musel to být nějaký druh chemické

reakce, pomyslel si. Světloplachost byla obecně rozšířená i mezi obyčejnými lidmi. Žampiony rostly nejlépe v úkrytu pod trávou za mlžných nocí v pozdním září. A četl, že se někde na Kypru vyskytují tytéž odrůdy hub, pouze s tím rozdílem, že nikdy nevyrostaly až nad zem. Vytlačovaly nad sebou vyprahlou zem tak dlouho, dokud nepukla, což řeklo místním obyvatelům, kde je najít. Tyto houby si nedělaly starosti se slunečním světlem, ale zároveň je ani nezabíjelo. Ne, Julian si dával na slunce pozor, ale nebál se ho. Byla to jen otázka obvyčejné opatrnosti, nic víc.

Co se týkalo spaní přes den v rakvi, naplněné čerstvou hlinou, naprostý nesmysl. Příležitostně celý den prospal, ale to bylo pouze proto, že strávil většinu noci přemýšlením nebo se toulal po pozemcích. Dával noci přednost, jistě, protože tehdy, ve tmě nebo za měsíčního svitu, se cítil blíže ke svému prameni, blíže k pochopení skutečné podstaty své existence.

Pak tu byla ještě upíří vášeň po krvi. Omyl, alespoň v Juliánově případě. Jistě, pohled na krev ho vzrušoval, něco pro něj vnitřně znamenal, přiváděl ho k touze, ale pití krve ze žil jeho obětí mu nepřinášelo tu rozkoš, popsanou v mnohých knihách. Měl rád nepropečené maso a mohl ho sníst spoustu a nikdy nebyl příliš zatížený na zeleninu. Na druhou stranu, ta věc, kterou Julian vypěstoval ve vaně ve sklepě, ta po krvi přímo vzkvétala! Po krvi, mase, po čemkoli živém nebo neživém. Po mase nebo rudé šťávě z masa, živé nebo mrtvé! Nepotřebovalo to jíst, to Julian věděl, ale kdyby mohlo, jedlo by to. Dokonce by to pohltilo i George, kdyby tam nebyl a nezastavil to.

Druhý... Julián se potěšeně zachvěl. Uznával ho za svého pána, ale to bylo také veškeré vědomí, které měl. Vypěstoval jej ze sebe a dobře si pamatoval, jak k tomu došlo.

Nedlouho poté, co ho vyloučili ze školy, se mu začalo viklat to, co vždycky pokládal za svůj dospělý zub. Byla to stolička a bolelo to. Ale nechtěl s ní jít k zubaři. Trápil se s ní, až si ji konečně jedné noci vytrhl. Pak zub prozkoumal zblízka s pocitem zvědavosti k věci, která byla jeho částí a která byla vypuzena. Bílá kost a chrupavčitá tkáň, rudý kořen. Odložil jej na misku na okenním parapetu ve své ložnici. A le ráno zaslechl na podlaze škrábání. Ze středu vyrostly malé tenké kořinky a zub utíkal jako krab poustevník před ranním světlem.

Juliánovy zuby, hlavně stoličky, byly vždycky ostré jako nože a zahrocené, ale přesto stále lidské. Určitě nebyly zvířecí. Ten, který vyrostl na místě vypadlého, byl cokoli jiného, jenom ne lidský. Byl to tesák. Netrvalo dlouho a nahrazena byla většina jeho zubů a všechny to byly tesáky. Zvláště špičáky. Jeho čelisti se také změnil, prodloužily.

Občas si myslíval: Možná za to můžu já, že se takhle měním. Možná je to moje vina. Vědomě se o to snažím. Mysl nad tělem. Protože jsem zlý.

Georgína mu občas tohle říkala, říkala mu, že je zlý. To bylo je v dobách, kdy byl malý a ona nad ním měla jistou dávku moci, a dělal věci, které se jí nelíbily. Když například dělal své první pokusy s nekromancii. Ach, od té doby se přihodilo hodně věcí, které se jí nelíbily!

Georgína, „matka“, malé vystrašené kuřátko, zavřené v posadě se zlým liščetem, které před jejíma očima rostlo a sílilo. Jak Julian vyrůstal, přecházel prvek moci na jeho stranu, do jeho rukou. Třeba jeho oči: stačilo jen, aby se na ni podíval těma svýma očima a... a byla bezmocná. Učitelé a spolužáci ve škole také. A používáním tohoto nadání se stal expertem v hypnóze. Procvičováním k dokonalosti. V tomto bodě byla koneckonců kniha přesná: upír je schopen naprosto znehybnit svou oběť.

Ale jak to bylo se smrtelností - nebo nesmrtelností, nemrtvostí? To byla stále ještě hádanka, tajemství - ale byla to věc, kterou brzy objasní. Ted', když měl George, mu toho zbývalo velice málo, co by nemohl objasnit. Protože George byl ještě z velké části člověkem. Vrátil z hrobu, nemrtvý, ano, ale jeho tělo bylo stále ještě lidským tělem. A co v něm bylo, nemohlo ještě za tak krátký čas vyrůst do obvyklé velikosti, ne tak jako Druhý, který měl času spoustu.

Julian už, samozřejmě, dělal s Druhým pokusy. Řekly mu toho ale velice málo, ale přesto to bylo lepší než nic. Podle fantazií popsaných v knize měli upíři podlehnout zaostřenému kolíku. Druhý si kolíku vůbec nevšímal, zdálo se, že mu odolával. Pokoušet se ho probodnout bylo jako se pokusit zanechat otisk nohy na vodě. Druhý dokázal být čas od času pevný, mohl dokonce utvořit zuby, primitivní ruce, dokonce oči. Ale jeho tělo bylo obvykle protoplazmické, želatinové. Takže co se týká probodnutí jeho „srdce“ nebo useknutí „hlavy“... .

A přitom nebyl nezničitelný, nebyl nesmrtelný. Mohl zemřít, mohl být zabit. Julian spálil kousek jeho těla

ve spalovači odpadků, který byl dole ve sklepě. A mohl přísahat Bohu - pokud by nějaký byl, o čemž Julian pochyboval - že se to Druhému vůbec nelíbilo! A byl si docela jist, že by se to nelíbilo ani jemu. To byla věc, která mu často dělala starosti. Pokud ho někdo objeví, pokud lidé zjistí, co je zač, pokusí se ho upálit? Předpokládal, že ano. Ale kdo by ho mohl najít? A pokud by se to někomu podařilo, kdo mu uvěří? Policie by určitě nerada poslouchala příběhy o upírech, že? Ale na druhou stranu, kdyby šlo o místní „satanský kult“, možná by si něco poslechla!

Znovu se usmál svým příšerným úsměvem. Teď už to byla legrace, ale tenkrát mu to vůbec nepřipadalo tak legrační, když policie zabušila na dveře druhého dne po tom, co se George vrátil. Málem udělal vážnou chybu tím, že přešel příliš rychle do ofenzívy. Ale oni si samozřejmě jeho nervozitu spojili s nedávnou ztrátou jeho „strýce“. Pokud by byli vůbec schopni znát pravdu, pak byl George Lake přímo pod nimi, kňučel a chvěl se ve sklepě. A i kdyby to věděli, co by s tím mohli udělat? Byla to jen stěží Julianova vina, že George nemohl ležet klidně, ne?

A to byla další část legendy, která byla faktem. Totiž když upír zabil svou oběť určitým způsobem, vrátil se k němu jako jeden z nemrtvých. Po tři noci tam George ležel a čtvrtou si prohrabal cestu ven. Obyčejný člověk pohrbený zaživa by to nedokázal, ale upír v něm dal Georgeovi sílu, kterou k tomu potřeboval, a ještě něco více. Ten upír, který byl částí Druhého, jenž vztáhl jedno ze svých chapadel a zastavil Georgeovo srdce. Toho Druhého, který byl částí Juliana - jeho zubem.

Jaká potrháná a zakrvácená postava byl George té noci, když mu Julian otevřel dveře. A jak celý dům zněl jeho přihlouplým vzlykáním a křikem, dokud se na něj Julian nerozzlobil a nepřikázal mu, aby byl zticha a nezavřel ho do sklepa. A tam také zůstal.

Julian pozoroval stříbrné světlo měsíce, prosvítající mezerou v zácloně a vrátil se v myšlenkách zpět. O čem to přemýšlel? Ach ano, o policii.

Přišli mu podat hlášení o šokujícím zločinu, o nezákonném otevření hrobu George Lakea neznámou osobou nebo osobami a o krádeži jeho mrtvoly. Přebývá ještě stále paní Lakeová v Harkley?

No ovšem, samozřejmě že ano, ale stále se ještě nevzpamatovala z otřesu, který utrpěla po manželově smrti. Pokud není naprosto nutné, aby se s ní setkali, dal by Julian přednost raději tomu, aby jí tuto zprávu tlumočil sám. Ale kdo by mohl být schopen takového odporného zločinu?

No víte, pane, myslíme, že se nám tady v okolí vyskytl jeden z těchhle kultů, co vykrádají hřbitovy a podobně, a drží na nich ty svoje, eh, sabaty? Druidi nebo něco takového. Dáblův služebníci, víme? Ale teď už zašli příliš daleko! Nedělejte si starosti, pane, nakonec je stejně chytíme. Ale milostpaní to řekněte opatrně, ano?

Samozřejmě, samozřejmě. A děkuji vám za to, že jste nám řekli, Co se stalo, i když je to hrozné. Určitě vám vaši práci nezávidím. To je v pořádku, pane. Je nám líto, že pro vás nemáme lepší zprávy. To je všechno. Dobrou noc...

A bylo to.

Ale Julian znovu zabloudil a jeho myšlenky ho znovu zavedly k „legendě“ o upírech. Zrcadla. Upíři nenáviděli zrcadla, protože neměli odraz. Špatně - i když svým způsobem to byla pravda. Julian měl odraz, ale někdy, když se díval přes sklo, zvláště v noci, viděl daleko více, než mohli vidět ostatní. Protože on věděl, na co se dívá a že to je něco naprosto odlišného od člověka. A myslel si: kdyby ho lidé viděli, obraz, odražený ve skle, viděli by také jeho skutečnou podobu, nestvůru za člověkem?

A nakonec tady ještě zůstával upíří chtíč, způsob, jakým se sytil ženami. Teď už Julian ochutnal krev - a více než pouhou krev žen, a zjistil, že je lahodná jako silné červené víno. Vzrušovala ho jako každá jiná krev, ale ne tolik, že by se jí nemohl nasytit. Georgína, Anna, Helena, vyzkoušel krev všech tří. A určitě, až na to dojde, okusí krev mnoha dalších.

Ale jeho postoj k pití krve ho znepokojoval. Pokud by byl skutečným upírem, krev by určitě byla silou pohánějící jeho život. A přitom tomu tak není. Možná ještě není dokončena jeho proměna. Možná, že jak v něm bude proměna postupovat, lidská část zmizí a zmizí navždy. A pak se stane plnoprávným upírem. Nebo plnokrevným?

Chtíč, ano... Ale bylo to ještě něco více než jen touha po krvi. Daleko více. A také uvažoval o tom, jak ženy ve fantaziích podléhají tak náhle upířím půvabům. Hned napoprvé. Ha! Která žena se kdy cítila úplně naplněna v náručí muže? Ani jedna! Jenom si to myslely, protože nepoznaly nic lepšího. Cože,

„naplněna“? Až po okraj? Pouhým mužem? Naprosto nemožné! Ale upírem...

Julian se otočil na bok a zahleděl se v temnotě měsícem ozářené místnosti na dívku vedle sebe. Sestřenka Helena. Byla velice krásná a velice nevinná, ne úplně, ale skoro úplně. Kdo jí asi vzal její panenství... Ale záleželo na tom snad? Ve skutečnosti nevzal skoro nic a dal jenom velice málo. Byli neohrabanými milenci ani ne na hodinu.

Ale teď? Ted' už věděla, co to znamená být „naplněna“. Ve skutečnosti věděla, že pokud by Julian chtěl, mohl by ji naplnit k prasknutí - doslova!

V jeho hrdle zabublal přidušený smích, který se na jeho rtech objevil jako žlučovitá bublina. Ano, jistě, Druhý není jediným, kdo ze sebe umí vztáhnout chapadlo! Julian zadržel smích, který se dral ven, natáhl ruku a s klamnou něžností plácl Helenu po jejím chladném, oblém zadku.

I když hluboce spala a snila sny prokletých, při doteku jeho ruky se zachvěla. Vyrasila jí husí kůže a její dech se změnil v sténavé oddechování. Zanaříkala ve svém hypnotickém spánku jako vítr, profukující rozbitým oknem. Ve svém hypnotickém spánku, ano. Síla hypnózy a telepatie, která jí byla příbuzná. Nikde v literatuře - až na občasné zmínky v lepších románech - nenašel Julian jedinou zmínku o upíří nadvládě nad jinými čistou vůlí nebo o čtení myšlenek na vzdálenost, a přitom to bylo také jedno z jeho nadání. Bylo zatím ještě nerozvinuté, jako ostatně všechna jeho nadání, ale bylo skutečné. Pokud se jí alespoň jednou dotkl, byla pro Juliana jeho oběť jako otevřená kniha, a to i na velkou vzdálenost.

Dokonce i teď, když vztáhl svou mysl určitým způsobem... takhle! Toto byly těžkopádné, prázdné „myšlenky“ Druhého. Ne, tak to docela nebylo, pouze se dotkl instinktivního smyslu bytí, Druhému vlastního, druhu základního zvířecího vědomí. Druhý si uvědomoval sám sebe stejným způsobem, jako si sebe samotnou uvědomuje améba, a protože byl součástí jeho samého, Julian cítil jeho uvědomění.

Ted', když si vzal nebo využil Helenu, Annu a Georginu, no ovšem, mohl je cítit všechny! Nechal své vysunuté myšlenky opustit Druhého a přemístit se a... a tam byla Anna, spící v nějakém studeném, vlhkém koutě dole, v temnotách. A tam byl také George. S tím rozdílem, že George nespál.

George. Julian věděl, že s Georgem bude muset brzy něco udělat. Nechoval se tak, jak by měl, byla v něm nějaká tvrdohlavost. Ano, na samém začátku byl naprosto v Juliánově moci stejně jako ženy. Ale v poslední době...

Julian se zaměřil na Georgeovu mysl, pomalu se vplížil do jeho myšlenek a - díra černé nenávisti, ze které šlehaly blesky rudého vzteku!

Touha také - zvířecí touha, které Julian jen stěží věřil - a nejen po krvi ale také... po pomstě?

Julian se zamračil a opustil jeho mysl dříve, než ho mohl George vycítit. Patrně bude muset tu záležitost se svým strýcem vyřídit dřív než si myslel. Skoro už se rozhodl, k čemu jej využije - věděl přinejmenším, jak by ho měl využít - ale nyní pro to musí zvolit určité datum. Třeba zítra. Opustil to nic netušící, nemrtvé stvoření, zuřící a číhají ve sklepech a...

Co bylo tohle?

Vzadu na krku se mu zježily vlas. Julian shodil nohy z postele na podlahu a vstal. Nebyla to ani jedna z žen a George právě opustil, tak kdo by to mohl být? Někdo poblíž myslel na Harkley a na Juliana samotného! Přešel k zácloně, o dvacet centimetrů ji odhrnul a vystrašeně se zadíval do noci.

Někde venku, na pozemcích, staré zhroucené budovy, šterková pěšina, keře a hájek, vysoká vnější zeď a brána, cesta za branou, šedý pás v měsíčním světle a za ní vysoký živý plot. Julian pokrčil nos a podezřívavě začenichal jako pes větřící cizího člověka. Ano, jistě, cizího člověka - tamhle! U živého plotu, ten záblesk měsíčního světla na skle, matná rudá záře ohýnku cigarety. Někdo byl ve stínech u živého plotu a pozoroval Harkley. Pozoroval Juliana!

Ted', když už věděl, kam zamířit svou mysl, nasměroval své myšlenky - a setkal se s myslí cizince! Ale jen na chvíli, na pouhý okamžik. Pak se zabouchly mentální závory jako čelisti ocelové pasti. Odlesk brýlí nebo dalekohledu zmizel, záře cigarety uhasla a ten člověk, sám pouhý stín, zmizel.

Vlade! Julian vyslal instinktivní rozkaz. Běž a najdi ho. Ať je to kdo chce, přiveď ho ke mně.

A dole v křoví a podrostu, poblíž dveří do sklepení, ležící v polospánku, se náhle Vlad probral, natočil své citlivé uši k cestě a bráně, vyskočil a rozběhl se. Hluboko v jeho hrdle zaburácelo jako vzdálený hrom zavrčení, nepříliš podobné psímu.

Darcy Clarke měl u Harkley noční službu. Byl psychicky citlivý s vysokým stupněm telepatického

potenciálu. Kromě toho měl silně vyvinutý pud sebezáchovy. Bylo to podivné, automatické nadání, nad nímž neměl naprosto žádnou vědomou moc, které vždy stálo na stráži, aby ho uchovalo v „bezpečí“, měl sklon vyhnout se všem nepříjemnostem a vedl „život bez nehod“. Což bylo například za takovýchto okolností jeho štěstí.

Clarke byl mladý, bylo mu teprve dvacet pět let, ale co mu chybělo na počtu let, to vyrovnával svým nadšením. Byl by z něj dokonalý voják, protože pro něj služba byla vším. Byla to právě jeho služba, která ho zavedla sem do blízkosti Harkley v době od 17.00 do 23.00. A bylo právě 23.00, když zahlédl, jak se zvětšila mezera mezi záclonami v jednom z podkrovních oken.

To by samo o sobě nic neznamenal. V domě bylo pět lidí a bůhví, co ještě, a nebyl žádný důvod, proč by neměli vykazovat žádné známky života. S úšklebkem se Clarke rychle opravil. Znamky nemrtvosti? Byl plně obeznámen s celou věcí a věděl, že obyvatelé Harkley nejsou tak docela tím, zač se vydávají. Ale jak zaměřoval okuláry svého infradalekohledu na okno, pocítil najednou ještě něco jiného, pochopení, které Clarka udeřilo jako blesk.

Samozřejmě, že věděl, že se v domě nachází někdo, nejspíš ten mladík, který je psychicky mimořádně nadaný. To bylo naprosto jasně prokázáno v posledních čtyřech dnech, od chvíle, kdy Clarke a ostatní poprvé na dům zaměřili svou pozornost. Kterémukoli jen zčásti nadanému člověku ten dům páchl podivností. A nejen podivností, zlem! Dnes v noci, jakmile padl soumrak, Clarke cítil, jak ten pocit zesiluje, jak z domu plynou plody temnoty jako mentální splašky. Až do této chvíle je prostě nechal protékat kolem sebe, aniž by se ho dotkly, ale jak se v mezeře mezi záclonami objevila ta temná postava a jakmile na ni zaostřil svůj dalekohled, něco bylo v jeho hlavě a dotýkalo se jeho mysli. Nadání skoro stejně silné jako jeho, které zkoumalo jeho myšlenky! Ale nebylo to samotné nadání, co ho překvapilo - něco takového znal ze hry, kterou hrál se svými spolupracovníky v INTESPu, kde se neustále procvičovali ve čtení myšlenek druhých - ale čiré, nespoutané zvířecí nepřátelství, jež ho donutilo vyjeknout, trochu se odtáhnout a rychle přibouchnout dveře svého vědomí. Bublající černá vířící bažina útočící mysli.

A právě pro tuto svou obranu nezaslechl žádný příznak toho, že mu hrozí nebezpečí, rozkazy, které Julian vyslal svému černému vlčákovi. Nezaslechl je, ale jeho základní nadání - to, které nikdo nechápal - ho nezklamalo, bylo 23.00 a jeho rozkazy byly naprosto jasné. Měl jet do svého dočasného pozorovacího velitelství v hotelu v Paigntonu a podat hlášení. Pozorování domu začne znovu v šest hodin zítra ráno, kdy jeho místo zaujme jeho spolupracovník. Odhodil cigaretu, zašlápl ji podpatkem a strčil si dalekohled do kapsy. Clarkův vůz byl zaparkován na okraji cesty vedle plotu prorostlé křovím, který končil asi dvacet pět metrů dále po silnici. Clarke stál za plotem na kraji pole. Položil ruce na horní trámek, aby přešel na cestu, ale pak se nad tím zamyslel. Aniž by to věděl, do hry vstoupilo jeho skryté nadání. Místo přelézání plotu pospíchal vysoko trávou ke konci pole, aby ho obešel a dostal se k vozu. Tráva byla vlhká a smáčela nohavice, ale nevšímal si toho. Tímto způsobem to bude rychlejší a spěchal. Chtěl být z toho místa pryč. Potom, co zažil, mu to připadlo normální, a stěž si uvědomoval, že než došel k vozu, takřka utíkal.

V okamžiku, kdy strčil klíček do dveřního zámku a otočil jím, zaslechl, že běží ještě něco jiného, tlumené šoupání nohou, dopadajících na cestu, škrábání drápů, jak něco těžkého přeskakovalo plot tam, kde stál. Ale už byl ve voze a zabouchl za sebou dvířka, oči rozšířené a s bušícím srdcem, jak se díval zpátky do noci.

O dvě vteřiny později skočil na jeho vůz Vlad!

Doskočil tak těžce, tlapami, ramenem a hlavou, že sklo v okénku Clarkových dveří prasklo a objevila se na něm pavučina trhlín. Náraz zazněl jako úder kladivem a Clarke si uvědomil, že stačí ještě jeden takový skok a sklo se vysype a ponechá ho naprosto bez ochrany. A protože věděl, kdo nebo co bylo útočníkem, rozhodně neměl zájem sečkávat tady nehybně a čekat, až se to stane.

Clarke otočil klíčkem v zapalování, protočil motor a zacouval o metr zpátky, aby se dostal kapotou zpod přečnávajících větví. Vladův drtivý skok, namířený znovu na jeho dveřní okénko, způsobil, že pes sklouzl po kapotě přímo proti čelnímu sklu. Až teprve teď si mladý esper uvědomil, jak šťastný byl jeho únik. Venku na otevřeném prostranství by měl velice malé šance čelit něčemu takovému!

Vladova tlama byla divoká černá maska nenávisti, stažená, rozšklebená a slinící tvář šilenství! Žluté oči s

rudě žhnoucími panenkami se dívaly na Clarka přes sklo s takovou záští, až si skoro představoval, že cítí jejich spalující žár. Pak zařadil rychlost a sklouzl na cestu.

Když sebou vůz trhl a poskočil kupředu, ztratil pes rovnováhu. Padl bokem na kapotu a skutálel se z ní do živého plotu. Clarke vůz srovnal a rozjel se po cestě. Ve svém zpětném zrcátku se díval, jak pes vylézá z plotu ven, otrásá se a dívá se za jedoucím vozem. Pak už byl Clarke za zatáčkou a ztratil Vlada z dohledu. Nebylo to nic, čeho by litoval. Ve skutečnosti se ještě chvěl, když zastavil motor vozu na hotelovém parkovišti v Paigntonu. Nato se opřel do sedadla a unaveně si zapálil cigaretu, kterou vykouřil až k samému filtru, než zamkl vůz a vešel dovnitř, aby podal hlášení.

Frankieho území bylo skrznastrž špinavé. Bylo to útočiště pro přistavní krysy, prostitutky a jejich pasáky, kšeftaře s drogami a celý janovský podzemní život. A bylo hlučné. Starý americký jukebox, dávno vyšlý z módy, burácel drsně „Tutti Frutti“ Little Richardse přes celou hlavní místnost jako vichřice. Nebylo ani nejmenší místo v koutku, které by uniklo řevu hudby, ale v pultu výklenků mohl člověk alespoň zaslechnout své myšlenky. Proto se také Frankieho území dokonale hodilo. Nebylo možné se soustředit na to, aby člověk naslouchal myšlenkám jiných lidí.

Alec Kyle a Carl Quint, Felix Krakovič a Sergej Gulharov seděli u malého stolku zády ke klenutým zdem. Východ se setkal se západem nad svými sklenkami. Bylo zvláštní, že zatímco na jedné straně stolu pili Kyle s Quintem vodku, na druhé Krakovič a Gulharov usrkávali americké pivo.

Vzájemné poznání bylo tou nejjednodušší věcí na světě. Ve Frankieho území nebyl nikdo jiný odpovídající oznámenému popisu. Ale osobní vzhled nebyl jediným měřítkem, všichni tři byli samozřejmě psychicky nadáni a schopni rozpoznat navzájem své aury. Odpověděli si navzájem pokývnutím hlavy a vydali se davem od baru se svými sklenicemi v rukou k jednomu z prázdných výklenků. Někteří ze stálých návštěvníků klubu si je změřili zvědavými pohledy. Rváči pozorně a se zúženými očima, prostitutky přemýšlivě. Žádné odpovědi se jim nedostalo.

Po několik okamžiků seděli tiše, až nakonec promluvil Krakovič: „Nepředpokládám, že byste mluvili mou řečí,“ řekl těžkým hlasem, který ale neměl nepříjemný přízvuk, „ale já mluvím vaši. Avšak špatně. Toto je můj přítel Sergej.“ Pokývl hlavou trochu na stranu, aby označil svůj doprovod: „Anglicky umí málo, velice málo. Nemá ESP“

Kyle s Quintem se podívali s úctou na Gulharova. To, co spatřili, byl středně vzrostlý mladý muž s nakrátko ostříhanými světlými vlasy, šedýma očima a tvrdě vypadajícíma rukama, položenými volně před sebou na stole poblíž sklenice. Vypadal trochu nejistě v moderním oblečení západního střihu, které navíc nemělo tak docela tu správnou velikost.

„Je to pravda,“ zúžil Quint oči a obrátil se ke Kyleovi: „Není v těch věcech zběhlý, ale řekl bych, že ovládá spoustu jiných užitečných věcí. Krakovič se lehce usmál a přikývl. Vypadal trochu mrzutě. Kyle studoval Krakoviče a vtiskoval si ho do paměti. Šéf ruské špionáže se blížil čtyřicítce. Měl řídnoucí černé vlasy, pronikavé zelené oči a téměř vychrtlou, vpadlou tvář. Byl středně vysoký, štíhlý. Stažený králík, pomyslel si Kyle. Ale jeho tenké, bledé rty byly pevné a vysoké čelo hovořilo o vzácné inteligenci. Krakovičův dojem z Kylea byl skoro tentýž. Člověk, jen o několik let mladší než on sám, inteligentní a nadaný. To však byla pouze Kyleova fyzická stránka, na které jen málo záleželo. Jeho vlasy byly hnědé a měl jich dost, přirozeně zvlněných. Kostí měl obalené mase, byl skoro obtloustlý, ale na jeho postavě to bylo těžší vidět. Oči měl stejně hnědé jako vlasy, zuby rovné a bílé v širokých ústech s koutkem na pravé straně trochu níže než na levé. Na jiné tváři by to vypadalo jako cynický výraz, ale ne na Kyleově, pomyslel si Krakovič.

Quint zase, na druhou stranu, byl více agresivní, ale nespíš měl i silné sebeovládání. Rozhodnutí dosahoval rychle, ať už byla správná nebo špatná. A pravděpodobně podle nich i jednal. Jednal a přitom doufal, že jedná správně. Ale nikdy by se necítil vinen, kdyby se zjistilo, že se rozhodl špatně. Kromě toho na něm nebylo vidět příliš mnoho citů. Všechno se to odráželo v jeho tváři a postavě a Krakovič se vždy pyšnil tím, jak dokáže vyčíst povahu. Quint byl pružný, stavěný jako kočka. Rozhodně ne velký, ale vypadal jako napnutá pružina. Nebylo to nervózní napnutí, jen přirozená schopnost myslet a jednat rychle. Měl odzbrojující modré oči, které si všímaly všeho, úzký, rovný nos a čelo, sraštělé častým mračením. Procházel také polovinou svých třicátých let, byl téměř plešatý a se snědými rysy. A měl nadání. Krakovič mohl přísahat, že Quint je výjimečně psychicky citlivý. Byl vyhledávačem.

„Ano, Sergej Gulharov má výcvik-“ odpověděl nakonec Krakovič, „-jako moje osobní stráž. Ale ne ve vašich uměních nebo v mých. Nemá na to tu správnou mysl. V každém případě bych tvrdil, že je z nás čtyř jediný „normální“ člověk. Což není příliš dobré,“ - a podíval se obviňujícím pohledem na Kylea - „protože myslím, že jsme se dohodli na tom, že se sejdeme jako rovný s rovným, bez nějaké, eh, podpory?“

V tom okamžiku se hudba uklidnila a rock'n'roll vystřídala nějaká italská balada.

„Krakoviči,“ řekl Kyle tichým hlasem a s pevným pohledem, „řekněme si to na rovinu. Máte pravdu, že naše dohoda zněla tak, že se setkáme pouze my dva. Každý jsme si ale mohl přivést jednoho zástupce. Ale žádné telepaty. To, co si řekneme, si řekneme navzájem, bez žádného přehrabování v myšlenkách toho druhého. Quint není telepat, je vyhledávač, nic víc. Takže my nepodvádíme. A co se týká vašeho muže tady - eh, Gulharova? - pak pokud Quint řekl, že je čistý, tak je čistý a vy nepodvádíte také. Nebo byste alespoň nepodváděli - pokud by nebylo vašeho třetího člověka!“

„Můj třetí člověk?“ posadil se zpřímá Krakovič a vypadal naprosto překvapeně. „Nemám žádného-“

„Ale máte,“ přerušil ho Quint. „Z KGB. Viděl jsem ho. Ve skutečnosti tady s námi teď sedí.“

To byla pro Kylea novinka. Pohlédl na Quinta: „Jsi si jistý?“

Quint přikývl: „Teď se nedívejte, ale sedí v protějším rohu s jednou místní děvkou. Kromě toho se převlékl a vypadá teď, jako by sem přišel přímo z lodi. Není to špatný převlek - ale poznal jsem ho hned ve chvíli, kdy jsme sem vkročili.“

Koutkem oka se Krakovič podíval a pak pomalu potřásl hlavou: „Neznám ho,“ řekl: „Ale nepřekvapuje mě to. Neznám z nich ani jednoho. Nesnáším je - opravdu! Ale... jste si jist? Jak si můžete být tak jist?“

To by Kylea zaskočilo, ale Quinta ne: „Pracujeme ve stejném oboru jako vy, soudruhu,“ poznamenal klidně: „S tím rozdílem, že před vámi máme náskok. Jsme v tom lepší. Je z KGB, věřte mi.“

Krakovičova zuřivost byla patrná. Ne proti Quintovi, ale proti postavení, ve kterém se teď nacházel: „To je skandál!“ vyštěkl: „Vždyť mi přece generální tajemník dal své-“ napůl se postavil a otočil se směrem k označenému muži, silnému špalku svalů, oblečenému do pohodlného a hrubého obleku s košilí bez límce. Jeho krk byl skoro stejně silný jako Krakovičovo stehno! Naštěstí se zrovna díval stranou a mluvil s prostitutkou.

Než mohl Krakovič pokračovat, řekl Kyle: „Věřím vám - že toho člověka neznáte. Bylo to domluveno za vašimi zády, takže si sedněte zpátky a chovejte se přirozeně. V každém případě je jasné, že spolu nemůžeme mluvit tady. Kromě toho, že jsme pod dohledem, je tady zatraceně hlučno. A prokrista, nemůžeme vědět, jestli nás ještě někdo jiný neodposlouchává!“

Krakovič se prudce posadil. Vypadal vyděšeně a nervózně se rozhlížel kolem: „Štěnice?“ Vzpomněl si, jaký strach měl jeho bývalý šéf, Borowitz, z elektronického odposlechu.

„Může být,“ přikývl ostře Quint: „Tenhle vás sem buď sledoval, nebo věděl předem, kde se sejdeme.“

Krakovič si odfrkl. „Vymyká se nám to z ruky. Nejsem v tom příliš dobrý. Co teď?“

Kyle se na Krakoviče podíval a věděl, že to na něj nehraje. Zašklebil se. Já v tom také nejsem dobrý. Poslyš, jsem stejný jako ty, Felixi. Předpovídám. Nevím, jak tomu říkáte u vás. Já, eh, předvídám budoucnost? Příležitostně vidím docela přesné obrazy věcí, ke kterým má dojít. Rozumíš?“

„Samozřejmě,“ řekl Krakovič: „Moje nadání je skoro stejné. Mimoto obvykle dostávám varování. Takže?“

„Takže jsem viděl, jak se spolu dohodneme. Co ty?“

Krakovič vydechl úlevou: „Já také,“ pokrčil rameny: „Alespoň nebyla žádná špatná varování.“ Rusům utíkal čas a byla spousta věcí, které potřebovali zoufale vědět, a otázek, na než musí najít odpovědi. Tenhle Angličan může být jediný, kdo na ně může odpovědět: „Takže, co s tím?“

Quint řekl: „Počkejte.“ Vstal, přešel k baru a objednal čerstvé drinky. Také si promluvil s barmanem. Pak se vrátil s pitím na tácu: „Až na nás tamten chlap za barem kývne, rychle odsud vypadneme,“ řekl.

„Cože?“ Kyle byl zmatený. .

„Taxi,“ řekl Quint a lehce se usmál: „Objednal jsem vůz. Pojede na... na letiště! Proč ne? Cestou můžeme mluvit. Na letišti si najdeme teplé, klidné místočko v baru u příletů a můžeme pokračovat v mluvení. I kdyby se nás váš kamarád pokusil sledovat, nebude se k nám moci příliš přiblížit. A i kdyby se tam ukázal, odjedeme taxíkem zase někam jinam.“

„Dobrá!“ řekl Krakovič.

O pět minut později přijel jejich taxík a všichni čtyři rychle odešli. Kyle vycházel jako poslední. Podíval se zpátky a spatřil muže z KGB, jak pomalu vstává s tváří staženou vztekem a zklamáním.

Ve voze mluvili a na letišti pokračovali. Začali nějakých dvacet minut před půlnocí a skončili o půl třetí. Většinu obstaral Kyle s Quintovou pomocí a Krakovič pozorně poslouchal, pouze s občasným přerušením, když něco potvrzoval nebo se ptal na vysvětlení něčeho, o čem se zrovna mluvilo.

Kyle začal těmito slovy:

„Harry Keogh byl našim nejlepším člověkem. Měl nadání jako nikdo jiný před ním. Mnohá nadání. Vyprávěl mi všechno, co tady budu říkat já tobě. Pokud uvěříš tomu, co ti řeknu, budeme ti schopni pomoci s problémy, které máte v Rusku a v Rumunsku. Tím, že pomůžeme vám, pomůžeme i sobě, protože získáme nové zkušenosti. Takže, chceš se nejdříve dozvědět o Borowitzovi a o tom, jak zemřel? O Maxi Batuovi a o tom, jak zemřel on? O... o mumiích, které té noci zaútočily na Bronický zámek? O tom všem ti mohu vyprávět. A co víc, mohu ti vyprávět i o Dragosanim...“

A skoro o tři hodiny později skončil slovy: „Takže Dragosani byl upír. A je jich daleko víc. Máte je vy a máme je my. Víme alespoň o jednom místě, kde se nachází jeden z těch vašich. Nebo pokud ne upír, tak to, co po upírovi zbylo. Což může být stejně špatné. Ať je to ale co chce, musí to být zničeno.

Pomůžeme vám, pokud nás necháte. Říkej tomu, jak chceš - třeba uvolnění vztahů v boji proti stejnému nepříteli? Pokud naši pomoc odmítnete, budete muset tu práci vykonat sami. Ale my vám pomoci chceme, protože to pro nás znamená příležitost něčemu se přiučit. Pochop, Felixi, tohle je něco většího než politické handrkování mezi Východem a Západem. Spolupracovali bychom spolu, pokud by to byla živelní pohroma, ne? Pašování drog? Ztroskotání lodi na moři? Samozřejmě, že ano. A na tomto místě prohlašuji, že naše problémy v Anglii jsou možná větší, než tušíme. Čím více se toho naučíme od vás, tím větší bude naše šance. Šance nás všech...“

Krakovič dlouhou dobu mlčel. Nakonec řekl: „Takže chcete jít se mnou do Sovětského svazu a... a zničit tu věc?“

„Ne do Sovětského svazu,“ řekl Quint: „Do Rumunska. To je stále ještě vaše teritorium.“

„Oba dva? Vedoucí a jeden z vysoce postavených pracovníků vaší pobočky E? Nebude vám hrozit příliš velké nebezpečí?“

Kyle potřásl hlavou. „Ne od tebe. Alespoň já si to nemyslím. V každém případě si myslím, že bychom mohli jeden druhému konečně začít věřit. Začneme s tím stejně, tak proč to neudělat takhle?“

Krakovič přikývl: „A později možná půjdu s vámi zase já? Poznat, jaký máte problém?“

„Pokud budeš chtít.“

Krakovič to rozvážil. „Řekli jste mi hodně,“ řekl. „A možná jste za mne vyřešili velké problémy. Ale neřekli jste mi, kde přesně ta věc v Rumunsku je.“

„Kdybys na ni chtěl jít sám,“ řekl Kyle, „řekl bych ti to. Ne úplně přesně, ale dost přesně na to, abys byl schopen to najít. Když budeme spolupracovat, vyřešíme to trochu rychleji, to je vše.“

„Také,“ přemýšlel stále Krakovič, „jste mi neřekli, jak o tom všem víte. Je těžké přijmout to, co jsem slyšel bez toho, že bych věděl, jak to víte.“

„Řekl mi to Harry Keogh,“ odpověděl Kyle: „Keogh je už dlouhou dobu mrtvý,“ řekl Krakovič.

„Ano,“ přerušil ho Quint, „ale on nám to vyprávěl všechno až do chvíle, kdy zemřel.“

„Opravdu?“ nadechl se ostře Krakovič: „Byl tak dobrý? Tak nadaný telepat je... velká vzácnost.“

„Unikát“ řekl Kyle.

„A vaše smečka ho zabila!“ obvinil jej Quint. Krakovič se k němu prudce otočil: „Zabil ho Dragosani. A on zabil Dragosaniho - skoro.“

Ted' se nadechl ostře pro změnu Kyle: „Skoro? Chceš říct, že-?“ Krakovič zvedl ruku: „Dokončil jsem práci, kterou Keogh začal.“ řekl. „Řeknu vám o tom. Ale nejdříve - říkáte, že s vámi byl Keogh ve spojení až do samého konce?“

Kyle chtěl říct: a ještě je!, ale to bylo jedno z jejich největších tajemství.

„Ano,“ odpověděl.

„Pak vám tedy popsals, co se té noci stalo?“

„Do detailu,“ řekl Kyle. „Budeš mi potom věřit, že zbytek toho, co jsem ti řekl, je pravda?“

Krakovič pomalu přikývl.

„Přišli nocí a padajícím sněhem,“ začal Kyle: „Zombie, lidé, mrtví stovky let, a Harry byl jejich vůdcem. Kulky je nemohly zastavit, protože už mrtví byli. I když je skosila dávka z kulometu, jejich zbytky se plazily dál. Vnikli do vašich obranných postavení, do střílen. Proti granátům bojovali kopími, útočili svými starými zrezivělými zbraněmi, meči a sekýrami. Byli to Tataři, neohrožení a nyní dvakrát tak neohrožení díky skutečnosti, že nemohli zemřít podruhé. Keogh nebyl jen telepat. Kromě jiných nadání se mohl také teleportovat! Udělal to - a dostal se přímo do Dragosaniho hlavního stanu. Vzal si s sebou dva Tatary. A tak stáli proti sobě, on a Dragosani, zatímco ve zbytku zámku... „

„-ve zbytku zámku,“ pokračoval místo něj Krakovič se smrtelně zbledlou tváří, „propuklo... peklo! Byl jsem tam. Přežil jsem to. Spolu s několika jinými. Keogh byl... nějaký druh nestvůry. Mohl vyvolat z hrobů mrtvé!“

„Nebyl tak velkou nestvůrou jako Dragosani,“ řekl Kyle. „Ale chtěl jsi mi vyprávět, co se dělo po tom, co Keogh zemřel. Jak jsi dokončil práci, kterou on začal. Cos tím myslel?“

„Dragosani byl upír,“ přikývl Krakovič, skoro jen pro sebe: „Ano, máš pravdu, samozřejmě.“ Pak se vzpamatoval: „Podívej, Sergej byl se mnou, když jsme uklízeli to, co po Dragosaním zbylo. Ukážu ti, co se stane, když mu to připomenu - a až mu řeknu, že jich je tady víc.“ Obrátil se ke svému tichému společníkovi a promluvil k němu rychlou ruštinou.

Seděli u odřeného stolu, osvětleného blikajícím neonem v skoro opuštěném letištním baru u příletů. Barman odešel ze služby už před dvěma hodinami a jejich sklenice stály od té doby na stole prázdné. Gulharovova reakce na to, co mu Krakovič řekl, byla okamžitá a prudká. Zbledl a trhl sebou od svého šéfa, až skoro spadl ze židle. A jak Krakovič mluvil dál, převrhl svou prázdnou sklenici od piva na stůl. „Nět, nět!“ vyjekl odmítavě, zatímco se jeho tvář stahovala v podivné směsici vzteku a odporu. A pak spustil hlasem, který slovo od slova stoupal a nabíral na pronikavosti, tírádu v ruštině, jež tady mohla vzbudit nežádoucí pozornost. Krakovič stiskl jeho paži, zatřásl s ním a Gulharovo drmolění pomalu umlklo: „Teď se ho zeptám, jestli bychom měli přijmout. vaši pomoc,“ informoval je Krakovič. Znovu promluvil k mladšímu muži a tentokrát rychle dvakrát za sebou ostře pokývl a do tváří se mu začala vracet barva.

„Da, da!“ vydechl důrazně. V hrdle mu zarachotilo, jak dodal ještě něco jiného, dvěma Angličanům nesrozumitelného.

Krakovič se nevesele usmál: „Říká, že musíme přijmout veškerou pomoc, kterou nám nabízíte,“ překládal. „Protože musíme tyto věci zabít - skoncovat s nimi! A já s ním souhlasím...“ pak řekl těmto svým nejnepředstavitelnějším spojencům všechno, co se stalo na Bronickém zámku poté, co skončila válka Harryho Keogha.

Když domluvil, rozhostilo se dlouhé ticho, které nakonec přerušil Quint: „Takže jsme se dohodli? Pustíme se do toho spolu?“

Krakovič přikývl. Pokrčil rameny a řekl prostě: „Jiná možnost není. A ani čas k čekání.“

Quint se otočil ke Kyleovi: „Ale jak na to půjdeme?“

„Dokud to bude možné,“ odpověděl Kyle, „půjdeme přímou cestou. Máme to přímo před sebou, bez nějakých obvyklých-“ Vtom ho přerušil letištní rozhlas, když s prázdnou ozvěnou nějaký ospalý, neviditelný hlasatel oznámil v angličtině, že pan A. Kyle se má dostavit k odbavovací přepážce k telefonu.

Krakovičova tvář ztuhla. Kdo mohl vědět, že tady Kyle bude? Kyle vstal a omluvně pokrčil rameny. To bylo trapné. Mohl to být jedině „Brown“, ale jak to Krakovičovi vysvětlit? Na druhou stranu tady byl Quint, který takové věci řešil velice rychle. Klidně řekl Krakovičovi: „No vidíš, vy máte svého hlídacího psa, který vás sleduje. A teď se zdá, že my máme také jednoho.“

Krakovič krátce a kysele přikývl. S ostřím sarkasmu napodobil Kylea, když řekl: „Bez nějakých obvyklých problémů, co? Věděli jste o tom?“

„Naše práce to není,“ netvrdil tak docela pravdu Quint: „Jsme s vámi na jedné lodi.“

Na Krakovičův příkaz se ke Kyleovi přidal Gulharov a odešli spolu k odbavovací přepážce a ponechali Quinta s Krakovičem o samotě: „Možná to je jen pro naše dobro,“ řekl Quint. .

„Cože?“ řekl znovu kysele Krakovič: „Jsme stopováni, pozorováni, odposloucháváni a nasazují na nás

štěnice a ty říkáš, že je to k našemu dobru?“

„Myslím to, že jak ty, tak Kyle máte své stíny,“ vysvětlil Quint: „to věci srovnává. A možná, že se vzájemně vyruší.“

Krakovič byl vyplašený: „Nechci se podílet na nějakém násilí! Cokoliv se tomu psu z KGB stane, může přinést jen problémy.“

„Ale co kdybychom to nastrojili tak, že by se někam na den nebo dva, eh, ztratil? Nemyslím zranil, rozumíš - naprosto nezraněný - jenom se ztratil...?“

„Nevím...“

„Jenom proto, abys měl čas otevřít nám cestu do Rumunska. Chápeš, víza a tak dále? S trochou štěstí to tam skončíme za den nebo dva.“

Krakovič pomalu přikývl: „Možná - ale musíte mi naprosto jasně slíbit, že se to obejde bez špinavé práce. Je z KGB - říkáš ty - ale pokud je to pravda, je to Rus. A já jsem také Rus. Pokud zmizí...“

Quint potřásl hlavou a stiskl hubený loket toho druhého: „Zmizí oba.“ řekl. „Ale jenom na pár dní. Pak už budeme pryč a v plné práci.“ Krakovič znovu pomalu přikývl: „Možná - pokud to bude nastrojeno bezpečně.“

Kyle a Gulharovem se vrátili. Kyle byl opatrný: „Byl to někdo, kdo se jmenuje Brown,“ řekl: „Nejspíš má nad námi dohled.“ Podíval se na Krakoviče: „Říkal, že váš stín z KGB nás vystopoval a je na cestě sem. Mimochodem, tenhle chlapík je v KGB dobře známý - jmenuje se Theo Dolgich.“

Krakovič potřásl hlavou, pokrčil rameny a vypadal zmatený: „Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Máš Brownovo číslo?“ zeptal se zvědavě Quint. „Totiž, můžeme se s ním kontaktovat?“

Kyle zvedl obočí: „Vlastně ano,“ přikývl. „Říkal, že pokud by se věci vyvinuly špatně, mohl by nám pomoci. Proč se ptáš?“

Quint se lehce ušklíbl a řekl Krakovičovi: „Soudruhu, pokud jsi mě pozorně poslouchal, bude se ti to zdát jako dobrý nápad. Protože jsi do toho sám zapleten, musíš začít pracovat na nějakém alibi. Od tohoto okamžiku totiž spolupracuješ s nepřítelem. Tvá jediná omluva je, že budeš bojovat s ještě větším nepřítelem.“ Úšklebek z jeho tváře zmizel a smrtelně vážně řekl: „Dobrá, navrhuji toto...“

V sobotu ráno o půl deváté zavolal Kyle Krakovičovi do hotelu, ve kterém bydlel s Gulharovem. V telefonu se ozval Krakovičův osobní strážce, něco zachrochtal a přivedl ke sluchátku bručícího Krakoviče. Zrovna vstal, nemohl by Kyle zavolat později? Zatímco se tato rozmluva odehrávala, mluvil pod schody v hale hotelu Genovese Quint s Brownem. Ve čtvrt na deset volal Kyle Krakovičovi znovu a domluvil druhé setkání. Setkají se před Frankieho územím za hodinu a odtamtud spolu odejdou.

Nebylo nic nového, co by si museli domlouvat, byla to část dohody, kterou uzavřeli v noci. Kyle měl podezření, že telefon v jeho pokoji je nyní odposloucháván, a chtěl dát Dolgichovi nějaký náskok. Pokud nenapíchl telefon Kyleovi, pak Krakovičovi určitě, a výsledek bude stejný. V každém případě, šestý smysl říkal Kyleovi a Quintovi, že se něco chystá.

Bylo dostatečně jisté, že když v deset hodin opustili Genovese a vydali se k dokům, měli stín. Dolgich se držel dost zpátky, ale mohl to být pouze on. Kyle s Quintem museli obdivovat jeho houževnatost, v protikladu k rušné noci byl stále ještě velice dobrým agentem, teď byl převlečen za dělníka v docích, v tmavomodrých montérkách, s těžkou brašnou na nářadí a s jednodenním modročerným stmištěm na své kulaté, rozčilené tváři.

„Ten chlap musí mít strašnou spoustu oblečení,“ poznamenal Kyle, když se s Quintem blížili k úzkým a stále ještě podřimujícím uličkám janovských doků. „Nechtěl bych mu nosit kufr.“

Quint potřásl hlavou: „Ne,“ odpověděl, „myslím, že to bude jinak. Nejspíš tady mají nějakou bezpečnou skryš, umístěnou na jedné z jejich lodí v přístavu. Takže kdykoli potřebuje změnit oblečení, přivezou mu ho.“

Kyle na Quinta mrkl koutkem oka: „Víš,“ řekl, „pořád si myslím, by ti bylo asi lépe v MI5. Máš na to hlavu.“

„Byl by to zajímavý koníček,“ ušklíbl se Quint: „Totiž obyčejné špiclování - ale je mi dobře tam, kde jsem. To opravdové nadání dokáže využít jenom INTESP. Kdyby byl náš Dolgich esper, měli bychom velký problém.“

Kyle vrhl na svého společníka ostrý pohled a pak se uvolnil: „Není, protože bychom ho jinak vystopovali“

bez Brownovy pomoci. Je to prostě jeden z těch běžných pozorovacích typů, a dost dobrý v tom, co umí. Myslím si, že je jedním z nejlepších, ale to je asi tak nejvyšší ohodnocení, jakého se mu dostalo.“ „Což,“ přisvědčil pochmurně Quint, „není pro našeho drobečka moc slavné. Ale být tebou, nepokládal bych ho za tak malou rybu. Koneckonců je dost velký na to, aby se dostal do Brownova počítače.“ Carl Quint měl pravdu. Theo Dolgich nebyl v žádném smyslu malá ryba. Ve skutečnosti to byl výraz velké „úcty“ Jurije Andropova k sovětské pobočce E, že si pro tuto práci vybral právě jeho. Leonid Brežněv by totiž Andropovovi neodpustil, kdyby mu Krakovič řekl, že se KGB znovu vměšuje do jeho záležitostí.

Dolgich měl něco po třicítce, narodil se a vyrostl na Sibiři z dlouhé řady komsomolských dřevorubců. Byl naprosto oddaný komunista, pro kterého neexistovalo nic jiného kromě Strany a Vlády. Dostal výcvik a později také sám cvičil v Berlíně, Bulharsku, Palestině a Libyi. Byl odborníkem přes zbraně (zvláště pak zbraně západního bloku) a v terorismu, sabotážích, vyslýchání a sledování, stejně dobře jako rusky mluvící lánou italštinou, slušnou němčinou a angličtinou. Ale jeho skutečně silná stránka - ve skutečnosti jeho záliba - byla oblast vražd. Theo Dolgich byl totiž chladnokrevným zabijákem.

Protože byl stavěný silně, mohl se zdát na jistou vzdálenost jako malý a neohrabaný. Ve skutečnosti byl skoro sto osmdesát centimetrů vysoký a vážil něco kolem sta kilogramů. Měl silné kosti a těžké rysy ve tváři pod hnízdem vlasů, černých jako uhlí. Dolgich byl ve všech směrech „těžký“. Jeho japonský instruktor na moskevské KGB škole bojových umění mu říkal: „Soudruhu, pro tuhle hru jsi příliš těžký. Protože jsi tak masivní, chybí ti rychlost a pohyblivost. Zápas sumo by byl pro tebe daleko vhodnější. Na druhou stranu je ze tvé váhy velice málo tuku a všechny svaly jsou použitelné. Protože výuka sebeobrany je v tvém případě nejspíš ztráta času, chtěl bych zaměřit své rady na techniky zabíjení, pro kterou jsi podle mého názoru daleko lépe uzpůsoben jak fyzicky, tak psychicky.“

Ted', když sledoval svou kořist, vcházející do širokých a propletených uliček a průchodů poblíž doků, cítil Dolgich, jak mu ve spáncích tepe krev, a přál si, aby měl takový úkol. Po pobíhání, kterým strávil celou dnešní noc, by je oba s chutí zabil! A bylo by to lehké. Oba dva se zdáli být naprosto zaujatí touhle odpornou částí města. Třicet metrů před ním náhle Kyle s Quintem zabočili do dlážděné uličky, kde se domy zvedaly tak vysoko, že stínily světlo. Dolgich trochu přidal, došel ke vchodu do uličky, přešel ze šedého mrholení do kalného šera, kde ležely na zemi po čtyři nebo pět dní neodklizené odpadky. Většina oken nad ním byla zastíněna okenicemi. Po bláznivé páteční noci se obyvatelé této čtvrti ještě neprobudili. Kdyby chtěl Dolgich ty dva zabít, bylo by to místo jako stvořené pro podobnou práci. Dolehla k němu ozvěna kroků. Ruský agent přimhouřil své malé tmavé oči, jak se snažil prohlédnout šerem až na konec uličky, kde právě dvojice temných postav zahýbala za roh. Na okamžik se zastavil a pak se za nimi vydal. Ale jakmile poblíž vycítil pohyb, něčí tichou přítomnost, znovu se zastavil. Ze stínu u dveří v jednom výklenku řekl chraplavý hlas: „Nazdar, Theo. Ty mě sice neznáš, ale já znám tebe.“

Dolgichův japonský učitel měl pravdu. Nebyl dostatečně rychlý. Ve chvílích, jako byla tato, mu byla jeho velikost na obtíž. Zatnul zuby v očekávání tupé rány dopadajícího úderu nebo možná modrého záblesku tlumiče na hlavní pistole, otočil se po hlase v temnotě a mrštil po něm svou těžkou brašnu s nářadím. Vysoká, tmavá postava ji zachytila na hrudi a odhodila ji se zařinčením na dláždění. Dolgichovy oči se přizpůsobily okolnímu šeru. Byla tu stále ještě tma, ale neviděl žádnou zbraň. Tak to měl nejradši. S hlavou skloněnou vyrazil jako lidské torpédo proti stínu u dveří. Brown ho udeřil jenom dvakrát, dvěma zkušeně vedenými ranami, vypočítanými ne k zabití, ale pouze k omráčení. A aby si byl naprosto jist, ještě než Dolgich dopadl na zem, udeřil Rusovou hlavou do silné dřevěné výplně dveří, kterou tím rozbil.

O okamžik později znovu ustoupil zpět do stínů uličky, rozhlédl se a s uspokojením si všiml, že všechno proběhlo hladce. Jenom kapky deště a páchnoucí odpadky z popelnic. A teď tady byla navíc ještě jedna velká popelnice. Brown se široce zašklebil a strčil špičkou nohy do Dolgichova zhrouceného těla. S velkými lidmi to takhle bylo vždycky. Mysleli, že jsou největší a nejsilnější. Ale nebyla to vždycky pravda. Brown vážil skoro stejně jako Dolgich, ale byl o deset centimetrů vyšší a o pět let mladší. Bývalý příslušník SAS, jehož výcvik nebyl nikdy příliš jemný. Ve skutečnosti kdyby neměl ve své psychické výbavě něco zvláštního, byl by u SAS dodnes.

Znovu se zašklebil, pak shrbil ramena a schoulil se ve svém kabátě. Strčil ruce hluboko do kapes a pospíchal pro svůj vůz.

Osmá kapitola

Tutéž sobotu v poledne se Julian Bodescu rozhodl, že už má svého „strýce“ George Lakea dost. Lépe řečeno, rozhodl se, že nadešel nejvyšší čas k tomu, aby Lakea využil k rozšíření svého poznání. Jeho přesný cíl byl jednoduchý, chtěl vědět, jak může být upír zabit, jak může být jeden z nemrtvých učiněn naprosto mrtvým - navždy, tak, aby se už nikdy nemohl vrátit - a tímto způsobem se ujistit, jak se nejlépe proti takové snaze bránit.

Může zemřít v ohni, určitě, tolik už věděl. Ale co jiné způsoby? Ty způsoby, které se popisují jako takzvané „fantazie“? V Georgeovi měl po ruce ideální materiál ke zkoušce. Daleko lepší než Druhého, který byl přece jenom více necitlivým nádorem než živoucí hmotou.

Když se upír vrátí ze smrti, napadlo náhle Juliana, vrátí se zpátky silnější!

Do Georginy, Anny a Heleny něco vstříkl, něco ze sebe. Ale nezabil je. Ted' mu patřily. George zabil nebo alespoň způsobil jeho smrt a George mu nepatřil. Poslouchal jej, to ano, nebo tomu tak alespoň do nedávna bylo. Ale o kolik byl silnější? Ted', když se George vzpamatoval z počáteční slabosti, rychle sílil. A hladověl!

Dvakrát v průběhu noci, když se probral z neklidného spánku, se Julian cítil sklíčený a ohrožený. A podvakrát cítil Lakeovy kradmé a plíživé pohyby dole ve sklepě. Ten muž se tam plazil v temnotách s tělem bolavým a s vařícími myšlenkami. A měl nesmírnou žízeň.

Pil ze ženy, přímo ze žil své vlastní manželky, ale její krev mu příliš po chuti nebyla. Jistě, krev je krev - a ukojila ho - ale nebyla to krev, po které prahl. Taková krev proudila pouze v Juliánovi. A Julian to věděl. Což byl také další důvod, proč se rozhodl George zabít. Musí ho zabít dříve, než bude zabít on sám (protože dříve nebo později by se o to George určitě pokusil), a dříve, než George stačí úplně vysát Annu, ach ano, protože pak by měl co do činění se dvěma takovými! Bylo to jako mor a Juliana děsila myšlenka, že by se měl ocitnout uprostřed, že by se měl stát bacilonosičem.

A pak tady byl ještě třetí důvod, pro který musel Lake zemřít. Někde venku - ve světle slunce, v lesích a polích, ulicích a vesničkách - někde tam byli lidé, kteří pozorovali dům i v tomto okamžiku. Juliánovy smysly, jeho upíří síly, byly sice během dne slabší, ale stále ještě zůstávaly dostatečně silné k tomu, aby cítil přítomnost tichých pozorovatelů. Byli tady a on se jich bál. Trochu.

Například ten člověk včera v noci. Julian poslal Vladu, aby mu ho přivedl, ale Vlad zklamal. Kdo byl ten člověk? A proč ho pozoroval? Možná, že Georgeův návrat nezůstal tak docela nepovšimnut. Bylo možné, že by ho někdo viděl, jak se vyhrabává z hrobu? Ne, o tom Julian pochyboval, policie by se o tom ve své nevinnosti určitě zmínila. Nebo třeba nebyla policie spokojena s jeho chováním toho dne, kdy mu přišli ohlásit ohavné vyloupení hrobu.

A George se svou touhou po krvi. Co když jedné noci uprchne? George byl ted' upírem a stále sílil. Jak dlouho by ho mohl Vlad zadržovat? Ne, bude daleko lepší, když George zemře. Zmizí beze stopy, nezůstane po něm jediná známka, ani kousek důkazu, k jakému zlu tady došlo. Tentokrát ale zemře smrtí upíra, ze které není návratu.

Vzadu za domem byl starý kamenný krb, vypínající se od země až ke střeše, tvořící opěrný pilíř budovy a s komínem, umístěným v lomenici. Jeho zdroj tvořila obrovská železná výheň, umístěná ve sklepě, památka na staré časy. I když byl dům už dávno centrálně vytápěn, dole v kobce ležela hromada zaprášeného koksu, skýtající útulek myším a pavoukům. Ve dvou případech, když byly zimy zvláště chladné, roztopil Julian ohniště a sledoval, jak železný větrací komín rudne v místech, kde jeho silný válcový spoj přiléhal k ploše krbu z pálených cihel. Sloužil hlavně k ohřívání zadní části domu. Ted' půjde dolů a trochu se zapotí, jak rozpálí celou tu věc znovu, třebaže tentokrát ke zcela jinému účelu, ale jeho pot bude jistě bohatě odměněn.

V jednom ze zadních pokojů byly padací dveře, které od doby, co držel ve sklepě George, Julian přitloukl prkny. Tak zůstávaly jediným východem z této části domu dveře, u kterých jako obvykle bděl na stráž Vlad. Julian vzal z kuchyně kus masa, velký a krvavý, pro psa, hlídajícího u vchodu do sklepení,

a zatímco ho s vrčením a chňapáním požíral, sestoupil dolů po příkrých schodech po jedné straně rampy a postrčením otevřel dveře.

Pak, zatímco vstupoval do temnoty... varování dostal jen asi půl sekundy před tím, ale více ani nepotřeboval.

Mysl George Lakea byla bublající jáma krvavé nenávisti. Bylo v ní zachyceno mnoho emocí, které na půl sekundy probleskly: touha, odpor ze sebe samotného, hlad silnější než jakýkoli lidský hlad, jenž byl natolik silný, že byl ve skutečnosti posedlostí, znechucení, žárlivost tak velká, že až spalovala, ale hlavně nenávisť k Juliánovi. A v okamžiku, než udeřil, dotkla se žluč jeho mysli Juliánovy jako kyselina a způsobila, že Julian, snažící se vyhnout ráně, přicházející ze tmy, bolestivě vykřikl.

Tma byla Juliánovým živlem dlouho předtím, než ji George vůbec poznal, a tento nový, napůl šílený upír ji nezapočítal do svých plánů. Julian ho spatřil, jak se krčí u dveří, a spatřil oblouk krumpáče, který na něho dopadal. Příkrčil se pod svištěcí, rezavou a nebezpečnou hlavici nástroje, vyskočil z okruhu jejího švihů a sevřel prsty, pevně jako ocel, na Georgeově hrdle. V tomtéž okamžiku mu volnou rukou vytrhl krumpáč z ruky, odhodil jej stranou a kolenem kopal znovu a znovu George do rozkroku.

Pro každého normálního člověka by tímto útok nadobro skončil, ale George už nebyl normální a už vůbec ne člověk. Zatímco se mu mladíkovy prsty svíraly kolem hrdla, zvedl se na kolena a podíval se na něj očima, žhnoucíma jako uhlíky ve výhni pod závanem vzduchu z kovářského měchu. Upír, jehož šedé, nemrtvé tělo ze sebe setřáslo bolest, našel sílu bojovat. Jeho nohy se vzepřely proti Juliánově váze a udeřil do Juliana předloktí, aby se zbavil jeho stisku. Překvapený mladík zjistil, že je odstrkován, a spatřil svého soka, jak se nad ním naklání, aby mu roztrhl hrdlo.

A znovu Julian pocítil strach, protože zjistil, že jeho „strýc“ je skoro stejně silný jako on sám. Uhnul před Georgeovým útokem, srazil ho na podlahu a zvedl z kamenné podlahy krumpáč. Sevřel jeho násadu ve svých silných rukou a přikročil ke Georgeovi, který se zrovna zvedal na nohy. V tomtéž okamžiku se ale Anna - Julianova drahá „tetička“ Anna - připotácěla ze stínů a temnoty, aby se vrhla mezi Juliana a svého nemrtvého manžela.

„Ach, Juliane!“ vzlykla: „Juliane, ne. Prosim, nezabíjej ho. Nedělej to... znovu!“ Krčila se tam nahá a špinavá, s očima plnými zvířecí úpěnlivosti a rozčuchanými vlasy. Julian ji odstrčil stranou ve chvíli, kdy na něj George podruhé skočil.

„Georgi,“ procedil mezi zaťatými zuby „to je podruhé, co jsi na mě tímhle zaútočil. Teď se podíváme, jak se to bude líbit tobě!“

Šupinky rzi odpadly z ostrého konce krumpáče, který se zabořil do Georgeova čela a prorazil díru na ploše asi pěti centimetrů čtverečních přímo nad trojúhelníkem tvořeným očima a nosem. Síla úderu zastavila George v rozběhu a otočila ho dozadu jako loutku na provázku.

„Gak!“ řekl, jak se mu oči zalily krví a z nosu mu začala stříkat krev. Zvedl o čtyřicet pět stupňů ruce a jeho paže sebou trhaly, jako by se dotkl drátu pod proudem: „Gug-ak-arghh!“ zabublal. Pak se jeho dolní čelist otevřela a on se převážil dozadu jako podťatý strom, narazil na podlahu zády s krumpáčem stále pevně zaraženým do čela.

Anna se přiškrábala po čtyřech a padla na Georgeovo cukající se tělo. Byla Julianova otrokyně, ale George byl její manžel. To, co se stalo, byla Julianova vina, ne jeho: „Georgi, ach Georgi!“ vzlykala: „Ach, můj ubohý, drahý Georgi!“

„Odnese me ho!“ prskl na ni Julian: „Pomoz mi!“

Odtáhli George za kotníky do kotelny. Násada krumpáče přitom tloukla do rovné podlahy. Před studenou výhní přislápl Julian upírovo hrdlo a vytáhl krumpáč z jeho hlavy. Krev s žlutošedou hmotou zalila díru v jeho čele a přetekla přes okraj, ale jeho oči zůstávaly otevřené, ruce sebou stále trhaly a jedna jeho pata bušila do podlahy ve stálém záchvatu křečovitých stahů.

„Ach, on umře, on umře!“ vztáhla Anna ruce, vzlykala a chovala Georgeovu rozbitou hlavu.

„Ne, neumře.“ Julian se snažil uvést do chodu výheň: „Tak je to, ty hloupá otrokyně. On nemůže zemřít - alespoň takhle ne. To, co je v něm, ho uzdraví. Dokonce i teď to jeho rozbitému mozku pomáhá, bude stejně dobrý, jako nový, možná ještě lepší - jenže právě to nemůžu dopustit.“

Oheň byl připraven. Julian škrtl zápalkou, přidržel ji u papíru a otevřel se skřípotem záklopku pro přívod vzduchu, takže k plamenům proudil vzduch, a zavřel dvířka výhně. Jak se od výhně odvracel, zaslechl,

jak Anna zasípěla: „Georgi?“

Bušení Georgeovy paty na kamennou podlahu už chvíli neslyšel. Julian se rychle otočil - a ta Věc, kterou stvořil, se na něj vrhla a odhodila ho na dvířka výhně! Zatím sice ještě nebyla rozžhavená, ale síla nárazu vyrazila Juliánovi dech z plic. Bolestivě zalapal po vzduchu, Georgeovy ohnivé oči hleděly přes krev a sliz vytékající z díry v hlavě, zuby jako malé dýky skřípaly v jeho stažené tváři, jeho ruce se vztahovaly proti Juliánovi jako slepí hadi. Jeho roztržený mozek stěží pracoval, ale upír v něm mu rychle zaceloval rány. A jeho nenávist byla stejně silná jako předtím. Julian sebral síly a George od sebe odstrčil. Ten ještě plně neovládal své pohyby a spadl na hromadu koksu. Ještě než mohl vstát, Julian zapátral očima v okolním šeru a vrhl se ke krumpáči.

„Juliane! Juliane!“ pokoušela se ho zadržet Anna: „Táhni mi z cesty!“ Odstrčil ji stranou.

Nevšímal si George, který se za ním plazil se zkřivenýma rukama, a skočil ke klenutému vchodu, kde byly kamenné stěny nejsilnější. A tam, bez zastavení, máchl krumpáčem proti kameni. Násada z tvrdého dřeva praskla, rozštípla se příčně proti vláknu a zrezivělá hlava odletěla se zacinkáním do tmy. Juliánovy ruce se třásly křečí, jak svíraly skoro dokonalý kůl. Půl metru tvrdého dřeva zužujícího se směrem dolů, kde tvořilo nerovnoměrnou, ale ostrou špicí.

Má přece v úmyslu zjistit plný rozsah upíří životaschopnosti, nebo snad ne?

I Georgeovi se nějak podařilo postavit se na nohy. Oči mu v takřka úplné tmě žhnuly jako síra a vyrazil za Juliánem jako nějaký ďáblem posedlý robot.

Julian se podíval na podlahu. Zrovna tady byly silné kameny a deskové dlaždice místy trochu odstrčené, jako by na ně působila nějaká síla zespoda. Udělal to samozřejmě Druhý, při svém bezmyšlenkovitém hrabání. George se blížil, trhaně klopýtal a vydechoval těžké, chrchlavé zvuky, nerozeznatelné jako slova. Julian vyčkával, dokud zmrzačený upír neudělal další kolébavý krok směrem k němu, pak pokročil dopředu a vrazil kolík do Georgeovy hrudi trochu vlevo od středu.

Špice z tvrdého dřeva. probodla Georgeův lněný rubáš, vnikla mezi jeho žebra a jak pronikala hlouběji, odštěpovaly se z ní třísky. Probodla jeho srdce a skoro ho roztrhla. George se prudce nadechl jako ryba na háčku a popadl kolík do bezmocných rukou. Neexistoval žádný způsob, jak by jej mohl vytáhnout ven. Julian ho pozoroval, jak se tam potácí, sledoval ho nevěřicně, v údivu a skoro s obdivem - a pomyslel si: bude také tak těžké zabít mne? Doufal, že bude. Koneckonců, George to zkoušel dost usilovně.

Pak mu podrazil změkklé nohy a odešel, aby našel hlavici zlomeného krumpáče. Za okamžik byl zpátky a George se stále kroutil, trhal sebou a válel se na podlaze s kolíkem v hrudi. Julian ho popadl za jednu z cukajících se nohou a přitáhl ho na místo, kde byla mezi polámanými kamennými dlaždicemi vidět černá půda. Poklekl vedle něj a použil hlavici krumpáče jako kladivo, aby mu vrazil kolík ještě hlouběji, až do podlahy. Nakonec už byl kolík zaražený mezi dva kameny a dál zatlouct nešel. George ležel připíchnutý jako nějaký vzácný hmyz na stole. Kolík trčel jen na dva palce z jeho hrudi, ale bylo kolem něj překvapivě málo krve. Měl otevřené oči, doširoka jako dveře, a na jeho rtech byla pěna, ale už žádný pohyb.

Julian se postavil, utřel si ruce do kalhot a vydal se hledat Annu. Našel ji schoulenou v tmavém rohu, jak se chvěje a fňuká. Vypadala jako odhozená panenka. Dotáhl ji do kotelny a ukázal na lopatu: „Přikládej na oheň,“ rozkázal jí: „Chci, aby byl rozpálený jako peklo, a pokud nevíš, co to peklo je, klidně ti ho předvedu! Chci, aby byl ten větrací komín rudý. A ať budeš dělat cokoli, nepřibližuj se ke Georgeovi. Nechej ho na pokoji. Rozumíš?“

Přikývla, zařňukala a odtáhla se od něj: „Vrátím se,“ řekl jí a nechal ji u výhně, která už začínala hučet. Cestou zpátky promluvil k Vladovi: „Zůstaň, hlídej.“ Pak vešel zpátky do domu. Když nahoře přecházel kolem pokoje své matky, zaslechl, jak se uvnitř pohybuje. Nahlédl dovnitř. Georgína přecházela po místnosti, lomila rukama a vzlykala. Spatřila ho.

„Juliane?“ Hlas se jí chvěl: „Ach, Juliane, co se to z tebe stalo? A co se to stalo ze mě?“

„Co se stalo, to se děje pořád,“ odpověděl chladně a bez emocí: „Mohu ti ještě stále věřit, Georgino?“

„Já... já nevím, jestli ještě mohu věřit sama sobě,“ odpověděla nakonec. „Matko,“ - toho slova použil bezmyšlenkovitě - „chceš být jako George?“

„Ach, Bože! Juliane, prosím neříkej...“

„Protože jestli chceš,“ zastavil ji, „může k tomu dojít. Pamatuj si to.“

Pak ji opustil a odešel do svého pokoje. Helena ho zaslechla přicházet. Vzdychla při zvuku jeho tichých, klidných kroků a natáhla se na posteli. Jak vcházel do dveří, nadzvedla své šaty, aby odkryla spodní polovinu těla. Pod šaty byla nahá. Spatřil ji a všiml si, jak se tváří. Pokoušela se usmát přes masku čirého děsu. Bylo to, jako by někdo foukl klaunovi do tváře drcenou křídou.

„Zakryj se, čubko!“ řekl.

„Myslela jsem, že se ti tak líbím!“ vykřikla: „Ach, Juliane, netreštěj mě. Prosím, neubližuj mi!“ Sledovala ho, jak přechází k prádelníku, vytahuje klíč a odemyká nejvyšší zásuvku. Když se k ní otočil zpět, měl na tváři zvrácený úšklebek a v ruce držel lesknoucí se nový řeznický sekáček. Měl dvacet centimetrův čepel a vážil asi tolik jako malá sekera.

„Juliane!“ vydechla Helena ústy suchými, jako by byly plné pilin. Sklouzla z postele a couvla od něho:

„Juliane, já-“

Potřásl hlavou a zasmál se podivným, bublavým smíchem. Pak se jeho tvář znovu vyprázdnila: „Ne,“ řekl jí, „to není na tebe. Jsi bezpečná tak dlouho, dokud budeš... pro mě užitečná. A ty jsi užitečná. Nebylo by pro mne lehké najít druhou tak sladkou a čerstvou, jako jsi ty. A i potom - jako všechny ženy - by toho nebyla hodna. Vyšel ven a nehlučně za sebou zavřel dveře.

Dole, jak znovu vycházel z domu, si Julian všiml sloupu modrého kouře, stoupajícího od zadní části domu. Usmál se a přikývl. Anna tam dole tvrdě pracovala. Ale když se díval na kouř, pohnuly se nadýchané zářijové mraky a prosvítlo jimi slunce. Svítlo jasně, horec a spalovalo!

Úsměv na Juliánově tváři se zkřivil a změnil se v zavrčení. Svůj klobouk nechal uvnitř. Ale přesto by ho slunce nemělo pálit tak silně. Na kůži cítil bolest, jako by se opařil! A přitom když se podíval na svá předloktí, nespatriil nejmenší známku po puchýřích nebo po spáleninách.

Pochopil, co to musí znamenat. Změna v jeho těle dál probíhá a jeho konečná proměna začíná. Pak se schoulil před sluncem a zatnul zuby, aby nevykřikl nahlas, jak se jeho bolest zvětšovala, spěchal zpátky ke sklepením.

Dole zatím Anna pracovala u výhně. Zadek a řadra ušpiněná mourem se jí leskly potem. Julian se na ni podíval a vzpomněl si, jaká to dřív byla „dáma“. Jak se k ní přiblížil, upustila lopatu a couvla před ním. Opatrně položil sekáček, aby nijak neztupil jeho ostří, a přikročil k ní. Když ji takhle viděl - divokou a nahou, horkou, zpocenou a naplněnou strachem - podnítilo to jeho chtíč.

Vzal si ji na hromadě koksu, naplnil ji sebou, tou upířskou věcí uvnitř, až křičela nezměrnou hrůzou - nebo nepředstavitelnou rozkoší? - jak se v ní vzdouvalo jeho maso...

Když potom skončil, nechal ji ležet vyčerpanou a otlučenou na hromadě koksu a odešel zkontrolovat George.

Všiml si ho také Druhý. Z mezer mezi dlaždicemi vzlínalo protoplazmické maso v rozměklých, těstovitých jazycích a úponcích, které držely George Lakea na podlaze, zatímco ho Druhý prozkoumával. V té věci nebyla žádná skutečná zvědavost, žádná nenávist ani strach (kromě instinktivního strachu ze sebemenšího záblesku světla), ale byl v ní hlad. Stejně jako améba, která toho „ví“ velice málo, zná dost o tom, jak jíst. A kdyby se Julian nevrátil teď, určitě by Druhý George vysál, pohltil. Protože nebylo sebemenších pochyb o tom, že je k jídlu.

Julian se zamračil na ochablá, sající chapadla, na jeho chvějící ústa a prázdné oči. Ne! Vyslal myšlenku, ostrou jako vrták, k jeho nervovým zakončením. Nech ho být! Odejdi! A ačkoliv Druhý ničemu jinému nerozuměl, Juliánovi rozuměl naprosto jasně.

Jako by na ně zamířil plamen letovací lampy, chapadla sebou trhla, švihla sebou opačným směrem a zmizela s mlaskavými zvuky pod zemí. Trvalo to pouze několik vteřin, ale tohle byla pouze část Druhého.

Julian uvažoval, do jaké velikosti už teď asi narostl, kolik místa už zabíral v sesedlé půdě pod domem...

Julian zvedl sekáček a sklonil se nad Georgem. Položil ruku na střed jeho těla, těsně nad vyčnívajícím kolíkem. Něco se v něm pořád ještě trhaně pohybovalo. Julian cítil, že se to choulí jako nestvůrná larva. George mohl vypadat jako mrtvý, měl být mrtvý, ale nebyl. Byl nemrtvý. Ta věc, která v něm žila - která pocházela z Juliana, ale nyní žila a živila se Georgeovým tělem a myslí - pouze čekala. Kolik samotný nestačil, ale to nebylo žádné zvláštní překvapení, protože Julian ani nečekal, by tomu tak bylo.

Zvedl sekáček a otřel si jej o vysoukaný rukáv své košile. Žluté oči v Georgeově šedé, zmrzačené tváři

se pohybovaly ve svých krví zalitých dŮlcích, jak sledovaly jeho pohyby. Nejen, že upíří tělo bylo v Georgeově, ale upíří mysl byla v jeho, přisátá na ni jako sající pijavice. Dobrá!

Julian udeřil. Udeřil prudce, třikrát. tvrdými seknutími, která se zakousla do Georgeova krku a proťala bez sebemenšího problému jeho maso a kosti. V dalším okamžiku se už jeho hlava kutálela po zemi. Julian zvedl oddělenou hlavu za vlasy a podíval se na pahýl páteře. Něco zeleného a šedě strakatého vklouzlo dovnitř a z dohledu do vláknitého slizu. Nic z toho, co Julian viděl, nevypadalo, jak by mělo. Lidská část celé věci byla pouhou skrýší z masa, ulita nebo převlek pro to zvíře uvnitř. Stejně tak i tělo. Když si Julian opřel bezhlavý trup o koleno, spatřil něco, co se kroutilo, snažilo se rychle sklouznout dolů do krvavé trubice Georgeova otevřeného jícnu.

Možná, že rozdělený na dvě části upír zemře, ale zatím to tak nevypadalo. Takže zbýval jediný možný způsob, vyzkoušený, na němž všichni shodovali. Oheň. .

Julian odkopl hlavu směrem k výhni. Kutálela se kolem Anny, která tam ležela zhroucená, stěží při vědomí silou své hrůzy. Viděla všechno co Julian udělal. Hlava se dokutálela až ke spodku výhně, odrazilo o kousek zpátky a zůstala ležet. Julian dotáhl k výhni i tělo a trhnutím otevřel dvířka. Uvnitř bylo všechno zbarveno do žluté a oranžové záře. Ven se vyvalil žár, závan horka zaburácel v komíně.

Bez zaváhání zvedl Julian hlavu a vhodil ji do výhně, tak daleko k zadnímu okraji, jak jen mohl. Pak opřel Georgeovo tělo o otevřená dvířka a strčil jej rameny napřed do rozpáleného pekla. Jako poslední strčil dovnitř nohy, které začaly kopat kolem sebe. Julian potřeboval všechnu svou sílu, aby zvládl údy, které sebou trhaly, až byly nakonec uvnitř výhně a on zabouchl dvířka. Ta se takřka v tomtéž okamžiku otevřela znovu, vykopnutá zakrvácenou a kouřící nohou. Julian ji znovu strčil dovnitř, zabouchl dvířka a tentokrát je zajistil západkou. Dlouhou dobu poté se do řevu ohně zevnitř ozývalo tlumené bouchání. Ale za nějakou chvíli všechny zvuky ztichly. Pak se ozývalo jen dlouhé, neustávající syčení. A nakonec bylo slyšet pouze hučení ohně. Julian tam dlouho stál, ponořen do svých myšlenek, než se odvrátil a odešel...

Tutéž sobotu ve 23.00 letěli Alec Kyle a Carl Quint, Felix Krakovič a Sergej Gulharov pravidelným nočním letem Al Italia do Bukurešti, kde měli přistát někdy kolem půlnoci.

Ze všech čtyř měl nejrušnější den Krakovič, který zařizoval všechny náležitosti potřebné ke vstupu dvou Angličanů do sovětské satelitní země. Udělal to jednoduše. Zatelefonoval svému zástupci na Bronickém zámku, jistému Ivanu Gerenkovi, který měl vzácné nadání „odražeče“ a nechal ho vyřídit celou záležitost se svým vysoce postaveným mezičlánkem v Brežněvově blízkosti. Také požádal, aby mu byla zajištěna co největší míra spolupráce, pokud by ji potřeboval, od „soudruhů“ v prosovětském loutkovém Rumunsku. Byli ještě pořád dost úzkoprsí, tihle Rumuni, a člověk si nemohl být nikdy dost jistý jejich pomocí... Takže Krakovičovi zabraly celé odpoledne mezinárodní hovory mezi Janovem a Moskvou, než byly všechny přípravy skončeny.

Ani jednou za celou dobu se nezmínil o Theo Dolgichovi. Obvykle by celou stížnost hnal na nejvyšší místa - Brežněvovi samotnému, jak mu ostatně generální tajemník sám rozkázal - ale ne za současných okolností. Krakovič měl pouze Kyleovo slovo, že Dolgich bude odstraněn z cesty dočasně a ne navěky. Pokud bude předstírat, že si agenta KGB nevšiml, pak by mělo být všechno v pořádku. A pokud byl přece jen Dolgich v pořádku a alespoň pro tento okamžik „v bezpečí“, pak bude později dost času na to, aby si stěžoval na Jurije Andropova. Krakovič se jen divil tomu, jak je možné, že se KGB dozvěděla o jeho cestě do Itálie, která měla být tajná, tak rychle. Začal uvažovat. Byli členové pobočky E pod dohledem KGB celou dobu?

Co se týkalo Aleka Kylea, měl také jeden mezinárodní hovor s dozorcím důstojníkem v INTESpu. Bylo to později odpoledne, kdy již bylo docela jisté, že budou dva Rusy následovat do Rumunska: „To je Grieve?“ Jak se máš, John?“ zeptal se.

„Aleku?“ ozvala se odpověď: „Čekal jsem, že se s námi spojíš.“ John Grieve měl dvojí nadání, jedno z nich byla „ulejvárna“, což bylo v pobočce označení pro zatím ještě nerozvinutou schopnost ESP a to druhé naprosto jasné a nejspíš ojedinělé. Tím prvním bylo vidění na dálku. Byl lidskou křišťálovou koulí. Jediný problém spočíval v tom, že musel vědět přesně, kde a co hledat, jinak neviděl nic. Jeho nadání nepracovalo naslepo, ale muselo být dokonale zaměřeno. Musel znát svůj přesný cíl.

Jeho druhé nadání ho činilo dvakrát cennějším. Mohlo by se pokládat za druhou stránku toho prvního, ale při příležitostech, jako byla například tato, to byl přímo dar od Boha. Grieve byl telepat, ale jiný, než ostatní. A znovu musel vědět, kam své nadání zaměřit. Mohl číst myšlenky jiných lidí, pouze když jim stál tváří v tvář nebo když s nimi hovořil - dokonce i telefonem, pokud dotyčného člověka znal. Nikdo mu nemohl lhát ani nepotřeboval šifrovač telefonního hovoru. Proto ho také Kyle ponechal na velitelství jako stálou hlídku, dokud byl pryč.

„Johne,“ řekl Kyle, „jak vám to doma jde?“ a zeptal se také. „Co se děje dole na venkově, v Devonu?“

„No, víš...“ Grieveova odpověď zněla, jako by obsahovala samé „kdyby...“

„Co tím myslíš? Co se děje? Ale dávej si pozor, jak mi odpovíš. „No, víš, týká se to mladého JB,“ ozvala se odpověď: „Zdá se, že je chytřejší, než jsme si mysleli. Chci říct, že je zvědavý, víš? Vidí a slyší toho příliš mnoho.“

„Dobře, přičteme mu to k dobru,“ pokoušel se Kyle, aby jeho hlas zněl věcně, zatímco v duchu dodal naléhavě: Chceš říct, že je nadaný? Telepaticky?

„Myslím, že ano,“ odpověděl. Grieve bez sebemenší pochybnosti. Kriste Ježíši! A přišel na nás? „V každém případě to není poprvé, co jsme narazili na tvrdého zákazníka,“ řekl Kyle: „A naši prodáváci vědí, jak na to... Jak jsou vyzbrojeni?“

„No, ano, mají běžné vybavení,“ řekl Grieve: „Ale stejně je dost mazaný, to ti povím! Představ si, že na jednoho našeho chlápka poštal psa! Ale zatím se nikomu nic nestalo. Naštěstí to byl starý DC a sám víš, jak ten je opatrný. Nic se mu nestalo.“

Darcy Clarke? Díky Bohu! Kyle úlevně vydechl. Nahlas pak řekl: „Podívej, Johne, raději byste si měli přečíst mou složku týkající se našeho tichého společníka. Víš, tu, kterou jsme založili před osmi měsíci.“ První Keoghovo zjevení: „Naši chlapi budou potřebovat veškerou pomoc, kterou jim můžeme poskytnout. A abych pravdu řekl, nemyslím si, že by nám tady pomohlo běžné vybavení. Je to něco, o čem jsem měl přemýšlet už dříve, ale to jsem ještě nevěděl, jak je náš mladý JB vychytralý.“

Devítimilimetrové automaty ho nemusí zastavit - ani nikoho jiného, kdo je v tom domě. Ale ve složce Harryho Keogha je zmínka o něčem, co je zastaví - alespoň myslím. ať se vyzbrojí kušemi!

„Přesně jak říkáš, Aleku, hned se na to podívám,“ řekl Grieve bez sebemenšího záchvěvu překvapení v hlase: „A jak se máš ty?“

„Ale, docela dobře. Uvažovali jsme o tom, že bychom si dnes večer vyjeli trochu do hor.“ Odjíždíme s Krakovičem do Rumunska. Je v pořádku - alespoň doufám! Jakmile budeme mít něco určitého, určitě ti dáme vědět. Pak už budete možná schopni zaútočit na Bodeska. Ale ne dříve, než budeme vědět všechno, co potřebujeme a proti čemu stojíme.

„To máš tedy kliku!“ řekl Grieve: „Do hor, co? Musí tam být touhle dobou moc hezky. No, co se dá dělat, alespoň někdo z nás musí pracovat. Pošleš mi alespoň pohlednici? Dávej na sebe pozor.“

„Ty taky,“ řekl Kyle pomalu a jasně, ale jeho myšlenky byly ostré starostmi. Proboha, dávej pozor, aby naši kluci v Devonu věděli, do čeho jdou! Jestli by se mělo něco stát, tak-

„-no, budeme dělat, co budeme moct, abychom se vyhnuli problémům,“ přerušil ho Grieve. To byl způsob, jakým říkal: „Podívej, můžeme dělat jenom to, co umíme.“

„Dobrá, zůstanu ve spojení.“ Hodně štěstí. A pak položil sluchátko... Dlouhou dobu pak stál ve svém pokoji, díval se na telefon a kousal se do rtu. Věci se dostávaly do tempa a Alec Kyle to věděl. A když z vedlejšího pokoje, kde dřímал, přišel Carl Quint... jediný pohled na jeho tvář řekl Kyleovi, že měl pravdu. Quint byl neklidný více než kdy jindy a náhle vypadal dost vyčerpaně.

Poklepal si na spánek: „Věci se začínají hýbat,“ řekl: „Tady.“

Kyle přikývl, „Já vím,“ odpověděl: „A mám takový pocit, že se začínají hýbat úplně všude...“

* * *

Ve svém malém pokoji, v bývalém hartlepoolském bytu Harryho Keogha, jehož okna vyhlížela na hřbitov, usínal Harry mladší. Jeho matka, Brenda Keoghová, dítě kolébala a konejšila je tichým pobrukováním. Byl jen pět týdnů starý, ale byl chytrý. Ve světě se děla spousta věcí a on chtěl být jejich součástí. Bude pro něj těžké vyrůstat, protože chtěl být velký hned. Cítila to v něm, jeho mysl byla jako houba, nasávající nové události, nové dojmy, žízňící po vědění, hledící na ni očima svého otce a snažící se uchvátit celý širý svět.

Ach ano, takové mohlo být jedině dítě Harryho Keogha a Brenda byla ráda, že ho má. Jen kdyby mohla mít zároveň i Harryho. Ale svým způsobem ho měla, tady, v malém Harrym. Ve skutečnosti ho měla v daleko větší míře, než vůbec tušila.

Brenda nevěděla, co dělal otec jejího dítěte pro britskou tajnou službu (alespoň si myslela, že pro ni). Věděla jenom tolik, že za to zaplatil životem. Nebylo žádné uznání jeho oběti, alespoň žádné oficiální. Ale každý měsíc přicházely pravidelně šeky v obyčejných obálkách s krátkou poznámkou, která označovala peníze jako „vdovský důchod“. Brenda se nikdy nezbavila svého překvapení. museli si jejího Harryho cenit hodně vysoko. Šeky zněly na poměrně vysokou částku, dvojnásobně vyšší, než jakou by dokázala vydělat v jakémkoli zaměstnání. A to bylo dobré, protože tak mohla věnovat všechen svůj čas Harrymu. „Ubohý malý Harry,“ zavměla nad ním svým lehkým severním přízvukem starou, velice starou písničku, kterou se naučila od své matky, jež ji nejspíš znala od své. „Nemá mámu, nemá tátu, narodil se v kotelně.“

No, naštěstí to nebylo až tak špatné, ale bylo to dost zlé, bez Harryho. A přitom... příležitostně Brenda cítila osten viny. Nebylo to ani devět měsíců, kdy ho naposledy viděla, a už se s tím skoro vypořádala. Všechno vypadalo tak špatně. Špatné bylo, že už neplakala, že příliš neplakala ani předtím, a naprosto špatné, že odešel, aby se připojil k velké většině těch, kteří ho tak milovali. K mrtvým, dávno propadlým rozkladu a smrti..

Nebylo to špatné morálně, ale všeobecně. Necítila, že by byl mrtvý. Možná, kdyby viděla jeho tělo, bylo by to jiné. Ale nakonec byla ráda, že ho neviděla. Kdyby bylo mrtvé, už by to nebyl vůbec její Harry. Ale dost těch morbidních myšlenek! Dotkla se knoflíkového nosu dítěte kloubem ukazováčku. „Ťuk!“ řekla, ale velice, velice potichu. Protože Harry Keogh spal...

* * *

Harry cítil, jak síla sajícího víru jeho dítěte ustupuje a cítil, jak jeho malá mysl uvolňuje zábrany, zamířil do mimoprostorových „dveří“ a octl se znovu v naprosté temnotě Mobiova kontinua. Jako čistá mysl proplouval v toku metafyzická, osvobozen od hmotnosti a přitažlivosti, tepla a chladu. Plul jako plavec velkým černým oceánem, sahajícím od nikdy k navždy a odnikud k všude, kde se mohl pohybovat směrem do minulosti stejně rychle jako do budoucnosti.

Harry odtud mohl jít kamkoli a do kteréhokoli okamžiku - kdykoli. Byla to pouhá otázka toho, jestli znal správný směr a uměl použít ty pravé „dveře „. Otevřel dveře času a spatřil modré světlo všech pozemských probíhajících životů, pokračujících do neznámé, nikdy neprobádané budoucnosti. Ne, tudy ne. Harry si vybral jiné dveře. Tentokrát od něho myriády modrých nití ustupovaly pryč, sbíhaly se, zužovaly do vzdáleného a zářícího jediného bodu. Toto byly dveře do minulosti, do samotného začátku lidského bytí na Zemi. A také to nebyly ty, do kterých by chtěl vstoupit. Ve skutečnosti věděl, že ani jedny z těchto dveří nejsou ty pravé, prostě si jen procvičoval svá nadání, své síly, nic víc.

Protože kdyby neměl úkol... Ale měl ho. Byl skoro totožný s úkolem, který ho stál jeho tělesný život, a stále ještě nebyl u konce. Harry odsunul všechny ostatní myšlenky a úvahy stranou, použil svou neomylnou intuici, vyrazil správným směrem a volal přitom někoho, o kom věděl, že ho tam najde. „Tibore?“ jeho volání se rozlehlo černým prázdňem: „Jenom mi odpověz, a já tě najdu a pak si můžeme povídat.“

Přešel okamžik. Sekunda nebo milion let, v Mobiově kontinuu to bylo totéž. A pro mrtvé v tom nebyl vůbec žádný rozdíl. A pak. Áááách! ozvala se odpověď. Jsi to ty, Haarry?

Mentální hlas staré Věci pod zemí mu posloužil jako maják. Vydal se jeho směrem, došel k Mobiovým dveřím a prošel jimi.

... na křížových pahorcích byla půlnoc a na dvě stě kilometrů všemi směry většina Rumunska spala. Harry a jeho dětské zpodobnění nebyli vůbec nuceni k tomu, aby se materializovali, protože nebyl nikdo, kdo by je spatřil. Ale vědomí, že by mohl být spatřen, pokud by tady někdo byl, dávalo Harrymu pocit tělesné existence. Dokonce i jako bludička mohl cítit, že je někým, ne jen telepatickým hlasem, duchem. Vznášel se v šeru mezi nehybnými stromy, nad povalenými kameny a poblíž nakloněného vchodu, hrozcícího zřícením toho, co bylo kdysi hrobkou Tibora Ferenczyho, a utvořil kolem svého ohniska slabou záři světla. Pak obrátil svou mysl ven, do noci a temnoty.

Kdyby měl Harry tělo, jistě by se trochu zachvěl. Ale cítil by pouze fyzický chlad, ne duševní. Protože

nemrtvé zlo, které zde bylo pohřbeno po pět století, bylo pryč, už ne víc nemrtvé, ale skutečně mrtvé. A tato úvaha navozovala otázku - bylo všechno z něj odstraněno? Bylo mrtvé... celé? Protože Harry Keogh se poučil, a učil se ještě neustále o upíří obrovské tvrdošijnosti, s jakou lnuli k životu.

„Tibore,“ řekl Harry: „Jsem tady. Navzdory radám mnohých mrtvých jsem k tobě přišel znovu, abychom si promluvili.“

Aááách! Haaarry - jsi tak hodný, můj příteli. Skutečně, jsi mou jedinou útěchou. Mrtví šeptají ve svých hrobech, mluví o tom i o onom, ale mne se straní. Jen já jsem skutečně... samotný! Kromě tebe je tady už jen zapomenutí...

Skutečně samotný? Harry o tom pochyboval. Jeho citlivé ESP ho upozornilo, že je tady ještě něco jiného - něco, co se drželo zpátky a vyčkávalo na svůj čas - něco, co bylo stále ještě nebezpečné. Ale před Tiborem své podezření skryl.

„Slíbil jsem ti to,“ řekl: „Povíš mi věci, které chci vědět, a já na tebe na oplátku nezapomenu. I kdyby to mělo být na pouhých několik okamžiků, najdu si na tebe tam čas a promluvím si s tebou.“

Protože jsi dobrý, Haaarry. Protože jsi přátelský, zatímco můj vlastní druh, mrtví, jsou nepřátelští. Pokračuj ve své zášti! Harry znal lsti staré Věci pod zemí. chtěla se za každou cenu vyhnout hlavnímu bodu, pro který sem Harry přišel. Protože upíří jsou Satanův rod, mluví jeho jazykem, který vyslovuje pouze lži a klam. Proto i Tibor chtěl odvrátit od začátku rozhovor na vedlejší kolej, tentokrát prostřednictvím „nespravedlivého“ chování Velké většiny vůči sobě... Harry s tím nechtěl nic mít.

„Nemůžeš si stěžovat.“ řekl mu: „Znají tě, Tibore. Kolik životů jsi nechal vyprchat jen proto, aby sis prodloužil nebo udržel svůj vlastní? Mrtví nezapomínají, protože ztratili to, co jim bylo nejdražší, za svých časů jsi byl velký zloděj životů, a nepřinášel jsi jim jen smrt, ale časti i nemrtvost. Nemůžeš být proto překvapen, že se tě straní.“

Tibor si povzdechl. Voják zabíjí, odpověděl. Ale když zemře on, odvracejí se od něj? Samozřejmě ne! Je vítán do stáda oveček. Kat zabíjí, stejně jako maniak ve svém vzteku a paroháč, který najde ve své posteli jiného muže. Jsou snad v opovržení? Možná někteří z nich za svého života, ale ne potom, co život skončí. Protože pak přecházejí do nové podoby. Za svého života jsem dělal to, co jsem dělat musel, a ve smrti jsem za to zaplatil. Musím platit dále?

„Chceš, abych se za tebe přimluvil?“ Harry to nemyslel ani z poloviny vážně.

Ale Tibor zareagoval okamžitě. O tom jsem nepřemýšlel. Ale teď, když ses o tom zmínil-

„To je směšné!“ vykřikl Harry: „Hraješ si se slovy - hraješ si se mnou - a to není důvod, proč jsem sem přišel. Jsou tady miliony jiných, kteří by si se mnou chtěli opravdu vážně promluvit, a já zatím ztrácím čas s tebou. No dobře, už jsem se poučil. Nebudu tě více obtěžovat.“ Harry, počkej! V hlase Tibora Ferenczyho se ozvala panika, doléhající k Harrymu doslova ze záhrobí. Neodcházej, Harry! Kdo se mnou bude mluvit, když... není přece žádný jiný nekroskop!

„To je skutečnost, kterou by sis měl zapamatovat.“

Aááách! Nevyhrožuj mi, Harry. Co jsem já - co jsem byl - jiného, než jen starý člověk, kterého pohřbili, ještě než stačil vypršet jeho čas? Pokud jsem tvrdohlavý, odpusť mi. Tak tedy, pověz mi, co ode mě chceš?

Harry se uklidnil: „Dobrá. Máš pravdu. Tvůj příběh mě zaujal.“ Můj příběh?

„Tvůj příběh o tom, jak ses stal tím, čím jsi byl. Pokud si vzpomínám, skončil jsi tím, jak tě Faethor uvěznil ve svých kobkách a přemístil nebo umístil v tobě...“

-své vejce! přerušil ho Tibor. Perlově lesklé Vampýří sémě. Paměť ti slouží dobře, Harry Keoghu. Stejně tak i mně. Příliš dobře... Jeho hlas náhle zněl kysele.

„Nepřeješ si pokračovat ve svém příběhu?“

Přeji si, abych s ním nikdy nezačal! Ale pokud je tohle jediná věc, která tě tady udrží... Harry neřikal nic a jenom čekal a za okamžik... Vidím, že je to tak, zaúpěl bývalý upír. Dobrá tedy.

A bez další odmlky pokračoval Tibor ve vyprávění svého příběhu...

Představ si ten podivný starý hrad nahoře v horách. Kolem jeho zdí víří mlha, hlavní oblouk se prostírá nad roklí a jeho věže se zvedají jako tesáky k přibývajícimu měsíci. A představ si jeho pána, stvoření, které bylo kdysi člověkem, ale už jím dávno není. Věc, říkající si Faethor Ferenczy.

Vyprávěl jsem o tom, jak... jak mě políbil. Ach, ale žádný syn ještě nikdy nedostal od svého otce takový

polibek! Uložil do mne své vejce, ano! A pokud jsem si myslel, že mé modřiny a rány, získané v bitvách, byly bolestivé...

Přijmout do sebe upíří vejce znamená poznat skoro smrtící utrpení. Skoro smrtící, ale nikdy ne docela. Ne, protože upíří si vybírají nositele pro své vejce pečlivě a chytře. Musí být silný, teď ubohý nešťastník, musí být bystrý, pokud možno chladný a otrlý. A já tyto požadavky splňoval, byl jsem takový ve všech ohledech. Při svém způsobu života, jak bych mohl být ostatně jiný?

A tak jsem přežil hrůzu z toho, že se do mne to vejce dostalo, i to, jak vysunulo svá tenká chapadla a ostny, aby se dostalo níž mým hrdlem a do mého těla. Rychle? Ta věc byla jako rtuť! Ve skutečnosti byla více než jenom rtuť. Upíří sémě může projít lidským tělem jako voda pískem. Faethor mě vůbec nepotřeboval svým polibkem děsit, on si jen přál, aby mě vyděsil! A uspěl.

Jeho vejce prošlo mým masem od zadní stěny mého hrdla až k páteři, kterou prozkoumalo způsobem, jakým zvědavá myš zkoumá díru ve zdi - ale drápky, jež pálí jako kyselina! A s každým dotekem mých obnažených nervových zakončení přicházela nová vlna agónie!

Ach! Jak jsem se svíjel a trhal a házel sebou ve svých řetězech. Ale netrvalo to dlouho. Nakonec si ta věc našla místo k odpočinku. Jako novorozenec se rychle unavila. Myslel jsem, že se usadila v mých útrobach, které mi okamžitě zauzlila, a způsobovala takovou bolest, že jsem křičel po milosrdné smrti! Ale pak se ostny uvolnily a ta věc spala.

Utrpení se ode mě na okamžik vzdálilo, tak rychle, že pouze ten pocit pro mě byl novým utrpením. Pak jsem, v krásném přepychu bez bolesti, usnul také...

Když jsem se probudil, zjistil jsem, že jsem zbavený okovů a řetězů a ležím schoulený na podlaze. Už jsem necítil bolest. Přestože jsem byl přesvědčen o tom, že se moje cela nachází v temnotách, zjistit jsem, že vidím jako za jasného denního světla. Nejdříve jsem to nemohl pochopit, zbytečně jsem hledal otvor ve zdi, který sem propouštěl světlo a pokoušel jsem se zdolat nerovné zdi, když jsem pátral po nějakém skrytém okně nebo jiném východu. Bez výsledku.

Ještě před tím, než jsem se takto pokusil o únik, jsem se setkal s ostatními, kteří se mnou sdíleli mou ponurou celu. Nebo spíše s tím, co se z nich stalo.

Nejdříve tady byl starý Arvos, který ležel v klubičku tak, jak ho Faethor zanechal - jak jsem si zprvu myslel. Přešel jsem k němu, pozoroval jeho šedé tělo, jeho zhroucený hrudník pod cáry roztrhané, špinavé košile. A položil jsem mu na hrud' ruku, možná abych zjistil, jestli v něm nevycítím teplo života nebo klopýtavé bití srdce. Myslel jsem totiž, že jsem v jeho kostnaté hrudi zahlédl nějaké zachvění. Ještě se ho ale má ruka ani úplně nedotkla, když se Cikán propadl! Celý se rozpadl jako slupka, jako poslední podzimní list, na který někdo šlápl! Pod klecí žeber, která se také rozpadla na prach, nebylo nic. Stejně tak se rozdrobila jeho tvář a zanikla v náhlé lavině, ta stará, šedá, nehezka tvář se prostě zhroutila! Nakonec se rozpadly údy, splaskávaly ve chvíli, kdy jsem se tam ještě krčil, jako staré vinné měchy! V pouhém okamžiku nebyl ničím více než hromádkou prachu, malých kousků kostí a staré kůže, a to všechno bylo stále zahaleno jeho starými, podomácku utkanými šaty.

Zmrazen tím pohledem a s ústy otevřenými dokořán jsem hleděl na to, co bylo kdysi Arvošem.

Vzpomněl jsem si na červa vyrostlého z Faethorova prstu, jenž se do něj zavrtal. Byl snad ten červ odpovědný za tohle? Snědl ho snad tak dokonale, ten malý kousek Faethora? A pokud ano, co se s tím červem stalo? Kde je teď?

Mé otázky byly zodpovězeny takřka okamžitě: „Pohlacen, ano, Tibore,“ řekl dutý hlas s ozvěnou. „Zmizel, aby nakrmil toho, který se nyní zavrtává do země pod tvýma nohama!“ Ze stínů kobky vystoupil můj starý valašský druh, muž, složený ze samých paží a hrudníku, s krátkýma a silnýma nohama. Jmenoval se Ehrig - když byl ještě člověkem!

Protože když jsem se na něj nyní díval, neviděl jsem na něm jedinou věc, kterou bych poznával. Byl jako cizinec a šířil kolem sebe ovzduší cizosti. Nebo by možná nevypadal tak cize, kdybych necítil to, co z něj vyzařovalo. Byla to Ferencyho morbidní přítomnost. Ehrig teď patřil jemu!

„Zrádce!“ řekl jsem mu zamračeně: „Starý Ferency ti zachránil život a tys mu z vděčnosti svůj život dal. A kolikrát, v kolika bitvách jsem ti zachránil život já, Ehrigu?“

„V tolika, že už jsem je přestal počítat, Tibore,“ odpověděl ten druhý chraplavě s očima velkýma jako talíře ve vychrtlé, vpadlé tváři. „Bylo jich dost na to, abys věděl, že se proti tobě nikdy vědomě

neobrátil.“

„Cože? Chceš říct, že jsi stále mým mužem?“ zasmál jsem se, jakkoli kousavě: „Ale já z tebe cítím Ferencyho! Nebo možná, že se proti mně obrátíš nevědomě, co?“ A ještě o něco drsněji jsem dodal: „Proč by tě jinak Ferency zachraňoval, když ne proto, abys mu sloužil?“

„Copak ti to všechno nevysvětlil?“ Ehrig ke mně přistoupil: „Nezachránil mě pro sebe. Mám sloužit tobě - nejlépe, jak dovedu - až opustí toto místo.“

„Ferency je šílenec!“ obvinil jsem ho: „Očaroval tě, copak to nechápeš? Nebo jsi zapomněl, proč jsme sem přišli? Přišli jsme ho zabít!“

Ale podívej se na sebe teď. Vychrtlý, omámený, malý jako děčko! Jak mi může někdo takový sloužit?“ Ehrig postoupil ještě blíže. Jeho velké oči byly skoro prázdné a nemrkaly. Nervy v jeho tváři a zádech sebou trhaly a cukaly, jako by byl zavěšen na provázku: „Malý? Nedoceňuješ Ferencyho síly, Tibore. To, co do mě pustil, uzdravilo mé maso a kosti. Ano, a jsem díky tomu silnější. Mohu ti sloužit stejně dobře jako dříve. Jenom to se mnou zkus.“

Zamračil jsem se a potřásl hlavou v náhlém údivu. Jeho slova určitě dávala smysl a dařilo se jim ochladit mé zuřivé myšlenky: „Ale teď bys správně měl být mrtvý,“ namítl jsem: „Tvé kosti byly zpřelámané a tvé tělo potrhané. Chceš mi říct, že Ferency je pánem takových sil? Vzpomínám si, jak říkal, že až se uzdravíš, budeš jeho otrokem. Ale jeho, slyšíš? Jak je tedy možné, že tu přede mnou stojíš a říkáš mi, že jsem stále tvůj pán a vůdce?“

„On je mistrem mnohých sil, Tibore,“ odpověděl: „Samozřejmě, že, jsem jeho otrokem - až po jistou hranici. On je upír a teď jsem i já jistým způsobem upír. Stejně jako ty...“

„Já?“ Byl jsem pobouřen.. „Já patřím sám sobě! Udělal mi něco, to ráno - dal do mne kousek sama sebe, určitě nějaký jed - ale stojím tady nezměněný. Ty, Ehrigu, můj bývalý příteli a přívrženče, můžeš podlehnout, ale já zůstanu Tiborem z Valašska!“

Ehrig se dotkl mého loktu a já před ním ucukl: „Moje proměna byla rychlá,“ řekl: „Skončila tak rychle, protože se Ferencyho maso promísilo s mým, aby mne uzdravilo. Má zranění byla zacelena jeho masem., a stejně tak, jak mne spojil dohromady, spojil mne se sebou samotným. Budu vykonávat jeho vůli, to je pravda, milostivě po mne nepožadoval nic jiného, než abych tady s tebou zůstal.“

Mezitím, co mluvil svým truchlivým způsobem, přebíhal jsem po kobce a hledal, kudy bych unikl, dokonce jsem se pokoušel zdolat zeď. „Světlo,“ zabručel jsem: „Odkud jenom přichází? Pokud si sem dovnitř najde cestu světlo, najdu si já cestu ven.“

„To není světlo, Tibore,“ řekl Ehrig, který chodil za mnou, hlasem bolestným jako předtím: „Je to důkaz Ferencyho kouzla. Protože patříme jemu, sdílíme s ním jeho moc. Všude tady je naprostá temnota. Ale stejně jako netopýr na tvém praporu a jako Ferency samotný, teď vidíš ve tmě i ty. Co více, jsi teď výjimečný. Nosíš jeho vejce. Staneš se tak velkým, jako je on, dokonce možná ještě větším než Ferency sám. Vampýrem!“

„Jsem sám sebou!“ zuřil jsem. A popadl jsem Ehriga za hrdlo.

Až teď, když jsem ho k sobě přitáhl blíže, jsem si poprvé všiml žluté záře jeho očí. Byly to oči zvířete, moje, abych řekl pravdu, byly stejné. Ehrig se mi vůbec nesnažil klást odpor, ve skutečnosti padl na kolena, když jsem zvýšil tlak na jeho hrdlo: „Dobře,“ vykřikl jsem, proč se nebráníš? Ukaž mi tu svou zázračnou sílu! Řekl jsi, abych to s tebou zkusil, a teď tě беру za slovo. Zemřeš, Ehrigu. Ano, a po tobě zemře také tvůj nový pán - v tomtéž okamžiku, kdy strčí svůj psí čumák do téhle kobky! Alespoň já jsem nezapomněl důvod, pro který jsem sem přišel.“

Popadl jsem řetěz, který mě poutal ke zdi a omotal jsem mu jej kolem krku. Dusil se a chrčel, jazyk mu vypadl z úst, a stále se mi ještě nesnažil klást odpor: „Je to marné, Tibore,“ zasípal, když jsem o něco povolil své sevření: „Je to marné. Ušlap mě, udus mě, zlom mi páteř. Přežiju to. Nemůžeš mě zabít. Neumíš mě zabít! To dovede jedině Ferency. Docela dobrý žert, co? Protože my jsme přišli zabít jeho!“ Odhodil jsem ho stranou, rozběhl se k velkým dubovým dveřím, zuřil a bušil na ně. Vracela se ke mně pouze ozvěna. Zoufale jsem se obrátil k Ehrigovi. „Takže, zasupěl jsem, „si uvědomuješ změnu, kterou jsi prošel. Samozřejmě, protože když je to jasné mně, o to jasnější to musí být tobě. Dobrá, ale řekni mi, proč jsem potom já stejný jako předtím? Necítím žádnou změnu. Určitě se ve mně neodehrála žádná velká proměna?..“

Ehrig si třel hrdlo a pomalu vstal. Na krku měl velké modřiny, které mu způsobil řetěz, jinak se zdálo, že mým týráním neutrpěl nejmenší úhonu, jeho oči plály stejně jako předtím a jeho hlas byl stejně bolestný: „Jak jsi říkal,“ řekl, „prošel jsem změnou stejně, jako železo projde výhní. Ferenczyho maso mě zpevnilo a zakalilo mě stejně, jako žár ohně zakalí železo. Ale s tebou je to jinak, jemněji. Upíří semeno v tobě roste. Je naroubováno na tvou mysl, na tvé srdce, a samotnou tvou krev. Jsi jako dvě bytosti v jedné kůži, ale pomalu se spojíte, přerostete v jednu.“

To bylo totéž, co mi řekl Ferenczy. Zhroutil jsem se k vlhké zdi: „Takže můj osud už není v mých rukou,“ zasténal jsem.

„Ale je, Tibore, je!“ Ehrig byl dychtivý: „Vždyť teď, když nad tebou smrt už nemá svou vládu, můžeš žít věčně! Máš příležitost k tomu, abys byl mocnější člověk než kdokoli jiný před tebou! A co to je proti osudu?“

Potřásl jsem hlavou. „Mocný? Jako Ferenczyho otrok? Tím chceš určitě říct bezmocný! Jestliže mám být jeho člověkem, jak mohu být potom sám sebou? Ne, takhle to nesmí být. Dokud mám ještě svou vůli, musím přijít na to, jak to změnit.“ Šťouchl jsem se do hrudi a zašklebil se: „Jak dlouho ještě... bude trvat, než mi ta věc ve mně začne přikazovat? Kolik mi ještě zbývá času, než bude host silnější, než hostitel?“ Pomalu a jak jsem si všiml, smutně, potřásl hlavou: „Setrváváš ve své tvrdohlavosti,“ řekl, „Ferenczy mi řekl, že tomu tak bude. Protože jsi tak divoký a umíněný, říkal. Budeš sám sebou, Tibore! Bude to takhle, stejně jako ta věc nebude moci existovat bez tebe, nebudeš ty moci existovat bez ní. Ale kde jsi byl dříve pouhým člověkem se vši lidskou slabostí a nízkými touhami, teď budeš-“

„Zadrž!“ řekl jsem, zatímco mi moje paměť našeptávala hrozné věci: „Říkal mi... řekl mi, že je bezpohlavní! Řekl: „Vampýři nemají pohlavní život jako takový.“ A ty mi chceš vykládat o „nízkých touhách?“

„Jako jeden z Vampýrů,“ trval na svém trpělivě Ehrig, bezpochyby tak trpělivě, jak mu přikázal Ferenczy, „budeš mít pohlavní život svého hostitele. A tím hostitelem jsi ty! Budeš mít také svou touhu, svou velkou sílu a prohnatost - všechny své touhy - ale mnohokrát zesílené! Představ si sám sebe, jak stavíš své zkušenosti proti svým nepřátelům nebo neúměrně bojuješ v bitvě nebo jak budeš naprosto neúnavný v posteli!“

Mé pocity ze mne vyvěřely. Ach! Ale mohu si být jist tím, že byly moje? Jenom moje? „Ale - to - pak - nebudu - já!“ Abych zdůraznil každé slovo, bušil jsem sevřenou pěstí znovu a znovu do kamenné stěny, až mi z rozbitých kloubů kapala krev.

„Ale budeš to ty,“ opakoval, udělal ke mně krok, díval se na moji krvácející ruku a olizoval si rty: „Ano, horká krev a všechno. Upír v tobě tu ránu zakrátko zahojí. Ale než se to stane, nech mě, abych ti ji ošetřil.“ Zvedl mou ruku a pokusil se z ní slíznout slanou krev.

Odstrčil jsem ho stranou: „Nech si svůj upíří jazyk pro sebe!“ vykřikl jsem.

A s náhlým záchvěvem hrůzy jsem, možná poprvé vůbec, začal chápat, co se z něj stalo. „A co se stalo ze mne. Spatřil jsem totiž výraz takřka nepřirozeného chtíce v jeho očích a náhle mi došlo, že jsme kdysi byli tři...“

Rozhlédl jsem se po kobce, po všech koutech a stínech, vrhaných pavučinami a mé měnící se oči pronikly i tím nejtemnějším šerem. Díval jsem se všude a přitom jsem nenalézal, co jsem hledal. Pak jsem se obrátil zpátky k Ehrigovi. Spatřil výraz na mé tváři a začal přede mnou couvat: „Ehrigu,“ řekl, jsem a vykročil jsem k němu, „Teď mi řekni, prosím - co se stalo s ubohým, zohaveným Vasilovým tělem? Kde je mrtvola našeho bývalého přítele, hubeného, vždy tak bojovného... Vasila?“

Když došel až do rohu, Ehrig o něco klopýtl. Zapotácel se a upadl přes malou hromádku skoro doběla obraných kostí. Lidských kostí.

Až po dlouhé chvíli jsem našel hlas: „Vasil?“

Ehrig přikývl, odtáhl se ode mě, popolezl po podlaze jako krab: „Ferenczy... nás ničím nenakrmil!“ hájil se.

Nechal jsem klesnout hlavu a znechuceně jsem se odvrátil. Ehrig se vyškrábal na nohy a opatrně se ke mně přibližoval. „Drž se ode mě zpátky,“ varoval jsem ho tichým a odporem naplněným hlasem. „Proč jsi jeho kosti ještě nerozlomil, abys z nich vysál morek?“

„Ach, to ne!“ řekl Ehrig, jako by něco vysvětloval dítěti: „Ferenczy mi řekl, že mám nechat Vasilovy kosti

tomu, kdo se zavrtává do země - pro toho, který žil v Arvosově těle a strávil je. Přijde si pro ně, až bude všude klid. Až budeme spát..."

„Spát?“ vyštěkl jsem a obrátil se k němu: „Ty si myslíš, že budu spát? Tady? S tebou v jedné cele?“ Odvrátil se a jeho ramena sebou trhala: „Ach, jak jsi pyšný, Tibore. I já byl pyšný. Ale pýcha předchází pád, říkají. Tvůj čas ještě nepřišel. Co se mě týká, neublížím ti. I kdybych měl odvahu, kdybych měl takový hlad... neopovážím se. Ferency by mě rozsekal na malé kousky a každý zvlášť by spálil. Tím mi vyhrožoval. Ale já tě miluji jako bratra.“

„Stejně, jako jsi miloval Vasilu?“ zašklebil jsem se na něho, jak se na mě díval přes svěšená ramena. Na to neměl odpověď: „Nech mě na pokoji,“ zavrčel jsem pak. „Je spousta věcí, o kterých musím uvažovat.“ Odešel jsem do jednoho rohu, Ehrig do druhého. Tam jsme seděli oba v tichosti.

Hodiny plynuly. Nakonec jsem usnul. Ve snech - jejichž větší část jsem si nezapamatoval, možná milosrdně - se mi zdálo, že slyším- podivné klouzání a zvuky, jako by někdo něco sál. Občas se ozvalo ostré zapraštění. .

Když jsem se vzbudil, Vasilovy kosti zmizely...

Devátá kapitola

Hlas mrtvého upíra v Harryho mysli bez těla zmlkl. Dlouhou dobu nebylo slyšet ani nic jiného a byly to prázdné okamžiky, které si Harry nemohl dovolit. Každou chvíli ho mohl zavolat zpět jeho syn, zpátky bludištěm Mobiova kontinua do podkrovního bytu v Hartlepoolu. Ale pokud byl důležitý Harryho čas, bylo tomu u zbytku lidstva stejně tak.

„Začínám k tobě cítit lítost, Tibore,“ řekl a jeho životní síla plála modře jako neonová svatojánská muška v temném šeru mezi stromy: „Chápu, jak jsi proti tomu bojoval, jak ses nechtěl stát tím, čím ses nakonec stal.“

Nakonec? promluvila konečně stará Věc pod zemí. Žádné „nakonec“, Harry - já jsem tím už byl! Od okamžiku, kdy Faethor zasadil své semě do mého těla, mého mozku, jsem byl odsouzen. Od toho okamžiku to ve mně rostlo a rostlo to rychle. Nej dřív se důsledky projeví v mých citech, v mých touhách. Říkám „projeví“, ale stěží jsem si jich všiml já sám. Cítíš snad, jak se tvé tělo léčí z bodnutí nebo z úderu? Uvědomuješ si, že ti rostou nehty a vlasy? Copak snad člověk, který se stává šilencem, ví, že se zbláznil?

Náhle, zatímco upírův hlas znovu umlkl, se v Harryho mysli ozvalo blábolení. Křik zklamání, vzteku! Dřív či později to očekával, protože věděl, že Tibor Ferency tady v temných Křížových pahorcích není sám. A teď v nekroskopově mysli utvořil nový hlas slova, hlas, který znal už z dřívějška.

Ty starý lhář! Ty starý d'áble! řvala rozpalující se jiskra, vztekly duch Borise Dragosaniho. Ach! Není to snad ironie? Nestačí, že jsem mrtvý, ale společnost v hrobě mi dělá stvůra, kterou nenávidím nade všechny! A co je horší, vím, že můj největší životní nepřítel - muž, který mě zabil je jediným živým člověkem, který se mnou může po smrti mluvit! Ha ha! A být tady a slyšet znovu hlasy těch dvou - jeden žádající a druhý lichotící, bránící se a vyhledávající lži tak, jako vždycky - a znát marnost toho všeho, a přitom toužit a hořet po tom zapojit se! Ach Bože, pokud vůbec je Bůh, bude - se - taky - někdo - bavit - se mnooou?!

Nevšímej si ho, řekl Tibor okamžitě. Blouzní. Protože, jak sám víš, Harry, neboť jsi tomu byl nápomocen, když mě zabil, zabil sám sebe. Už i samotná tahle myšlenka dokáže kdekoho vyvést z rovnováhy a ubohý Boris byl napůl šílený, když začal.

Byl jsem k šílenství doveden! vyl Dragosani. Špinavou, proľhanou, odpornou pijavicí Věci pod zemí! Víš, co mi udělal, Harry Keoghu?

„Vím o spoustě věcí, které ti udělal,“ odpověděl Harry: „Psychické a fyzické mučení je neodmyslitelnou součástí stvoření vašeho druhu, živé nebo mrtvé. Nebo nemrtvé!“

Máš pravdu, Harry! promluvil třetí hlas ze záhrobí. Byl to tichý, šeptající hlas, ale nechyběl v něm jistý zlověstný tón. Byli krutí, že se to nedá slovy popsat, a žádnému z nich se nedá důvěřovat! Pomáhal jsem Dragosanimu, byl jsem jeho přítelem, byl to můj prst, jenž stiskl spoušť a vyslal střelu, která probodla Tiborovo srdce a znehybnila ho zde, napůl v hrobě a napůl venku. No ovšem, byl jsem to já, kdo podal

Dragosanimu. srp, jímž usekl hlavu toho monstra! A jak mi zaplatil, co ? Ach, Dragosani! Jak můžeš mluvit o lžích, praradnosti a odpornosti, když ty sám -

Tys - byl - monstrum! umlčel Dragosani obviňování Maxe Batua svým. Moje omluva je prostá. měl jsem v sobě Tiborovo upíří sémě. Ale co ty, Maxi? Co? Člověk, tak zlý, že mohl zabít pouhým pohledem? Batu, mongolský esper, který za svého života ovládal tajemství uhrančivého zraku, se rozběsil.

Poslouchejte toho velkého lháře, toho zloděje! zasyčel. Podřízl mi hrdlo, vysál mou krev, vyplenil mou mrtvolu a ukradl mi mé tajemství. Vzal si mou moc, jako by byla jeho vlastní, aby zabíjel, jako jsem zabíjel já. Cha! Příliš mu to neprospělo...A teď sdílíme stejný stinný kopec. Ano, Tibor, Dragosani a já a všichni jsme odstrkovaní mrtvými...

„Poslouchejte mě, všichni,“ řekl Harry, než mohli začít znovu: „Takže vy všichni jste utrpěli křivdu, co? Dobře, možná ano, ale rozhodně ne takovou jako ti, se kterými jste pracovali. Kolik lidí jsi zabil svým uhrančivým zrakem, Maxi, kolik jsi jich zastavil na jejich cestě se srdcem roztrženým jako papír? A byli to všichni špatní lidé? Zasloužili si zemřít? Tak hrozně? Ne, protože alespoň jedním z nich byl můj přítel, člověk tak dobrý, že můžeš litovat, žeš ho nepotkal.“

Šéf tvé britské pobočky E? Batu.okamžitě změnil směr hovoru. Ale Dragosani mi přikázal, abych ho zabil!

Takový byl náš úkol! soptil Dragosani. Nehrej si na nevinátka, Mongole. Před ním jsi zabil spoustu dalších.

Také mi přikázal, abych zabil Ladislaua Giresciho, řekl Batu. Jednoho ze svých krajanů, naprosto nevinného! Ano, protože Giresci znal Dragosaniho tajemství - že byl upírem!

Byl nebezpečný pro... pro Vládu! zuřil Dragosani. Pracoval jsem jenom pro Matku Rus, a -

„Pracoval jsi jenom sám pro sebe!“ zastavil ho Harry: „Pravda je taková, že sis přál být pánem své země. Ne, celého světa! Lži, pokud musíš, Dragosani, protože taková už je upíří povaha, ale neobelhávej sám sebe. Mluvil jsem s Grigorijem Borowitzem, pamatuješ? On také zemřel pro Matku Rus? Šéf tvé vlastní pobočky E?“

A máš to, Dragosani, řekl Tibor s temným úsměškem v hlase. Chytil ses na vlastní háček!

„Moc se nechvástej, Tibore,“ řekl Harry ještě tišším hlasem.-“Byl jsi stejně špatný, pokud ne ještě horší než oba dva dohromady.“

Já ? Vždyť tu ležím - ležel jsem - v zemi po pět set let! Jaké zlo může ubohá Věc pod zemí způsobit, když leží sama, pouze s červy v chladné hlíně?

„A co těch pět set let předtím?“ řekl Harry: „Víš stejně tak dobře jako já, jak se Valašsko po staletí třásl před tvými kroky! Samotná země je nasáklá krví, kterou jsi prolil. A nesváděj to všechno na Faethora Ferencyho. Ne všechno je jeho vina. Věděl, co jsi, jinak by si tě nevybral...“

Tak proto jsi sem přišel? zeptal se po chvíli Tibor. Abys vyčítal, obviňoval a odsuzoval?

„Ne, přišel jsem se něco dozvědět,“ řekl Harry: „Teď poslyš, neumím lhát tak dobře jako ty. Nikdy v životě jsem nebyl dobrý lhář. Takže jsem si jist, že byste mě stejně prohlédli, kdybych se pokusil o jakýkoli úskok. Proto vám to povím na rovinu...“

Takže? řekl Dragosani. Tak už se konečně vymáčkni, co chceš. Harry si ho nevšímal. Na několik vteřin se odmlčel: „Tibore,“ řekl nakonec, „před chvílí ses mě zeptal, jaké zlo jsi způsobil, když jsi tady ležel pohřbený pět set let.“

Já ti řeknu, jaké zlo způsobil! nenechal se odbýt Dragosani. Jen se podívej na mne! Byl jsem nevinné dítě a on mě naučil umění nekromancie. Později mě jako mladíka omámil svou hypnózou a lhaním. Když jsem se stal mužem, zasel do mě upíří vejce, a když dorostlo -

„Tvoje historie se mě vůbec netýká!“ zastavil ho Harry: „Ani ona, ani jakékoli pomluvy, které mi budeš chtít namluvit o Tiborovi nebo o komkoli jiném.“

Pomluvy? zuřil Dragosani.

„Bud' zticha!“ Harrymu došla trpělivost: „Bud' te zticha všichni, nebo vás opustím, okamžitě, a nechám vás tady, abyste přečkali další staletí v osamění. Všechny tři.“

Zavládlo pochmurné ticho.

„Dobrá,“ řekl Harry. „Takže, jak jsem říkal, nijak se mne netýkají ani Tiborovy skutečné, ani předpokládané zločiny vůči tobě, Borisi Dragosani. Ne, ale chtěl bych vědět o těch, které způsobil jiným

lidem. Mám tím na mysli ženu, Georginu Bodeskuovou, která sem přišla se svým manželem jedné zimy. Stala se jim nehoda a ten muž zemřel. Zemřel tady, na tomto místě. Byla těhotná a při pohledu na krev omdlela. A pak...”

Ano? řekl Tibor s probuzeným zájmem. Ale ten příběh už jsem ti vyprávěl. Chceš tím teď říct... říkáš, že to účinkovalo?

Dej si pozor, Harry Keoghu! přerušil ho Dragosani. Už mu nic neříkej. Ten příběh jsem slyšel také, když ti ho ten starý lhář vyprávěl. Pokud to nenarozené dítě nyní dorostlo v muže, je podřízen Tiborovi! Ano, dokonce i když je jeho pán mrtvý! Copak to nechápeš? Ten ďábel chce zase ožít - v těle a mysli toho nového následovníka!

Ty... pse! zavyl Tibor. Jsi Vampýr! Copak to pro tebe nic neznamena? Můžeme válčit proti sobě, ale nikdy nezrazujeme naše tajemství těm druhým! Buď navěky proklet, Dragosani!

To už jsem stejně, ty starý blázne! zavrčel Dragosani.

„Dobrá tedy,“ povzdechl si Harry: „Vidím, že ztrácím drahý čas. V tom případě vám přeji-“

Počkej! V Tiborově hlasu zaznívala spalující muka. Nemůžeš mi toho říct tolik a pak toho nechat. To je... nelidské!

„Cha,“ odfrkl si Harry.

Dobrá tedy, uzavřeme obchod. Já dokončím svůj příběh a ty mi řekneš, jestli se to dítě narodilo a jestli žije. A... jak žije. Domluvení ?

Harry měl pocit, že už toho řekl až dost, což by sám o sobě byl dobrý důvod, aby pokračoval. Byly čtyři hlavní věci, které si musí ujasnit. Za prvé: plný rozsah upírských sil. Za druhé: jak přesně chce Tibor využít Juliana Bodeska. Protože Dragosani si myslel, že je možné, aby se Tibor v Bodeskovi znovuzrodil. Za třetí: zbytek Tiborova příběhu, který se týkal událostí odehrávajících se před tisíci lety na Ferenczyho hradě, takže by se mohl dozvědět vše o zlu, které ještě na tom místě působí. A za čtvrté: jak zabít upíra - ale přesně!

Pokud šlo o poslední bod, Harry si myslel, že to věděl dostatečně dobře před osmi měsíci, když rozpoutal válku na Bronickém zámku. Ale při zpětném pohledu pochopil, že k Dragosaniho smrti došlo pouze shodou šťastných okolností. Za prvé byl Dragosani oslepený. Jeho oči byly zničeny odraženým úderem, když se proti němu obrátilo nadání ukradené Maxi Batuovi, které použil proti jednomu z Harryho zombií, protože Harry si samozřejmě vzal své mrtvé Tatary, své úderné jednotky, aby mu pomohly zvítězit v boji. Byl to jeden z těch, kteří byli vyvoláni z rašeliny, jež je ukrývala, kdo srazil Dragosanimu hlavu z ramenou, a druhý, který přibodl jeho parazitického upíra, jenž prchl z jeho těla k jeho hrudi dřevěným kulem. Harry by nezvládl většinu těchto věcí, možná ani jednu, sám. Ve skutečnosti byla jediným Harryho esem znalost používání Mobiova kontinua. Když byl skoro rozpůlen dávkou ze samopalů, vylétl ze svého umírajícího těla a vzal Dragosaniho mysl s sebou. V Mobiově kontinuu pak prohodil Dragosaniho dveřmi do minulosti cestou, která nekromanta zavedla zpět k Tiborovi do jeho hrobu. A tam byl také přilákán „dřívější“ Dragosani, aby Tibora zabil. Tehdy neměl ani tušení, že toutéž ranou určuje i svůj osud. Co se týkalo Harryho nehmotné mysli: šel kupředu, vyhledal životní nit svého syna a spojil se s ní, ležel s ním v Brendině děloze a čekal jen na to, až se narodí. Byla jeho milenkou, manželkou a teď mohla být svým způsobem pokládána i za jeho matku. Jeho druhou matku.

Ale co kdyby nechal Dragosaniho mysl v jeho mrtvole na zámku? Jak dlouho by jeho polámané tělo mrtvolou zůstalo? To byla jenom otázka dohadů....

A Harry si pomyslel: jak asi naložili členové ruské pobočky E s tím, co zůstalo, když boj ustal? Co udělali s jeho zombiemi? Muselo to vypadat jako naprosté šílenství, jako úplná noční můra! Harry předpokládal, že poté, co opustil Bronický zámek Mobiovou cestou, upadli Tataři znovu do nehybnosti...

Možná už nyní Alec Kyle znal odpovědi na tyto otázky od Felixe Krakoviče. Harry se je musí nakonec dozvědět, ale prozatím měl hodně nových problémů. Mezi jiným například: Kolik si toho může dovolit říct Tiborovi o Juliánu Bodeskovi? Předpokládal, že velice málo. Ale na druhou stranu, teď by si to mrtvý upír stejně všechno domyslel sám. Což znamenalo, že by politika utajování neměla stejně smysl.

„Dobrá,“ řekl Harry nakonec, „domluvení.“

Blázne! vmísil se do toho okamžitě Dragosani. Měl jsem o tobě jisté mínění, Harry Keoghu - myslel

jsem, že jsi mnohem chytřejší. A přitom se tady snažíš obchodovat se samotným d'áblem. Vidím, že jsem měl v našem malém sporu prostě smůlu. Jsi stejně velký blázen, jako jsem byl já!

Harry si ho nevšiml: „Takže chci slyšet zbytek tvého příběhu, ale rychle. Nevím totiž, kolik času mi ještě zbývá...“

Když Ferenczy přišel poprvé, nebyl jsem na něj připraven. Spal jsem, ale vyčerpaný a napůl mrtvý hladu bych proti němu asi stejně nic nesvedl. První, co si pamatuji z jeho návštěvy, bylo to, že jsem zaslechl bouchnutí těžkých dubových dveří a zasunutí závory. V košíku vedle dveří byla čtyři svázaná, živá, opeřená, kvokající a křídly třepající kuřata. Jak jsem vstal a šel ke dveřím, byl Ehrig o krok přede mnou.

Chytil jsem ho za rameno a odstrčil stranou a došel ke košíku první: „Co to má být, Faethore?“ vykřikl jsem: „Kuřata? Myslel jsem, že se upíři živí bohatším masem!“

„Žijeme se krví!“ zavolal a trochu se za dveřmi uchechtl. „Obyčejným masem jenom tehdy, když musíme, ale skutečný život je v krvi. Drůbež je pro tebe, Tibore. Rozřízni jim hrdlo a pij s chutí. Mrtvoly dej Ehrigovi, pokud budeš chtít, a to, co zbude, nech svému „bratraci“ pod podlahou.“

Zaslechl jsem, jak stoupá po kamenných schodech a zavolal jsem: „Faethore, kdy přvezmu své povinnosti? Nebo už ses rozmyslel a shledal jsi mé osvobození příliš nebezpečným?“

Kroky se zastavily: „Pustím tě ven, až budu připraven,“ ozval se jeho ztlumený hlas. „A až budeš připraven ty...“ Znovu se uchechtl, ale více hrdelně než předtím.

„Připraven? Jsem připraven na lepší zacházení, než je tohle!“ řekl jsem mu. „Měl bys mi sem přivést ženskou. Se ženskou se dá dělat daleko více věcí, než ji jenom sežrat!“

Na okamžik bylo ticho a pak řekl: „Až budeš svým vlastním pánem, můžeš si brát, co se ti zlíbí.“ Jeho hlas byl studený: „Ale nejsem žádná kočičí máma, abych nosil svým koťatům vypasené myši. Žena, chlapec, kozel - krev je krev, Tibore. A co se týká chtíče, na to budeš mít dost času později, až dokonale pochopíš skutečný význam toho slova. Prozatím... si šetři síly.“ A pak odešel.

Ehrig mezitím popadl koš a plížil se s ním pryč. Jedním úderem jsem ho srazil na podlahu. Pak jsem se podíval na vystrašené ptáky a zamračil jsem se. Ale... měl jsem hlad a maso je maso. Nikdy jsem nebyl příliš vybíravý a ti ptáci byli vykrmení. A v každém případě upír ve mne tupil ostří jakýmkoli vybraným způsobem a slušnosti a civilizovanému chování. Co se týká civilizace: co to pro mě bylo? Jako valašský válečník jsem byl vždycky ze dvou třetin barbarem!

Najedl jsem se, stejně jako ten pes Ehrig. Ano, a později, když jsme spali, i můj „bratranec“...

Když jsem se zase probudil - daleko silnější, plný energie a občerstvený jídlem - spatřil jsem Věc, to nemyslivé stvoření z upířího masa, která se skrývala v černé zemi pod podlahou. Nevěděl jsem, co mám očekávat. Ferenczy mi vyprávěl o rostlinách a o hmyzu pod zemí. Tak nějak vypadala. Alespoň zčásti. Pokud jsi už někdy viděl rozmáčknutou mořskou chobotnici, pak jsi spatřil něco podobného, jako byla věc, která vyrostla z Faethorova prstu a byla vykrmena Arvosovým masem. To jediné, co neznám, byla její velikost, ale pokud dokázala vyjít lidské tělo, až z něj zůstala pouhá slupka... určitě hodně vyrostla. Přenesla se do ní Arvosova hmota.

V každém případě byly tápající „ruce“, které z ní vyrůstaly, velice dlouhé. Bylo jich mnoho a nechyběla jim síla. Její oči byly opravdu divné. Tvořily se a zanikaly, objevovaly se a mizely, dívaly se chtivě a pomrkávaly, ale ve skutečnosti bych nemohl přísahat, že viděly. Měl jsem pocit, že jsou slepé. Nebo možná viděly způsobem, jakým vidí novorozenec - aniž by chápal.

Když se jedna z těch věcí, které byly rukama, ke mne připlazila po zemi příliš blízko, nahlas jsem zaklel a odkopl ji - jak rychle se stáhla zpátky z dohledu! Jak je to možné nemohu říct, ale ta upíří věc si mě určitě uvědomovala. Možná vycítila, že jsem vyšší stupeň - jí samé! Vzpomínám si, jaká to pro mě byla tenkrát hrůzná myšlenka...

Faethor měl stejné způsoby. Byl zvrácený, vychytralý jako liška a kluzký jako úhoř. Tak jsem si ho představoval, myšlenky zjitřené čirým zklamáním. Samozřejmě, že takový byl. Byl Vampýr! Nemohl jsem ani očekávat, že tomu bude jinak. Ale prostě řečeno, nedovolil, aby byl napaden ze zálohy. Strávil jsem hodiny tím, že jsem na něj čekal za dubovými dveřmi s řetězy v rukou a dechem zatajeným, jen aby mě neslyšel. Ale spíš by peklo zamrzlo, než aby přišel. Ach! Ale jen, co jsem usnul... probudilo mě kvičící se nebo třepání křídel holuba, uvázaného na provazu. A tak plynuly dny, možná týdny...

Jedno mu ale musím přiznat. Kromě prvního dne mě nenechal ten starý ďábel příliš dlouho hladovět. Napadlo mě, že počáteční vyhladovění mělo přinutit upíra ve mně, aby se zocelil. Neměl nic k jídlu, a proto se musel živit mým tukem a přitom se stával ještě větší částí mne samého. Stejně tak i já jsem byl nucen využívat jeho sílu. Ale hned, jak byl náš svazek utvořen, nás začal Faethor zase vykrmovat. A to myslím doslova.

Spolu s jídlem se objevil příležitostně i džbán červeného vína. Nejdříve, když jsem si vzpomněl, jak mě Ferenczy omámil, jsem byl opatrný. Nechal jsem Ehriga pít jako prvního a pozoroval jsem jeho reakci. Ale kromě toho, že mu rozvázalo jazyk, se nic nestalo. A tak jsem pil také. Později už jsem Ehrigovi žádné víno nedával a nechával jsem si je pro sebe. Také to přesně odpovídalo tomu, jak si to ten starý ďábel naplánoval.

Přišel den, kdy jsem měl po jídle žízeň a vypil jsem obsah džbánu jedním lokem - a pak jsem se chvíli potácel po místnosti, než jsem se zhroutil. Znovu otrávený! Faethor ze mne znovu udělal blázna. Ale tentokrát mi má upíří síla pomohla, rychle jsem přišel zpátky k vědomí, a jak jsem se tam plazil v horečce, přemýšlel jsem. Jaký to má důvod? Cha! Jen poslouchej, řeknu ti, jaký byl Faethorův důvod. „Žena, chlapec, kozel - krev je krev,“ řekl mi tenkrát. „Krev je život.“ Ve skutečnosti mi neřekl jednu věc: že ze vši síly radosti, ze všech pramenů nesmrtnosti, ze všech květů, nesoucích lahodný nektar, je jen jeden zdroj, ze kterého pijí upíří nejraději, pulzující rudý pohyb v žilách jiného upíra! A tak, když jsem více podlehl jeho vínu, přišel ke mne Faethor znovu.

„Mám pro to dva důvody,“ řekl mi, když se ke mně sklonil: „Za prvé: už dávno jsem se nenapil z jednoho ze svých a mám velkou žízeň. Za druhé: Jsi tvrdý muž a nepoddal by ses mi bez odporu. Budiž, tohle by tě mělo zbavit vši síly.“

„Co... co to děláš?“ zakrákal jsem otázku a pokoušel jsem se zvednout své olovené ruce a odstrčit ho. Bylo to marné, byl jsem slabý jako kotě, dokonce i mé hrdlo jen s největšími potížemi tvořilo slova.

„Co dělám? Chystám se k večeři!“ odpověděl vesele: „A jaký mám dnes jídelníček! Krev silného muže - okořeněná krví upířího mláděte v něm!“

„Ty... ty budeš pít z... z mého hrdla?“ podíval jsem se na něj s děsem a všechno mi plavalo před očima. Jenom se usmál - ale úsměvem, ještě odpornějším, než jaký jsem na jeho tváři viděl - a roztrhl mi oblečení. Pak na mne položil své ruce a jezdil mi jimi po celém těle, jako by něco hledal. Obrátil mě na bok, dotkl se mých zad, zatlačil znovu, tentokrát tvrději a řekl: „Ach! Nejlepší kousek, odměna sama o sobě!“

Pokoušel jsem se od něj odtáhnout, ale nešlo to. Uvnitř jsem se odtáhl - možná se ve mne také odtáhlo to dítě, které tam bylo - ale při pohledu zvenčí se má kůže stěží zachvěla. Mé rty se pouze třásly a vyšel z nich sténavý zvuk.

„Tibore,“ řekl ten starý ďábel hlasem klidným jako při zdvořilé konverzaci, musíš se toho ještě hodně naučit, můj synu. O mně, o sobě, o Vampýrech. Chybí ti vědomosti, nedovedeš pochopit všechna tajemství, která jsem ti poskytl. Ale čím jsem já, budeš i ty. A síly, jimiž vládnu, budou jednou patřit i tobě. Viděl jsi a naučil se málo, teď poznej a prožij více!“

Stále mě ještě udržoval na boku, ale nyní mi trochu podepřel hlavu, takže jsem mu mohl vidět do tváře. Jeho magnetické oči mě uchvátily jako rybu chycenou na háčky jejich panenek. Mé rozmazané vidění se projasnilo, obraz se zaostřil, viděl jsem jasněji než kdy předtím. Tělo a údy jsem měl možná z olova, ale má mysl byla ostrá jako nůž, mé vědomí tak intenzivní, že jsem mohl skoro cítit změnu probíhající ve stvoření, jež se nade mnou naklánělo. Faethor nějak, z neznámého důvodu, zvýšil mou citlivost a znásobil mou vnímavost.

„Teď se dívej,“ zasyčel. „Sleduj!“

Kůže na Faethorově tváři, pórovitá a přinejlepším hrubá, procházela rychlou proměnou. Jak jsem se na něj díval, napadlo mě: Nikdy jsem nevěděl, jak opravdu vypadá. A nevím to ani teď. Vypadá tak, jak chce, abych ho viděl!

Póry na jeho tváři se ještě více rozšířily a jeho maso ustoupilo dolíčkům, které se v něm prohloubily. Jeho čelisti, už tak neobvykle dlouhé, se prodloužily ještě více se zvukem připomínajícím trhání látky a jeho masité rty se stahovaly zpět, dokud jeho ústa nebyla tvořena vyboulenými, krvavými dásněmi a špičatými zuby, ze kterých odkapávaly sliny. Faethorovy zuby jsem spatřil již dříve, ale nikdy ne tak viditelné. Ale

přeměna ještě nebyla u konce.

Byla to všechno těmi jeho čelistmi, jeho zuby, těmi děsivými rys jeho tváře. Faethor se podobal velkému netopýru - nebo možná vlku, nebo obojímu - ale teď se z toho všeho stávalo něco jiného než pouhá podoba. Nebyl netopýrem ani vlkem, ale zvířetem někde mezi tím, a Faethor člověk byla pouze skořápka, jako kukla motýla skrývající nějakou odpornou larvu. Jenže teď kukla praskala a otevírala se doširoka..

Jeho zuby byly jako štíhlé, zahnuté rampouchy, tisknouce se k sobě v rudém oceánu jeho dásní. Jeho ústa krvácela a maso praskalo, jak děsné zuby vyrážely ven, prořezávaly se jako pilovité nože z čelistí, jak prorážely maso, aby vytvořily husté ploty lesknoucí se chrupavky, jako past na medvědy, vytvořenou kostmi. Když jsem se díval do tlamy, která zmenšovala zbytek jeho tváře, věděl jsem, že ji může přitisknout na mou tvář a strhnout mi maso na kost. Ale to neměl v úmyslu.

Nad zploštělými, staženými hřbety jeho chřipí zaplály žluté oči, když se zasmál bublavým smíchem a jeho horní špičáky se prodloužily ještě více jako krvavé kly, které takřka přesáhly svou délkou jeho velkou spodní čelist. Se šavlovitými zuby byl nyní Faethor připraven. Ještě než mě položil tváří dolů, spatřil jsem, že ty neuvěřitelné tesáky mají na svých hrotech dírky - kanálky na mou krev!

Byl jsem ochromen a nemohl jsem vůbec nic dělat. Ani křičet. Nejhorší na tom bylo, že už jsem ho neviděl! Ale cítil jsem jeho ruce, prozkoumávající má záda, když najednou ucítily něco, co se uvnitř svíjelo, něco, co Faethor objevil, když mi sevřel páteř. Ano, a pak jsem cítil velké zuby toho netvora, jak prorážejí mou kůži jako zatloukané hřeby a nabodávají mého nedospělého parazita, který se svíjel ve svém vlastním utrpení. Ale jeho utrpení bylo mým a mé bylo jeho a ani jeden z nás je nemohl snést. Faethor mě učinil citlivějším proto, abych poznal tu nejdokonalejší bolest! A, buď prokleta jeho prohnílé srdce, jak já ji poznal! Obestřela mě temnota. Pak jsem po dlouhou dobu necítil nic. Za což, jak si můžeš sám představit, jsem nebyl nevďěčný...

Poté, co jsem opět nabyl vědomí, jsem si nejdřív myslel, že jsem sám. Ale pak jsem. zaslechl Ehriga, fňukajícího v tmavém koutě - zaslechl jsem ho a vzpomněl jsem si. Vzpomněl jsem si na kamarádství, které jsme spolu sdíleli, na všechny ty krvavé bitvy, jimiž jsme spolu prošli. Vzpomněl jsem si na to, jak mi byl věrným přítelem, který by za mne s radostí položil svůj život - a já bych totéž udělal pro něj. Možná si vzpomněl také, a proto teď fňukal. To jsem nevěděl. Věděl jsem jen, že když Ferenczy přitiskl své zuby na mou páteř, nebyl Ehrig nikde v dohledu...

Říct, že jsem ho bil, by nebylo dostatečné označení pro jeho trest, ale kdyby v sobě neměl Faethorovu upíří sílu, určitě by byl zemřel. Možná jsem se ho vědomě pokoušel zabít, k tomu nemohu nic říct, protože ani tato událost nezůstala v mé mysli jasně zachována. Vím jen to, že když jsem s ním skončil, už mé rány necítil a já sám jsem byl naprosto vyčerpán. Ale uzdravil se, samozřejmě, stejně jako já. A já jsem přistoupil k nové taktice.

Potom... byly doby, kdy jsem spal, kdy jsem se budil, kdy jsem jedl. Navenek se můj život skládal z mála. Ale pro mne také byly doby, kdy jsem přemýšlel a trpělivě, tiše plánoval. Co se týkalo Ferenczyho. sledoval mě jako divoký pes.

Začalo to takhle. Přicházel tiše ke dveřím a naslouchal. Kupodivu jsem věděl, že tam je. Cítil jsem strach! A když jsem se bál, pak tam byl. Občas jsem ho cítil, jak ohmatává okraje mé mysli a vychytrale se pokouší vmísit do mých nejniternějších myšlenek. Pamatoval jsem si, jak se spojoval na dálku se starým Arvosem, a dělal jsem, co jsem mohl, abych před ním svou mysl uzavřel. Myslím, že jsem si vedl docela úspěšně, protože jsem potom mohl vycítit zklamání, odlišné od svého.

Používal systém odměn. Pokud jsem byl „hodný“ a poslouchal ho, dostal jsem jídlo. Zavolal třeba přes dveře: „Tibore, mám tu párek pěkných selat!“

Pokud jsem odpověděl: „Aha! Přišli se na tebe podívat tvoji rodiče!“ jídlo si zase s sebou odnesl. Ale pokud jsem řekl: „Faethore, otče můj, hladovím! Nakrm mě, prosím, protože pokud tak neučiníš, budu nucen sežrat toho psa, kterého jsi tady se mnou dole zavřel. A kdo mi bude pak sloužit, až budeš pryč ve světě a já tu zůstanu, abych hlídal tvé země a hrad?“ Pak otevřel dveře a škvírou dovnitř vhodil jídlo. Ale stačilo, aby mě zahlédl poblíž dveří, a neviděl jsem ani Faethora, ani jídlo po celé tři nebo čtyři dny.

A tak jsem „slábl“, urážel jsem ho méně a méně, začal jsem prosit. O jídlo, o svobodu v prostorách hradu, o čerstvý vzduch a světlo, o vodu, ve které bych se umyl - ale ze všeho nejvíc o oddělení, jakkoli

krátké, od Ehriga, kterého jsem si nyní ošklivil jako člověk ošklivící si své výkaly. Kromě toho jsem předstíral, že fyzicky slábnu. Trávil jsem více času „spící“ a vzhůru jsem byl čím dál méně.

Nakonec přišel den, kdy, mě Ehrig nemohl vzbudit vůbec. Jak ten pes bušil do dveří a volal po svém pravém pánu! Faethor přišel, vynesli mě nahoru na cimbuří nad zakrytou síní, vypínající se nad roklí. Tam mě položili na čerstvém vzduchu pod světlem prvních hvězd, bledých zjevení na obloze, kterou jsem tak dlouho nespátl. Slunce bylo už jen malým kotoučkem nad kopci, vrhající poslední paprsky přes špičky skal za hradními věžemi.

„Nejspíš dychtí po vzduchu,“ řekl Faethor, „a možná že také trochu hladoví! Ale máš pravdu, Ehrigu, vypadá slabší, než by měl být. Přál jsem si jen trochu podlomit jeho vůli, ne celého člověka. Mám prášky a masti k povzbuzení, které by ho měly probrat. Počkej tady a já je přinesu. A dávej na něj pozor!“ Sestoupil padacími dveřmi pryč z dohledu a nechal u mne schouleného Ehriga, aby nade mnou bděl. To všechno jsem sledoval očima, ze tří čtvrtin zavřenýma. Ale v okamžiku, kdy Ehrig ve své pozornosti polevil, jsem na něj bleskurychle skočil! Sevřel jsem mu jednou rukou hrdlo a vytáhl jsem z kapsy kožený řemen, který jsem si už dříve uřízl z boty. Původně jsem ho chtěl použít na Ferencyho krk, ale na tom nezáleželo. Obejmul jsem svými nohama Ehrigovy kopající nohy a obtočil jsem mu řemínek kolem krku, utáhl ho, pak jsem udělal tuhou smyčku a upevnil jsem ji. Dusil se a pokoušel se vyškrábat na nohy, ale udeřil jsem jeho hlavou tvrdě do kamenné římsy, až jsem ucítil, jak mu pukla lebka. Ochabl a já ho položil na roubenou podlahu.

V tom okamžiku jsem byl zády k padacím dveřím a právě tuto chvíli si vybral Ferency ke svému návratu. Zasyčel vzteky a skočil po mně jako mladíček - ale jeho ruce byly jako ze železa, když mě popadl za vlasy a sevřel sval mezi krkem a ramenem. Ach, ale jakkoli byl starý Faethor silný, vyšel ze cviku! A moje vlastní bojové zkušenosti byly v mé hlavě dosud tak čerstvé jako má poslední bitva s Pečeněhy.

Kopl jsem ho do rozkroku a vyrazil hlavou nahoru na jeho spodní čelist tak tvrdě, že jsem ucítil, jak se lámou jeho zuby. Pustil mě a padl na bednění, kam jsem na něj skočil já, ale jak narůstal jeho vztek, rostla i jeho síla. Zavolal si na pomoc upíra uvnitř a odhodil mě stranou stejně lehce jako pytel sena! A vzápětí stál na nohou a plival zuby, krev a kletby, jak se po mně natahoval.

Věděl jsem, že ho nemohu porazit, pokud nebudu ozbrojen, a proto jsem se rozhlížel strašidelným soumrakem po zbrani. A jednu zbraň jsem objevil. Zavěšená pod vysokými zdmi zezadu na cimbuří visela v různých výškách kulatá bronzová zrcadla, z nichž dvě nebo tři zachytávala poslední slabé paprsky slunečního světla a odrážela je zpět do údolí. Bylo to Ferencyho signální zařízení. Cikán Arvos říkal, že starý Ferengi nemá příliš rád zrcadla, stejně jako sluneční záři. Nebyl jsem si přesně jist, co tím vlastně myslel, ale na paměti mi vytanulo něco, co jsem si zapamatoval z povídaček od starých táborových ohňů. Pokud byl Faethor zranitelný, byl pouze jediný jistý způsob, jak to zjistit.

Tak, aby se ke mně nemohl přiblížit, a s opatrným obíháním míst, která vypadala nepevně, jsem se rozběhl přes střechu. Vyrazil za mnou jako velký klusající vlk, ale rychle se zastavil, když jsem sejmul jedno zrcadlo z jeho držadel a obrátil mu je do tváře. Jeho žluté oči se rozšířily a vycenil na mne zakrvácené zuby jako řady rozbitých jehel. Syčel a jeho rozeklaný jazyk švihal mezi čelistmi jako krvavý blesk.

Držel jsem „zrcadlo“ v rukou a hned jsem si uvědomil, co to ve skutečnosti je - masivní bronzový štít, nejspíš starý varjažský. Na zadní straně měl úchyt pro ruku. Ano, a já věděl, jak ho používat - pokud by měl uprostřed svého kotouče špič! Pak vyleštěný bronz náhodou zachytil. slabý paprsek od srpku slunce, zapadajícího za hory - odrazil jej a vrhl přímo do Faethorovy šklebící se tváře! A pak jsem pochopil, jak to myslel starý Arvos.

Upír se před tím plamenem slunečního světla schoulil. Stáhl se do sebe, napřáhl své pavoučí ruce před obličej a o krok ucouvl.

Nebyl jsem z těch, kteří by zahodili takovou příležitost. Pronásledoval jsem ho, strkal jsem mu svou záštitu s řinčením do tváře, kopal jej do beder znovu a znovu, jak jsem ho tlačil před sebou. A kdykoli se mi pokusil klást odpor, zachytil jsem slunce a vrhl jím proti jeho zubům, takže jsem mu nedopřál příležitost, aby shromáždil své síly.

Tak jsem ho hnál přes celou střechu, kopáním a ranami a oslepujícími záblesky slunce. Jednou jeho noha

projela prohnílou střechou, ale vytrhl ji ven a pokračoval ve svém ústupu, pěníl a vztekle klel. Nakonec došel až k římsě. Za římsou se nacházelo dvacet pět metrů řídkého vzduchu, pak okraj rokle a za ním devadesát metrů skoro přímého srázu, zvedajícího se z pásu blízko sebe rostoucích, špičatých borovic. Dole na dně pramenil potok. Krátce řečeno, závratná noční můra.

Pohlédl přes okraj a podíval se na mne očima, plnýma ohně - nebo plnýma strachu? a přesně v tom okamžiku slunce zmizelo za obzorem. Změna ve Faethorovi byla téměř okamžitá. Soumrak ztemněl a Ferenczy se nadmul jako nějaká velká, nadýmající se muchomůrka! Jeho tvář se rozšířila do nejširšího duši ubíjejícího úsměvu - který jsem okamžitě zmrazil jediným, posledním úderem svého štítu.

A on přepadl dolů.

Nemohl jsem uvěřit tomu, že jsem ho dostal. Vypadalo to jako přelud. Jak padal, opřel jsem se o římsu a díval se za ním. A pak... nejpodivnější věc! Viděl jsem ho jako temnou skvrnu, padající vstříc ještě větší temnotě. Ale v následujícím okamžiku se tvar té skvrny změnil. Zdálo se mi, jako bych slyšel zvuk, podobný nějakému obrovskému protahování, praskání kloubů obra a skvrna, vržená vstříc stromům a dnu rokle se roztáhla jako nějaká obrovská příkrývka. Už nepadala tak rychle, ani tak kolmo. Skoro se zdálo, že se dolů snáší jako list, pryč od hradu a přes rokli.

Docházelo mi, že kdyby Faethor plně využil svých sil, mohl z cimbuří klidně i odletět. Ale dostal jsem ho překvapeného a v šoku provázejícím pád ztratil drahocenné vteřiny. Příliš pozdě v sobě vyvolal velkou změnu a zploštil se jako plachta, zachytávající vítr. Příliš pozdě, protože jak jsem se s údivem díval, narazil na špičky stromů. Pak, ve víření a praskání větví, skvrna zmizela. Následovala dlouhá řada nárazů, výkřik a nakonec poslední, vzdálené žuchnutí. A ticho...

Po dlouhé chvíli jsem v rychle houstnoucím šeru naslouchal. Nic. A pak jsem se zasmál. Ach, jak já se smál! Dupl jsem nohou a udeřil do zdi nad římsou. Dostal jsem toho starého parchanta, toho starého d'ábla! Opravdu jsem ho dostal!

Přestal jsem se smát. Ve skutečnosti jsem ho jen shodil ze zdi. Ale... Byl mrtvý?,

Zachvátila mě panika. Ze všech mužů jsem já věděl nejlépe, jak je těžké zabít upíra. Jeden takový důkaz tu byl přímo se mnou na střeše, v obrysu bublajícího, bezvýsledně sebou trhajícího Ehriga. Pospíšil jsem si k němu. Jeho tvář zmodrala a řemínek měl zařiznutý hluboko do masa na krku. Jeho lebka, která byla vzadu, kde jsem mu ji rozrazil o zed', měkká, už byla skoro tvrdá. Jak dlouho již byl vzhůru? V žádném případě jsem mu už nemohl důvěřovat. Ne při tom, co muselo být vykonáno. Musel jsem se spolehnout sám na sebe.

Rychle jsem odtáhl Ehriga zpátky do nitra hradu, do naší cely v jedné z věží. Tam jsem ho vhodil dovnitř a zabouchl dveře. Možná, že ho najde ten upíří výkal pod zemí a nakrmí se jím, než se stačí úplně uzdravit. Nevěděl jsem o tom nic a ještě méně jsem si s tím dělal starosti.

Pak jsem probíhal hradem, rozsvěcel lampy a svíce, kdekoli jsem na ně narazil, a osvětloval jsem to místo tak, jak jistě nebylo po stovky let. Možná to nepoznalo takové světlo nikdy až do chvíle, kdy jsem je tam vnesl já.

Byly zde dva vchody. Jeden za padacím mostem a dveřmi, které jsem použil, když jsem sem došel doprovázen Faethorovými vlky, a který jsem nyní zatarasil, druhý ústil z úzké stezky vedoucí po útesu vzadu, z níž tvořila zastřešená lávka z pochybných klád most od stezky k oknu ve zdi druhé věže.

Bezpochyby to bylo Ferenczyho útočiště, které nikdy nevyužil. Ale pokud mohl touto cestou odejít, mohl se tudy stejně dobře dostat dovnitř. Našel jsem olej, polil jím dřevo, lávku zapálil a počkal u ní tak dlouho, dokud se oheň pořádně nerozhořel. Zdržoval jsem se postupně u různých střílen a vyhlížel ven do tmy.

Nejdřív tam byly jen hvězdy a měsíc, rozervané chomáče mraků a údolí, postříbřené a občas ztemnělé stínem. Ale jak jsem pokračoval ve své snaze osvětlit a zabezpečit hrad, uvědomil jsem si, že se věci pohnuly. Vlci žalostně vyli nejdříve v dálce, pak blíže, mnoho vlků. Stromy v rokli byly nyní inkoustově černé a nehybné jako brány podsvětí. V první věži jsem objevil dveře, uzavřené závorou. Možná to byla pokladnice? Odsunul jsem závoru a opřel se do nich ramenem. Ale velký zámek byl zamčený a klíč tady nebyl. Přitiskl jsem ucho k dubovým deskám a poslouchal. Zaslechl jsem kradmé pohyby a... zašeptání? Možná bylo dobře, že dveře byly zamčené. Možná nebyly zamčeny proto, aby zadržely zloděje venku, ale něco uvnitř!

Vešel jsem do síně, ve které mě Faethor otrávil, a našel své zbraně tam, kde jsem je spatřil naposledy. Navíc jsem ze zdi sňal velkou sekuru s dlouhým topůrkem. Pak, po zuby ozbrojený, jsem se vrátil k zamčené místnosti. Nabil jsem svou kuši a odložil ji stranou po ruce, zabodl jsem meč do mezery v dláždění, připravený k vytrhnutí, uchopil oběma rukama sekuru a švihl jsem jí proti dveřím. Tím úderem jsem zaťal sekuru hluboko do jedné z úzkých desek, ale zároveň jsem také shodil z úkrytu nad překladem starý zrezivělý klíč.

Klíč se hodil do zámku. Právě jsem se chystal jím otočit a dveře otevřít, když-

Hlasité volání vlků! Tak hlasité, že jsem zaslechl jejich zhoubné lomození až tady dole! Něco se dělo...

Nechal jsem dveře neotevřené, pobral jsem své zbraně a vyběhl po širokých schodech do vyšších pater. Vlci teď vyli kolem celého hradu, ale nejhlasitěji vzadu. Zakrátko už jsem slyšel řev planoucí lávky a dorazil právě včas, abych spatřil, jak se most rozlomil a spadl planoucí do zadní strže. A tam, za průrvou, stála Faethorova smečka, tisíce se na úzké stezce..

Za nimi ve stínu útesu... Byl to Ferenczy sám? Vlasy vzadu na krku se mi zježily. Pokud to byl on, stál tam zkroucený jako podivný, nakloněný stín. Pozvedl jsem kuši, ale když jsem se tam podíval znovu - byl pryč! Nebo tam možná vůbec nebyl. Vlci ale byli dost skuteční a teď se jejich vůdce, obrovské zvíře, postavil na okraj průrvy a přeměřoval její šířku.

Dokázal by skokem překonat nějakých třicet stop, pokud by se dostatečně rozběhl po stezce. A ve chvíli, kdy jsem na to pomyslel, mu menší vlci začali dělat místo, stáhli se do stínů a uvolnili stezku.

Odběhl zpátky, otočil se, vyběhl a skočil - a uprostřed výskoku se setkal s mou střelou, která vnikla přímo do jeho srdce. Mrtvý, ale stále ještě burácející své poslední zavrčení, dopadl na okraj vchodu a propadl se do zapomnění. A když jsem vzhlédl, zbytek smečky byl pryč.

Ale věděl jsem, že Ferenczy se nevzdá tak lehce.

Vyšel jsem na cimbuří a našel tam džbány naplněné olejem a kotle, stojící na opěrkách. Rozdělal jsem oheň v koších pod kotli a každý jsem zpola naplnil olejem a zanechal jsem je tam, ať se olej ohřívá. A pak jsem se vrátil zpátky k zamčeným dveřím.

Jak jsem k nim přicházel, spatřil jsem ruku, štíhlou, ženskou, která se protáhla dírou ve výplni a zoufale se snažila dosáhnout na klíč v zámku. Cože? Vězeň? A žena?- ale pak jsem si vzpomněl na to, co starý Arvos říkal o udržování Ferenczyho domu: „Společníky? Sluhy? Nemá ani jednoho. Možná ženu nebo dvě, ale žádné muže.“ To mi připadalo jako protimluv, pokud byla tato žena jeho služkou, proč ji potom zavíral? Pro její bezpečí, dokud bude v domě cizinec? To se mi v domě, jako byl tento, nezdálo pravděpodobné.

Pro mou bezpečnost?

Zadívalo se na mě oko, zaslechl jsem prudké nadechnutí a ruka zmizela uvnitř. Bez dalšího otálení jsem otočil klíčem a kopnutím dveře otevřel.

Byly tam dvě, ano. A na ženy v těch časech byly docela hezké: „Kdo... Kdo jsi?“ přišla ke mně jedna z nich s napůl udiveným úsměvem: „Faethor nám neřekl, že tady bude...“ přišla ke mně ještě blíže a v očích měla nelíčené zaujetí. Couvl jsem. Byla bledá jako duch, ale v zapadlých očích měla oheň. Rozhlédl jsem se po místnosti.

Podlaha byla zakrytá místní tkaninou, na stěnách visely starodávné a prožrané čalouny, byly tam pohovky a stůl. Ale nebyla tam okna ani žádné světlo kromě žluté záře ze stříbrného svícnu, stojícího na stole.

Pokoj byl poloprázdný, ale v porovnání se zbytkem toho místa zařízený přepychově. A také bezpečně.

Druhá žena byla natažená smyslně na jedné z pohovek. Dívala se na mě pohledem dštícím síru, ale já si ji nevšímám. Ta první se ke mně stále blížila. Pohnul jsem se a držel ji v šachu špičkou svého meče: „Ani se nehni, dámo, nebo tě okamžitě probodnu!“

Na okamžik zdivočela, zamračila se na mě a zasyčela mezi jehlovými zuby, a nyní vstala pružně jako kočka ze své pohovky i ta druhá. Blížily se ke mně hrozivě, i když si dávaly pozor na můj meč.

Pak ta první promluvila znovu hlasem tvrdým a chladným jako led. „Co je s Faethorem? Kde je?“

„Váš pán?“ vycouval jsem ze dveří. Bezpochyby to byly upírky: „Je pryč. Máte nyní nového pána - mne!“

Bez jakéhokoliv varování se na mě ta první vrhla. Nechal jsem ji, ať se přiblíží, a pak jsem ji udeřil jílcem meče do spánku. Zhroutila se mi do náručí a já ji odhodil stranou a trhnutím zavřel dveře přímo do tváře

té druhé. Nasadil jsem závoru, zamkl je a klíč strčil do kapsy. Uvnitř zavřená upírka syčela a zuřila. Zvedl jsem její omráčenou sestru, odnesl ji do kobky a hodil ji dovnitř.

Ehrig se tam plazil. Nějak se mu podařilo stáhnout si řemínek z krku, který byl bílý a opuchlý a vypadal jako by byl kolem svého celého a obvodu rozříznutý. Stejně tak zadní část jeho hlavy byla pokrytá boulemi a deformovaná jako u nějaké zrůdy nebo kreténa. Hovořit mohl jen stěží a jeho chování bylo dětinské jako chování blázna. Nejspíš jsem mu poškodil mozek a upír v něm ještě nestačil napravit všechny škody.

„Tibore!“ zachraptěl překvapeně: „Tibore, můj příteli! Ferenczy - zabil jsi ho?“

„Ty zrádný pse!“ kopl jsem do něj: „Tady máš, pobav se tímhle.“ Upadl vedle ženy, která ležela a vzdychala. „Musíš mi odpustit“, vykřikl. - „

„Ani teď, ani nikdy jindy!“ odpověděl jsem: „Nechávám ti ji tady, protože je jednou z mnoha. Užij si, dokud můžeš.“ A zatímco jsem zavíral dveře, Ehrig už začal strhávat šaty ze sebe a z ní také.

Jak jsem stoupal po točitých schodech, zaslechl jsem znovu vytí vlků. Jejich píseň zněla vítězoslavně. Co teď?

Probíhal jsem hradem jako šílenec. Velké dveře v patě jedné věže byly bezpečné a lávka byla spálená - kudy povede Faethor svůj další útok? Vyšel jsem na cimbuří - a byl nejvyšší čas!

Vzduch kolem hradu byl plný malých netopýrů. Viděl jsem je proti měsíci, poletující v hejnech, a jejich hlasy byly vřiskavé a ostré. Chce snad Ferenczy přijít takhle? Snese se jako velký netopýr, protažená pokrývka masa, vylétající ze tmy, aby mě udusila? Přikrčil jsem se a vzhlédl jsem vystrašeně k propasti černé oblohy. Ale ne, určitě ne, při pádu se zranil a ještě nebude schopen takového vypětí, musí tady být ještě jiná cesta, které jsem si nebyl vědom.

Nedbal jsem na netopýry, kteří na mne nalétávali ve vlnách, ale ne tolik blízko, aby se se mnou srazili nebo mi překáželi, a přistoupil jsem k vnější zdi a podíval se podél ní dolů. Proč jsem to udělal, nemohu říct, protože žádný obyčejný člověk by nebyl schopen zdolat stěnu příkrou jako tato. Jaký jsem to byl blázen - Ferenczy přece nebyl obyčejný člověk!

A tam jsem ho spatřil, přitisknutého ke zdi a postupujícího úmorně pomalu, jako velká ještěrka, po kameni. Ještěrka, ano, protože měl ruce a nohy velké jako jídelní mísy a přisával se jimi ke zdi! Hrůzou přimrzlý jsem se podíval do tmy pozorněji. Zatím mě nespattřil. Potichu vrčel a obrovské kruhy jeho rukou vydávaly blátivé zvuky, jak je posunoval po zdi stále výše. Jeho prsty byly dlouhé jako dýky a spojené blánou. Ruce, jako byly tyto, by dokázaly strhnout člověku maso z kostí stejně lehce, jako by obíraly kuře!

Divoce jsem se rozhlédl kolem. Bublající kotle s olejem byly umístěny na koncích oblouku, kde velká síň přecházela ve věže. Docela rozumně, protože kdo by předpokládal, že nějaký člověk poleze pod cimbuřím a půjde nahoru cestou, na které pod sebou nebude mít nic než rokli a jistou smrt?

Přiběhl jsem k nejbližšímu kotli a popadl ho za okraj. Projela mnou bolest! Kov byl rozžhavený jako samotné peklo.

Vzal jsem svůj pás k meči a protáhl ho kovovými uchy opěrky, nadzvedl jsem ji i s kotlem a táhl cestou, kterou jsem přišel. Olej vystříkl a potřísnil mi boty, jedna noha opěrky se zabořila do prohnílé střechy a já se musel zastavit, abych ji uvolnil, celá konstrukce sebou trhala a škubala díky nerovnostem ve střeše, takže mi bylo jasné, že to Faethor musí zaslechnout a pochopit, co dělám. Ale nakonec jsem měl kotel přesně nad místem, ze kterého jsem ho spatřil.

Opatrně jsem se podíval přes římsu - a velká, tápající a přisávající se ruka vyrazila nad okraj zdi, minula mou tvář o pouhých několika palcích, dopadla a sevřela okraj zdi!

Jak jsem sebou trhl! Uskočil jsem k opěrce, otočil rychle držadlem a pozoroval, jak se kotel naklání nad zedí. Olej vystříkl a stekl po stěně kotle. Když natekl do koše se žhavými uhlíky, vyrazily z něj plameny, bota mi začala hořet. Nad okrajem římsy se objevila Ferenczyho tvář. V očích se mu odrážely plameny. Jeho zuby, znovu celé, byly jako lesklé úlomky bílých kostí, zasazené do rozevřených čelistí s tím odporným jazykem, vystřelujícím ven.

S výkřikem jsem uvolnil držadlo. Kotel se převážil a vylil na něj moře hořícího oleje.

„NE!“ vykřikl hlasem jako puklý zvon: „NE - ne - NEEEEEE!“

Modrý a žlutý oheň však nedbal jeho výkřiku hrůzy. Zalil ho a zapálil jako pochodně. Odtrhl své ruce od

zdi a natáhl je po mně, ale já před ním rychle ucouvl. Pak vykřikl znovu a odrazil se ode zdi do prostoru. Díval jsem se na ohnivou kouli, která padala dolů do temnoty a měnila noc v den a Ferencyho křik se vracel zpátky ke mně nahoru. Hejna jeho milovaných netopýrů k němu přilétala a vrhala svá tělíčka, aby zdusila plameny, ale pohyb vzduchu je ještě rozdmýčával. Padal jako pochodeň a jeho křik působil na mé nervy jako rezavá čepel. I když hořel, pořád se ještě pokoušel utvořit křídla a já znovu zaslechl ten trhavý a praskavý zvuk. Ach, jak sladké utrpení mu tohle muselo působit, když jeho křehká kůže roztahováním pukala a hořící olej zatékal do jeho ran!

Ale i přesto málem uspěl a začal se snášet jako předtím a stejně jako předtím narazil do stromů a s tím mi zmizel z dohledu.

Ve vzduchu po něm zbylo několik jisker a hořících útržků, houf popálených netopýrů, zmrzačeně odlétávajících proti světlu měsíce, a setrvávající zápach škvařícího se masa. A to bylo všechno.

Stále jsem si ještě nebyl jist tím, že je mrtvý, ale byl jsem spokojen s tím, že rozhodně už dnes v noci nepřijde. Teď přišel čas, abych oslavil své vítězství.

Ušlapal jsem oheň, který se plazil po suchých došcích, uhasil žhnoucí koše se žhavým uhlím a unaveně jsem se vydal k Faethorovým obytným místnostem. Bylo tam dobré víno, které jsem nejdříve opatrně usrkával, a potom zhluboka pil. Vyvrhl jsem bažanty, oloupal cibuli, přikusoval suchý chleba a popíjel víno, dokud nebyli ptáci hotovi. A pak jsem se královsky najedl. Bylo to dobré jídlo, ano, ale přitom mu něco... něco chybělo. Nevěděl jsem ale co. Byl jsem blázen, když jsem se stále ještě pokládal za muže. Nicméně v jiných věcech jsem stále mužem byl!

Vzal jsem si s sebou kamenný džbán dobrého vína a vratkým krokem jsem odešel za dámou v zamčeném pokoji. Nechtěla mě přijmout, ale já nebyl naladěný na smlouvání. Bral jsem si ji znovu a znovu, tolika způsoby, kolik mě jich napadlo, jsem do ní vstoupil. Teprve když byla vyčerpaná a usnula, jsem usnul také!

A tak se stal Ferencyho hrad mým majetkem...

Desátá kapitola

Obrys modrého světla, který byl tělem Harryho Keogha, jasně svítil v nehybném šeru nad Tiborovým mauzoleem a Keoghova netělesná mysl si uvědomovala, jak čas letí. V Mobiově kontinuu byl čas jednou z nejzanedbatelnějších věcí, ale tady, na předhůří Jižních Karpat, byl opravdu skutečný, a přitom nebyla ještě historie mrtvého upíra dovyprávěna do samého konce. Ta důležitá část - pro Harryho, pro Aleka Kylea a INTESP - měla teprve přijít, ale Harry věděl, že se bude muset ptát přímo na informace, které si přejí znát. bude muset tlačit Tibora až k hořkému konci.

„Pokračuj,“ naléhal, když se upírova odmlka protahovala do nekonečna. Cože? Pokračovat? Tiborův hlas zněl trochu překvapeně. Ale co bych měl ještě dodat? Můj příběh skončil.

„Ale stejně bych si rád ještě poslechl jeho zbytek. Zůstal jsi na Faethorově hradě, jak ti přikázal, nebo ses vrátil do Kyjeva? Své dny jsi ukončil ve Valašsku, právě tady, v těchto křížových pahorcích. Jak k tomu došlo?“

Tibor si povzdechl. Myslím, že nadešel čas, abys mi řekl jisté věci. Dohodli jsme se, Harry.

Varoval jsem tě, Harry Keoghu! připojil se duch Borise Dragosaniho, ostřejší než Tiborův. Nikdy neuzavírej dohodu s upírem. Protože vždy budeš muset nakonec zaplatit d'áblu...

Dragosani měl pravdu a Harry to věděl. Slyšel o Tiborově mazanosti od toho nepovolanějšího. K tomu, aby porazil Faethora Ferencyho, potřeboval jen malou dávku lstivosti. „Obchod je obchod,“ řekl. „Když vyprávěl Tibor, musím i já. Ale nejdřív, Tibore, zbytek tvého příběhu.“ Budiž, řekl. Bylo to takhle...

Něco mě probudilo. Myslel jsem, že jsem zaslechl zapraskání prkna v podlaze. Moje mysl a tělo byly unavené z nočního hýření - ze všeho nočního hýření, ze kterého byl Faethor pouze jedna část - ale přesto jsem se probral. Ležel jsem nahý na její pohovce. Blížila se ke mně s divným úsměvem od zamčených dveří, s rukama schovanými za zády: Moje otupělá mysl neviděla žádný důvod ke strachu. Pokud by chtěla utéct, mohla si klidně vytáhnout klíč z mého oblečení. Ale jak jsem se pokusil posadit, její výraz se změnil. Teď v něm byla nenávist a touha. Ne lidská touha uběhlé noci, ale nelidská touha upíra. Vytáhla ruce zpoza zad a já spatřil, že v jedné drží třísku dřeva, vytrhnoutou z rozbitého bednění dveří. Ostrý nůž z

tvrdého dřeva!

„Žádný kolík mi do srdce nevrazíš, dámo,“ řekl jsem jí, vyrazil jsem jí ho z ruky a srazil ji na podlahu. Zatímco na mě syčela a vrčela z rohu, oblékl jsem se, vyšel ven a zamkl za sebou dveře. Do budoucna budu muset být opatrnější. Mohla klidně vyklouznout ven a otevřít Faethorovi hradní bránu - pokud stále ještě žil. Nepochybně se více snažila o to, aby mě zabila, než o to, aby se starala o své vlastní dobro. Možná byl jejím pánem, ale tím nebylo řečeno, že by se z toho měla radovat!

Zkontroloval jsem bezpečnost hradu. Všechno bylo jako předtím. Šel jsem se podívat na Ehriga a tu druhou ženu. Zpočátku jsem si myslel, že se perou, ale nebylo tomu tak...

Pak jsem vyšel nahoru na cimbuří. Slabé slunce se prodíralo mraky, těžkými deštěm. Pomyslel jsem si, že se na mě Slunce mračí. Určitě se mi nelíbil pocit, když se jeho slabé paprsky dotkly odhalené kůže na mém předloktí, a zakrátko jsem se docela rád vrátil dovnitř. A zjistil jsem, že jsem pánem svého času, a vydal jsem se na průzkum hradu, mnohem pozornější než předtím.

Hledal jsem kořist a našel jsem ji. Nějaké zlato, velice staré mince a poháry, měšec drahokamů, malou skříňku s prsteny, náhrdelníky, náramky a podobnými předměty z drahých kovů. Dost k tomu, abych mohl žít dále životem, na který jsem byl zvyklý. Normálním životem. Co se týkalo zbytku prázdného pokoje, shnilé čalouny a červy prožraný nábytek a nad tím vším zápach zkázy a rozkladu. Bylo to tísnivé a já se rozhodl odcestovat hned, jak to bude možné. Ale nejdříve jsem se chtěl ujistit, že na mě nečílá Ferenczy. Večer jsem se najedl a podřimoval před ohněm ve Faethorových pokojích. Ale jak se snášela noc, přicházely na mne otravné a tíživé myšlenky, které jako by mne nechtěly vrátit zpět mému původnímu životu. Vlci znovu začali výt, ale jejich štěkání znělo tlumeně a jakoby z dálky. Nebyli tu žádní netopýři. Oheň mě ukloubal...

Tibore, synu můj, ozval se hlas. Bud' na stráži!

Trhnutím jsem se probudil, vyskočil na nohy a popadl meč.

Tak? Ha, ha, ha! zasmál se tentýž hlas - ale nikdo tady nebyl!

„Kdo je to?“ vykřikl jsem a věděl jsem, kdo to byl. „Vylez ven, Faethore, vím, že jsi tady!“

Nevíš nic. Jdi k oknu.

Divoce jsem se rozhlédl. Pokoj byl plný stínů, krčících se před září ohně, ale určitě jsem byl sám. Pak mi došlo, že zatímco jsem slyšel Ferenczyho hlas, ve skutečnosti jsem ho neslyšel. Bylo to, jako bych si ho myslel v hlavě, ale nebyla to moje myšlenka.

Běž k oknu, ty blázne! opakoval ten hlas znovu a znovu jsem sebou trhl.

Otřeseně jsem došel k oknu a odsunul stranou závěsy. Venku se právě objevovaly hvězdy a vycházel měsíc a ze vzdálených kopců doléhalo slabé výtí vlků.

Podívej se! řekl hlas. Podívej se!

Má hlava se otočila, jako by jí pohybovala něčí cizí vůle. Vzhlédl jsem a podíval se na nejvzdálenější vrcholek, černý obrys proti poslední mizející záři zapadajícího Slunce. Nahoře, ve velké vzdálenosti se něco zablesklo, zachytilo paprsky slunce a zamířilo je na mne. Oslepený takovou září jsem zvedl ruku a pozpátku se zapotácel.

Ach! Ach! Poznej, jak to bolí, Tibore. Ochutnej svůj vlastní lék. Slunce, které bylo kdysi tvým přítelem. Ale teď už není.

„Neublíží mi!“ vykřikl jsem, přistoupil zpět do okna a zahrozil pěstí k horám. „Jenom mě to polekalo. Jsi to opravdu ty, Faethore?“

Kdo jiný? Myslíš, že jsem mrtvý?

„Přál jsem si, abys byl!“

Pak sis přál málo.

„Kdo je s tebou?“ zeptal jsem se a přestal jsem se bránit podivnosti toho všeho. „Tvé ženy to nejsou, protože je mám já. Kdo drží tvé zrcadlo, Faethore? Nejsi to ty, kdo jím odráží slunce.“

Moji lidé jdou, kam jdu já, odpověděl hlas. Ponesou mé rozlámané a zčernalé tělo, dokud se opět nescelí. Tohle kolo jsi vyhrál, Tibore, ale bitva ještě není rozhodnuta.

„Ty starý parchante, měl jsi štěstí!“ vychlouabal jsem se: „Příště už ti tolik přát nebude.“

Teď poslouchej. Nedbal mého výbuchu. Probudil jsi můj hněv. Budeš potrestán. Výška tvého trestu závisí pouze na tobě. Zůstaň a chraň mé země a hrad a všechno, co mi patří, dokud budu pryč, a možná

budu milosrdný. Opust' mě...

„A co?“

A poznáš věčná pekelná muka. To přísahám já, Faethor Ferency!

„Faethore, jsem svůj vlastní člověk. I kdybych byl zvyklý někomu sloužit, nikdy bych tě nemohl nazvat svým pánem. To už jsi musel pochopit i ty sám.“

Tibore, tys to ještě nepochopil, ale dal jsem ti mnoho věcí, mnoho moci. Ano, ale zároveň s nimi jsem ti dal i jistá velká omezení. Obyčejní lidé, když zemřou, leží v míru. Většina...

To, co řekl nakonec, byl jistý druh výhrůžky a já to věděl. Bylo to v jeho hlase, v jeho šeptání se ozvala SMRT: „Co tím chceš říct?“ zeptal jsem se.

Zkus se mi vzepřít, a uvidíš. Přisahal jsem. Prozatím nashledanou! A byl pryč.

Zrcadlo zablesklo ještě jednou jako třpytivá hvězda na vzdáleném hřebeni a pak byla pryč i ona...

Měl už jsem dost upírů, mužských i ženských. Zamkl jsem svou noční společnici do kobky k její sestře, Ehrigovi a té zahrabané věci a vyspal jsem se v křesle před ohništěm ve Faethorových pokojích. Přišel úsvit a nebylo nic, co by zdrželo můj odjezd. Ferency mi sice vyhrožoval, ale já nebyl z těch, kteří by se zalekli nějaké výhrůžky.

Vyšel jsem z hradu, zastřelil svou kuší dva králíky a odnesl jsem je dolů do kobky. Ukázal jsem je Ehrigovi, řekl mu, co chci a že mi musí pomoci. Pevně jsme svázali a roubíkem umlčeli obě ženy a položili je do jednoho kouta kobky. Pak, přes jeho hlasité protesty, jsem spoutal i Ehriga a položil ho k ženám. Nakonec jsem rozpáral oba králíky a jejich zakrvácené mrtvolky jsem hodil na černou zem, která byla vidět pod rozbitými dlaždicemi.

Cítil jsem vyčkávaní, ale ne dlouho. Za okamžik se ven vysunulo chapadlo z šedého masa, aby prozkoumalo zdroj čerstvé krve, vylezlo z drolivé půdy, odhrnulo ji stranou a já si bleskurychle vzal to, nač jsem čekal. Nechal jsem Ehriga a ženy spoutané, zabouchl dveře a vyšel nahoru do základů věže. Schody od kobky se točily kolem hlavního pilíře. Rozštípal jsem nábytek a kusy dřeva jsem navršil kolem tohoto pilíře. Vyčistil jsem hrad, rozbíjel jsem nábytek, kdekoli jsem ho našel a rozdělával jsem dřevo do věží. Pak jsem rozlil olej na trámy na cimbuří, v síni a pokojích, které se klenuly nad roklí, a dole na schodech. Když jsem byl konečně hotov, zjistil jsem, že mi celá práce zabrala polovinu dopoledne.

Opustil jsem hrad s kořistí, vyšel kousek cesty ven a naposledy se na něj podíval, pak jsem se vrátil a na padacím mostě a v otevřených dveřích jsem rozdělával oheň. Bez dalšího ohlížení jsem vyrazil po svých vlastních stopách do Moufo Alde Ferenc Jaborova.

V poledne jsem potkal svých pět zbývajících Valachů, kteří se mě vydali hledat. Viděli mě, jak scházím po stezce, vytesané do útesu, a čekali na mě na kamenné planině u jejího vyústění.

„Vítej, Tibore!“ přivítal mě nejstarší z nich, když jsem k nim došel. Podíval se za mne: „Ehrig a Vasil s tebou nejsou?“

„Jsou mrtví, trhl jsem hlavou směrem ke kopcům: „Tam nahoře.“ Podívali se tím směrem a spatřili sloup bílého kouře, vyrůstající jako podivný hřib k obloze. „Ferencyho dům,“ řekl jsem jim: „Zapálil jsem ho.“ Pak jsem se na ně podíval přísněji: „Proč jste čekali tak dlouho, než jste se mě vydali hledat? Jak dlouho už to vlastně je, pět, šest týdnů?“ „Ti prokletí Cikáni, ti Szganyové!“ zabručel jejich mluvčí: „Když jsme se probudili toho rána potom, co jste vy tři odešli, byla vesnice skoro opuštěná. Zůstaly jenom ženy a děti. Pokoušeli jsme se zjistit, co se stalo, ale nikdo to nevěděl, nebo nám to alespoň neřekli. Čekali jsme dva dny a pak jsme za tebou vyrazili. Ale chybějící Szganyové, ti muži, čekali u cesty. Nás bylo pět a jich padesát. Zatarasili cestu a měli proti nám výhodu dobrých úkrytů ve skalách.“ Neklidně pokrčil rameny a snažil se nevypadat rozpačitě: „Tibore, nemysleli jsme, že by bylo rozumné někoho z nich zabít!“

Přikývl jsem a řekl klidně: „A přitom jste teď přišli?“

„Protože jsou pryč,“ pokrčil rameny znovu. „Když nás zastavili, vrátili jsme se do té jejich takzvané „vesnice“. Včera ráno začaly odcházet ženy a děti, po jednom, po dvou, po malých skupinkách.

Nemluvily a vypadaly ztrápeně jako samotný hřích, jako by za někoho nebo za něco držely smutek!

Dnes bylo při východu slunce to místo prázdné, až na jednoho prastarého náčelníka - „knížete“, jak si sám nechával říkat, jeho bábu a několik vnoučat. Neřikal nic a sám vypadal dost bláznivě. A tak jsem vyšel na cestu sám, krčil jsem se k zemi a zjistil jsem, že všichni muži odešli také. Pak jsem zavolaal chlapy

a šli jsme se po tobě podívat. Abych pravdu řekl, už jsem si ani nemyslel, že jsi naživu!“

„Málem jsem nebyl,“ odpověděl jsem, „ale jsem. Tady-“ hodil jsem mu malý kožený pytel, „nes tohle. A ty-“ dal jsem jinému svou kořist, „se táhni s tímhle. Je to těžké a já už to nesl dost dlouho. Co se týká práce, pro kterou jsme sem přišli. Je vykonána. Dnes zůstaneme ve vesnici, zítra odjedeme zpátky do Kyjeva, abychom se setkali s prolhaným a podvodným a lstivým knížetem Vladimírem Svjatoslavičem!“

„Ugh!“ podržel od sebe jejich mluvčí pytel na délku paže: „Je v tom nějaké zvíře. Hýbe se!“

Temně jsem se uchechtl: „Ano, starej se o to opatrně - a dnes to strč do nějaké skříňky, pytel a to všechno. Ale nespí u toho příliš blízko...“ Pak jsme sešli do vesnice. Cestou dolů jsem slyšel, jak se mezi sebou baví, hlavně o problémech, které jim způsobili Szganyové. Zmínili se o vypálení vesnice. O tom jsem nechtěl nic slyšet: „Ne,“ řekl jsem. „Szganyové jsou svým způsobem věrní. Věrní svým vlastním lidem. V každém případě se odstěhovali, odešli pryč nadobro. Jaký bychom měli užitek z vypálení prázdné vesnice?“

A pak už o tom nemluvili...

Toho večera jsem zašel za starým knížetem Szganyů do jeho chatrče a zavolaal jsem ho ven. Vyšel do chladného, čerstvého vzduchu a pozdravil mě. Přistoupil jsem k němu blíže a on se na mě ostře podíval a zalapal po dechu: „Starý náčelníku,“ řekl jsem, „moji muži chtěli toto místo vypálit, ale já jim v tom zabránil. Nemám žádný důvod ke sporu s tebou nebo s ostatními Szganyi.“

Byl hnědý a vrásčitý jako kláda, bezzubý a shrbený. Jeho tmavé oči byly šikmé a vypadaly, že nevidí příliš jasně, ale byl jsem si jist, že mě vnímá. Dotkl se mě třesoucí se rukou a chytil mě za paži nad loktem: „Valach?“ zeptal se.

„To jsem a vrátím se sem brzy,“ odpověděl jsem. Přikývl a řekl: „Ferengi! - ty.“ Nebyla to otázka.

„Jmenuji se Tibor,“ řekl jsem mu. A z náhlého popudu jsem dodal: „Tibor... Ferency, ano.“

Znovu přikývl: „Ty - vampýr!“

Začal jsem nesouhlasně vrtět hlavou, ale pak jsem přestal. Jeho oči se zavrtávaly do mých. On věděl. A stejně tak i já, nyní už jistě: „Ano,“ řekl jsem: „Vampýr.“

Ostře se nadechl a pak pomalu vydechl. Pak se zeptal: „Kam půjdeš, Tibore Valachu, synu Starého?“

„Zítra odjízďím do Kyjeva,“ odpověděl jsem temně: „Mám tam povinnosti. Pak domů.“

„Povinnosti?“ zasmál se kdákavě: „Ach, povinnosti!“ Pustil mou paži a zvažněl. „Také jedu do Valašska. Je tam mnoho Szganyů. Budeš je potřebovat. Najdu tě tam.“

„Dobrá!“ řekl jsem.

Couvl, otočil se a vrátil se zpátky do své chatrče...

Vyjeli jsme z lesů u Kyjeva navečer a já našel místo na předměstí, kde jsme si odpočali a kde jsem koupil měch vína. Vyslal jsem čtyři z mých pěti mužů do města. Brzy se začali vracet se členy mého vynikajícího vojska, složeného ze sedláků - nebo alespoň s tím, co z něj zbylo. Polovinu odlákal Vladimír a byli vysláni do bojů s Pečeněhy, zbytek mi zůstal věrný, pak se vydali zpět, aby se skryli a počkali na mne.

Ve městě byla pouze hrstka Vladových vojáků, dokonce i palácová stráž odešla do bojů. Kníže si nechal u dvora pouze svou osobní tělesnou stráž a několik mužů. To však byla pouze část novinek a zbytek byl, že dnes večer se měla konat v paláci malá hostina na počest nějakého patolízalského bojara. Pozval jsem se také.

K paláci jsem dorazil sám, alespoň to tak vypadalo. Prošel jsem zahradami za zvukem smíchu a zábavy, ozývající se z velké síně. Cestu mi zahradili ozbrojení muži a já se zastavil a podíval se na ně. „Kdo přichází?“ zeptal se dveřník.

Ukázal jsem se: „Tibor z Valašska, knížecí vojvoda. Vyslal mě za úkolem a nyní se vracím.“ Cestou sem jsem úmyslně prošel bahnem. Když jsem tady byl naposledy, Vlad mi přikázal, abych přišel ve svém nejlepším oblečení, neozbrojen, vykoupán a naolejován. Teď jsem byl obtížen zbraněmi, byl jsem neoholený, špinavý a s neučesanými vlasy. Smrděl jsem hůř než sedlák a byl jsem tomu rád.

„Chceš vejít takhle?“ Dveřník byl překvapený. Pokrčil nosem. „Člověče, umyj se, obleč si čistý oděv a odlož zbraně!“

Zamračil jsem se na něj: „Tvoje jméno?“

„Cože?“ ustoupil o krok dozadu.

„Pro knížete. Dostane koule každého muže, který by mi snad chtěl překážet. A pokud je nemáš, dostane tvou hlavu! Nevzpomínáš si na mne? Posledně, když jsem tady byl, jsem vešel do kostela a nesl jsem pytel palců.“ Ukázal jsem mu svůj kožený pytel.

Zbledl: „Už si vzpomínám. Já... Já tě ohlásím. Počkej tady.“

Chytil jsem ho za paži a přitáhl blíž k sobě. Vycenil jsem na něj zuby ve vlčím úšklebku a zasyčel mezi nimi: „Ne, ty počkáš tady!“

Zpod stromů vystoupil tucet mých mužů, varovně tisknoucích prsty ke rtům. Svázali dveřníka i strážce. Pokračoval jsem dál, vešel jsem do paláce a do velké síně, aniž mi kdo překážel. Ano, jistě, ve dveřích mi zastoupila cestu dvojice královských rváčů nebo tělesných strážů, ale odstrčil jsem je od sebe s takovou silou, že málem upadli, a než se mohli znovu vzbudit, byl jsem mezi lidmi. Zamířil jsem do středu místnosti. Klidně jsem se tam postavil, pak jsem se pomalu otočil a rozhlédl se zpod staženého obočí po ostatních. Ruch utichl. Nastalo tísnivé ticho. Někde se hystericky zasmála nějaká žena, ale hned zase umlkla.

Pak se ode mne dav odtáhl. Některé dámy vypadaly, že brzy omdlí. Smrděl jsem hnojem, ale v porovnání se zápachem dvora mi to připadalo jako čerstvý vzduch.

Dav se rozdělil a já uviděl knížete. Seděl u stolu obklopen jídlem a pitím. Úsměv mu zmrzl na tváři, a když mě spatřil, spadl z ní jako olověná maska. Pak mě poznal. Vyskočil na nohy: „Ty!“

„Nikdo jiný, můj kníže.“ Poklonil jsem se a pak se postavil vzpřímeně. Nemohl promluvit. Jeho tvář pomalu zrudla. Nakonec řekl: „To je nějaký tvůj vtip? Vypadni odsud - ven!“ a ukázal třesoucím se prstem na dveře. Blížili se ke mně muži s rukama na jílcích mečů. Skočil jsem k Vladovu stolu, přiskočil ho, vytáhl meč a přitiskl ho na jeho hrud’.

„Řekni jim, ať se nepřibližují!“ zavrčel jsem.

Zvedl ruce a jeho tělesná stráž odstoupila. Odkopl jsem na stranu talíře a poháry a udělal mezi nimi místo, na které jsem položil svůj pytel. „Máš tady své řecké křesťanské kněze?“

Přikývl a přivolal je. Přišli ve svých kněžských kutnách, lomili rukama a něco mleli ve svém cizím jazyce. Byli čtyři. Nakonec knížeti došlo, v jakém nebezpečí smrti je. Zašilhal na špici mého meče, která mu ležela zlehka na prsou, podíval se na mne, zaťal zuby a posadil se. Můj meč ho následoval. Byl bledý, ale už se kontroloval, a když polkl, řekl: „Tibore, co to má všechno znamenat? Chceš snad být obviněn ze zrahy? Nyní odlož svůj meč a pohovoříme si.“

„Můj meč zůstane tam, kde je, a máme čas jen na to, co ti chci říct já!“ dodal jsem.

„Ale-“

„Teď poslouchej, Kyjevský kníže. Vyslal jsi mě na beznadějnou výpravu a věděl jsi to. Jakže? Já a mých sedm proti Ferenczymu a jeho a. Szganyům? Jaký vtip! Ale zatímco jsem byl pryč, ukradl jsi mi mé muže, a kdybych měl tolik štěstí, abych uspěl... bylo by to ještě lepší. Ale pokud bych neuspěl - v což jsi věřil - nebyla by to velká ztráta.“ Podíval jsem se na něho planoucíma očima. „Byla to zrada!“

„Ale-“ řekl znovu roztřesenými rty.

„Ale já tady stojím, živ a zdrav, a pokud jen trochu přitlačím na svůj meč a zabiju tě, bude to pouze mé právo. Sice ne podle tvých zákonů, ale podle mých ano. Ach, neboj se, nezabiju tě. Bude mi stačit, když všichni, kdo tady jsou, poznají tvou zrádnost, A co se týká mého „úkolu“, pamatuješ si, cos mi rozkázal? Řekl jsi: „Přines mi Ferencyho hlavu, jeho srdce a jeho prapor.“ Nuže, právě v této chvíli jeho prapor vlaje nade zdmi paláce. Jeho a můj, protože jsem jej přijal za svůj vlastní. Pokud jde o jeho hlavu a srdce, udělal jsem ještě lépe. Donesl jsem ti Ferencyho skutečnou podstatu!“

Oči knížete Vladimíra zabloudily k pytlí, který před ním ležel, a jeden koutek jeho úst sebou zacukal.

„Otevři to, řekl jsem mu: „Rozvaž to. A vy, kněží, přistupte blíže. Podívejte se, co jsem vám přinesl.“

Mezi mačkajícími se dvořany a hosty jsem zahlédl muže se zachmuřenými tvářemi, kteří se pomalu blížili. Tohle už nemohlo trvat dlouho. Poblíž bylo vysoko vyklenuté okno vedoucí na balkon a do zahrad.

Vladimírova ruka se chvěla, když sáhl po pytlí.

„Otevři to!“ vyštěkl jsem a šťouchl jsem do něj. Zvedl pytel, zatáhl za jeho řemínek a vysypal jeho obsah na stůl. Všichni se bez dechu dívali.

„Skutečná Ferencyho podstata!“ zasyčel jsem.

Ten kousek byl velký asi jako štěně, ale měl mrtvolnou barvu a podobu noční můry. Což není ani tak

podoba, jako spíš morbidní představa. Mohl to být slimák, zárodek nebo nějaký podivný červ. Svíjelo se to na světle, vztáhlo tápající prsty a utvořilo oko. Následovala ústa se zakřivenými jehlovitými zuby. Oko bylo jemné a zvlhlé. Rozhlíželo se kolem, zatímco ústa naprázdno chňápala.

Vlad tam seděl, smrtelně bledý a jeho tvář se komicky stahovala. Zasmál jsem se, když k němu ta upíří věc přilezla blíže a on vykřikl a skočil za své křeslo. Ta věc neměla v úmyslu mu ublížit, neměla žádný úmysl. Kdyby byla větší a hladová, mohla by být nebezpečná - nebo kdyby se ocitla o samotě v temné místnosti se spícím člověkem - ale ne tady na světle. Věděl jsem to, ale Vladimír a jeho dvořané ne. „Vrykoulakas, vrykoulakas!“ začali vřeštět řeční kněží. A nato, protože někteří věděli, co to slovo znamená, se velká síň změnila ve scénu zuřivého zmatku. Dámy křičely a omdlévaly, každý se snažil dostat pryč od obrovského stolu, hosté do sebe vráželi ve dveřích. Musím řeckým kněžím přiznat, že oni jako jediní měli ponětí, co udělat. Jeden z nich vytáhl dýku a přibodl tu věc ke stolu. Rozevřela se a vyklouzla pryč kolem čepele jako voda. Kněz ji přibodl znovu a zakřičel: „Přineste oheň, spalte to!“ V pekle, které se tam pak rozpoutalo, jsem odskočil od stolu na římsu okna a potom na nízký balkon. Jak jsem přelézal jeho zeď, v okně za mnou se objevila dvojice rozzuřených obličejů. Vladova tělesná stráž, odvážná a rozčilená, teď, když nebezpečí pominulo. Kromě nich tam nebyl nikdo. Ohlédl jsem se. Ti dva právě slézali z balkonu.

Vykřikl a vytasili meče a já se přikrčil. Nade mnou zasvištěly střely, vypálené z temné zahrady, jeden pronásledovatel byl zasažen do hrdla a druhý do čela. Ze síně se ozýval řev, ale neviděl jsem žádné další pronásledovatele. Zašklebil jsem se a odešel...

Té noci jsme se utábořili v lesích za městem. Všichni muži spali, protože jsem nepostavil stráž. Nikdo se k nám nepřiblížil.

Ráno jsme beze spěchu projeli městem, pak jsme se obrátili a zamířili na západ, do Valašska. Můj nový prapor stále ještě vlál na svém místě nad palácovými zdmi. Očividně se ho nikdo nepokusil strhnout, dokud jsme byli poblíž. Ponechal jsem ho tam jako připomínku. Draka, nad jehož zády se vznáší netopýr a nad nimiž se tyčí rozzuřená rudá ďábelská Ferenczyho hlava. Po celých následujících pět set let patřily tyto znaky mně...

Můj příběh skončil, řekl Tibor. Je řada na tobě, Harry Keoghu.

Harry už věděl mnoho z toho, co vědět chtěl, ale dosud to nebylo všechno: „Nechal jsi tedy Ehriga a ty ženy uhořet,“ vyslovil svůj nesouhlas: „Ty ženy - upíří ženy - pokud jsem to správně pochopil. Ale musel jsi k nim být tak tvrdý a neposkytnout jim milosrdnou smrt? Chci říct, museli uhořet... zrovna takhle?“

Mohl jsi jim to ulehčit. Mohl jsi- „

Setnout jim hlavu? Tiborův hlas zněl lhostejně.

„A co se týká Ehriga. Byl to přece tvůj přítel?“

Byl, ano. Ale před tisíci lety byl svět tvrdý, Harry. A v každém případě se pleteš - nenechal jsem je tam uhořet. Byli hluboko pod věží. Rozštípaný nábytek, který jsem navrhl kolem hlavního pilíře, ho měl narušit, způsobit, aby se kamenné schody zřítily dolů a zatarasily dveře navěky. Upálit, ne - prostě jsem je tam pohřbil!

Harry sebou trhl. Z Tiborova nevzrušeného, morbidního hlasu. mu přeběhl mráz po zádech: „To je ještě horší,“ řekl.

Chceš říct lepší, odporovala mu zrůda se zachechtáním. Ale daleko lepší, než jsem si myslel. Protože jsem dodnes nevěděl, že tam pořád ještě žijí. Ha, ha! A jaká je tohle hrůza, co, Harry? Jsou tam dole ještě teď. Mumifikováni, ano - ale stále svým způsobem „živí“. Svraštělí a vysušení jako staré kosti, kousky kůže a chrupavek.

Náhle Tibor umkl. Vycítil Harryho náhlý zájem, intenzivní, vypočítavý způsob, kterým to všechno uchopil a zkoumal. Harry se pokusil trochu ustoupit a přiblížit svou mysl k tomu druhému. Také to Tibor vycítil. Najednou mám pocit, řekl velice pomalu, že jsem toho možná řekl až příliš. Je to pro mě něco jako šok, když mi dochází, že i mrtvý člověk si musí hlídat své myšlenky. Tvůj zájem o všechny tyto věci je více než jen náhodný, Harry. Zajímalo by mě proč?

Dragosani, který tak dlouho mlčel, se vmísil výbuchem smíchu. Copak to není jasné, starý ďáble? řekl. Přechytračil tě! Proč se o to tak zajímá? Protože ve světě jsou jiní upíří - v jeho světě - ještě teď! A Harry Keogh sem přišel za tebou, aby se o nich něco dozvěděl. Potřebuje to zjistit pro dobro své

výzvědné organizace a pro dobro světa. A teď mi řekni, myslíš, že ti potřebuje vyprávět o současném životě toho nevinného, kterého jsi zkazil už v lůně jeho matky? Vždyť už ti to řekl! Chlapec žije - a ano, je upírem! Dragosaniho hlas utichl...

V nehybném šeru se rozhostilo ticho a jen Harryho neonový obrys označoval místo, na kterém se všechno odehrávalo. A nakonec Tibor znovu promluvil. Je to pravda? Žije? Je-

„Ano,“ řekl mu Harry: „Zatím žije - jako upír.“

Tibor nedbal důrazu na prvním slově. Ale jak víš, že je... Vampýr? „Protože už koná své zlo. Proto ho musíme zabít - já a ostatní, kteří pracují na tomtéž. A určitě ho musíme zničit dříve, než si „vzpomene“ na tebe a přijde tě sem vyhledat. Dragosani se zmínil o tom, že chceš znovu povstat, Tibore. Jak to chceš udělat?“

Dragosani je drzý blázen, který nic neví. Ošálil jsem ho já a ošálil jsi ho i ty - dokonce tak dokonale, že žes mu pomohl zničit sebe sama vždyť Dragosaniho může ošálit každé dítě! Nevšímej si ho.

Cha! vykřikl Dragosani. Tak já jsem blázen? Poslouchej, Harry Keoghu, a já ti řeknu přesně, jak ta stará zvrácená Věc využije toho, co vytvořila. Za prvé-

BUĎ ZTICHA! zuřil Tibor.

Nebudu! vykřikl Dragosani. Jenom díky tobě jsem tady, pouhý duch, nic! Mám tady snad klidně ležet, když se ty připravuješ k tomu, abys byl živý jako předtím? Poslouchej mě, Harry. Když ten mladík- Ale to bylo to poslední, co by mu chtěl Tibor dovolit říct. Ozvalo se šílené mentální blábolení - takový výbuch telepatického vytí, že mimo něj nemohl Harry zachytit jediné slovo - nejen ze strany Tibora, ale také od Maxe Batua. Mrtvý Mongol pochopitelně stranil Tiborovi proti svému vrahovi.

„Neslyším nic,“ pokoušel se Harry proniknout hlukem k Dragosanimu: „Vůbec nic!“

Telepatická kakofonie pokračovala neztenčenou mírou, možná ještě hlasitěji a neodbytněji než předtím. Za svého života dokázal Max Batu soustředit svou nenávist do pohledu, jenž mohl zabíjet, po smrti ho jeho soustředění neopustilo, naopak se zdálo, že mentální hluk, který vytvořil, je silnější než Tiborův. A protože tady nebyla žádná fyzická omezení, mohli nejspíš pokračovat bez konce. Dragosani byl doslova ukřičen.

Harry se je pokusil přehlušit: „Pokud teď odejdu, určitě už se nikdy nevrátím!“ ale i když vyslovil svou výhrůžku, bylo mu jasné, že nemá žádnou váhu. Tibor volal po svém životě, po tom druhu života, který, nepoznal ode dne, kdy byl zaživa pohřben před pěti sty lety. I kdyby se jiní nechali utiší, on by v křiku neustal.

Byl ve slepé uličce. A bylo příliš pozdě.

Harry ucítil první trhnutí síly, které nemohl odolat, síly, jež jím trhala stejnou silou, jakou je střelka kompasu strhávána k severu. Harry mladší se znovu protahoval a budil ke svému pravidelnému krmení. Následující hodinu bude muset otec strávit s podvědomím svého malého syna.

Trhání sílilo, zpětný proud, který začal stahovat Harryho s sebou. Pátral po Mobiových dveřích, jedny našel a vyrazil k nim.

V tomtéž okamžiku, kdy vcházel do Mobiova kontinua, se protáhlo ještě něco jiného než Harry mladší, něco v zemi pod zhroucenými zbytky Tiborovy hrobky. Možná to vyrušil soustředěný mentální řev.

Možná to ucítilo, co se děje. V každém případě se to pohnulo a Harry to viděl.

Velké kamenné kvádry byly odhozeny stranou, kořeny stromu byl vytrženy z hlíny, když pod nimi něco pohnulo svou hmotou, země vybuchla černou sprškou hlíny, jak z ní vyrazilo chapadlo, silně jako sud, a švihlo vzhůru skoro až ke korunám stromů. Kývalo sebou mezi větvemi a pak se zase stáhlo dolů.

Harry to viděl - a pak už byl za dveřmi v Mobiově kontinuu. A jakkoli byl netělesný, zachvěl se, jak pospíchal až dosud hypotetickými prostory k mysli svého malého syna. A úplně nahoře byla v jeho mysli jediná myšlenka: Zem, která se musí vyčistit, určitě!

Neděle, 10.00, Bukurešť. Úřad pro kulturní a vědeckou výměnu se Sovětským svazem sídlil v přestavěném muzeu s mnoha kupolemi, v pohodlné blízkosti Ruské univerzity. Zívající uniformovaný zřízenec otevřel tepanou železnou bránu a černý Volkswagen Variant vyjel ven do tichých ulic a zamířil k silnici na Pitešť.

Vůz řídil Sergej Gulharov, vedle něj seděl na sedadle spolujezdce Felix Krakovič a vzadu byli Alec Kyle,

Carl Quint a neobyčejně hubená, obrýlená žena středního věku s orlím nosem. Jmenovala se Irma Dobrestiová a byla to vysoce postavená úřednice z ministerstva průmyslu a zemědělství, oddaná dcera Matky Rusi.

Protože Dobrestiová mluvila anglicky, byli Kyle a Quint trochu opatrnější než obvykle. Nebylo to tím, že by se snad báli, že by jim vyklouzlo něco, co by se týkalo jejich poslání, protože o něm věděla více než dost, ale proto, že nechtěli uklouznout a nějak se zmínit o ženě samotné. Ne že by byli drzí nebo nevychovaní, ale Irma Dobrestiová byla úplně jiná než ostatní ženy.

Nosila své černé vlasy spletené do drdolu, její šaty působily skoro jako uniforma, tmavě šedé boty, sukně, halenka a kabát. Nebyla naličená, ani neměla žádné šperky a její rysy byly ostré a mužské. V místech, kde byly obvykle ženské křivky a jiné vnady, se zdálo, že příroda na Irmu Dobrestiovou úplně zapomněla. Její úsměv, svítící žlutými zuby, byl něčím, co rozsvěcela a zhasínala jako mdlé světlo a při těch několika příležitostech, kdy promluvila, byl její hlas hluboký jako hlas mužský, její slova strohá a vždy k věci.

„Kdybych jen nebyla tak hubená,“ řekla a marně se tím pokusila o nezávaznou konverzaci, tahle jízda je tak nepohodlná.“ Seděla úplně vlevo, Quint uprostřed a vedle něj Kyle.

Dva Angličani se na sebe podívali. Pak se na ni Quint mile usmál: „Eh, kdepak,“ řekl: „Vaše štíhlost nám naprosto vyhovuje.“

„Dobře,“ pokývla krátce.

Vůz vyjel z města a vyrazil po silnici...

Kyle s Quintem strávili noc v hotelu Dunarea v centru města, zatímco Krakovič strávil většinu tohoto času na nohou s tím, že plánoval spojení a přípravy. Ráno, když se k nim připojil u snídaně, vypadal k smrti unavený a měl vpadlé oči. Gulharov je naložil do vozu a zajeli na Úřad pro kulturní a vědeckou výměnu, kde již Dobrestiová dostala instrukce od sovětského styčného důstojníka. S Krakovičem se setkala už včera. Teď odjížděli na rumunský venkov cestou, kterou Krakovič dobře znal.

„Ve skutečnosti,“ řekl a zadržoval přitom zívání, „to není ani příliš „překvapující. Myslím to, že sem jedeme.“ Podíval se na své spolucestující: „Znám to místo. Po tom, co se stalo na Bronickém zámku, když mě generální tajemník jmenoval, mi přikázal, abych zjistil všechno, co se dá, o... o tom, co se stalo. Pomyslel jsem, si, že tady měl Dragosani své kořeny. Proto jsem se sem vypravil.“

„Sledoval jsi jeho staré stopy, chceš říct?“ řekl Kyle.

Krakovič přikývl: „Když měl Dragosani dovolenou, vždycky jezdil sem, do Rumunská. Neměl tady rodinu, neměl tu přátele, ale jezdil sem.“ Quint přikývl: „Narodil se tady..Rumunsko pro něj bylo domovem.“

„A měl tady jednoho přítele,“ doplnil klidně Kyle.

Krakovič znovu zívá a podíval se na Kylea očima, v koutcích trochu zarudlýma: „Vypadá to tak. V každém případě byl zvyklý říkat tomuto místu Valašsko, ne Rumunsko. Valašsko je země dávno zmizelá a zapomenutá, ale ne pro Dragosaniho.“

„Kam přesně jedeme?“ zeptal se Kyle.

„Doufal jsem, že mi to řeknete vy!“ řekl Krakovič: „Řekli jste Rumunsko, místo na úpatí kopců, kde žil Dragosani jako chlapec. Tam jedeme. Zůstaneme v malé vesnici, kterou měl rád, vedle dálnice z Korábie do Kalinešti. Budeme tam možná za dvě hodiny. A potom,“ pokrčil rameny, „budou vaše návrhy stejně dobré jako moje.“

„Ale můžeme udělat něco lepšího než tohle,“ řekl Kyle: „Jak daleka od místa, kde budeme bydlet, je Slatina?“

„Slatina? No, nějakých-“

„Sto dvacet kilometrů,?“ řekla Irma Dobrestiová. Krakovič jí už dřív řekl jméno místa, ve kterém budou bydlet - obtížné a nic neříkající jméno pro oba Angličany - ale ona je znala dobře. Její sestřenice tam kdysi žila: „Asi hodinu a půl cesty.“

„Chcete jet přímo do Slatiny?“ zeptal se Krakovič: „A co je vlastně ve Slatině?“

„Zítřka to bude stačit,“ řekl Kyle: „Dnešní „noc můžeme strávit plánováním. A co se týká toho, co je ve Slatině-“

„Záznamy,“ vmísil se Quint: „Musí tam být místní matrikář, ne?“ „Prosím?“ Krakovič tohle slovo neznal.

„Osoba, která zapisuje svatby a narození,“ vysvětloval Kyle. „A úmrtí,“ doplnil Quint.
„Ach! Už tomu začínám rozumět,“ řekl Krakovič: „Ale děláte chybu, pokud si myslíte, že záznamy malé vesnice půjdou o pět set let zpátky až k Tiboru Ferenczymu.“

Kyle potřásl hlavou: „To ne. Máme přece svého vlastního upíra. Víme, že, eh, začal odtud. Chceme zjistit, kde zemřel Ilja Bodescu. Bodescuovi bydleli ve Slatině, když se mu stala při lyžování v horách nějaká nehoda. Pokud dokážeme najít někoho, kdo byl při objevení jeho těla, budeme kousek od toho, abychom našli Tiborovu hrobku. Tam, kde zemřel Ilja Bodescu, je pohřbený starý upír.“

„Dobrá!“ řekl Krakovič: „Musí existovat policejní hlášení, výpovědi - možná dokonce pitevní zpráva.“

„Pochybuji,“ řekla Irma Dobrestiová a potřásla hlavou: „Jak dlouho je to, kdy ten člověk umřel?“

„Osmnáct, devatenáct let,“ odpověděl Kyle.

„Jasná příčina - nehoda.“ Dobrestiová pokrčila rameny: „Žádné podezření - žádná pitevní zpráva. Ale policejní hlášení ano. Mimoto výjezd ambulance. Ti také píší hlášení.“

Kyle k ní začal cítit náklonnost: „To je dobrá úvaha,“ řekl: „Co se týká žádosti o vydání těchto hlášení, to je vaše práce paní eh-“ „Žádná paní. Nikdy. Říkejte mi prostě Irmo, prosím.“ Usmála se svým zažloutlým úsměvem.

Její postoj k tomu všemu Quinta trochu podráždil: „Vám se nezdá trošku divné, že jdeme lovit upíra, eh, Irmo?“

Podívala se na něj a zvedla obočí: „Moji rodiče pocházejí z hor,“ řekla: „Když jsem byla malá, občas mluvili o vampýru. Nahoře v Jižních Karpatech starí lidé stále věří. Kdysi tam nahoře byli velcí medvědi. A šavlozubí tygři. Předtím velcí ještěři - eh, dinosauři? Ano. Už nejsou - ale byli. Později přišla pohroma, která se přehnala světem. Všechny tyto věci jsou pryč. Ted' mi říkáte, že moji rodiče měli pravdu, že tam byli také upíři. Divné? Ne, nemyslím. Když chcete lovit upíry, kde jinde než v Rumunsku, co?“

Krakovič se usmál: „Rumunsko,“ řekl, „bylo vždycky něco jako ostrov.“

„Pravda,“ souhlasila Dobrestiová: „Ale to není vždy dobré. Svět je velký. Není síla v tom být malý. Také být odříznutý znamená ustrnutí. Nic nového nepřichází.“

Kyle přikývl a pomyslel si, že bez některých starých věcí by se obešel...

Pro Brendu Keoghovou to byla tvrdá noc.

Když ho ve tři hodiny ráno nakrmila, nechtěl znovu usnout. Nezlobí, jenom nechtěl spát.

Poté, co ho hodinu nebo dvě houpala, chovala v náručí a polohlasem mu broukala, nakonec dítě uspala a lehla si zpátky do postele.

Ale přesně v šest hodin ráno ji znovu probudil, jak plakal po přebalení a dalším krmení. Ale ze způsobu, jakým svráštěl svou tvářičku a zatínal pěstičky, poznala, že je unavený. Byl vzhůru celou noc a Brenda nevěděla proč. Ale jak byl hodný! Vůbec neplakal, dokud neměl hlad a necítil se nepříjemně, jenom ležel ve své postýlce a myslel na své věc - ať už to bylo cokoli.

Dokonce i ted' byla jeho vůle zůstat vzhůru a součástí světa silná, ale jeho zívání říkalo jeho matce, že nevydrží. Svět bude muset počkat. Ať už mysl rostla jakkoli rychle, tělu to trvalo déle...

Jakmile jeho syn usnul, zjistil Harry starší, že je volný, a napadla ho nejpodivnější myšlenka, jakou kdy měl, dokonce i ve své absolutně podivné existenci.

Vysává mě! pomyslel si. Ten malý dareba se dostává do mé mysli, do mých zkušeností. Může zkoumat můj materiál, protože je ho spousta, ale já se ho dotknout nemohu, protože v něm nic není - zatím!

Odsunul zvláštní myšlenku pryč ze svého mozku. Ted', když ho Harry mladší uvolnil, měl kam jít a znal lidi - mrtvé lidi - se kterými mohl hovořit. V jeho vědomí byly věci, které nevěděl nikdo jiný. Například to, že mrtví obývají jinou sféru, také to, že ve své neexistenci pokračují ve věcech, které dělali za svého života.

Spisovatelé psali mistrovská díla, která nemohli nikde vydávat, každý řádek dokonale stylizovaný, každý odstavec vybroušený a každé toto dílo bylo drahokamem. Tam, kde čas nebyl žádným problémem a neexistovala smrtelnost, se děly originální věci. Architekti stavěli myšlenková města, krásné, vzdušné konstrukce, zasazené do fantastických světů a klenoucí se nad vymodelovanými oceány a světadily, každá cihla a věž a visutá dálnice byly bezvadně umístěny, žádný nejmenší detail nechyběl ani nebyl opomenut. Matematici pokračovali v objevování základního vzorce vesmíru a zredukovali

NEKONEČNO do symbolů, které nemohli nikdy napsat na papír, za což by jim mělo být lidstvo hmotného světa vděčné. A velcí myslitelé pokračovali ve svých myšlenkách, jež mnohokrát převážily cokoli, na co přišli za svého života.

Tak to bylo s Velkou většinou. A Harry Keogh, nekroskop, byl její součástí.

Mrtví přijali Harryho okamžitě, dával jejich existenci nový význam. Před Harrym žil každý z nich ve světě obsahujícím pouze jeho vlastní myšlenky a bez spojení s těmi ostatními. Byli jako domy bez oken a dveří, bez telefonů. Ale Harry je spojil. Pro živé to nemělo žádný význam (ti si toho ani nebyli vědomi), ale pro mrtvé to byl velký rozdíl.

Mobius byl právě jedním z nich, jak matematik, tak myslitel, a právě on ukázal Harrymu Keoghovi, jak používat jeho Mobiovo kontinuum. Udělal to s radostí, protože si stejně jako ostatní mrtví okamžitě nekroskopa zamiloval. A Mobiovo kontinuum dalo Harrymu přístup k místům, časům a myslím, jaký neměla žádná jiná forma inteligence od samého začátku lidstva.

Nyní Harry znal muže, jehož jedinou vášní byly v životě mýty a legendy a učení o upírech. Jmenoval se Ladislau Giresci. Jak se mu asi daří teď, pomyslel si Harry, poté, co byl zavražděn? Zabil ho Max Batu svým uhrančivým zrakem, bez žádného důvodu kromě toho, že mu to rozkázal Dragosani. Zabil jeho, ano, ale ne Giresciho životní zálibu pro legendy o upírech. To, co bylo za života vášní, muselo pokračovat i po jeho skončení.

Harry už nemohl doufat v nějaký pokrok s Tiborem a Tibor ho nepustí k Dragosanimu. Jeho následujícím tipem musel být Ladislau Giresci. Ovšem to, jak se k němu dostat, byl jiný problém. Harry v životě neznal žádného Rumuna, neznal místo, v němž spočívá Giresciho duch, musí se spolehnout na mrtvé, aby mu pomohli radou a nasměrovali ho na jeho cestě.

Přes cestu u Brendina bytu - kdysi Harryho a Brendina bytu - se rozprostíral stovky let starý hřbitov, na kterém odpočívalo velké množství Harryho přátel. Většinu z nich zná osobně z dřívějších rozhovorů. Ted' se vydal kolem cestiček a občas nahnutých náhrobních kamenů a jeho mysl byla přitahována k myslím mrtvých, kteří leželi ve svých hrobech a hovořili. Okamžitě ho vycítili a věděli, že to je on. Kdo jiný by to mohl být?

Harry! řekl jejich mluvčí, bývalý inženýr drah, který prožil celý svůj život ve Stocktonu a zemřel v roce 1938. Rád s tebou mluvím. Je dobře vědět, že jsi na nás nezapomněl.

„Jak se máš?“ vyzvídal Harry: „Pořád ještě vymýšlíš vlaky?“

Mrtvý muž se okamžitě nažhavl, vymyslel jsem skvělý vlak! odpověděl. Chceš si o něm něco poslechnout?

„Naneštěstí nemohu,“ Harryho lítost byla opravdová: „Má návštěva je čistě obchodní, abych tak řekl.“ No tak, ven s tím, Harry! řekl jiný jeho známý, bývalý strážník z pozdějšího období vlády sira Roberta Peela. Jak ti můžeme pomoci, pane?

„Jsou vás tu stovky,“ odpověděl Harry: „Ale je tady někdo z Rumunska? Potřebuji se tam dostat a potřebuji zasvěcení a nasměrování. Jediní lidé, které tam znám, jsou... špatní lidé.“

Hlasy se rozezněly v něčem, připomínajícím křik, ale jeden z nich je přehlušil, jak mluvil přímo k Harrymu. Byl to dívčí hlas, sladký a tenký. Znáš Rumunsko, řekl. Nebo alespoň něco z něj. Přišla jsem sem z Rumunska po válce. Byly tam problémy a útrapy, a tak mě moji starší bratři poslali pryč za tetou, která tady žila. Je to divné, že jsem projela celou tu cestu, pak jsem se nachladila a umřela! Byla jsem velice mladá.

„A znáš tam někoho, koho bych mohl vyhledat, kdo by mi třeba mohl pomoci na mé cestě?“ Harry se snažil nedávat příliš najevo naléhavost, kterou cítil, ale nemohl si pomoci: „Je to velice důležité, opravdu.“ Ale moji bratři budou potěšeni tím, že tě budou moci vést, Harry! řekla okamžitě. Vždyť teprve až po tom, co jsi přišel, jsme schopni se... dobrá, dát dohromady. Všichni ti toho tolik dlužíme...

„Pokud budu moci,“ odpověděl Harry, tak se k tobě vrátím a popovídám si s tebou. Ale teď se obávám, že nemám příliš mnoho volného času. Jak se tvoji bratři jmenují?“

Jahn a Dmitri Syzestuovi, řekla. Počkej a já ti je zavolám. Zavolala a za okamžik její bratři odpověděli. Zněli velice slabě, jako hlasy v telefonu na druhém konci světa. Harry byl uveden.

„Jenom ke mně mluvte,“ řekl bratrům, „a já si k vám najdu cestu.“ Omluvil se společnosti svých přátel na hartlepoolském hřbitově, našel časoprostorové dveře a prošel jimi do Mobiova kontinua: „Jahne,

Dmitri? Jste tam ještě?“

Jsmě tady, Harry, a jsme poctěni tím, že ti můžeme takhle pomoci. Zamířil k nim a prošel jinými dveřmi do šedého rumunského jitra. Objevil se na louce před zdí, posetou dolíčky a rychle se rozpadající v suť. Na louce byli poníci, ale ti ho samozřejmě nemohli vidět, stáli klidně a trochu se chvěli pod houněmi, zvlhlými rosou. Obláčky teplého vzduchu odlétaly od jejich nozder jako kouř. V dálce zhasínala poslední světla města, jak slunce pomalu stoupalo nad východním obzorem.

„Kde je tohle místo?“ zeptal se Harry bratrů Syzestuových.

To město je Kluž, řekl Jahn, který byl starší. Tohle místo je prostě pole. Byli jsme ve vězení - političtí vězni - a utekli jsme. Vydali se za námi s puškami a tady nás chytili, jak se snažíme přelézt tuhle zeď. Ted' nám tedy řekni, Harry Keoghu, jak ti můžeme pomoci?

„Kluž?“ řekl Harry, trochu zklamáný. „Potřebuji se dostat trochu jižněji, myslím, a východněji - za hory.“

To je jednoduché! Mladší z bratrů, Dmitri, byl nadšen.

Náš otec leží bok po boku s matkou na hřbitově v Pitešti. Právě před chvílí jsme s nimi mluvili!

Je to tak, připojil se k nim hlubší, přísnější hlas, ozývající se z dálky. Jsi zván, jestliže chceš přijít a navštívit nás, Harry, pokud k nám dokážeš najít cestu.

Harry se rozloučil - trochu spěšně, ale s mnoha omluvami - a znovu vešel do Mobiova kontinua.

Zakrátko byl na zamlženém hřbitově v Pitešti. Koho hledáš? vyzvídal Franz Syzestu.

„Jmenuje se Ladislau Giresci,“ řekl Harry: „Všechno, co vám mohu říct, je to, že zemřel před nějakým časem ve svém domě ve městě jménem Titu.“

Titu? zopakovala Anna Syzestuová. Vždyť to není ani padesát kilometrů odtud! A co víc, máme tam pochované přátele! Byla očividně hrdá na to, že může pomoci nekroskopovi. Greto, slyšíš mě?

Samozřejmě, že ano! odpověděl nový hlas, ostrý a hašteřivý. A toho člověka tady mám přímo vedle sebe.

Tady to máš! řekla Anna Syzestuová tónem „já to říkala“. Pokud chcete v Titu někoho najít, zeptejte se Grety Mírnostiové. Zná tam všechny! Harry Keoghu? ozval se nyní mužský hlas. Jsem Ladislau Giresci. Přijdeš ke mně, nebo to bude takhle stačit?

„Už jdu!“ řekl Harry. Poděkoval Syzestuovým a odešel na místo Giresciho posledního odpočinku v Titu. A tam, konečně v přítomnosti odborníka na upíry samotného, řekl: „Pane, věřím, že mi můžete pomoci - pokud budete chtít?“

Mladý muž, řekl Giresci, Pokud se nemýlím, vím, proč jsi tady. Když se mě posledně přišel někdo vyptávat na upíry, stálo mě to život! Ale pokud je něco, čím bych ti mohl pomoci, Harry Keoghu, opravdu cokoli, jenom si řekni!

„Posledně se vás vyptával Boris Dragosani, že?“ řekl Harry. Vycítil zachvění druhého muže. Giresci sice neměl tělo, ale při zmínce o Borisi Dragosaním se zachvěl.

Byl to on, ano, odpověděl nakonec Giresci. Dragosani. Když jsem se s ním setkal poprvé, ještě jsem to nevěděl, ale už tehdy byl jedním z nich. Nebo alespoň stejně dobrý jako kterýkoli z nich. On sám to nevěděl, ne určitě, ale to zlo v něm bylo.

„Poslal za vámi Maxe Batua, aby vás zabil uhrančivým zrakem.“ Ano, protože pak už jsem věděl, co je zač. To je věc, které se upíři bojí ze všeho nejvíce, že totiž lidé zjistí, co jsou zač. Každý, kdo má sebemenší podezření... musí zemřít. A tak mě ten malý Mongol zabil a ukradl mou kuši.

„Ta byla pro Dragosaniho. Použil ji k tomu, aby zabil v křížových pahorcích Tibora Ferenczyho.“

Pak byla alespoň použita k dobrému účelu! Ach, ale když mluvíš o Tiboru Ferenczym, pak mluvíš o opravdovém upírovi! řekl Giresci. Kdyby Dragosani, se vším svým potenciálem zla žil - živý nebo nemrtvý - tak dlouho jako tenhle, pak by svět trpěl opravdu nevléčitelnou chorobou!

„Je mi líto,“ řekl Harry, „ale v takových stvůrách nenacházím nic hodného obdivu. V každém případě tady byl někdo větší než Tibor, kdo přišel před ním a kdo ho přežil. Jmenuje se Faethor a Tibor si od něj přisvojil své druhé jméno. Docela logicky, protože Faethor z něho udělal upíra. Mluvím o Faethoru Ferenczym, samozřejmě.“

Hlas Ladislaua Giresciho byl nyní pouhým zašeptáním, když odpověděl. Ano, a to byla věc, kterou začal můj samotný zájem o upíry. Protože jsem s Faethorem byl ve chvíli, kdy zemřel. Představ si to, byl stvořením nějakých třináct set let starým!

„To jsou ti, o kterých bych se chtěl dozvědět,“ řekl Harry dychtivě. „Tibor a Faethor. Za svého života jste byl odborníkem na upíry, jakkoli se lidé mohli dívat na vaši vášeň s úšklebkem a na vás samotného pohlížet jako na výstředního, zkoumal jste upírské mýty, legendy a učení. Stále jste je ještě studoval, když jste zemřel, a myslím si, že vás vaše smrt nezastavila. Takže kam vás vaše pátrání zavedlo teď, Ladislau? Jak skončil Tibor pohřbený na křížových pahorcích? A co bylo s Faethorem mezi desátým a dvanáctým stoletím? Je důležité, abych se o všech těchto věcech dozvěděl, protože se týkají toho, co teď dělám. A to, co teď dělám, se týká bezpečnosti celého světa.“

Rozumím, řekl Giresci suše. Ale Harry, nemyslíš, že by sis měl raději promluvit s někým mnohem povolanějším? Myslím, že by to nemělo být těžké...

„Cože?“ Harry byl vyvedený z rovnováhy: „Někdo povolanější než vy? Taková osoba existuje?“

Ááááh! řekl nový hlas, mocný hlas. Byl černý jako sama noc a hluboký jako kořeny pekla a zdálo se, že přichází odnikud a odevšad ve stejném okamžiku. Ach, jissstě, Harry, je tady - nebo byl - někdo takový. A jsem to já. Nikdo neví o Vampýrech tolik jako já, protože nikdo ještě nežil tak dlouho. Tak dlouho, skutečně, že když jsem zemřel, byl jsem k tomu připraven. Ach, bránil jsem se tomu, tím si buď jist, ale nakonec to bylo to nejlepší. Teď mám mír. A mám Ladislaua Giresciho, kterému mohu děkovat, že mi poskytl poslední milosrdné osvobození. A protože o tobě má zjevně vysoké mínění - stejně jasné jako ostatní mrtví - pak se k nim musím připojit. Pojď tedy ke mně, Harry Keoghu, a nech na své otázky odpovědět opravdového odborníka.

To byla nabídka, které nemohl Harry odolat. Okamžitě věděl, kdo to musí být, jistě, a pomyslel si, proč na to nepřišel sám. Byla to koneckonců očividná odpověď.

„Už jdu, Faethore,“ řekl: „Počkej, za chvíli budu u tebe...“

Jedenáctá kapitola

Dodnes stály na okraji Ploješti zvětralé trosky jako připomínka válečných hrůz minulosti. Zčernalé skořepiny domů ležely jako napůl pohřbené kamenné mrtvolky ve volné krajině, podivně nádherné, když léto naplnilo staré krátery po bombách květinami, ostružiníky a divokou zvěří a po zřícených zdech lezl břečťan a barvil je do zelena. Ale přicházela zima a sníh a zničení bylo viditelnější a přivádělo černobílý pohled pokřivenou skutečnost tohoto kraje. Rumuni zničenou čtvrť nikdy nevystavěli znovu.

Toto bylo místo, kde za druhé světové války během náletu na Bukurešť a Ploješť přijal Faethor Ferenczy smrt z rukou Ladislaua Giresciho. Když byl zasažen jeho dům, přibodl ho k podlaze uvolněný trám z obložení jeho studovny a on se bál plamenů ohně, které se k němu plížily, protože zaživa upíři hoří velice pomalu. Giresci, který pracoval u civilní obrany, viděl, jak byl dům zasažen, vešel do hořících trosek a pokusil Faethora uvolnit - bez výsledku. Bylo to beznadějně.

Upír věděl, že to je konec. S nadlidským úsilím vůle přikázal Girescimu, aby s ním rychle skoncoval. Starý způsob byl ten nejúčinnější. Protože byl Faethor už probodnutý, Girescimu zbývalo pouze srazit mu hlavu. Plameny vykonají zbytek a prastarý netvor shořel se svým domem.

Věci, které zažil v tom domě hrůzy, neopustily Giresciho do konce jeho života. Byl to právě tento zážitek, který z něj udělal odborníka na upíry. Teď byl Ladislau Giresci mrtvý stejně jako Faethor, ale upír mu stále něco dlužil. Což byl důvod, proč nabídl Harrymu Keoghovi svou veškerou pomoc, nebo alespoň jeden z jeho důvodů. Zbytek tvořila skutečnost, že Keogh bojoval proti Tiboru Valachovi. Ještě nenastala zima, když se Harry Keogh přiblížil k Faethorovým nehmotným myšlenkám a vyšel z Mobiova kontinua do ostružin a hmyzem obklopených trosek, které byly místem upírova posledního odpočinku. Ve skutečnosti léto teprve přecházelo do podzimu a stromy byly zelené, ale chlad, který Harry pocítil, by byl záchvěvem zimy pro kosti obyčejného člověka. Harry ale dávno nebyl obyčejný. Věděl, že je to chlad ducha, mrazivý poryv vanoucí na duši. Psychický chlad, který se vzdíral pouze v přítomnosti nadpřirozené Síly. Faethor Ferenczy byl právě takový a Harry si tu skutečnost uvědomil. Ale také Faethor poznal, že se setkává tváří v tvář s Mocí.

Mrtví o tobě mluví dobře, Harry, začal upír záhrobním mentálním hlasem. Skutečně tě milují! To je jen těžko pochopitelné pro někoho, kdo nikdy milován nebyl. Nejsi jedním z nich, a přece tě milují. Možná je to tím, že stejně jako oni nemáš tělo. Do hlasu se vloudil pochmurně humorný tón.

No ano! Dalo by se dokonce říct, že jsi... nemrtvý?

„Jestliže jsem se o upírech vůbec něco dozvěděl,“ odpověděl Harry docela klidně, „pak jen to, že milují hádanky a slovní hříčky. Ale já si sem nepřišel hrát. Na tvou otázku však odpovím. Proč mě mrtví milují? Protože jim přináším naději. Protože nezamýšlím nic zlého, jenom dobro. Protože díky mně jsou něčím víc než pouhou vzpomínkou.“

Jinými slovy, protože jsi „čistý“? Z upírova hlasu odkapával sarkasmus.

„Nikdy jsem nebyl čistý,“ řekl Harry, „ale vím, co tím chceš říct, a myslím, že jsi docela blízko pravdě. Což také znamená, proč nechtejší mít nic s tebou. Byl jsi mrtvý už za svého života. Ty sám jsi byl smrt!“

A smrt kráčela s tebou, kamkoli jsi šel. Nesrovnávej můj vztah s nemrtvostí - jsem daleko živější, než jsi byl kdy ty. Když jsem sem přišel a ještě než jsi promluvil, něčeho jsem si všiml. Víš, co to bylo?“

Ticho.

„Přesně tak. Žádné kokrhání kohoutů. Žádný zpěv ptáků. Dokonce tady nebzučí ani včely. Ostružiníky jsou bujné a zelené, ale nenesou plody. Nic a nikdo nepřijde do tvé blízkosti, ani teď. Věci Přírody cítí tvou přítomnost. Nemohou s tebou mluvit jako já, ale vědí, že jsi tady. A straní se tě. Protože jsi byl zlý. Protože i když jsi mrtvý, jsi stále zlý. Tak se nepošklebuj mé „čistotě“, Faethore. Já nikdy nebudu sám.“

Po okamžiku ticha řekl Faethor zamyšleně: Na toho, kdo mě žádá o pomoc, se zrovna netajíš svými pocity.....,

„Jsme odlišní,“ řekl mu Harry, „ale máme společného nepřítele.“

Tibora? Proč s ním tedy trávíš tolik času?

„Tibor je pouze zdrojem problému,“ odpověděl Harry: „Je nebo byl tvým nepřítelem a to, co po něm zbylo, bylo mým nepřítelem. Doufal jsem, že se od něj něco dozvím, a byl jsem zčásti úspěšný. Ale už mi nic víc neřekne. Nabídl jsi mi pomoc a jsem tady, abych tvou nabídku přijal. Ale nemusíme předstírat přátelství.“

Nejsi lstivý, řekl Faethor. Proto tě milují. Ale máš pravdu. Tibor byl a je mým nepřítelem. Jakkoli jsem ho přísně potrestal, nemohu ho nikdy potrestat dost. Tak se mě ptej, na co chceš, a já ti na všechno odpovím.

„Pak mi řekni toto,“ řekl Harry, znovu dychtivě: „Poté, co tě shodil ze svého hradu v plamenech, co s tebou bylo?“

Budu stručný, odpověděl Faethor, protože cítím, že je to jen část toho, co chceš vědět. Vrat' se tedy svou myslí zpět, pokud chceš, o tisíc let do minulosti...

Tibor Valach, jehož jsem nazval svým synem - jemuž jsem dal své jméno a svůj prapor a do jehož rukou jsem vložil svůj hrad, země a moc Vampýrů - mě těžce zranil. Daleko více, než mohl tušit. Ten prokletý nevděčník!

Když mě shodil dolů ze zdi mého hradu, byl jsem popálený a oslepený. Myriády mých netopýřích miláčků se ke mně slétaly v mém pádu, byly sežehnuty a zemřely, ale vůbec nehasily plameny. Řítil jsem se stromy a křovím, byl jsem vržen v tisícovém utrpení dolů po prudkém srázu rokle, byl trhan stromy a kameny, než jsem dosáhl dna. Ale můj pád byl zčásti zmírněn listím a spadl jsem do mělkého jezírka, které uhasilo plameny dříve, než mohly spálit mé Vampýří tělo.

Omráčený jsem se nalézal tak blízko skutečné smrti, jak jen je to pro upíra možné, aby ještě zůstal nemrtvý, a zavolal jsem své věrné Szganye z údolí. Víím, že budeš rozumět tomu, co říkám, Harry Keoghu. Sdílíme moc hovořit s jinými na dálku. Hovořit svou myslí tak, jako spolu hovoříme nyní. A Szganyové přišli.

Vyzvedli mé tělo z klidné, tiché vody a postarali se o ně. Odvezli mě na západ přes hory do Maďarského království. Chránili mě před otřesy a nárazy, skrývali před možnými nepřáteli a zabraňovali pálivým paprskům slunce ke mně proniknout. A nakonec mi našli místo k odpočinku. Ach! A byl to dlouhý odpočinek, pro zotavení, pro přetvoření- čas vynuceného odpočinku.

Řekl jsem, že mě Tibor zranil. Ale jak mě zranil! Byl jsem těžce postižen. Všechny kosti zlomené: „Žáda

a krk, lebka a kosti. Hrudník prolomený dovnitř, srdce a plíce rozmačkané. Kůže sloupaná ohněm, roztrhaná ostrými větvemi a balvany. Dokonce i upír, který byl ve většině mých částí a údů, byl potlučený, roztrhaný a popálený. Týden léčení? Měsíc? Rok? Ne, sto let! Století, ve kterém jsem snil své rudé - nebo černé jako noc - sny o pomstě!

Své dlouhé léčení jsem strávil v nedosažitelném horském úkrytu, v místě, které bylo více jeskyní než hradem, a po celou tu dobu se o mne starali Szganyové a jejich synové a jejich synové. A také jejich dcery. Pomalu jsem se opět zaceloval, upír ve mně nejdříve uzdravil sebe a pak i mne, kráčel jsem znovu jako Vampýr, užíval jsem svá umění, učil jsem se být moudřejší, silnější a daleko hroznější než kdy předtím. Vyšel jsem ze svého orlího hnízda, dělal si plány na další svá životní dobrodružství, jako by se Tiborova zrada odehrála včera a všechny mé rány nebyly ničím jiným než ztuhlostí kloubů.

A byl to hrozný svět, do kterého jsem vyšel, naplněný válkami a velkým trápením a pohromami a morem. Hrozný, ano, ale skýtal mi ten správný druh života! Protože jsem byl Vampýrem...

Postavil jsem si malý hrad na hranicích s Valašskem, skoro nedobytný, a usadil se tam jako nějaký bojar. Vedl jsem smíšený oddíl Szganyů, Maďarů a místních Valachů, dobře jim platil, krmil je a ubytovával a byl jsem uznán jako majitel půdy a vůdce. Szganyové by mě samozřejmě následovali až na konec země - a to také udělali, ano! - ne z lásky, ale z nějakého podivného popudu, který je skryt v divoké hrudi každého Szganyho. Jednoduše řečeno, jsem měl Moc, a tak se se mnou spojili. Co se týká mého jména, stal jsem se Stefanem Ferrenzigem, obecně známým v těch krajích. Ale to bylo pouze první z mých jmen. Třicet let po svém plném uzdravení jsem se stal Stefanovým „synem“, zvaným Petr, a o třicet let později Karlem, pak Grigorem. O člověku nesmí být známo, že žije dlouho, a určitě ne celá staletí. Chápeš?

Pokud se týká Valašska, vyhýbal jsem se především překročení hranic. Protože ve Valašsku byl někdo, jehož síla a krutost už byla proslulá, tajemný námezdní vojvoda jménem Tibor, který velel malému vojsku, bojujícímu pro různá valašská Knížata. A já si nepřál setkat se s tím, kdo nyní hlídal mé země a majetky v Chorvatsku! Ne, nechtěl jsem se s ním setkat, zatím ještě ne. Jistě, pochyboval jsem o tom, že by mě poznal, protože jsem se nesmírně změnil. Ale kdybych ho spatřil, možná bych se neudržel. To by se mi mohlo stát osudným, protože zatímco jsem se uzdravoval, on byl čilý a sílil, ve skutečnosti byl silou za valašským trůnem. Měl své vlastní Szganye, ale dobře vycvičené a také velel vojsku velkoknížete, zatímco já stěží vedl nevyycvičenou bandu Cikánů a sedláků. Ne, moje pomsta může počkat. Co je pro Vampýry čas, co?

Následujících šest let jsem čekal na svůj čas, ovládal svou živost, lopotil se a skrýval. Nyní už jsem měl přístup k cenné síle placených válečníků, urputných námezdních vojáků a přemýšlel jsem, jak jich nejlépe využít. Byl jsem v pokušení na Tibora Valacha vytáhnout, ale jakýkoli druh takového boje se mi nezdál. Chtěl jsem toho psa na kolenou, abych si s ním mohl dělat, co bych si přál. Nechtěl jsem setkání na bitevním poli, protože jsem poznal jeho sílu a úskočnost. Nyní už mě nejspíš pokládal za mrtvého, bude nejlepší, když ho v této víře budu udržovat, můj čas teprve přijde.

Ale stejně jsem byl neklidný, stísněný a nervózní. Dřepěl jsem tady se svým chťičem, silný, plný moci, a neměl jsem kam zaměřit svou energii. Nadešel čas, abych vyšel do rozháraného světa.

Zaslechl jsem o velké křížové výpravě, kterou vedli Frankové proti muslimům. Byl druhý rok třináctého století a i teď připlouvalo loďstvo k Zadaru. Původně chtěli křížáci zaútočit na Egypt a pak na centrum muslimské moci, ale jejich vojska byla dědici dlouhého nepřátelství s Byzancí. Starý benátský dóže, který jejich vojsko zaopatřil a který byl sám nepřítelem Byzance, je nejdříve odchýlil na Maďarsko. Zadar, který Maďaři dobyli teprve nedávno, byl obsazen a vydrancován Benátčany, stejně jako křížáky, v listopadu 1202, v té době už jsem byl na cestě do tohoto klíčového města spolu s vybranou společností svých přívrženců. Maďarský král, „můj pán“, věřil, že ho jedu podporovat v jeho boji proti křížákům a nedělal mi žádné potíže. Když jsem nakonec dojel do Zadaru, prodal jsem se do námezdní služby a přijal jsem kříž, což byla od počátku moje snaha.

Připadalo mi, že nejlepší způsob, jak se dostat ven do světa, bude jít s křížáky, ale pokud jsem doufal v okamžitou bitvu, byla to planá naděje. Benátčané si s Franky už rozdělili kořist z města - hádali se a bojovali i spolu, ale jejich spory rychle utichaly - a nyní se dóže a Bonifác z Montferratu, který výpravu vedl, rozhodli v Zadaru přezimovat.

Jich původní záměr, prvotní účel této čtvrté křížové výpravy, samozřejmě byl zničit muslimy. Ale mnoho

křížáků věřilo, že by byla v průběhu křížových výprav zrádcem křesťanstva. A teď byla náhle Konstantinopol v jejich držení, nebo alespoň v dosahu pomstychtivých křížáckých vášní. Co více, Konstantinopol byla bohatá - fantasticky bohatá! Šíleně bohatá! Vidina kořisti, kterou nabízela právě Konstantinopol, pohled na věc úplně změnila. Egypt mohl počkat - celý svět mohl počkat - protože cílem bylo nyní samotné císařské hlavní město!

Budu stručný. Na jaře jsme vypluli na Konstantinopol, občas se stavili za různými účely a v pozdním červnu jsme přijeli k císařskému hlavnímu městu. Předpokládám, že něco z dějin znáš. Po celé měsíce, které pomalu přecházely v roky, byly stále námitky proti vydrancování města, hrabivost a chtíč však nakonec zvítězily. Od všech plánů týkajících se odjezdu a útoku na nevěřící bylo nakonec upuštěno. Papež Innocenc III, který byl z větší části zodpovědný za svolání křížové výpravy, už exkomunikoval Benátčany za vydrancování Zadaru, nyní byl zděšen ještě více, ale obě zprávy - a zásah - cestovaly v těch dobách pomalu. A v očích křížáků byla Konstantinopol drahokamem, koncem jejich pouti a každý muž mezi námi po ní toužil. Byla uzavřena dohoda o rozdělení kořisti a pak - na začátku dubna 1204 jsme zaveleli do útoku! Všechny politické plány a nábožné řeči by odsunuty stranou, protože tohle byl ten důvod, proč jsme zde byli.

Ach! Jak se moje divoké srdce zaradovalo. Všechna vlákna mého těla se rozechvěla. Zlato byla jedna věc, ale krev, to bylo něco úplně jiného. Krev prolitá, krev vypitá, krev proudící ohnivými žilami!

Řeknu ti, proti čemu jsme šli. Ze všeho nejdříve jsme ve Zlatém Rohu narazili na řecké lodě, které nám měly zabránit ve vylodění pod zdi. Řekové bojovali tvrdě, ale marně, i když jejich námaha nebyla tak docela bez účinku. Řecký oheň je hrozná věc - hoří a spaluje i ve vodě! Jejich katapulty jej metaly mezi naše lodě a mnoho mužů uhořelo v moři. Byl jsem popálený na pravém rameni, hrudi a zádech skoro až na kost. Ach! Ale byl jsem popálený už předtím, a to odborníkem. Pouhé ožehnutí mě nemohlo zastavit. Bolest mi sloužila pouze k tomu, aby mě podnítila. Protože to byl můj den.

Možná by tě zajímalo, jak to bylo se sluncem. Jak jsem mohl já, Vampýr, bojovat pod jeho bodavými paprsky? Nosil jsem černý plášť po vzoru muslimských náčelníků a koženou a železnou přilbu, abych si chránil hlavu. Kromě toho jsem, pokud to bylo možné, bojoval se sluncem v zádech. Když jsem nebojoval - a věř mi, že tam byly jiné věci, stejně tak dobré jako boj - pak jsem se samozřejmě držel z jeho dosahu. Ale když mne a mé Szganye spatřili v boji křížáci - ach, jakou měli úctu! Až dosud opomíjeni, pokládáni za sebranku, určenou pouze do počtu a k tomu, aby posloužila jako potrava ohni a meči, nyní jsme vypadali v očích Franků a Benátčanů jako démoni, jako útočící obyvatelé pekel. Jakou museli mít radost, že stojíme na jejich straně. To jsem si alespoň myslel...

Ale neodbočujme. Udělali jsme průlom ve zdi, která ohraničovala městskou čtvrť Blachernae, současně v této čtvrti vypukl požár. Obránci byli zmateni, propadli panice, udeřili jsme na ne a proudili přes ne do většinou prázdných ulic, kde se o boji nedalo ani mluvit.

Protože s kým jsme koneckonců bojovali? S Řeky, kteří byli zničeni, se špatně vycvičeným vojskem, většinou se žoldáky, kteří stále trpěli po léta špatným vedením. Se slovanskými a pečenežskými oddíly, které bojovaly tak dlouho, dokud byly okolnosti příznivé a žold lepší, s oddíly Franků, jejichž příslušníci byli stahováni na dvě strany, s varjažskou stráží, společností, složenou z Dánů a Angličanů, kteří věděli, že jejich císař Alexius III. je samozvanec, který nemá hodnotu ani jako bojovník, ani jako státník. Práce, která tam na nás čekala, byla jatka. Ti, kteří nechtěli zemřít, okamžitě utekli. Nebyla jiná možnost.

Během několika hodin dobyli dóže a frančtí a benátští páni samotný Velký palác.

Odtud vydali rozkazy. Bojem a kořistí šíleným křížákům bylo řečeno, že Konstantinopol je jejich a mají tři dny na to, aby ji naprosto vydrancovali. Byli vítězi, nebyl žádný zločin, ze kterého by se museli zpovídat. Mohli si dělat s hlavním městem, jeho obyvateli a jejich majetkem, co se jim zlíbilo. Dovedeš si představit, co takové rozkazy rozpoutaly?

Po devět set let byla Konstantinopol centrem křesťanské civilizace a nyní se na tři dny stala žumpou samotného pekla! Benátčani, kteří obdivovali velké umění, odnášeli řecká mistrovská díla a jiné krásné a umělecké předměty po tunách a tolik drahých kovů, že málem své lodě potopili. Pokud šlo o Franky, Vlámky a většinou námezdné křížáky, včetně mne a mých lidí, ti chtěli jenom ničit. A ničili jsme!

Ač to bylo jakkoli drahé, cokoli nebylo možné odnést nebo odvalit, bylo na místě rozsekáno na kusy. Své šílenství jsme doplňovali z bohatých vinných sklepů, zastavovali jsme se pouze kvůli pití, znásilňování

a vraždění, pak jsme se vraceli k plenění. Neušetřili jsme nic a nikoho, žádná panna z toho nevyšla netknutá a jen několik jich přežilo. Pokud byla žena příliš stará na to, abychom do ní vrazili svoje maso, vrazili jsme do ní ocel. Příliš mladá pro nás nebyla žádná. Kláštery byly vydrancovány a jeptišky využity jako kurvy - křesťanské jeptišky, jen si to představ!

Mužům, kteří neutekli, ale zůstali a bránili své domovy a rodiny, jsme rozpárali břicha a nechali je zemřít na ulicích, chňapající po svých kouřících střevech. Městské zahrady a náměstí byly plné mrtvých obyvatel, hlavně žen a dětí. A já, Faethor Ferenczy - Frankům známy jako Černý nebo Černý Grigor, maďarský ďábel - jsem byl vždy uprostřed všeho. Střed dění. Po tři dny jsem se sytil, jako by můj chtíč neměl konce.

Ještě jsem o tom nevěděl, ale konec - můj konec, konec slávy, moci a proslulosti - se blížil. Zapomněl jsem totiž na první zákon Vampýrů - nikdy se příliš neodlišuj. Buď silný, ale ne neporazitelný, buď naplněn chtíčem, ale nebuď legendární satyr. Vzbuzuj respekt, ale ne uctívání. A ze všeho nejvíce se příliš nevyvyšuj, nebo se tebe ti, kteří mají moc a myslí si, že jsou tvými nadřízenými, začnou bát.

Ale já jsem byl popálen řeckým ohněm a to mě skoro přivedlo k šílenství. A násilnický? Za každého muže, kterého jsem zabil, jsem si vzal jednu ženu - nejméně třicet jich bylo každého dne i noci! Moji Szganyové na mne pohlíželi jako na nějakého boha - nebo ďábla. A nakonec... nakonec, samozřejmě, se mě začali obyčejní křižáci bát. Více než všechno „svědomí“, více než všechno to vraždění a znásilňování a rouhání, kterého se dopustili oni, jim působily špatné sny mé činy.

Ano, a přímo zoufale potřebovali obětního beránka.

Věřím tomu, že i bez Innocentových pobožnůžkářských protestů a lomení rukama bych byl stejně pronásledován. Tak už to přece chodí: Papež byl rozzuřen vydrancováním Zadaru, pak potěšen zprávou o dobytí Konstantinopole a nakonec vyděšen, když se, doslechl o našich zvěstvech. Nyní si nad celou křížovou výpravou umyl ruce. Vypadalo to, jako by místo pomoci opravdovým křesťanským vojákům v jejich boji proti islámu bylo našim jediným cílem podrobit si křesťanské oblasti. A co se týče rouhavého a naprosto ohavného chování na svatých místech v Konstantinopoli...

Opakuji znovu. potřebovali obětního beránka a nemuseli ho hledat dlouho. Jistý „krvežíznivý Valach, naverbovaný v Zadaru“, odpovídal požadavkům dokonale. V tajném komuniké přikázal Innocenc, že ti, již jsou zodpovědní za „barbarské činy nepřiměřené a nepřirozené krutostí“, nesmí obdržet „ni slávu, ni bohatou odměnu, ni země“ za svou brutalitu. Jejich jméno nesmí být více slušnými lidmi vyřčeno, a „musí být vymazáno navždy ze všech záznamů“. Žádnému z těchto velkých hříšníků nesmí být přiznán „ni respekt ni úcta“, protože svými skutky prokázali, že jsou hodni pouze opovržení“. Cha! To byla více, než exkomunikace - to byl rozsudek smrti!

Exkomunikace... přijal jsem v Zadaru kříž jako určitý druh opatření. Neznamenal nic. Kříž je symbol, nic víc. Ale brzy jsem začal ten symbol nenávidět.

Měli jsme velký dům na předměstí drancovaného města, já se svými Szgany. Byl to původně palác nebo něco takového, který byl nyní přeplněn vínem, kořistí a prostitutkami. Jiné tlupy žoldáků se rozdělily se svými křižáckými pány o svou kořist v předem dohodnutém poměru, ale já ne. Vždyť jsme ještě nedostali zaplacení! V tom jsem možná udělal chybu. Naše kořist byla určitě velkým popudem ke zradě křižáků.

Přišli v noci, což byla jejich chyba. Jsem - byl jsem - Vampýr, noc byla mým živlem. Nějaká upíří předtucha mě varovala, že něco není v pořádku. Byl jsem vzhůru a potuloval jsem se po domě, když zaútočili. Probudil jsem své muže a ti se do nich pustili. Ale nebylo to k ničemu, byli jsme v menšině a díky tomu, že nás překvapili, byli moji muži rozespali. Když naše místo začalo hořet, pochopil jsem, že nemám šanci.

I kdybych všechny tyhle křižáky pobil, byli pouhým zlomkem celkového počtu. Nejspíš vyhráli v kostkách s jinými deseti tlupami právo na to, aby mě zabili a okradli právě oni. Kromě toho, pokud si domysleli, čím jsem byl - a oheň dokazoval, že si to domysleli - byla má situace zjevně neudržitelná. Vzal jsem zlato a mnoho drahokamů a utekl jsem do tmy. Cestou jsem odvedl jednoho z útočníků s sebou. Byl to Francouz, teprve kluk, a já s ním rychle skoncoval, protože jsem neměl čas na dlouhé řeči. Předtím než zemřel, mi samozřejmě řekl, jak to všechno bylo. Od toho v dne jsem nenáviděl kříž a všechny, kteří ho nosili nebo žili v jeho stínu nebo pod jeho vlivem.

Z mých Szganyů nepřežil ani jeden, který by mě provázal na cestě z toho místa, ale později jsem se dozvěděl, že vzali dva zajatce, aby je vyslechli. A proto jsem tam stál a pozoroval plameny, které osvětlovaly široké okolí. Protože to peklo bylo obklopeno křižáky, mohl jsem se jenom domnívat, že věří tomu, že jsem našel smrt v plamenech. Budiž - nechtěl jsem jim to vymlouvat.

A tak jsem byl sám a domů byla daleká cesta. Dobrá, copak jsem si nepřál poznávat svět?

Jak jsem řekl, domů byla daleká cesta. Vyjádřen počtem mil po souši by tento údaj byl dost přibližný.

Ale kde byl můj skutečný domov? Stěží jsem se mohl vrátit do Maďarska, alespoň nějakou dobu ještě ne. Valašsko nebylo místem pro mne a můj starý hrad v Chorvatsku, shlížející na Rusko, ležel v troskách. Co jsem tedy měl dělat? Kam jsem měl jít? Ach, svět je přece velké místo!

Vylíčit podrobně má dobrodružství odehrávající se od té chvíle by trvalo dlouho. Načrtnu pouze své činy a cesty a ty mi musíš odpustit, nebo si doplnit sám mezery nebo skoky v čase.

Sever byl bezpředmětný, stejně tak západ, zamířil jsem tedy na východ. Byl rok 1204. Musím ti připomínat výjimečný zjev, který se objevil v Mongolsku o dva roky později? Samozřejmě, že ne - jmenoval se Temuchin - pozdější Čingischán! Připojil jsem se k němu s tlupou Ujgurů a pomohl mu podmanit a spojit poslední divoký mongolský kmen, až bylo nakonec celé Mongolsko jednotné. Ukázal jsem se jako zdatný válečník a on mi prokazoval jistý respekt. S nepatrnou námahou jsem byl schopen změnit své rysy, abych vypadal jako jeho krajan, to znamená, že jsem vtiskl svému upřímu masu novou podobu. Chán věděl, že nejsem Mongol, samozřejmě, ale byl jsem alespoň přijatelný. A později měl pod svým velením tolik žoldáků, že můj zjev nepůsobil jako žádná vzácnost.

Táhl jsem s ním proti Čňanům, prorazili jsme Velkou čínskou zeď a po jeho smrti jsem zažil naprostou porážku Čínského císařství. Přenesl jsem svou „věrnost“ na jeho vnuka, Batua. Mohl jsem nabídnout své služby kterémukoli mongolskému chánovi, ale Batuovým cílem byla Evropa! Byla jedna věc vrátit se sám, ale úplně jiné by bylo vrátit se jako generál mongolské armády!

V zimě na přelomu let 1237-8 jsme bleskovým výpadem rozdrtili ruská knížectví. V roce 1240 jsme útokem dobyli Kyjev a spálili jej na popel. Odtud jsme vyrazili na Polsko a Maďarsko. Pouze smrt Velkého chána Ogeděje v roce 1241 zachránila celou Evropu, rozpoutaly se diskuse o úspěchu a tažení na západ byla odložena.

Později nadešla chvíle pro to, aby Fereng, jak jsem byl znám, znovu „zemřel“. Obdržel jsem povolení k cestě do záhadného domova daleko na Západě, můj „syn“ se připojí k Húlegúovi při jeho tažení proti Assassinům a Kalifátu. Jako Fereng Černý, syn Ferengův, jsem pomáhal Húlegúovi při vyhlazení Assassinů a byl jsem při pádu Bagdádu v roce 1258. Ach, ale o necelé dva roky později jsme byli drtivě poraženi Mameluky u Ain Jalutu v takzvané Svaté zemi, tehdy přišel pro Mongoly bod obratu.

V Rusku pokračovala mongolská vláda až do konce čtrnáctého století, ale „vláda“ znamenala mír a má chuť po boji byla nenasytná. Vydržela mi celých čtyřicet let, a proto jsem se rozloučil s Mongoly a vydal se hledat boje jinde...

Bojoval jsem za islám! Nyní jsem byl Otoman, Turek! Oho! Jaké to je, být žoldákem, co? Ano, stal se ze mne ghází, muslimský válečník bojující proti polyteistům a po skoro dalších dvě stě let byl můj život jednou velkou nekonečnou řekou krve a smrti! Za vlády Bajezida se stalo Valašsko vazalským státem, kterému Turci říkali Eflak. Nyní už jsem se mohl vrátit a vyhledat Tibora, ale byl jsem příliš zaměstnán různými boji. V polovině patnáctého století mi ale příležitost utekla, hranice otomanského státu se za vlády Mehmeda II. zmenšila. V roce 1431 Sigismund, císař Svaté říše římské, vyznamenal Vladu II. Valašského Řádem Draka - odměnou za porážku nevěřících Turků. A kdo byl Vladovým nástrojem v tomto „svatém“ díle? Kdo byl jeho válečnou zbraní? Tibor, samozřejmě!

O Tiborových činech jsem se, ač je to s podivem, doslýchá s nemalou mírou hrdosti. Masakroval nejen nevěřící Turky, ale i Maďary, Němce a jiné křesťany po tisících. Ano, byl opravdovým synem svého otce! Jen kdyby nebyl tak nevděčný. Naneštěstí (pro něj) ale nebyla jeho nevděčnost vůči mně nejhorším nedostatkem, stejně jako já ke konci svého křižáckého dobrodružství nedodržoval Vampýří opatrnost. Jeho Székelové jej zbožňovali, ale stavěl se na stejnou úroveň se svými představenými, valašskými knížaty, a byl proslulý svými výstřelky. Bála ho celá země. Krátce řečeno, v každém směru se vyšvihl mezi prominenty. A upíři nesmějí být prominenty, ne, pokud si váží své dlouhověkosti.

Ale Tibor byl divoký, ve svých krutostech šílený! Vlad, zvaný Narážec, Radu Malý a Mircea Mnich

(který vládl tak krátce) ho všichni pověřovali obranou Valašska a trestáním nepřátel, úkoly, ve kterých byl úspěšný, v nichž vynikal. Ve skutečnosti Narážec, jeden z nejproslulejších zločinců v dějinách, trpí nespravedlivě. Byl krutý, to ano, ale pojmenován byl právě po Tiborových činech! Tiborovo jméno bylo, stejně jako moje, zapomenuto, ale čirá hrůza jeho činů bude žít navždy.

Ale abych pokračoval. Když jsem už s Turky žil příliš dlouho, opustil jsem nakonec jejich věc, která se drolila - jako se drolí na svém konci všechny věci - a vrátil jsem se do Valašska. Zrovna v příhodnou chvíli. Tibor zacházel příliš daleko, Mircea před nedávnem dosedl na trůn a velice se svého démonského vojvody bál. To byla chvíle, na kterou jsem čekal tak dlouho.

Přešel jsem přes Dunaj a vyslal jsem své vampýrské myšlenky vpřed! Kde byli teď moji Cikáni? Tři sta let je dlouhá doba. Pamatují si to ještě? Ale byla noc a já byl pánem noci. Mé myšlenky proletěly Valašskem na křídlech temných větrů a zamířily do stínem pokrytých hor. Cikáni, spící kolem svých táborových ohňů, mě zaslechli, probudili se a překvapeně se dívali jeden na druhého. Slyšeli totiž legendu od svých dědů, kteří ji znali od svých pradědů, podle níž jsem se měl jednoho dne vrátit.

V roce 1206 se vrátili domů moji dva námezdní Szganyové – titíž dva, kteří byli zajati k výsledku té noci křížácké zbabělosti a zrady a jejichž životy byly ušetřeny - a podporovali báji, nahánějící hrůzu. Ale nyní jsem byl zpátky já osobně, žádná báje: „Otče, co máme udělat?“ šeptali do noci: „Máme ti jít naproti, pane?“

„Ne,“ řekl jsem jim přes všechny řeky a lesy a dálku: „Musím dokončit jednu věc a musím to udělat sám. Běžte do Jižních Karpat a uveďte můj dům do pořádku, abych měl kam jít, až skončí moje věc.“

A věděl jsem, že tak učiní.

Pak... jsem se vydal za Mirceou do Targoviště. Tibor bojoval na maďarských hranicích, pořádný kus cesty daleko. Ukázal jsem knížeti živé upíří maso, které jsem vzal ze svého vlastního těla, a řekl jsem mu, že je to Tiborovo maso. Pak, protože skoro omdlel, jsem ho spálil. Tak poznal jeden způsob, kterým může upíra zabít. Řekl jsem mu také ještě o jiném způsobu. Kůl a stětí hlavy. Potom jsem se ho ptal na dlouhověkost jeho vojvody: nepokládá za podivné, že Tibor musí být nejméně tři sta let starý? Ne, odpověděl, protože to není jediný muž, ale několik. Byli všichni součástí jedné legendy a všichni přijali stejné jméno, Tibor. Všichni také, postupem let, bojovali pod praporem d'ábla, netopýra a draka.

Vysmál jsem se mu. Cože? Četl jsem přece ruské záznamy a s jistotou věděl, že tentýž muž - jeden muž - byl bojarem v Kyjevě před třemi sty lety! Už tenkrát se mluvilo o tom, že je Vampýrem. Skutečnost, že stále ještě žije, dává dohadům pevný základ. Byl upírem, plným touhy - a nyní se zdá, že zatoužil po valašském trůnu!

Máš nějaký důkaz, kterým bys tato obvinění podpořil? zeptal se mě kníže.

Řekl jsem mu: viděl jsi upíří maso.

To mohlo být stejně dobře obludné maso kteréhokoli jiného upíra, řekl.

Ale já zasvětil svůj život tomu, abych hledal a ničil upíry, kdekoli je najdu, řekl jsem. Při svém pronásledování těchto stvoření jsem navštívil Čínu, Mongolsko, Turecko, Rusko - a mluvím mnoha jazyky, abych to dokázal. Když byl Tibor zraněn v bitvě, byl jsem tam a odebral jsem mu kousek masa, které vyrostlo v to, co kníže viděl. Jaký další důkaz ještě potřebuje?

Žádný. On také zaslechl řeči, měl svá podezření, své pochyby...

Kníže se už Tibora bál, ale to, co jsem mu řekl - většinou pravdu, možná kromě toho o Tiborových ambicích - ho naprosto vyděsilo. Jak má naložit s touto nestvůrou? Řekl jsem mu to. Musí pod nějakou předstíranou záminkou pro Tibora poslat - udělit mu nějakou velkou poctu! Ano, to bude ono. Upíři jsou často pyšní, pochlebování, opatrně dávkované, si je může získat. Mircea musí říct Tiborovi, že ho chce udělat prvním vojvodou nad celým Valašskem s mocí podřízenou pouze Mirceovi samotnému: „Moc? Tu už přece má!“

„Pak mu řekni, že jeho případný postup na trůn by neměl být žádný problém.“

„Cože?“ Kníže se zamyslel: „Musím se poradit.“

„To je směšné!“ řekl jsem prudce: „Může mít mezi tvými poradci spojence. Copak neznáš jeho moc?“

„Mluv dál...“

„Až přijde, budu tady. Musí mu být řečeno, aby přišel sám a jeho vojsko aby zůstalo na maďarské hranici a pokračovalo v boji. Rozkazy se jim mohou poslat později a převést je pod velení nižších, důvěryhodnějších generálů. Musíš ho přijmout o samotě - v noci.“

„Sám? V noci?“ Mircea Mnich byl vystrašený.

Budu tady poblíž se čtyřmi nebo pěti nejdůvěryhodnějšími členy tvé stráže. Spoutáme ho nahého na místě, které sám určíš. Na zvláštním místě, někde v obvodu paláce. Pak, až vyjde slunce, poznáš, že jsi dopadl upíra. Sluneční paprsky na jeho kůži pro něj budou jako nejhorší mučení! Ale pouze to nebude ještě dostatečný důkaz. Ne, protože nade všechno jiné musíme být spravedliví. Až bude svázaný, otevřeš mu čelisti. Uvidíš jeho jazyk, o kníže - rozeklaný jako u hada a rudý od krve!

Jeho srdcem musí být okamžitě prohnán kůl. To ho, alespoň z větší části, znehyní. Pak ho naložíme do rakve a odvezeme na tajné místo: bude pohřben na místě, kde ho nikdo nikdy nenajde, na místě, zakázaném pro lidi od dnešního dne až na věčnost.“

„Bude to účinkovat?“

Ujistil jsem knížete o tom, že to účinkovat bude. A také že ano! Přesně jak jsem to naplánoval.

Z Targoviště je to do křížových pahorků asi sto šedesát kilometrů, Tibor tam byl dopraven co nejrychleji. Celou cestu s námi jeli mniši a zpívali svá zařikání tak dlouho, až jsem myslel, že se z toho pozvracím. Byl jsem oblečen do obyčejného černého mnišského hábitu s kapucí staženou přes tvář. Nikdo mou tvář nespátřil kromě Mircey a několika úředníků v paláci, které jsem oklamal nebo zčásti zhypnotizoval, jak tomu nyní říkáte vy.

V kopcích bylo postaveno z místního kamene hrubé mauzoleum, neneslo žádné jméno nebo titul, žádné zvláštní znaky, stálo nízko u země a nezřetelně v zamíženém šeru, jak jsi ho sám viděl, a samo o sobě stačilo na to, aby udrželo stranou každého obyčejného zvědavce. O mnoho let později někdo do kamene vytesal Tiborův znak - možná jako další varování. Nebo to mohl udělat nějaký szganyovský nebo székelovský přívrženec, který to místo označil, ale buď se ho bál vyzvednout, nebo mu k tomu chybělo vědění.

Já jsem ujížděl sám napřed.

Dovezli jsme ho tam, do podhůří Karpat a tam byl položen do jámy asi metr a půl hluboké, vyhloubené v černé zemi. Byl omotán silnými stříbnými a železnými řetězy a měl v sobě stále kůl, probodávající ho v jeho bedně. Ležel, bledý jako smrt, pro celý svět mrtvý. Ale já věděl, že tomu tak není.

Snášela se noc. Řekl jsem vojákům a kněžím, že slezu do jámy a setnu Tiborovi hlavu a pak zapálím ohněm větve, které jsou v jeho hrobě, aby byl spálen, a až oheň uhasne, jámu zasypu. Je to nebezpečná, čarodějnická práce, řekl jsem, která může být vykonána pouze za svitu měsíce. Měli by nyní odejít, pokud si cení svých duší. Odešli pryč a očekávali mě na pláni.

Ostrý srpek vycházel na oblohu. Podíval jsem se dolů na Tibora a promluvil jsem k němu po způsobu Vampýrů. „Ach, můj synu, takto to skončilo. Smutný, smutný den pro něžného otce, který vyznamenal svého nevďěčného syna tolikerou mocí, a on ji zneužil. Syn, který necítí rozhodnutí svého otce, a proto ve světě padl. Vzbud' se, Tibore, a nech to, co je v tobě, probudit také, protože vím, že. nejsi mrtvý.“

Jeho oči se pootevřely, jak mu došla moje slova, a pak se otevřely doširoka v náhlém porozumění.

Odhodil jsem svou kápi dozadu, aby mě mohl poznat, a usmál jsem se na něj tím způsobem, který si jistě ještě dobře pamatoval. Poznal mě a silně sebou trhl. Pak si uvědomil, kde se nachází - a vykřikl! Ach, jak křičel!

Shodil jsem k němu trochu hlíny.

„Milost!“ vykřikl nahlas.

„Milost? Ale nejsi snad Tibor Valach, kterému bylo dáno jméno Ferenczy a přikázáno, aby pečoval o země Faethora Vampýra? A pokud jsi, co děláš tady, tak daleko od místa svých povinností?“

„Milost! Milost! Nech mi mou hlavu, Faethore.“

„To právě zamýšlím!“ hodil jsem dovnitř více hlíny.

Pochopil, co tím myslím, pochopil můj záměr a zešílel, třásl se a trhal, až hrozilo, že se osvobodí od kůlu. Zvedl jsem dlouhý a silný sochor a zarazil jsem do něj kůl daleko pevněji, až prorazil dno rakve. Pokud šlo o víko rakve, nechal jsem je ležet stranou na dně jámy. Jakže? Měl jsem ho zakrýt a přijít o pohled na tu zuřivou, strachem naplněnou tvář? „Ale já jsem Vampýr!“ Zaječel.

„Mohl jsi jím být,“ řekl jsem mu: „Ach, tys jím mohl být! Nyní jsi ničím.“

„Ty starý parchante! Jak tě nenávidím!“ šlel s krví v očích, chřípí a zkřiveném úšklebku svých úst.

„Nápodobně, můj synu.“

„Ty máš strach. Bojíš se mě. To je ten důvod!“

„Důvod? Přeješ si znát důvod? Jak se daří mému starému hradu v Chorvatsku? Co je s mými horami, s mými temnými lesy, mými zeměmi? Řeknu ti: chánové je drželi po více než století. A kde jsi byl ty, Tibore?“

„Je to pravda!“ křičel skrze hlinu, kterou jsem mu hodil do tváře: „Ty se mě bojíš!“

„Pokud by to byla pravda, pak bych tě určitě musel setnout,“ usmál jsem se. „Ne, prostě tě nenávidím nade všechny. Pamatuješ si, jak jsi mě popálil? Proklínal jsem tě celých sto let, Tibore. Teď je řada na tobě abys mě proklínal - po celý zbytek času. Nebo dokud neztuhneš v temné zemi na kámen.“

A bez dalšího otálení jsem hrob zasypal.

Když už nemohl křičet ústy, křičel svou myslí. Každý jeho výkřik jsem si vychutnal. Pak jsem zapálil malý oheň, abych ošálil vojáky a kněží, a hrál jsem se u něho asi hodinu, protože noc byla chladná. A nakonec jsem sestoupil dolů na pláň.

„Sbohem, můj synu,“ řekl jsem Tiborovi, A pak jsem ho odstranil ze své mysli stejně, jako jsem ho odstranil ze světa, navždy...

„Takže takhle ses pomstil Tiborovi,“ řekl Harry, když se Faethor odmlčel. „Pohřbil jsi ho zaživa - nebo nemrtvého - navěky. Dobrá, možná to vyhovovalo tvému krutému úmyslu, Faethore Ferency, ale pro svět jsi tím, že jsi mu ponechal hlavu, nic dobrého neudělal. Zkazil Dragosaniho a zasadil do něj své upíří sémě, a mezitím nakazil nenarozeného Juliana Bodeska, který je nyní sám upírem. Věděl jsi o tom všem?“

Harry, řekl Faethor, za svého života jsem byl mistr telepatie, a po smrti... ? Ano, mrtví se mnou nemluví a já jim to nemohu zazlívát – Ale není nic, co by mě mohlo zastavit před posloucháním jejich rozhovorů. Svým způsobem bych o sobě mohl tvrdit, že jsem, stejně jako ty, nekroskop. Ach, četl jsem myšlenky mnohých. A našel jsem mezi nimi jisté, které mě velice zaujaly - ano, zvláště ty od toho psa Tibora. Ano, od své smrti jsem se znovu začal zajímat o jeho záležitosti. Vím o Borisi Dragosanim a Juliánu Bodeskovi.

„Dragosani je mrtvý,“ řekl mu Harry naprosto zbytečně, „ale mluvil jsem s ním a řekl mi, že se Tibor pokusí vrátit s Bodeskovou pomocí zpět. Řekni mi, jak je to možné? Chci říct, Tibor je mrtvý - už není nemrtvý, ale naprosto mrtvý, ztracený a definitivně vyřízený.“

Něco z něj přece jen zbylo.

„Myslíš upíří hmotu? Protoplazmu bez rozumu, skrývající se v zemi, stranící se světla a postrádající vědomou vůli? Jak ji může Tibor použít, když na ni už nemá žádný vliv?“

Zajímavá otázka, odpověděl Faethor. Tiborův kořen - jeho maso, skryté v zemi, uschované a zapomenuté chapadlo - by mohlo vypadat jako přesný opak tebe nebo mne. Jsme nehmotní, živoucí myslí bez pevných těl. A ono je... co? Pevné tělo bez mysli?

„Nemám čas na hádanky a slovní hříčky, Faethore,“ připomněl mu Harry.

Nehraji si, ale odpovídám na tvé otázky, řekl Faethor. Alespoň částečně. Jsi přece inteligentní člověk. Copak to neuhádneš sám ?

Harry začal přemýšlet. O opacích. Právě to měl Faethor na mysli, že Tibor může pro sebe vytvořit nový domov ve složené bytosti? Věc, stvořená z Julianova fyzického těla a Tiborovy upíří mysli? Zatímco si s tím problémem lámal hlavu, Faethor se nedržel stranou od jeho myšlenek.

Bravo! řekl upír.

„Tvá důvěra není na místě,“ řekl mu Harry: „Stále ještě nemám odpověď. Nebo pokud ji mám, nerozumím jí. Nedokážu pochopit, jak může Tiborova mentalita přesídlit do Julianova těla. Ne, pokud bude ovládáno Julianovou vlastní myslí.“

Bravo! řekl Faethor znovu, ale Harry stále tápal v temnotách: „Vysvětli mi to,“ řekl nekroskop a přiznal tím porážku.

Pokud Tibor dokáže přilákat Juliana Bodeska do křížových pahorků, řekl Faethor, a tam způsobit, aby

se jeho přežívající část - to prvotní maso, které zanechal možná právě pro tento účel - spojila s Bodeskem...

„Vytvoří křížence?“

Proč ne? Bodescu už v sobě něco z Tibora má. Už jím je přece ovlivněn. Pak jedinou překážkou, jak jsi zdůraznil, zůstává mladíkova mysl. Odpověď: Jakmile v něm jednou bude Tiborovo upíří maso, prostě vyžere jeho mysl, aby udělalo místo pro Tiborovu.

„Vyžere?“ Harry pocítil náhlou nevolnost. Doslova!

„Ale... tělo bez mysli musí okamžitě zemřít.“

Lidské tělo ano, pokud není udržováno při životě uměle. Ale Bodeskovo tělo už není lidské. To je přece podstata tvého problému. Je to upír. A v každém případě, Tiborova přeměna zabere pouhý okamžik.

Julian Bodescu odejde do křížových pahorků a novu z nich sejde. Ale ve skutečnosti...

„To bude Tibor!“

Bravo! řekl Faethor potřetí, i když sarkasticky.

„Děkuji ti,“ řekl Harry ignoruje jeho sarkasmus, „protože teď už vím že jdu po správné cestě a že způsob, kterým se rozhodli jednat jistí moji přátelé, je ten správný. Což nechává nezodpovězenou pouze jednu otázku.“

Ano? Do Faethorova hlasu se znovu vrátil černý humor, určitý vychytralý tón špičkování.

Nech mě hádat, jestli na to přijdu. Chtěl bys vědět, jestli jsem já, Faethor Ferenczy také nechal - stejně jako Tibor - odpočívat něco ze sebe v tmavé zemi. Mám pravdu?

„Sám víš, že ano,“ řekl Harry: „Protože pokud vím, je to věc, kterou upíří dělají - aby se pojistili pro případ toho, že je dostihne smrt.“

Harry, byl jsi ke mně upřímný a já tě mám pro to rád. Nyní budu upřímný i já. Ne, na tu věc přišel Tibor sám. Ale stejně, musím říct, že bych byl rád, kdybych na to byl pomyslel dříve! Co se týče mých „upířích zbytků“: ano, věřím, že existuje takový navrátilce. Pokud jich není více. Jenže navrátilce je nejspíš špatný výraz, protože oba víme, že už není návratu.

„A to - nebo ti - jsou na tvém hradě v Chorvatsku, který Tibor srovnal se zemí?“

Vcelku prostá dedukce.

„Ale nepřál sis nikdy využít ty zbytky jako Tibor a vrátit se znovu do života?“

Jsi naivní, Harry. Kdybych mohl, nejspíš bych to udělal. Zemřel jsem zde a toto místo nemohu opustit. A v každém případě vím, že zničíš cokoli, co na mém hradě Tibor před tisíci lety zanechal - pokud to vůbec přežilo. Ale tisíc let, Harry - jen si to představ! Dokonce ani já nevím jestli může upíří hmota žít za těchto okolností tak dlouho.

„Ale mohla přežít. Copak tě to... nezajímá?“

Harry vycítil něco jako povzdech. Harry, něco ti řeknu. Věř mi, pokud chceš, nebo nevěř, ale já odpočívám v míru. Alespoň sám se sebou. Užil jsem si své dny a jsem spokojen. Kdybys žil třináct set let, pak bys tomu možná porozuměl. Možná mi uvěříš, když ti řeknu, že dokonce i ty jsi pro mě vyrušením. Ale už mě nesmíš déle rušit. Můj dluh k Ladislauovi Girescimu je splacen v plné výši. Sbohem...

Harry chvíli čekal, pak řekl: „Sbohem, Faethore,“

A unavený, podivně skleslý, našel dveře do časoprostoru a vrátil se do Mobiova kontinua...

Harryho rozhovor s Faethorem Ferenczym skončil právě včas, Harry mladší se probudil a volal mysl svého otce zpět. Harry byl vytažen z Mobiova kontinua do stále mocnějšího ida svého syna a musel vyčkávat na jeho další období spánku, které nadešlo v neděli večer. V Anglii bylo 19.30, když nakonec Harry mladší usnul, ale v Rumunsku bylo o dvě hodiny více a nadešla už noc.

Lovci upírů byli ubytováni v pokojích v jednom starosvětském hotelu na předměstí Ionești. Tam v pohodlném, borovými deskami vyloženém obývacím pokoji dokončovali své plány na pondělí a popíjeli své drinky, než se uloží k brzkému spánku. Takový byl alespoň jejich záměr. Chyběla pouze Irma Dobrestiová, protože odjela do Pitești, aby pro ně získala jisté věci z místních zdrojů. Chtěla si být jistá, že jejím požadavkům bude vyhověno. Všichni muži se shodovali na tom, že co Ľrmě chybí na kráse a

osobním kouzle, vynahrazuje svou výkonností.

Když se objevil Harry Keogh, seděli kolem krbu se sklenkami v rukách. Jediným varováním bylo to, že se Carl Quint náhle ve svém křesle posadil zpřímá a vylil si do klína slivovici. Quint vstal, viditelně pobledlý, a rozhlížel se po místnosti s očima široce otevřenými jako talíře, ale i stojící vypadal, jako by se choulil sám do sebe: „Ach-ach!“ zmohl se na pouhé zasípání.

Gulharov byl pouze zmaten, ale Krakovič také něco ucítil: „Cože? Cože? Myslím, že je tady-“

Máš pravdu,“ přerušil ho Alec Kyle, pospíšil si k hlavním dveřím do místnosti a zamkl je, pak zhasl až na jediné všechna světla: „Je tady něco. Uklidněte se, všichni. Přichází.“

„Cože?“ Krakovič si znovu sedl a jeho dech se srážel v páru, jak teplota náhle poklesla: „Kdo... přichází?“

Quint se zhluboka nadechl: „Felixi,“ řekl chvějícím se hlasem, „raději řekni Sergejovi, aby nepanikařil. Je to jeden náš přítel - ale při prvním setkání to může působit trochu jako šok!“

Krakovič řekl Gulharovovi něco rusky a mladý voják odložil svou sklenici a pomalu vstal. A právě v té chvíli, v tom okamžiku, se náhle, Harry objevil.

Měl svou obvyklou podobu, jen s tím rozdílem, že dítě už nebylo schoulené do klubíčka, ale sedělo v jeho středu a už se neotáčelo bezcílně kolem své osy, ale se zavřenými očima se opíralo o Harryho, jako by meditovalo. Keoghovo zjevení kromě toho vypadalo bledší, méně zářilo, zatímco o to silnější byl jas vyzářovaný dítětem.

Krakovič po počátečním šoku okamžitě Keogha poznal: „Můj Bože!“ vyhrkl: „Duch - dva duchové!

Ano, a jednoho z nich znám. Ta věc je Harry Keogh!“

„Žádný duch, Felixi,“ řekl Kyle a chytil Rusa za paži: „Je to něco více než jenom duch - ale ujišť' uji tě, že se nemáš čeho obávat. Je Sergej v pořádku?“

Gulharovův ohryzek sebou trhaně házel, ruce se mu trásly a oči měl vypoulené, kdyby mohl utéct, nejspíš by to udělal, ale síla opustila jeho nohy. Krakovič k němu promluvil ostře rusky a řekl mu, aby seděl, že je všechno v pořádku. Sergej mu sice nevěřil, ale přesto zůstal sedět, skoro zhroucený ve svém křesle.

„Jevišťe je tvoje, Harry,“ řekl Kyle.

„Pro všechno na světě!“ řekl Krakovič s pocitem rostoucí hysterie, kterou se snažil kvůli Gulharovovi potlačit: „Můžete mi to někdo vy- ^, světlit?“

Keogh se na něj podíval a pak na Gulharova. Ty jsi Krakovič, řekl k tomu prvnímu. Máš psychické nadání, takže to s tebou bude jednodušší. Ale tvůj přítel ne. Dostávám se k němu, ale je to namáhavé. Krakovič otevíral a zavíral ústa jako ryba, neříkal nic a pak dopadl do křesla vedle Gulharova. Olízl si suché rty a podíval se na Kylea. „Není... není duch?“

Ne, nejsem, odpověděl Harry. Ale myslím, že je to celkem pochopitelný omyl. Podívej, nemám čas ti vysvětlovat, oč jde. Teď, když už jste mě viděli, to za mě možná udělá Alec? Ale později. Zrovna teď mám málo času a to, co vám musím říct, je hodně důležité.

„Felixi,“ řekl Kyle, „zkus se přestat divit. Prostě připusť, že je to možné, a poslouvej, co říká. Hned, jak k tomu budeme mít příležitost, ti všechno řeknu.“

Rus přikývl, vzpomínal se a řekl: „Dobrá tedy.“

Harry jim pak vyprávěl, co se dozvěděl od chvíle, kdy s Kylem mluvil naposledy. Jeho vyprávění bylo velice zhuštěné, uvedl muže z INTESPu do věci za necelou hodinu a půl. Nakonec skončil a zeptal se Kylea: Jak to pokračuje v Anglii?

„Spojím se se svými lidmi zítra kolem poledne,“ řekl mu Kyle.

A ten dům v Devonu?

„Myslím, že přišel čas, abych je poslal dovnitř.“

Keogh přikývl. Já také. Kdy vyrazíte do křížových pahorků?

„To místo uvidíme zítra,“ odpověděl Kyle: „A pak... v úterý za úsvitu!“

Dobrá, ale pamatuj si, co jsem vám říkal To, co po sobě Tibor zanechal, je - velké!

„Ale chybí tomu intelligence. A jak jsem řekl, budeme pracovat za denního světla.“

Keoghovo zjevení znovu přikývlo. Navrhuji, abyste vtrhli do Harkley a na Bodeska v tutéž chvíli. Teď už patrně dobře ví, co je vlastně zač, a nejspíš zkoumá své upíří síly, i když podle toho, co o něm víme, mu chybí Faethorova a Tiborova lstivost a výjimečnost. Hlíďají si svou vampýrskou identitu - žárlivě!

Nechodí kolem- a nedělají z lidí upíry, pokud, to není nutné. Na druhou stranu je Julian Bodescu, právě proto, že nemá žádná vodítka, časovanou bombou! Vyděste ho, pak udělejte chybu, která mu umožní uprchnout, a rozšíří se jako požár, jako záludná rakovina ve střevech lidstva...

Kyle věděl, že je to pravda: „Souhlasím s tebou, co se týče načasování,“ řekl, „ale nechceš to jen proto, že se bojíš, aby se Bodescu nedostal k Tiborovi dřív, než se s ním vypořádáme?“

Možná ano, zamračilo se zjevení. Ale pokud víme, Bodescu zatím o křížových pahorcích a o tom, co tam je pohřbeno, vůbec nic neví. Ale to zatím nechme stranou. Řekni mi, vědí tvoji muži v Anglii, co je třeba udělat? Každý na to nemá žaludek. Je to tvrdá práce. Staré způsoby - kůl, stětí, oheň - nejsou žádné jiné. Nic jiného nebude účinkovat. Nemůže se to dělat v rukavičkách. Oheň v Harkley musí stát za to. Ohňostroji! Protože ve sklepeních...

„Protože nevíme, co tam vlastně je? Souhlasím. Až budu mluvit zítra se svými lidmi, musím se přesvědčit, že je jim to úplně jasné. Jsem si jist, že ano, ale řeknu jim to naprosto jasně. Celý dům musí zmizet - od sklepení nahoru! A ještě níž, samozřejmě.“

Dobrá, řekl Keogh. Na okamžik stál tiše, hologram tenkých modrých neonových čar. Zdálo se, jako by si něčím nebyl jistý, jako herec, který potřebuje nápovědu. Pak řekl. Poslyš, mám spoustu práce. Jsou tu lidé - mrtví lidé - kterým musím poděkovat za jejich pomoc. A ještě jsem nepřišel na to, jak se zbavit pout mého syna. Stává se z toho problém. Takže, pokud mě omluvíš...

Kyle vykročil kupředu. Vypadalo to, jako by se kolem Keogha vznášel opar něčeho neodvolatelného.

Kyle chtěl vztáhnout ruku, ale věděl, že tam nic není. tedy nic pevného, přinejmenším. „Harry,“ řekl: „Eh, poděkuj jim i za nás. Svým přátelům, myslím.“

Poděkuji, řekl přízrak. Lehce se usmál a zmizel v rychle slábnoucím světle oslepujícího blesku.

Po dlouhý okamžik panovalo naprosté ticho. Pak Kyle zase rozsvítil světla a Krakovič se zhluboka nadechl. Nakonec zase vydechl a řekl: „A teď - teď doufám, že se mnou souhlasíte v tom, že mi dlužíte jisté vysvětlení!“

Což Kyle nemohl popřít...

Harry Keogh udělal, co mohl. Zbytek ležel v rukách fyzicky živých, nebo alespoň v rukou lidí, kteří měli ruce, jimiž to mohli uchopit.

V Mobiově kontinuu ucítil Harry mentální tahání, dokonce i ve spánku byla přitažlivost jeho syna enormní. Harry mladší zesiloval svůj stisk a Harry starší si byl jist, že se brzy bude muset s dítětem vypořádat: přitahoval se k jeho mysli, vysával jeho zkušenosti jako pijavice a pohlcoval podstatu jeho id. Brzy se od něj bude muset Harry navždy odtrhnout. Ale jak? A kam? Co z něj zůstane, pomyslel si, když bude úplně pohlcený? Zůstane z něj vůbec něco?

Nebo prostě přestane existovat - kromě budoucího tajemného nadání jeho vlastního syna? S použitím Mobiova kontinua mohl vždycky nahlédnout do budoucnosti, aby tam našel odpovědi na své otázky.

Dával však přednost tomu, aby neznal všechny odpovědi, protože budoucnost mu připadala svým způsobem nedotknutelná. Nebylo to proto, že by se cítil podvedený, ale proto, že pochyboval o prospěšnosti toho znát budoucnost.

Protože stejně jako minulost, byla i budoucnost určená, pokud by v ní Harry našel něco, co by se mu nelíbilo, pokusil by se tomu zabránit? Samozřejmě, že ano, i kdyby věděl, že je to nevyhnutelné. A to by mohlo jeho podivnou existenci ještě více zkomplikovat.

Jediný pohled, který si povolí, se bude týkat pouze skutečnosti, jestli vůbec nějakou budoucnost má.

Což byla pro Harryho Keogha je z nejjednodušších věcí.

Nepřestává bojovat s přitažlivostí svého syna, našel dveře do budoucího času, otevřel je a díval se do stále se rozvíjející budoucnosti. Proti jemně se přesunující temnotě čtvrtého rozměru se odrážely v safírové záři myriády pozemských životů svými neonovými životními nitěmi, odměřujícími délku životů, které probíhaly a životů, které začínaly. Harryho nit se odvíjela z jeho nehmotného těla - z jeho mysli, předpokládal - a odvíjela se dál, zdánlivě bez konce. Ale spatřil, jak se hned za Mobiovými dveřmi připojila k jiné niti a pokračovala s ní souběžně, jako dvouproutková dálnice se středovým pruhem nebo svodidlem. A tato druhá nit života, jak Harry předpokládal, musela patřit Harrymu mladšímu.

Vyrazil ode dveří a pustil se do budoucnosti, sleduje svou s Harryho dětskou nit. Rychleji než nitě

samotně se přesunul do blízké budoucnosti. Zaznamenal a byl rozlícen množstvím mnoha modrých nití, které jednoduše ztemněly a zmizely, protože věděl, že to byly smrti, a viděl jiné, které se se zábleskem objevily jako hvězdy a pak se protáhly do zářících neonových vláken, a to byla zrození, nové životy. A posunul se ještě o kousek dál. Čas se za ní lehce vlnil jako moře za kýlem ujíždějící lodi, než se uzavřel a znovu zapečetil.

Náhle Harry, ačkoli neměl tělo, ucítil ledový náraz, který jej udeřil ze strany. Jenom stěží to mohl být fyzický mráz, a proto musel pocházet od ducha. Pochopil, když na pozadí spěchajících nití života spatřil jednu, která byla nápadná jako žralok v hejnu tuňáků. Byla totiž šarlatová - neklamný znak upíra! A naprosto úmyslně se blížila k jeho a Harryho nitím! Harry propadl panice. Šarlatová nit se blížila, v každém okamžiku už musí zkřížit jejich. Pak -

Životní nit Harryho mladšího se příkře odvrátila od otcovy a náhle prudce vyrazila pryč vlnícím se oceánem modrých linek. A nit Harryho staršího následovala jejího příkladu, vyhnula se upíří nití a odvrátila se zoufale pryč. Celá událost připomínala manévrování řidičů na nějakém mimozemském závodisti. Ale ten poslední pohyb byl slepý, skoro instinktivní a Harryho nit jako by nyní pokračovala, mimo veškerou kontrolu, spleť budoucího času.

V následujícím okamžiku si Harry všiml - a vlastně byl účastníkem neuvěřitelné srážky! Další modrá nit života, pohasínající, rozpadající a drolící se, se přiblížila k té jeho jakoby odnikud. Zdálo se, jako by k sobě byly přitahovány společným zájmem, až se srazily v neonovém záblesku a dále pokračovaly jako jedna. Harry nakrátko pocítil přítomnost - nebo slábnoucí, mizející ozvěnu - jiné mysli, přidané k jeho. Pak už byla pryč, vyhaslá, a jeho nit pokračovala dál sama.

Už toho viděl dost. Budoucnost půjde svou cestou (což se určitě sta. ne). Otočil se, našel dveře a vystoupil z času do Mobiova kontinua. Okamžitě ho začalo přitahovat vlečné id jeho syna a vytahovalo ho ven. Harry se nebránil, ale nechal se dovést domů. Domů, do mysli svého syna v Hartlepoolu v nedělní noci v brzkém podzimu roku 1977.

Chtěl si sice ještě pohovořit s jistými novými přáteli v Rumunsku, ale to počká. Co se týká jeho „srážky“ s budoucností někoho jiného, těžko by věděl, co s tím má udělat. Ale na kratičký okamžik, než zmizela, si byl jist, že poznal tu mizející ozvěnu mysli.

A to ho mátló ze všeho nejvíce...

Dvanáctá kapitola

Janov je město protikladů. Od nejnuznější chudiny v uličkách s kočičími hlavami a v olezlých barech na nábřežích až po výškové budovy s luxusními byty shlížejícími do ulic širokými okny a velkými balkony, od čistých bazénů bohatých ke špinavým, olejem zčernalým plážím, od zastíněných, klaustrofobických labyrintů uliček dole ve vnitřnostech města až ke vzdušným, doširoka stavěným třídám a náměstím - kontrast je všudypřítomný. Půvabné zahrady uvolnily cestu propastem betonu, relativní klid některých městských částí je jinde rozerván hřměním dopravy, neutichajícím ani v noci a čerstvý vzduch výše položených míst ustupuje prachu a modrému dýmu v přecpaných slumech bez slunce. Janov, postavený na svahu hory, má mnoho úrovní, někdy až závrtných.

Bezpečné sídlo britské zpravodajské služby tvořil nejvýše položený byt v bloku věžáků, shlížejících na Corso Aurelio Saffi. Zepředu se s vyhlídkou na oceán zvedal blok do výše pěti pater s vysokými stropy nad ulici, zezadu, protože byly jeho základy vestavěny do vrcholku skalního útesu s budovou na jeho okraji, bylo druhé poschodí o tři patra níže. Výhled z nízkého balkonu, vedoucího do zadního traktu, byl závrtný, zvláště pro Jasona Cornwella alias „Browna“.

Janov, neděle, 21.00 - v Rumunsku ještě Harry Keogh mluví s lovci upírů v jejich pokoji v Ionești a brzy odejde, aby sledoval svou životní nit do blízké budoucnosti, a v Devonu si Julian Bodescu pořád dělá starosti s muži, kteří jej sledují, a pracuje na plánu, s jehož pomocí zjistí, co jsou zač a o co se zajímají. Ale tady v Janově sedí Jason Cornwell se staženými rty ztuhle ve svém křesle a sleduje Theo Dolgicha, který kuchyňským nožem drolí prohnitou omítku ze spár už tak nebezpečně nízké balkónové zdi. A pot na Cornwellově horním rtu a v podpažích má jen velice málo nebo vůbec nic společného s janovským lepkavým, vlhkým vzduchem indiánského léta.

Ale má to hodně společného se skutečností, že ho Dolgich nachytal, že polapil britského pavouka do jeho vlastní sítě, přímo tady, v tomto bezpečném domě. Obvykle by byl byt obýván personálem nejméně dvou či tří dalších agentů tajné služby, ale protože byl Cornwell (nebo „Brown“) pověřen úkolem přesahujícím dosah obvyklé špionáže - prací pro specialistu, kterým byl - byli obvyklí obyvatelé „odvoláni“ na jinou práci a nechali celé místo příjemně prázdné a přístupné pro samotného Browna. Brown zajal Dolgicha v sobotu, ale ani ne o dvacet čtyři hodin později se mu dokázal Rus dostat na kobytku. Dolgich předstíral spánek a počkal, až v neděli v poledne odejde Brown na sklenici piva a sendvič, a pak se zuřivě pustil do provazů, které ho poutaly. Když se Brown o padesát minut později vrátil, dostal ho Dolgich díky naprostému překvapení.

Později... Brown se probral s trhnutím a na mysl a tělo mu útočila současně koupelová sůl, vržená do tváře a kopance na citlivá místa. Zjistil, že nyní jsou jejich postavení opačná, protože teď byl svázán on a ten, kdo se usmíval, byl Dolgich. Jenže Rusův úsměv byl šklebem hyeny.

Byla tu jedna věc - opravdu jen jedna - kterou chtěl Dolgich vědět. Kde byli Krakovič, Kyle a spol. teď? Rusovi bylo naprosto jasné, že byl odstraněn ze hry úmyslně, což mohlo znamenat, že je ve hře vysoká sázka. A teď bylo jeho jediným záměrem se do hry vrátit.

„Nevím, kde jsou,“ řekl mu Brown: „Jsem jenom dohlížeč. Dohlížím na lidi a starám se sám o sebe.“ Dolgich, jehož angličtina byla dobrá, ačkoli hrdelní, se také musel starat sám o sebe. Pokud nedokáže vypátrat, kde jsou esepři, bude to konec jeho úkolu. Další práci může klidně dostat na Sibiři! Jak se o mně dozvěděli?“

„Já jsem se o tobě dozvěděl. Poznal jsem tvůj hnusný obličej - a jeho popis jsem předal do Londýna. Pokud jde o to, jestli tě poznali oni, ti by tě nepoznali ani v pavilonu opic v zoo! Ne, že by to něco znamenalo...“

„Pokud jsi jim o mně řekl, pak ti určitě museli i oni říct, proč mě chtějí zastavit. A také ti nejspíš řekli, kam mají namířeno. Teď to řekni ty mně.“

„To nemohu.“ -

Nato k němu Dolgich přistoupil ještě blíže a už se neusmíval: „Pane tajný agente, dohlížeči, nebo cokoli vlastně jsi, jsi v pěkné kaši. Problém stojí takto. Pokud nebudeš spolupracovat, určitě tě zabiju.

Krakovič a jeho vojenský kamarád jsou zrádci, alespoň tohle jim musí být jasné. Tys jim řekl, že jsem tady, oni ti dali své rozkazy nebo s tvými rozkazy souhlasili. Jsem polní agent, který pracuje v cizině proti zrádcům své vlasti. Nebudu váhat, jestli tě mám zabít, pokud budeš příliš zatvrzelý, ale než zemřeš, může to pro tebe být velice nepříjemné. Rozumíš mi?“

Brown tomu rozuměl velice dobře: „Všechny tyhle řeči o zabíjení,“ zamlaskal netrpělivě: „Mohl jsem tě mnohokrát zabít, ale to nebyl můj úkol. Měl jsem tě zdržet, nic víc. Proč to tak nafukuješ?“

„Proč pracují britští esepři s Krakovičem? Co dělají? Problém toho psychického gangu je v tom, že si myslí, že jsou chytřejší než všichni ostatní. Myslí si, že světu nevládnou svaly, ale mysl. Ale ty a já a ostatní, stejní jako my dva, vědí, že tomu tak není. Silnější vždycky vyhrává. Velcí válečníci vítězí, zatímco si to velcí myslitelé ještě rozmýšlejí. Jako já a ty. Ty děláš, co ti řekli, zatímco já jedním podle instinktu. A já jsem ten, kdo je nahoře.“

„Opravdu jsi? A proto mi vyhrožuješ smrtí?“

„Poslední šance, pane dohlížeči. Kde jsou?“

Brown. už nic neříkal. Jenom se usmál a zatnul zuby.

Dolgich nemohl dál marnit čas. Byl odborník na výslechy, což často znamenalo mučení. V podstatě tady byly dva způsoby mučení: mentální a fyzické. Jen co se podíval na Browna, usoudil Dolgich, že ho bolest samotná nezlomí. Ne za tak krátkou dobu. V každém případě tady stejně Dolgich neměl speciální vybavení, se kterým pracoval. Mohl sice vždycky improvizovat, ale... nebylo to ono. Kromě toho si nepřál Browna poznamenat, alespoň ne zpočátku. V tom případě to musí být psychologicky - strachem! A Rus odhalil Brownovu slabost na první pohled: „Všimni si,“ řekl britskému agentovi konverzačním tónem, „že ačkoli jsi bezpečně svázán - daleko lépe, než jsi svázal ty mě - nepřivázal jsem tě ke křeslu.“ Pak otevřel vysoké dveře, vedoucí ven na nízký balkon vedoucí do zadního traktu: „Předpokládám, že už jsi tady byl a obdivoval jsi vyhlídku?“

Brown okamžitě zbledl.

„Ale?“ přiskočit k němu bleskem Dolgich: „Ty máš něco proti výškám, příteli?“ Vytáhl Brownovo křeslo ven na balkon a pak je prudce převrátil, takže byl Brown vržen proti zdi. Před prostorem a přitažlivostí ho zachránilo pouze dvacet centimetrů cihel a omítky a rozdrolené štukatury. A jeho tvář říkala všechno.“

Dolgich ho tam nechal ležet a proběhl celým bytem, aby si potvrdil své podezření. Ujistil se, že všechna okna a balkónové dveře jsou pevně uzavřeny před světlem a před pohledem ven. Hlavně před pohledem ven! Pan Brown trpěl závratěmi.

A po tomhle už to bude úplně jiná hra.

Rus odtáhl Browna zase zpátky dovnitř a posadil ho do křesla dva metry od balkonu. Pak donesl kuchyňský nůž a začal odstraňovat omítku ze zdi, přímo před bezmocným agentem. A jak pracoval, zároveň vysvětloval, co má v úmyslu.

„Teď začneme znovu a já ti položím jisté otázky. Pokud odpovíš správně - což znamená podle pravdy a bez otálení - pak zůstaneš na svém místě. A co víc, zůstaneš naživu. Ale pokaždé, kdy mi neodpovíš nebo mi zalžeš, posunu tě o kousek blíže k balkonu a odstraním více omítky. Pokud nebudeš hrát tuhle hru tak, jak budu chtít já, budu přirozeně zklamán. Vlastně je dokonce možné, že ztratím trpělivost. V tom případě budu v pokušení tě hodit znovu na zeď. Jenže až to příště udělám, bude ta zeď mnohem slabší...“

A tím hra začala.

To bylo v 19.00 a teď bylo 21.00, přední stěna balkónové zdi, která byla středem Brownova bytí, teď byla úplně holá a některé z cihel byly viditelně volné. Co bylo horší, Brownovo křeslo stálo předními nohama na balkoně ne dále než metr od zdi. Za ní pak byly vidět obrysy města a hor, osvětlené blikajícími světly.

Dolgich vstal od svého díla, odhrnul nohou omítku na zemi a smutně potřásl hlavou: „No, pane dohlížeči, pracoval jsi docela dobře - ale ne dost dobře. pořádně jsem se s tebou zapotil. Navykládal jsi mi spoustu věcí, některé důležité a jiné nedůležité, ale vůbec jsi mi neřekl nic z toho, co jsem chtěl vědět nejvíce. Má trpělivost došla.“

Přešel za Browna a posunul jeho křeslo prudce dopředu, přímo proti zdi. Brownova brada byla na jedné úrovni s horním okrajem a byla teď ve vzdálenosti necelých dvaceti centimetrů: „Chceš žít, pane dohlížeči?“ Dolgichův hlas byl tichý a smrtící.

Rus měl ve skutečnosti v úmyslu zabít Browna stejně, už jenom aby mu oplatil včerejšek. Z Brownova úhlu pohledu ho Dolgich neměl vůbec potřeby zabíjet, byla by to nesmyslná ukázka, která by ho nepochybně dostala na seznam „nezapomeň vyříditi“ britské tajné služby. Na druhé straně z Rusova úhlu pohledu... už byl na spoustě seznamů. A v každém případě, vražda bylo něco, co měl rád. Brown si nemohl být naprosto jistý Dolgichovými úmysly, ale kde je život, tam je i naděje:

Svázaný agent se díval přes vrcholek zdi na myriády světél Janova. „Londýn se dozví, kdo to udělal, jestli-“ začal říkat, pak slabě vykřikl, jak Dolgich prudce trhl křeslem. Brown otevřel oči, chraptivě se nadechl a seděl, lapaje po dechu, chvěl se a málem omdlel. Byla jen jedna jediná věc na světě, které se bál, a ta se nyní nacházela přímo před ním. Důvod, proč musel opustit SAS. Skoro cítil prázdnotu pod sebou, jako by už padal

„Dobrá,“ řekl Rus s povzdechnutím, „nemohu říct, že by mě potěšilo, že jsem tě poznal - ale jsem si jist, že by mě potěšilo daleko více, kdybych tě nepoznal! Takže--“

„Počkej!“ zasípěl Brown: „Slib mi, že mě zatáhneš zpátky dovnitř, když ti to řeknu.“

Dolgich pokrčil rameny: „Zabiju tě jedinečně tehdy, když mě k tomu donutíš. Pokud nechceš odpovídat, je to spíš sebevražda než vražda.“ Brown se kousl do rtů. K čertu, byl to jeho život! Kyle a ostatní už mají stejně náskok. Udělal, co mohl: „Rumunsko, Bukurešť!“ vyhrkl: „Naplánovali si to poslední noci a odletěli do Bukurešti kolem půlnoci.“

Dolgich se za něj postavil, naklonil hlavu na jednu stranu a podíval se dolů na jeho zpocenou tvář, obrácenou vzhůru: „Je ti jasné, že si zavolám na letiště a ověřím si to?“

„Samozřejmě,“ vzlykl Brown. Slzy mu otevřeně tekly po tvářích a nestyděl se za ně. Nervy ho naprosto opustily: „Teď mě zatáhni do dovnitř.“

Rus se usmál: „Bude mi potěšením.“ Odstoupil z Brownova výhledu. Agent cítil, jak přežívá pouta na

jeho rukou, které měl vzadu spoutané na zápěstích. Pouta praskla a Brown zaúpěl, jak natáhl ruce před sebe. Měl je ztuhlé křečí a stěží s nimi mohl pohybovat. Dolgich uvolnil jeho nohy a posbíral odřezky provazu. Brown zatnul zuby, začal nejistě vstávat

A bez jakéhokoliv upozornění se Rus opřel oběma rukama o jeho záda a vši silou ho postrčil dopředu! Brown vykřikl, upadl a přepadl přes zídku dolů. Zchátralé zdivo, úlomky štukatury a omítky padaly s ním.

Dolgich si odchrchlal, odplivl za ním a utřel si ústa hřbetem ruky. Z hloubky se ozvalo jediné temné žuchnutí a údery dopadající omítky. O několik okamžiků později si Rus oblékl Brownův lehký kabát, opustil byt a utřel za sebou dveřní kliku. Sjel výtahem do spodního patra a neuspěchaným krokem opustil budovu. O padesát metrů níže zastavil taxi a nechal se odvézt na letiště. Cestou stáhl okénko a vyhodil ven několik kousků provazu. Řidič, zaměstnaný sledováním dopravy, si ničeho nevšiml...

Ve 23.00 se Dolgich spojil se svým bezprostředním nadřízeným v Moskvě a vydal sena cestu do Bukurešti. Kdyby nebyl Dolgich vyřazen na dvacet čtyři hodiny z akce - kdyby měl příležitost spojit se se svým vedoucím dříve - zjistil by, kam míří Kyle, Krakovič a ostatní i bez toho, že by musel pro tuto informaci zabít Browna. Ne, že by to něco znamenalo, protože věděl, že by ho zabil stejně.

Mimoto by se mohl dozvědět něco o tom, co dělají esepři v Rumunsku - totiž že hledají... něco pod zemí? Dolgichův vedoucí se o tomto tématu nechtěl příliš šířit. Možná poklad? Dolgich si to nedokázal představit, a ani ho to ve skutečnosti nezajímalo. Tuto otázku vypustil z hlavy. Cokoli dělali, nebylo dobré pro Rusko a to mu stačilo.

Nyní, schoulený v malém sedadle osobního letadla letícího přes severní Jaderské moře, se opřel dozadu a nechal se ukoľébat bručením motorů...

Rumunsko. Oblast kolem Ionești. Něco pod zemí. Všechno to bylo takové zvláštní.

A ze všeho nejzvláštnější bylo to, že Dolgichův „vedoucí“ byl jedním z nich - jedním z těch zatracených psychických špiónů, kteří se Andropovovi tak od srdce hnusili! Muž z KGB zavřel oči a uchechtl se. Jaká bude asi Krakovičova reakce, pomyslel si, až nakonec zjistí, že zrádcem jeho milované pobočky E je jeho vlastní zástupce, muž jménem Ivan Gerenko?

Julian Bodescu nestrávil příjemnou noc. Ani přítomnost krásné sestřenky v jeho posteli - jejíž tělo využil všemi způsoby, které ho zajímaly - ho nezbavila nočních můr, představ a zklamání, polovzpomínek, jež pocházely z minulosti a nebyly jeho.

Všechno to bylo kvůli těm pozorovatelům, myslel si Julian, těm všetečkům, jejichž špiclování (Proč? Co věděli? Na co se pokoušeli přijít?) se v posledních čtyřiceti osmi hodinách změnilo v nesnesitelné obtěžování. Ach, už neměl žádný skutečný důvod k tomu, aby se jich bál - George Lake se změnil v jemný popel a ani jedna ze tří žen by se proti Juliánovi nepostavila - ale ti muži tam stále byli! Jako svědění, kterého k se nemůžete zbavit. Nebo na které nemůžete dosáhnout - zatím. Ano, bylo to kvůli nim.

Přinesli s sebou Juliánovy noční můry, sny o dřevěných kulech, ocelových mečích a jasných, spalujících plamenech ohně. Pokud jde o ty ostatní sny, sny o nízkých pahorcích ve tvaru kříže, vysokých temných stromech a o Věci pod zemí, jež ho volala a volala a kynula mu prsty, ze kterých kanula krev... Julian si nebyl docela jist, co si o nich má myslet.

Protože on tam byl - přesně tam, v křížových pahorcích - té noci, kdy zemřel jeho otec. Nebyl ničím více než zárodkem v děloze své matky, když k tomu došlo, to věděl, ale co jiného se ještě tenkrát stalo? V každém případě tam byly jeho kořeny, tím si byl Julian jist. Ale skutečností zůstávalo, že byla pouze jedna jediná cesta, jak si být naprosto jistý, a to odpovědět na volání a odjet tam. Ve skutečnosti by jeho cesta do Rumunska vyřešila dva problémy najednou, protože se všemi těmi tajnými pozorovateli kolem domu v polích a na cestách kolem Harkley byla nyní tak dobrá příležitost jako nikdy jindy k tomu, aby se na nějakou dobu ztratil.

Jenže... nejdříve by chtěl vědět, jaký je skutečný záměr těch, kteří ho sledovali. Měli jen podezření, nebo opravdu něco věděli? A pokud ano, co v tomto směru chtěli dělat? Julian už skoro připravil plán, jak na všechny tyto otázky získat odpovědi. Byla to jenom záležitost toho, jak to zařídí, nic víc...

Obloha byla zatažená mraky a ráno bylo to pondělí pochmurné, když Julian vstal z postele. Řekl Heleně,

ať se vykoupe, pěkně obleče a jde se projít kolem domu a po pozemcích, jako by se v jejím životě vůbec nic nezměnilo, jako by ona sama nebyla změněná. Oblékl se a sešel do sklepů, kde dal tytéž příkazy Anně a stejně tak své matce v jejím pokoji. Prostě se chovejte přirozeně a nedělejte nic, co by mohlo vypadat podezřele, Helena s ním odjede na hodinku dvě do Torquay.

I cestou do Torquay byli sledováni, ale Julian to nevěděl. Slunce ho přivádělo k šílenství, když proráželo mraky a odráželo se od zrcátek, oken a chromu. Stále ještě nosil svůj klobouk se širokou střechou a tmavé brýle, ale jeho nenávisť ke slunci - a jeho vliv na něj - byly nyní daleko silnější. Zrcátka vozu ho rozčilovala, jeho odraz ve skle okének a na jiných lesklých plochách ho dráždil, jeho upírí „vědomí“ mu drásalo nervy. Cítil se obklíčený. Hrozilo mu nebezpečí a on si je uvědomoval - ale z jakého směru? Jaký druh nebezpečí?

Zatímco Helena čekala ve voze ve třetím patře městských garáží, zašel do cestovní kanceláře, aby získal informace a předal instrukce. Bude to nějakou dobu trvat, protože dovolená, kterou si naplánoval, je mimo obvyklou agendu kanceláře. Chtěl by strávit týden v Rumunsku. Julian mohl jednoduše zavolat na jedno z londýnských letišť a zamluvit si letenky, ale dával přednost tomu, aby ho zkušená cestovní kancelář upozornila na omezení, zařídila mu víza atd. Tímto způsobem nemůže udělat žádnou chybu a žádné zařizování na poslední chvíli. Kromě toho nemohl Julian zůstat zavřený v Harkley navždy, vyjíždka do města ho alespoň na chvíli osvobodila od běžné rutiny, od jeho hlídačů a od neustálého tlaku toho, že byl osamělým stvořením. Co více, vyjíždka jenom upevnila jeho postavení. Helena byla jeho sestřenka z Londýna a on si s ní prostě vyjel na výlet, aby si užili toho, co zbývalo z pěkného počasí. Tak to alespoň vypadalo.

Když vyřídil své cestovní záležitosti (kancelář mu zavolá do čtyřiceti osmi hodin a on upřesní všechny podrobnosti) - vzal Julian Helenu na oběd. Zatímco beze slova jedla a zoufale se snažila nedat najevo hrůzu, kterou vůči němu cítila, usrkával pivo a kouřil cigaretu. Mohl si dát steak, nepropečený, ale jídlo - obyčejné jídlo - mu už nechutnalo. Pořád se přistihoval při tom, jak se dívá Heleně na hrdlo. Uvědomil si, jak to může vypadat podezřele, a soustředil se na podrobnosti svého plánu, týkajícího se dnešní noci.. Určitě nezůstane hladý dlouho.

Ve 13.30 odjeli zpátky do Harkley, a tehdy zachytil Julian krátce myšlenky jednoho z hlídačů. Pokoušel se dostat do jeho mysli, ale ta se před ním okamžitě zavřela. Byli chytří, tihle hlídači! Zuřil a všechno se v něm vařilo a stěží se uklidnil, když přišla noc.

Peter Keen byl docela čerstvým členem parapsychologického týmu z INTESPu. Občasný telepat (jehož dosud necvičené nadání se vynořovalo v náhlých, nečekaných poryvech, které mizely stejně rychle jako tajemně) byl naverbován poté, co upozornil policii na budoucího vraha. Náhodou vycítil mysl - temný záměr - budoucího násilníka a vraha. Když došlo přesně k tomu, co řekl, jeden z vysoce postavených policistů, stoupenec pobočky, poslal podrobnosti do INTESPu. Práce v Devonu byla Keenovým prvním úkolem, protože do této chvíle trávil všechn čas se svými instruktory.

Julian Bodescu byl teď pod čtyřadvacetihodinovým dohledem a Keen měl dopolední směnu od 8.00 do 14.00. Když ve 13.30 projela dívka s Bodeskem bránou a nahoru k domu, byl Keen necelých dvě stě metrů za nimi ve svém červeném Capri. Projel kolem Harkley a zastavil u první telefonní budky, aby zavolal velitelství a ohlásil podrobnosti o Bodeskově vyjíždce. V paigntonském hotelu zvedl telefon Darcy Clarke a podal sluchátko veliteli celé operace, veselému, tlustému „jasnovidci“ Guyi Robertsovi, muži ve středních letech, který si zapaloval jednu cigaretu od druhé. Obvykle byl Roberts v Londýně, aby užíval své jasnovidecké schopnosti k vyhledávání ruských ponorek, teroristických bombových útoků a podobně, ale nyní byl ustaven velitelem této operace, aby svým mentálním okem sledoval Bodeska. Roberts nepokládal celou záležitost vůbec za jednoduchou a vůbec se mu nelíbila. Upír je osamělé stvoření, jehož přirozeností je zůstat v utajení. V psychickém vybavení upírů je něco, co je ochraňuje, stejně jako noc zakrývá jejich fyzickou podstatu. Roberts mohl Harkley vidět pouze jako nejasné, mlhavé místo, jako scénu, nahlíženou přes stěnu husté, přelévající se mlhy. Když tam byl Bodescu, bylo toto miasma ještě hustší a Roberts stěží poznal v celém domě jedinou osobu.

Ale procvičování vede k dokonalosti a tak, čím déle se Roberts pozorování věnoval, tím jasnější byly obrazy, které k němu docházely. Byl si nyní naprosto jist například tím, že Harkley obývají pouze čtyři

lidé. Bodescu, jeho matka, jeho teta a její dcera. Ale kromě nich tam bylo ještě něco jiného. Vlastně dvě „cośi“. Jedním z nich byl Bodeskův pes, ale byl obklopen toutéž aurou, což bylo podivné. A to druhé bylo - prostě „Druhé“. Stejně jako Julian, uvažoval o tom i Roberts tímto způsobem, ať to bylo cokoli - se vši pravděpodobností, se kterou je Alec Kyle před tou věcí ve sklepě varoval - to tam určitě bylo a bylo to živé...

„Tady Roberts,“ řekl jasnovidce do sluchátka: „Co se děje, Petře?“ Keen předal své hlášení.

„Cestovní kancelář?“ zamračil se Roberts: „Ano, hned se na to podíváme. Tvé střídání? Zrovna odjíždí. Trevor Jordan, ano. Zatím nashle, Petře.“ Roberts položil sluchátko a zvedl telefonní seznam. Za okamžik už vytáčil číslo cestovní kanceláře v Torquay, jejíž jméno a adresu mu dal Keen. Když dostal odpověď, podržel si Roberts u úst kapesník a předstíral mladistvý hlas.

„Halo? Eh, halo?“

„Halo?“ ozvala se odpověď: „Tady Sunsea Travel - kdo volá, prosím?“ byl to mužský hlas, hluboký a přívětivý.

„Zdá se, že máme nějaké špatné spojení,“ odpověděl Roberts a udržoval svůj hlas ve střední poloze:

„Slyšíte mě? Byl jsem u vás, no, před nějakou hodinou. Pan Bodescu.“

„Ach, jistě, pane!“ zvedl hlas úředník. „Vaše objednávka Rumunska. Bukurešť, kdykoli v průběhu příštích dvou týdnů. Je to tak?“

Roberts sebou trhl a pokusil se udržet svůj tlumený hlas klidný: „Eh, Rumunsko, ano, tak je to.“ Rychle - zuřivě rychle - přemýšlel: „Eh, poslyšte, hrozně nerad vás takhle obtěžuji, ale-“

„Ano?“

„Totiž, rozhodl jsem se, že to nakonec neudělám. Možná příští rok, co?“

„Ach!“ V hlase toho druhého se ozvalo jisté zklamání. „No, tak už to někdy chodí. Díky za zavolání, pane. Takže jste se to rozhodl určitě zrušit, je to tak?“ „Ano.“ Roberts zatřásl telefonem: „Obávám se, že musím... ztracený telefon! V každém případě mi do toho něco vlezlo a-“

„No, nedělejte si s tím starosti, pane Bodescu,“ přerušil ho úředník: „To se stává. Stejně jsem ještě neměl čas pustit se do nějakého průzkumu. Takže se nic nestalo. Ale dejte nám vědět, kdybyste si to znovu rozmyslel, ano?“

„Ach, jistě! Dám, dám. Je to od vás pěkné. Omlouvám se, že jsem vás tak obtěžoval.“

„Vůbec ne, pane. Zatím nashledanou.“ „Eh, nashledanou.“ Roberts položil telefon.

Darcy Clarke, který byl svědkem celého rozhovoru, řekl: „Naprostě geniální! Dobrá práce, šéfe!“

Roberts se na něj podíval, ale neusmál se: „Rumunsko!“ opakoval nezřetelně. „Věci se začínají rozbíhat, Darcy. Budu rád, až nám Kyle zavolá. Má už dvě hodiny zpoždění.“

V totéž okamžiku telefon zazvonil.

Clarke pokýval znalecky hlavou: „Tak tomuhle já říkám nadání. Pokud k tomu nechce dojít - vymysli si to!“

Roberts si představil svým duševním zrakem Rumunsko - jeho vlastní představu, protože tam nikdy nebyl - pak k němu připojil představu Aleka Kylea nad divoce rozečkanou rumunskou krajinou, zavřel oči a Kyleova podoba se mu zjevila ve fotografických - ne živých - podrobnostech: „Tady Roberts.“

„Guyi?“ ozval se Kyleův hlas praskáním statické elektřiny: „Poslyš, chtěl jsem se s tebou spojit přes Londýn, přes Johna Grieva, ale nemohl jsem ho zastihnout.“ Roberts věděl, co tím myslel. Očividně si přál, aby byl jejich rozhovor stoprocentně bezpečný.

„V tom ti asi neposloužím,“ odpověděl: „Nemám tady s sebou nikoho, kdo by byl takhle vybaven. Máš snad nějaké problémy?“

„Nemyslím,“ svým duševním zrakem Roberts viděl, jak se Kyle mračí.

„V Janově jsme sice neměli dost soukromí, ale to už se vyřídlilo. Co se týká toho, proč jsem se opozdil: pokoušet se odtud dostat spojení je jako chtít se dovolat na Mars! Hrozně zastaralý systém. Kdybych neměl místní pomoc... v každém případě, máš pro mě něco?“

„Můžeme mluvit přímo?“

„Musíme.“

Roberts mu rychle vysvětlil situaci a skončil Bodeskovou zmařenou cestou do Rumunska. Stejně jako fyzicky slyšel, viděl svým duševním zrakem Kyleovo hrůzyplné zalapání po dechu. Pak už na vedoucím

INTESPu nebyly žádné pocity vidět, i kdyby Bodeskovi vyšly jeho plány a on se tam dostal, bylo by to pro něj stejně pozdě.

„Až tady skončíme,“ řekl pochmurně Robertsovi, „nezbude tady pro něj vůbec nic. A v okamžiku, kdy tam skončíte vy... nebude schopen kamkoli jít.“ Pak řekl Robertsovi do podrobná, co chce, aby bylo vykonáno. Zabralo mu to dobrých patnáct minut, než se ujistil, že pamatoval na všechno.

„Kdy?“ zeptal se ho Roberts, když skončil.

Kyle byl opatrný: „Jsi součástí pozorovacího týmu? Chci říct, chodíš fyzicky sledovat dům?“

„Ne. Já to koordinuji. Jsem pořád tady na velitelství. Ale až půjdeme zabíjet, chci jít také.“

„Dobrá tedy, řeknu ti, kdy to bude,“ řekl Kyle: „Ale neříkej to nikomu jinému! Pokud možno až do chvíle, kdy vyrazíte. Nechci, aby si to Bodescu přečetl v něčí mysli.“

„Rozumím. Počkej-“ Roberts poslal Clarka do vedlejší místnosti, z doslechu: „OK, kdy?“

„Zítřka - za úsvitu. Necháme to na 5.00 vašeho času. V té době už budeme mít svou práci za sebou, začneme. asi přibližně o hodinu dříve. Jsou zřetelně jasné důvody, proč bude vyhovovat lépe denní světlo, a na vaší straně je tady jeden, ne tak zřejmý důvod. Až vyletí Harkley do vzduchu, bude to pořádný oheň. Musíte se ujistit, že se vám tam místní požárníci nebudou plést pod nohy a hasit. Kdybyste to dělali v noci, byly by plameny vidět na míle daleko. V každém případě na tom musíte zapracovat sami. Ale poslední věc, o kterou stojíme, je vměšování zvenčí, je to tak?“

„Jasně,“ řekl Roberts.

„To by bylo všechno,“ řekl Kyle: „Nejspíš spolu nebudeme mluvit dříve, než bude po všem. Takže hodně štěstí!“

„Hodně štěstí,“ odpověděl Roberts a nechal Kyleovu tvář ve své mysli vyblednout, zatímco jeho ruka pokládala sluchátko telefonu do vidlice...

* * *

Většinu pondělka strávil Harry Keogh neúspěšnými pokusy o prolomení magnetické přitažlivosti ducha jeho syna. Nešlo to. Dítě ho přemohlo, drželo se jak Harryho, tak bdícího světa s neuvěřitelnou silou a nechtělo usnout. Brenda Keogh si všimla synovy horečky a začala uvažovat, jestli nemá zavolat lékaře, ale pak si to rozmyslela, ale rozhodla se, že pokud by jeho teplota neklesla přes noc a kdyby měl horečku ještě zítra ráno, vyhledá pomoc.

Nemohla vědět, že horečka Harryho mladšího pochází z mentální bitvy, již svádí se svým otcem, bitvy, kterou zatím vyhrávalo dítě. Ale věděl to velice dobře Harry starší. Vůle dítěte - a jeho moc - byla enormní! Jeho mysl byla jako černá díra, jejíž přitažlivost hrozila, že Harryho naprosto pohltí. A Harry zjistil jednu věc, že mysl bez duše může být opravdu unavená a že se může stejně jako tělo vyčerpat. Takže, když už nemohl déle bojovat, vzdal to a stáhl se do sebe a byl rád, že skončila jeho marná snaha a boj.

Jak o ulovená ryba se nechal přitáhnout na vlasce blíže k lodi. Ale věděl, že musí bojovat znovu, když vycítil harpunu, připravenou k vržení. Ač byl nehmotný, byla to Harryho poslední příležitost, jak si uchránit svou vlastní identitu. To byl důvod, pro který bojoval on, pro pokračování své existence, ale nemohl se ubránit myšlence, co to všechno znamenalo pro jeho syna? Proč ho Harry mladší chtěl? Byla to prostě obrovská nenasytnost každého zdravého dítěte, nebo v tom bylo i něco úplně jiného?

Co se týkalo dítěte samotného, uvědomovalo si částečnou kapitulaci svého otce a přijalo skutečnost, že protentokrát boj skončil. A neznalo žádný způsob, jak by řeklo tomu zvláštnímu dospělému, že to vůbec nebyl boj, ale zoufalá touha po vědění, po učení. Otec a syn, dvě mysli v jednom malém, křehkém - bezbranném? - těle, oba uvítali příležitost ke spánku.

A v 17.00, když se Brenda podívala na svého malého syna, s radostí si všimla, že leží ve své postýlce klidně a pokojně a že jeho teplota znovu klesla...

Kolem 17.30 téhož pondělí odpoledne v Ionešti. Irma Dobrestiová právě ukončila telefonní hovor s Bukureští. Rozhovor vyvrcholil dostatečně prudce na to, aby zaujal pozornost zbytku společnosti, a ti naslouchali. Krakovičova tvář se zachmuřila a řekla Kyleovi a Quintovi, že něco není v pořádku. Když Irma skončila a poté, co položila sluchátko, Krakovič promluvil.

„Přestože mělo být tohle všechno vyřízeno, máme problémy s ministerstvem zemědělství. Nějaký idiot se ptá na naše zplnomocnění. Víte, tohle je Rumunsko - ne Rusko! Země, kterou chceme vypálit, patří lidem od doby - jak tomu říkáte? - od nepaměti. Kdyby byla majetkem nějakého sedláka, mohli bychom ji odkoupit, ale-“ bezradně pokrčil rameny.

„To je přesné,“ promluvila Irma: „Muži z ministerstva, z Ploješti, sem přijedou dnes večer, aby s námi mluvili. Nechápu, jak to vyšlo najevo, ale tohle je oficiálně jejich záležitost a pod jejich, eh, jurisdikcí? Ano. Mohou být velké problémy. Otázky a odpovědi. Ne každý věří v upíry!“

„Ale copak nejste z ministerstva?“ Kyle byl vyplašený: „Chci říct, tuhle práci musíme udělat!“

Brzy ráno odjeli na místo, kde bylo před necelými dvěmi desetiletími vyproštěno tělo Ilji Bodeska ve změti podrostu a hustě rostlých jedlí na prudkém, k jihu obráceném svahu křížových pahorků. A když vylezli výše, přišli k Tiborovu mauzoleu. Tam, kde byly o sebe opřeny lišejníkem porostlé kameny jako nějaké menhiry pod nehybnými stromy, cítili všichni tři nadaní muži - Kyle a Quint, stejně jako Krakovič - stále číhající hrozbu tohoto místa. Odešli rychle.

Irma neztrácela čas a zavolala svůj tým civilních inženýrů, předáka s pěti muži, kteří byli v Pitešti. Díky Krakovičovi si mohl Kyle promluvit s jejich šéfem.

„Jste se svými muži zvyklí pracovat s tímhle materiálem?“

„S termitem? Ale ano. Někdy s ním trháme a někdy pálíme. Už jsem pro vás, pro Rusy dělal dříve, nahoře na severu v Berezovu. Používali jsme ho pořád - abychom se dostali pod zmrzlou půdu. Ale nechápu, proč tady...“

„Mor,“ řekl Krakovič okamžitě vysvětlujícím tónem. Byl to jeho vlastní nápad: „Procházeli jsme staré záznamy, kde se píše, že tady byl velký hromadný hrob obětí morové epidemie. I když to bylo už před třemi sty lety, může být půda ještě hluboko dolů infikována. Tyto kopce se budou měnit v ornou půdu. Než tady necháme nějakého sedláka bez upozornění orat nebo dělat z úbočí sad, chceme si být jisti, že je to bezpečné. Až na skalní podloží!“

Irma Dobrestiová to všechno slyšela. Zvedla obočí, ale Krakovičovi na to nic neřekla. „A jak jste se k tomu dostali vy Sověti?“ zajímal se muž v přílbě.

Tohle Krakovič očekával: „Měli jsme podobný případ před rokem u Moskvy,“ odpověděl. Což byla víceméně pravda.

Muž byl stále ještě zvědavý. „A Britové?“

Nyní se to toho vložila Irma: „Protože mají podobný problém v Anglii,“ vyštěkla: „A proto jsou tady, aby se naučili, jak takový problém vyřešit, pravda?“

Předákovi by nevadilo, kdyby se postavil Krakovičovi, ale Irmě Dobrestiové se postavit nemohl. „Kde chcete díry?“ zeptal se: „A jak hluboké?“

Kolem poledne byly přípravy dokončeny. Všechno, co zbývalo, bylo spojit rozbušky a odpalovací skříňku, desetiminutová práce, kterou v zájmu bezpečnosti nechali na zítřek.

Carl Quint navrhl: „Mohli bychom to ukončit rovnou...“

Ale Kyle se rozhodl proti. „Ve skutečnosti ani nevíme, proti čemu. tady jdeme,“ odpověděl: „Kromě toho, až bude práce hotová, nechci se tady zbytečně poflakovat, ale chci přejít rovnou do další fáze - Faethorův hrad v Chorvatsku. Obávám se, že až rozpálíme tohle úbočí, nahrne se sem spousta lidí, aby viděli, co se stalo. Takže bych dal raději přednost tomu téhož dne odjet. Dnes odpoledne musí udělat Felix přípravy na cestu a já musím zavolat našim přátelům do Devonu. Než to bude hotovo, padne noc a já bych dal přednost práci za denního světla po nočním odpočinku. Takže-“

„Někdy zítra?“

„Odpoledne, dokud bude ještě slunce svítit na úbočí.“

Pak se obrátil ke Krakovičovi: „Felixi, vracejí se tihle muži dnes do Pitešti?“

„Určitě,“ odpověděl Krakovič, „pokud pro ně nemáme nic na práci před zítřejším odpolednem. Proč se na to ptáš?“

Kyle pokrčil rameny. „Mám takový pocit,“ řekl: „Byl bych daleko raději, kdybych je měl při ruce. Ale-“

„Já mám také takový pocit,“ odpověděl Rus se zamračením: „Myslím, nervy - nejspíš?“

„Tak to jsme tři,“ přidal se Carl Quint: „Takže doufejme, že to jsou opravdu jenom nervy a nic jiného, ano?“

To všechno se odehrálo dopoledne a všechno vypadalo, že půjde hladce. A náhle se objevila hrozba vměšování zvenčí. Mezitím vyřídil Kyle svůj hovor s Devonem, což mu zabralo dvě hodiny, než dostal spojení, a dohodl útok na Harkley: „Ksakru!“ vyštěkl: „Musí to být zítra. Ministerstvo neministerstvo, musíme s tím pohnout dopředu.“

„Měli jsme to udělat dnes ráno,“ řekl Quint: „Když jsme tam byli...“ Dovnitř vešla Irma Dobrestiová. Přimhouřila oči a řekla: „Poslyšte. Tihle místní byrokrati mi jdou na nervy. Proč vy čtyři prostě neodjedete na místo? Myslím -hned teď! Chápejte, možná jsem byla sama, když jsem měla ten hovor - vy muži jste byli venku v kopcích a dělali jste svou práci. Zatelefonovali do Pitešti, a zavolám Chevenua a jeho chlapy sem, aby se k vám připojili na místě. Můžete udělat tu práci - myslím dokončit ji - v noci.“ Kyle se na ni podíval: „To je dobrý nápad, Irmo - ale co bude s tebou? Neshodiš se tím? Nebudou ti dělat problémy?“

„Cože?“ Zdálo se, že ji tímto názorem překvapil, „Je to snad moje vina, že jsem tu byla sama, když jsem dostala ten hovor? Může mě někdo vinit z toho, že můj taxík špatně odbočil a já vás nemohla zastavit před vypálením toho úbočí? Všechny ty polní cesty mi připadají stejné!“

Krakovič, Kyle a Quint se na sebe zašklebili. Sergej Gulharov nevěděl, oč jde, ale ucítil vzrušení ostatních a postavil se a přikyvoval hlavou jako na souhlas: „Da, da!“

„Dobře,“ řekl Kyle, „uděláme to takhle!“ A z náhlého popudu Irmu Dobrestiovou objal, přitáhl k sobě a nahlas ji políbil...

Pondělní noc.

21.30 středoevropského času, v Anglii je 19.30.

Pod měsícem a hvězdami a pod mlžnými Jižními Karpaty se odehrávala noční můra a ta se přenesla na západ, přes hory a řeky a moře až k Juliánovi Bodeskovi, který sebou házel na posteli a byl zalitý chladným, čpícím potem strachu ve svém podkrovním pokoji v Harkley.

Byl vyčerpaný neznámým strachem dne a nyní trpěl telepatickým mučením Tibora Valacha, jehož poslední fyzické pozůstatky byly konečně zničeny. Upírovi už teď nezůstávala žádná cesta zpět, ale stejně jako Faethorův, i Tiborův duch byl neklidný, nepokojný a zlý. A toužil po pomstě!

Juliaaane! Ach, můj synu, můj jediný skutečný synu! Podívej, co se děje s tvým otcem...

„Cože?“ řekl Julian ze spaní a vybavila se mu při tom představa žhavého ohně a plamenů, které se plazily stále blíž. A uprostřed ohně viděl postavu, která na něj kývala: „Kdo... Kdo jsi?“

Ach, vždy mě přece znáš, můj synu. Setkali jsme se sice krátce a tys byl tenkrát ještě nenarozený, ale pokud budeš chtít, určitě si vzpomeneš.

„Kde to jsem?“

V této chvíli se mnou. Neptej se na to, kde jsi, ale kde jsem já. Toto jsou křížové pahorky - kde to pro tebe začalo a kde to teď končí pro mne. Pro tebe to je pouhý sen, ale pro mne skutečnost.

„Ty!“ Teď ho Julian poznal. Hlas, který ho volal za noci a dodnes nezapamatovaný. Věc pod zemí.

Zdroj. „Ty? Můj... otec?“

No ovšem! Ach, ne skrz schůzku nějakého milence s tvou matkou. Ne skrz chtíč nebo lásku člověka k ženě. Ne, nicméně jsem tvým otcem. Skrze krev, Juliane, skrze krev!

Julian bojoval se svým strachem z plamenů. Cítil, že se mu to všechno jen zdá – jakkoli skutečný a bezprostřední se ten sen mohl zdát a věděl, že se mu nic nemůže stát. Postoupil blíže k peklu a přiblížil se k postavě, která v něm byla. Černý, vlnící se kouř a rudé plameny mu zastíraly výhled a kolem bylo vedro jako v peci. Existovaly však otázky, na které bylo potřeba nalézt odpovědi, a poskytnout mu je mohla pouze Věc pod zemí.

„Žádal jsi mě o to, abych přišel a vyhledal tě, a já přijdu. Ale proč? Co je to, co ode mě chceš?“

Příliš pozdě! Příliš pozdě! vykřiklo to plameny obklopené stvoření zmučeně. A Julian poznal, že to není bolest způsobená horkem ohně, ale hořkým zklamáním. Byl bych tvým učitelem, můj synu. Ano, a ty by ses naučil mnohá tajemství Vampýrů. A za to... nebudu předstírat, že bych za to nedostal svou odměnu. Znovu bych kráčet světem lidí a poznával divoké radosti svého mládí! Ale už je příliš pozdě. Všechny sny a plány jsou k ničemu. Popel popelu, prach prachu...

Postava se pomalu rozpouštěla, její obrysy se postupně měnily, jak se propadaly do sebe.

Julian musel vědět více, musel pochopit daleko jasněji. Přešel do samotného středu pekla až těsně k hořící Věci: „Už znám tajemství Vampýrů!“ překřičel řev a praskání planoucích stromů a syčení vysoušené země: „Naučil jsem se je sám!“

Můžeš na sebe vzít podobu nižších zvířat?

„Umím běhat po čtyřech jako velký pes,“ odpověděl Julian: „A ti, kteří by mě spatřili v noci, by mohli přísahat, že jsem byl psem!“ Cha! Pes! Člověk, který může být psem! Co je tohle za cíle? To není nic! Dokážeš utvořit křídla a vznášet se jako netopýr?

„To... Jsem ještě nezkoušel.“

Neumíš nic.

„Mohu vytvořit jiné takové, jako jsem já sám!“

Blázne! To je to nejjednodušší ze všeho. Nevytvořit je je daleko těžší!

“Když jsou poblíž mne zlí lidé, mohu cítit jejich mysl...”

To je instinkt, který máš ode mne. Všechno, co máš, máš ode mne! Takže ty čteš myšlenky, co? Ale můžeš podřídít tyto mysl své vůli?

„Ano, svým zrakem.“

Klam, hypnóza, triky potulných kouzelníků! Jsi nevinátko.

„Proklínám tě!“ Julianova pýcha byla uražena a trpělivost mu už došla. “Co jsi jiného než mrtvá Věc? Řeknu ti, co jsem se naučil: mohu vzít mrtvé stvoření a dozvědět se z něj jeho tajemství a poznat, co znalo za svého života!“

Nekromancie? Opravdu? A nikdo ti neukázal, jak na to? To je úspěch!

Zdá se, že máš ještě naději.

„Umím si vyléčit své rány tak, jako bych je nikdy neutrpěl, a mám sílu kterýchkoliv dvou mužů. Mohu ležet se ženou a milovat ji - k smrti, pokud bych si to přál - a ani se neunavím. A zkus mě rozhněvat, drahý otče, a mohu zabíjet, zabíjet, zabíjet! Ale ne tebe, protože už mrtvý jsi. Mám naději? Já říkám, že ano. Ale jakou naději máš ty?“

Na okamžik se odpověď od hořící Věci neozývala. Pak...

Ááááh! Opravdu jsi mým synem, Juliaaaneee! Blíž, pojď ke mně blíž.

Julian se postavil sotva na vzdálenost paže od Věci a díval se jí přímo do tváře. Zápach jejího hořícího těla byl odporný. Její zčernalá slupka se začala rozpadat, rychle mizela a nakonec odpadla. Plameny okamžitě zaútočily na vnitřní podobu, ve které Julian nyní poznal svůj takřka zrcadlový odraz. Měl tytéž rysy, tutéž stavbu těla, tutéž temnou přitažlivost. Tvář padlého anděla. Byli si podobní jako vejce vejci.

„Ty... ty jsi můj otec!“ zasípěl.

Byl jsem, zasténal umírající... Nyní už nejsem ničím. Jsem spálený, jak sám vidíš. Ne moje skutečné já, ale to, které jsem zanechal. Byla to má poslední naděje a skrze ni - a s tvou pomocí - jsem mohl být opět silou světa. Ale už je příliš pozdě.

„Proč si ale potom se mnou děláš starost?“ pokoušel se porozumět Julian: „Proč jsi ke mně přišel - nebo mě přitáhl k sobě? Pokud ti nemohu pomoci, jaký je smysl toho všeho?“

Pomsta! Hlas planoucí Věci byl nyní v Juliánově snící mysli ostrý jako nůž. Skrze tebe!

„Já tě mám pomstít? Na kom?“

Na těch, kteří mě tady našli. Ti, kteří mi zrovna nyní ničí poslední příležitost k budoucnosti. Na Harry Keoghovi a jeho smečce bílých mágů!

„To nedává smysl,“ potřásl Julian hlavou a díval se s morbidním zájmem na Věc, která se pomalu rozpouštěla. Viděl, jak se jeho vlastní rysy roztékají, odtékají a odpadají z planoucí postavy jako pelichající cáry.

„Jací bílí mágové? Harry Keogh? Nikoho s takovým jménem neznám.“

Ale on zná tebe! Nejdřív já, Juliane, a pak ty! Harry Keogh nás zná a zná i ten způsob. Kůl, meč a oheň! Říkáš mi, že můžeš vycítit přítomnost svých nepřátel - a necítíš snad právě nyní, jak se kolem tebe stahují? Jsou to jedni a titíž. Nejdřív já, potom ty!

I když snil, ucítil Julian, jak mu vstávají vlasy na hlavě. Tajní hlídači, k samozřejmě!

“Co musím udělat?“

Pomsti mne a sám se zachraň. To je také jedno a totéž. Protože oni ví, co jsme zač, Juliane, a nemohou

nás snést. Musíš je zabít, protože pokud to neuděláš, jistě zabijí oni tebe!

Poslední vrstva lidského masa odpadla z hrůzné postavy a odkryla její poslední, skutečnou, vnitřní podobu. Julian zasyčel hrůzou a kousek se odtáhl. Hleděl do tváře čirého zla. Viděl Tiborův netopýří čumák, jeho protažené uši, dlouhé čelisti a krvavé oči. Upír se na něj zasmál - hlubokým zavýtím velkého psa - a rozeklaný jazyk rudě vyšlehl mezi zuby. Pak, jako by někdo přiložil k plamenům obrovské dmychadlo, se plameny rozhořely ještě výše a do šířky a podoba černala a rozpadla se na žhnoucí uhlíky.

Julian se probudil, silně se trásl a pot z něj stékal jedním proudem, když se posadil zpříma ve své posteli. A jakoby ze vzdálenosti milionů kilometrů zaslechl znovu, naposledy, Tiborův vzdálený, slábnoucí hlas: Pomsti mě, Juliaaaaaa...

Vstal v temné místnosti a přešel roztřeseně k oknu a vyhlédl do noci. Venku byla mysl. Člověk. Sledující. Vyčkávající.

Pot na Juliánovi rychle oschl a jeho tělo zchladlo, ale stále tam stál. Panika ustoupila a byla vystřídána vztekem, nenávistí: „Pomstít tě, otče?“ vydechl nakonec: „Ach, určitě. Určitě!“

V průzračné tabulce skla v okně se odrážela jeho podoba jako ozvěna snu. Ale Julian nebyl ani polekán, ani překvapen. Znamenalo to pouze, že jeho proměna skončila. Podíval se skrz ní na tmavý, kradmý stín u plotu... a zašklebil se.

A jeho úšklebek byl jako pozvání ke vstupu do brány pekla...

Na úpatí křížových pahorků stáli v malém kroužku blízko sebe Kyle a Quint, Krakovič a Gulharov. Nebyla jim zima a přece stáli spolu, jako by se chtěli zahřát.

Oheň už pohasínal, vítr, který sem před chvílí přiletěl odnikud jako poslední dech nějakého neviditelného Gargantua, už utichl. Lidské postavy, napůl skryté za stromy a v kroutících se sloupech kouře, se plahočily na východním okraji spáleniště a kolem něho, zastavovaly a utloukaly oheň. Zašpiněná, v kombinéze oblečená postava muže se odpoutala od stromů na okraji mýtiny a vydala se k lovcům upírů kteří se k sobě choulili. Byl to rumunský předák Janni Chevenu.

„Ty!“ popadl za loket Krakoviče: „Mor, říkal jsi! Ale viděl jsi to? Viděl jsi tu... tu věc předtím, než shořela? Mělo to oči, ústa! Kroutilo se to, svíjelo... to... to..., můj Bože! Můj Bože!“

Pod nánosem sazí a potu byla Chevenuova tvář bledá jako křída. Jeho rozšířené oči se pomalu uklidnily. Díval se na Krakoviče a na ostatní. Vyčerpané tváře, které se na něj dívaly, nesly tentýž drsný výraz: hrůzu, ne menší než byla Chevenuova.

„Říkal jsi mor,“ opakoval omámeně: „Ale tohle nebyl žádný druh moru, o kterém bych slyšel.“

Krakovič se otřásl: „Ale byl, Janni,“ odpověděl nakonec. „To byl ten nejhorší druh vůbec. Můžeš se pokládat za šťastného, že jsi ho byl schopen zničit. Máme u tebe dluh. Všichni. Všude...“

Darcy Clarke měl mít hlídku od 20.00 do 2.00, v tomto okamžiku ležel v posteli v paigntonském hotelu - nejspíš něco špatného snědl. Žaludeční křeče a bolestivý průjem.

Petr Keen si vzal službu místo Clarka, odjel k Harkley a vystřídal Trevora Jordana v hlídání Bodeska.

„Nic se tam neděje,“ zašeptal Jordan, když strčil hlavu do okénka jeho vozu a podal Keenovi silnou kuši se stělou z tvrdého dřeva: „V přízemí je nějaké světlo, nic víc. Všichni jsou uvnitř a pokud nejsou, pak nikdo branou ven nevyšel. Na několik minut se rozsvítilo v Bodeskově podkrovním pokoji a pak zase zhaslo. To byl nejspíš on, když si šel lehnout. Kromě toho jsem cítil, jako by se mi někdo chtěl dostat do myšlenek - ale to trvalo jen chvíli. Od té doby je tady klid jako v příslovečné hrobce.“

Keen se ušklíbl, i když dost nervózně: „Jenže my víme, že ne každá hrobka je klidná, že?“

Jordan to vůbec nepokládal za směšné: „Petře, ty máš hrozně zvláštní smysl pro humor.“ Pokývl na kuši v Keenových rukou: „Víš, jak s tím zacházet? Raději jsem ti ji už nabil.“

„To je v pořádku,“ pokývl přátelsky Keen: „Zvládnou to. Ale jestli pro mne chceš opravdu něco udělat, tak dohlédni na to, aby mě vystřídali přesně ve dvě ráno!“

Jordan nasedl do svého vozu, nastartoval a snažil se neprotáčet motor: „To znamená, že dnes pracuješ dvanáct hodin ze dvaceti čtyř. Ne synu, ty se tak honíš za prací, až to bolí. Horlivý už podle jména a vůbec. Dotáhneš to daleko - pokud se dřív sám neodrovnáš. Měj se hezky!“ A odjel opatrně pryč,

světla rozsvítil, až když byl o sto metrů dále na silnici.

To bylo před půl hodinou, ale už teď se Keen proklínal za svou velkou hubu, Jeho děda byl vojákem: „Petře,“ říkal mu jednou, „nikdy se nehlas jako dobrovolník. Pokud potřebují dobrovolníky, znamená to, že nikdo o tu práci nestojí.“ A za noci, jako byla tato, nebylo těžké pochopit proč.

U země se držela mlha a vzduch byl naplněn vlhkostí. Ovzduší bylo kluzké a těžké, jak skoro hmatatelně doléhalo na Keenova ramena. Ohrnul si límec a přiložil k očím infračervený dalekohled. Už podesáté za uplynulých třicet minut se zahleděl na dům. Nic. Dům byl teplý, to bylo vidět dostatečně jasně, ale nic se v něm nehýbalo. Nebo byl pohyb příliš slabý na to, aby ho bylo možné spatřit.

Zahleděl se na to, co bylo vidět z pozemků. Znovu nic - vlastně něco! Keenův pohled přeletěl přes bleděmodrou skvrnu tepla, pouhou skvrnu tělesného tepla, kterou mohl objevit pouze dalekohled pro noční průzkum. Mohla to být liška, jezevec, pes - nebo člověk? Pokusil se ji najít znovu, ale neuspěl. Takže... viděl něco nebo ne?

Něco v Keenově hlavě zabzučelo a zacinkalo, jako náhlé zvýšení elektrického napětí, až sebou trhl... Slizkej velkohubej posero, podělanej špiclovskej parchante!

Keen jako by přimrzl k zemi. Co to bylo? Co to k čertu bylo?

Budeš mrtvý, mrtvý, mrtvý! Ha ha ha! Velkohubej posero, podělanej špicle... a pak další elektrické zvonění. A ticho.

Ježíši Kriste! Ale Keen bez bližšího zkoumání věděl, co to bylo. Jeho nekontrolované nadání. Jen na okamžik, na pouhých několik vteřin, zachytil něčí mysl. Mysl plnou nenávisti!

„Kdo?“ řekl Keen nahlas, rozhlížel se kolem sebe, zatímco po kotníky stál v přelévající se mlze: “Co... ?“ Náhle byla noc plná hrozby.

Svou kuši nechal ve voze, nabitou a ležící na zadním sedadle. Červené Capri stálo zaparkované čelem do pole, nějakých dvacet pět metrů dále po cestě. Keen stál na okraji záhonu a boty i ponožky měl promočené od vlhké trávy. Podíval se na Harkley, stojící zlověstně na pozemku, obklopeném mlhou, a pak vyrazil zpátky k vozu. Na pozemcích starého domu něco skočilo k otevřené bráně. Keen to viděl na pouhý okamžik, než to ztratil ve stínech a mlze.

Pes? Velký pes? Darcy Clarke měl nějaké potíže se psem, ne? Keen ucouvl ještě více, zapotácel se a skoro spadl. Do noci zahoukala sova. Kromě toho bylo naprosté ticho. A jemné, opatrné klusání - a oddechování? - za branou přes cestu. Keen uskočil se všemi smysly citlivými a s nervy napjatými. Něco se blížilo, to cítil. A nebyl to jen pes.

Pozpátku narazil na kapotu svého vozu a hlasitě si oddechl. Napůl se otočil, sáhl dovnitř otevřeným okénkem a zatápal rukou na zadním sedadle. Něco našel a vytáhl to ven...

Střela z tvrdého dřeva - zlomená na dvě poloviny - visící na pouhé třísece! Keen potřásl v němém nevíře a sáhl do vozu ještě jednou. Tentokrát našel kuši, nenabitou, jejíž kovová křídla byla stažena zpět a pokrivená z původního tvaru. Něco vysokého a černého vyskočilo ze stínů přímo k němu. Mělo to nasazenou kápi, která se v posledním okamžiku shrnula zpátky. Keen hleděl do tváře, která nebyla ani zdaleka lidská. Pokusil se vykřiknout, ale jeho hrdlo bylo jako smirkový papír.

Věc v černém se podívala na Keena a její rty se stáhly zpět. Zuby měla zakřivené, spojené jako u žraloka. Keen se pokusil utéct, uskočit, pohnout, ale nemohl, jeho nohy jako by vrostly do země. Věc v černém zvedla rychlým pohybem ruku a něco se zalesklo vlhkým, stříbrným třpytem do noci. Sekáček!

Třináctá kapitola

Když se Kyle a jeho společníci vrátili zpět do hotelu v Ionešti, našli tam Irmu Dobrestiovou, jak přechází po pokoji v jejich apartmá a nervózně si tře své dlouhé ruce. Když je spatřila, dala jasně najevo svou úlevu. Stejně tak radost, když jí řekli, že jejich operace byla naprosto úspěšná. Nijak se však neměli k tomu, aby jí vyprávěli podrobnosti nočních událostí, stačil jí pohled na jejich napjaté tváře a bylo jí všechno jasné i bez ptaní. Mohou jí to povyprávět později, až budou chtít.

„Tak,“ řekla, když se napili, „práce je tady hotová, nemusíme u v Ionešti dál zůstat. Je deset třicet, pozdě, já vím, ale navrhuji, abychom odjeli hned. Ti pitomí byrokrati brzy dorazí, bude lépe, když tady už nebudeme.“

„Byrokrati?“ zatvářil se Quint překvapeně: „Nevěděl jsem, že používáte to označení, eh, i tady!“
„Ale jistě,“ odpověděla bez úsměvu, „Stejně jako „komouš“, a „curyšský gnom“, a „kapitalistický pes“!“
„Souhlasím s Irmou,“ řekl Kyle: „Pokud bychom tady zůstali, museli bychom se buď vykrucovat - nebo říct pravdu. A pravda, ačkoli je v delším období prokazatelná, není okamžitě uvěřitelná. Ne, pokud bychom tady zůstali, přineslo by nám to spoustu problémů.“
„Pravda,“ kývla hlavou a úlevně si oddechla, že je Angličan stejného názoru: „Později, pokud budou trvat na tom, aby si o tom promluvili, se mohou se mnou spojit v Bukurešti. Tam jsem na svém vlastním území s podporou svých nadřízených. Nikdo mě nebude obviňovat. Toto byla záležitost národní bezpečnosti, spolupráce na vědecké a preventivní bázi mezi třemi velkými zeměmi, Rumunskem, Ruskem a Velkou Británií. Já jsem bezpečná. Ale teď, tady v Ionești, se moc bezpečně necítím.“
„Tak pojďme na to,“ řekl Quint se svou obvyklou stručností.
Irma předvedla své žluté zuby v jednom ze svých řídkých úsměvů, „Nepotřebujete na to jít,“ oznámila jim: „Nemusíte dělat vůbec nic. Dovolila jsem si vám už sbalit kufry! Můžeme jít, prosím?“
Bez dalších průtahů zaplatili účet a odjeli.
Krakovič se rozhodl řídit, aby si Sergej Gulharov mohl odpočinout. Jak ujížděli zpátky k Bukurešti, seděl Gulharov vedle Irmu a tiše jí vyprávěl, jak nejlépe uměl, o tom, co se stalo v kopcích a o odporné věci, kterou tam spálili.
Když skončil, řekla prostě: „Vaše tváře mi řekly, že to muselo tak být. Jsem docela ráda, že jsem to neviděla...“

Po poslední bolestivé návštěvě toalety kolem 22.00 spal Darcy Clarke ve svém hotelovém pokoji skoro tři hodiny bez přestávky. Když se probudil, cítil, že už je v pořádku. Bylo to divné, nikdy nezažil záchvat gastroenteritidy, který by přišel a odešel tak rychle (ne, že by mu to bylo líto) a nepřišel na nic, co by mohl sníst a co by ho způsobilo. Ať už to bylo cokoli, zbytek týmu tím nijak neutrpěl. A protože nechtěl zklamat ostatní, Clarke se rychle oblékl a šel se ohlásit do služby.

V dozorčí místnosti (obývacím pokoji apartmá) našel Guye Robertse, zhrouceného v jeho otáčecím křesle s hlavou, složenou na rukách, natažený a na „psacím stole“: jídelním stole, na kterém byly rozházené papíry, služební deník a telefon. Usnul rychle s popelníkem, naplněným špačky, přímo pod nosem. Byl nejspíš tak závislý na tabáku, že se bez něj nemohl ani pohodlně vyspat!

V hlubokém křesle podřimoval Trevor Jordan, zatímco Ken Layard se Simonem Govuerem tiše hráli u malého, zeleným plátnem potaženého karetního stolku svůj vlastní druh čínského pasiánsu. Govuer, předpovídač nebo věstec jistě úroveň, hrál špatně a dělal velice mnoho chyb: „Nemůžu se soustředit!“ vysvětloval nabručeně: „Mám pocit, že se blíží špatné zprávy - spousta!“

„Nevymlouvej se!“ řekl Layard: „Ksaku, my přece víme, že se blíží špatné zprávy! A víme i odkud. Nevíme jenom kdy, to je všechno.“

„Ne,“ zamračil se Govuer a mávl rukou: „Nemyslím to, co děláme my. Když mám jít na Bodeska a Harkley, vypadá to jinak. Tohle je-“ pokrčil nejistě rameny, „něco jiného.“

„Možná bychom měli probudit támhle Tloušťáka a říct mu o tom?“ navrhl Layard.

Govuer potřásl hlavou: „Říkám mu to už poslední tři dny. Není to nic určitého - nikdy - ale je to tady. Možná máš pravdu. Cítím nejspíš to vyzvánění v Harkley. Pokud je to tak, nebude to nic příjemného! Ale stejně, nech starého Robertse vyspat. Je unavený - a když je vzhůru, smrdí to tady těma jeho ztracenými cigaretama! Viděl jsem ho, jak kouří tři najednou! Bože, budeme potřebovat respirátory!“
Clarke obešel Robertsovu chrápající postavu, aby se podíval na rozpis služeb. Roberts ho naplánoval jenom po konec odpolední směny, teď tam byl Keen, kterého měl vystřídat Layard, lokátor nebo vyhledávač, který měl pak Harkley sledovat do 8.00. Pak přišla řada na Govuera do 14.00 a vystřídat ho měl Trevor Jordan. Dále rozpis nepokračoval Clarke si pomyslel, že to bylo příznačné....

Možná to bylo to, co Govuer cítil. Vyzvánění, jak to popsal, ale teď se ozývalo o něco blíže.

Layard naklonil hlavu na stranu a podíval se na Clarka, stojícího u rozpisu služeb: „Copak se děje, chlapče? Ještě máš pořád běhavku? Nemusíš si dělat starosti s hlídáním Harkley. Guy tě z toho vytáhl.“
Govuer vzhledl a zašklebil se. „Nechce, abys mu podělal všechna křoví v okolí!“

„Ha-ha!“ řekl Clarke s bezvýraznou tváří: „Ve skutečnosti jsem tu, v pořádku. A umírám hladu! Kene,

jestli chceš, můžeš si vlézt do postele Beru si příští směnu. To by mělo srovnat rozpis do normálního stavu.“

„Podívejme se na hrdinu!“ zahvízdal Layard potichu. „Výborně! Šest hodin v posteli se mi docela hodí.“ Vstal a protáhl se: „Říkal jsi, že máš hlad? Na tácu na stole jsou nějaké sendviče. Už budou trochu oschlé ale pořád jsou k jídlu.“

Clarke začal žvýkat sendvič a pak se podíval na hodinky. Bylo 1.15, „Dám si krátkou sprchu a vyrazím. Až se Roberts vzbudí, řeknete mu, že jsem tam, ano?“

Govuer vstal, přešel ke Clarkovi a upřeně se na něj podíval: „Darcy, myslíš na něco?“

„Ne,“ Clarke potřásl hlavou a pak si to rozmyslel: „Ano., nevím! Prostě chci jet tam dolů, nic víc. Odpracovat si svoje.“

O dvacet pět minut později už byl na cestě...

Krátce před druhou hodinou zaparkoval Clarke svůj vůz v prudké zatáčce nějakých čtyři sta metrů od Harkley a zbytek cesty došel pěšky. Mlha řídla a noc vypadala docela příjemně. Na cestu mu svítily hvězdy a obrysy živého plotu rámovala svatozář světlušek.

Bylo podivné, že i přes své děsivé setkání s Bodeskovým psem necítil Clarke strach. Přičítal to skutečnosti, že měl s sebou nabitou pistoli a že vzadu v kufru svého vozu má malou, ale dostatečně smrtící kovovou kuši. Až odjede Peter Keen ze služby, vrátí se pro vůz a zaparkuje ho na Keenově místě.

Cestou nikoho nepotkal, ale přes pole zaslechl zaštěkání psa a další zavytí v odpověď, vzdálené na míle daleko. Na kopcích probleskovalo klidně několik tlumených světel a přesně ve chvíli, kdy přicházel na dohled bran Harkley, ozval se zvon vzdálených kostelních hodin, který odbil celou.

Druhá hodina odbila a lampa ještě svítila, pomyslel si Clarke - ale viděl, že tomu tak není. Za prvé tady nebyla ani stopa po Keenově nepřehlédnutelném červeném Capri. A za další tady nebyla stopa ani po Keenovi samotném.

Clarke se poškrábal na hlavě a rozhrnul nohama trávu v místech, kde měl být zaparkovaný Keenův vůz. Ve vlhké trávě narazil pouze na zlomenou větvičku a... ne, to nebyla větvička. Clarke se sehnul a zvedl zlomenou střelu z kuše prsty, které se mu náhle rozechvěly. Něco tady bylo velice, velice špatně! Vzhlédl a podíval se na Harkley, který tam stál jako nějaké zavalité noční zvíře. Jeho oči byly nyní zavřené, ale co se skrývalo za přivřenými víčky jeho temných oken?

Clarkovy smysly teď pracovaly na nejvyšší výkon. Jeho uši zachytily zašustění myši, jeho oči se snažily proniknout tmou, mohl ochutnat, skoro cítit zlo v nočním ovzduší a - a něco v něm páchlo. Doslova. Pachem jatek.

Clarke vytáhl tužkovou svítilnu a posvítil jí na trávu - byla rudá a vlhká a lepkavá! Manžety jeho kalhot byly ušpiněny temně rudou barvou krve. Někdo (proboha, jen ať to není Petr!) tu prolil litry krve.

Clarkovy nohy se roztráslly a pocítil slabost, ale přinutil se vydat po stopě, po pásu krve až na místo za živým plotem, na které ze silnice nebylo vidět. A tam to bylo mnohem horší. Copak jeden člověk mohl mít tolik krve?

Clarke si přál, aby mu bylo špatně, ale to by ho vyřadilo ze hry a on si zrovna teď nemohl dovolit být vyřazen. Ale tráva... byla pokrytá sraženou krví, útržky kůže a kusy... kusy masa! A v úzkém paprsku jeho svítilny se objevilo ještě něco jiného, něco, co nemohlo být nic jiného, než - Bože, ledvina!

Clarke utíkal - nebo spíše plul, bojoval, vznášel se a byl unášen jako v nějakém snu nebo noční můře ke svému vozu a jel jako šílenec zpátky do Paigntonu a vtrhl do apartmá INTESPu. Byl v šoku a z cesty si nic nepamatoval, nic kromě toho, co spatřil, co se mu vypálilo hluboko do mysli. Padl do křesla a tam seděl, sípal a třásl se. Jeho ústa, tvář, všech jeho údy, dokonce i jeho mysl se chvěly.

Guy Roberts byl napolo vzhůru, když Clarke vtrhl dovnitř. Spatřil ho, stav, v němž se nacházely jeho kalhoty, mrtvolně bílou bledost jeho tváře a okamžitě byl při plném vědomí. Zvedl Clarka na nohy a dvakrát ho tvrdě udeřil do obličeje a vrátil mu trochu barvy do jeho tváří - a krev do jeho dříve prázdných očí. Clarke se narovnal a nasupeně se na něj podíval, pak zavrčel a vycenil zaťaté zuby a vrhl se na Robertse jako šílenec.

Trevor Jordan a Simon Govuer ho od Robertse odtrhli a pevně ho drželi - a on se nakonec zhroutil.

Vzlykal jako dítě a pak jim všechno řekl. Jediná věc, kterou neřekl, byla ta, která musela být naprosto

zjevná: proč ho to tak těžce poznamenalo.

„Je to jasné, ano,“ řekl ostatním Roberts, držel v náruči Clarkovu hlavu a pohupoval s ním jako s dítětem: „Víte přece, jaké má Darcy nadání, ne? Je to tak, má tu věc, která se o něj stará. Co? Může klidně projít středem minového pole a nic se mu nestane! Takže pochopte, že svým způsobem cítí vinu za to, co se stalo. Měl dnes večer běhavku a proto nemohl jít do služby. Ale střeva mu nezamíchalo něco, co snědl - bylo to tím jeho zatraceným nadáním! Jinak by tam byl teď rozemlet Darcy Clarke a ne Peter Keen...“

Úterý, 6.00.

Alec Kyle se probudil, když s ním Carl Quint prudce zatřásl. S Quintem byl Krakovič a oba měli oči zapadlé dlouhou cestou a nevyspáním. Přes noc zůstali v hotelu Dunarea, kam dorazili těsně před jednou po půlnoci. Spali možná čtvrt hodiny, pak Krakoviče probudila noční služba, když mu přepojila hovor z Anglie pro jeho anglické hosty. Quint, který díky svému nadání věděl, že se něco blíží, byl už vzhůru.

„Přepojili mi ten rozhovor do mého pokoje,“ řekl Krakovič Kyleovi, který se ještě pořád budil: „Je to někdo jménem Roberts. Chce s tebou mluvit. Velice naléhavé.“ „

Kyle se s otřesením probudil a podíval se na Quinta.

„Něco se děje,“ řekl Quint: „Mám ten pocit už několik hodin. Házel jsem sebou a převracel se, nakonec jsem, celý rozlámaný, usnul - ale byl jsem moc unavený na to, abych si mohl odpočinout pořádně.“

Všichni tři se v pyžamech rychle vydali do Krakovičova pokoje. Cestou se Rus zeptal: „Jak vaši lidé vědí, kde jsme? Jsou to přece oni, že? Totiž, neplánovali jsme, že budeme spát tady.“

Quint jako vždy jen pozvedl obočí: „Pracujeme v tomtéž oboru, Felixi, vzpomínáš si?“

Na Krakoviče to udělalo dojem: „Vyhledávač? Velice přesný!“ Quint se to neobtěžoval uvést na pravou míru. Ken Layard, jistě, ale ne tak dobrý. Čím lépe znal osobu nebo věc, tím spíše ji našel. Vyhledal Kylea v Bukurešti, systematicky pročesávali velké hotely. Protože Dunarea byl jeden z největších, musel být hned na samém začátku seznamu.

V Krakovičově pokoji zvedl Kyle sluchátko: „Guyi? Tady je Alec.“

„Alec? Máme velký problém. Obávám se, že je to zlé. Můžeme mluvit?“

„Nemůže to jít přes Londýn?“ Kyle už byl naprosto vzhůru: „To by zabralo čas,“ odpověděl Roberts, „a čas je důležitý.“ „Počkej,“ řekl Kyle. Krakovičovi řekl: „Jaká je pravděpodobnost, že nás odposlouchávají?“

Rus pokrčil rameny a potřásl hlavou: „Pokud vím, tak žádná.“ Přešel k oknu a roztáhl záclony. Brzy bude svítat.

„Fajn, Guyi,“ promluvil Kyle do telefonu: „Dej se do toho.“

„Dobře,“ řekl Roberts: „Tady mám něco po čtvrté hodině. Před dvěma hodinami...“ Řekl Kyleovi celý příběh a pak dopodrobna vyličil akci, kterou spustil po Clarkově dramatickém příjezdu zpět do hotelu v Paigntonu.

„Nasadil jsem na to Kena Layarda. Je dobrý. Určil Keenovu polohu někde na silnici mezi Brixhamem a Newton Abbotem. Keen a jeho vůz, oba na maděru a spálení. Předpověděl jsem Kenův odhad a samozřejmě měl pravdu, byli jsme schopni přesně říct, že Peter byl... Byl mrtvý.

Spojil jsem se s policií v Paigntonu a řekl jim, že jsem čekal na přítele, který se trochu zpozdil, dal jim jeho jméno, popis a popis jeho vozu. Řekli, že tam došlo k nehodě, řidiče to prý vyhodilo z vozu, nemohou mi říct víc, ale byla tam sanitka a řidič byl odvezen na pohotovost do Torquay. Pro mě to bylo deset minut jízdy. Byl jsem tam, když ho přivezli. Identifikoval jsem ho...“ odmlčel se.

„Pokračuj,“ řekl Kyle, který věděl, že to horší teprve přijde: „Aleku, cítím se za to zodpovědný, Měli jsme být tvrdší. Náš problém je v tom, že se tak zatraceně moc spoléháme na svoje nadání! Skoro už jsme zapomněli, jak používat jednoduchou techniku. Měli jsme mít vysílačky, být lépe ve spojení. Měli jsme počítat s tím, že může rozpoutat takové peklo. Chci říct, proboha, jak jsem mohl připustit, aby se tohle stalo? Jsme esepři, máme zvláštní nadání, Bodescu je jeden člověk a my-“

„Ale on už není člověk!“ vyštěkl Kyle: „A my nemáme monopol na nadání. On ho má také. Není to tvoje chyba. Ted' mi, prosím, řekni zbytek.“

„On... Peter byl... K čertu, taková zranění by nemohl utrpět při žádné nehodě! Byl otevřený... rozpáraný! Všechno bylo venku. Jeho hlava byla... Bože, byla na dva kusy!“

Přes hrůzu toho, co mu Roberts popisoval, se Kyle snažil myslet věcně. Znal dobře Petera Keena a měl ho rád. Ale to teď musí jít stranou a on se musí soustředit pouze na práci: „Proč havárie?“ Copak si ten parchant myslí, že z toho vyklouzne?“

„Pokud tomu rozumím,“ odpověděl Roberts, „chce tím prostě zakrýt vraždu a to, co udělal s tělem ubohého Petera. Policie říkala, že všude kolem a ve voze bylo cítit silný zápach benzínu. Myslím, že tam Bodescu Petera zavezl, zařadil nejvyšší rychlost, zamířil s vozem z kopce a vyskočil. Při tom, co je zač, mu pár odřenin a škrábanců nemůže ublížit. A benzín nejspíš uvnitř rozlil, aby zničil stopy. Ale ten způsob, jak toho chudáka kluka rozřezal, byl.. Ježíši, to bylo strašné! Ksaku, proč? Peter už musel být dávno mrtvý, když s ním ten ghúl skončil. Kdyby ho mučil, pak by to ještě nějaký smysl mělo. Chci říct, jakkoli je to hrozné, ještě bych to dokázal pochopit. Ale z mrtvého těla se přece nemůžeš nic dozvědět, nebo snad ano?“

Kyle málem upustil sluchátko. „Ach, můj Bože!“ zašeptal. „Co?“, Kyle nic neříkal, jen stál zmrazený náhlým šokem: „Aleku-“

„Můžeš,“ odpověděl nakonec Kyle: „Můžeš se dozvědět ztracenou spoustu věcí od mrtvého člověka - vlastně všechno - pokud jsi nekromant!“

Roberts měl přístup ke složce Harryho Keogha. Teď se mu to všechno spojilo a pochopil, co má Kyle na mysli: „Myslíš jako Dragosani?“ „Myslím přesně jako Dragosani!“ Quint toho většinu zaslechl:

„Dobrý Bože!“ chytil Kylea za loket, „Víš o nás všechna. Ví-“

„Všechno!“ řekl Kyle ke Quintovi a Robertsovi: „Víš toho spoustu.“ Vytáhl to z Keenových střev, z jeho mozku, jeho krve, z jeho ubohých znásilněných orgánů! Guyi, teď mě poslouvej, tohle je důležité. Věděl Keen, kdy chceš zaútočit na Harkley?“

„Ne. Jsem jediný, kdo to ví. Takové byly tvoje příkazy.“

„To je pravda. Dobrá! No, můžeme děkovat Bohu, že nám zůstalo alespoň tohle. Teď poslyš. Vracím se domů. Teď v noci - totiž teď ve dne! Prvním možným letem. Carl Quint tady zůstane a dohlédne na to, aby se tu všechno uzavřelo, ale já letím domů. Nečekejte na mě, pokud bych se tam dole v Devonu neukázal včas. Jedte podle plánu. Rozumíš?“

„Ano.“ Hlas na druhé straně linky byl temný. „Ano, jistě, rozumím! Prokrista, a už se na to těším!“

Kyleovy oči se přivřely a vypadaly velice jasné a zuřivé. „Petrovo tělo spalte,“ řekl, „pro všechny případy. A pak spalte Bodeska. Spalte všechny ty krvelačné parchanty!“

Quint si od něj vzal zlehka sluchátko a řekl: „Guyi, tady je Carl. Poslyš, tohle má naprostou přednost. Pošli pár našich nejlepších lidí do Hartlepoolu tak brzy, jak jen budeš moci. Udělej to hned, ještě předtím, než zaútočíš na Harkley.“

„Dobře,“ odpověděl Roberts, „udělám to.“

Pak mu to došlo. Jeho prudké vdechnutí, bylo jasně slyšitelné, dokonce i přes ne příliš dobré spojení: „K čertu, jasně že to udělám -hned teď!“

Pobledl a s očima vytřeštěnými se Kyle s Quintem dívali jeden na druhého. Nepotřebovali vyslovovat to, co se jim honilo hlavou. Julian Bodescu už o nich věděl všechno. Keen měl, stejně jako všichni ostatní, přístup ke Keoghově spisu. Upíři mají největší strach z toho, že někdo odhalí, co jsou zač. Pokusí se zničit každého, kdo ho jen podezřívá.

INTESP věděl, co je zač, a středem - těžištěm síly - INTESPu byl někdo jménem Harry Keogh...

Darcy Clarke vypil rychle za sebou dvě velké brandy a trval na tom, že se vrátí do služby. To byla krátce poté, co Roberts volal do hotelu Dunarea v Bukurešti. Roberts nejdříve váhal a nakonec ho nechal odjet k Harkley, ale s tímto varováním: „Darcy, zůstaň ve voze. Nevystupuj z něj, ať se děje co chce. Vím, že máš to svoje kouzlo, ale tentokrát by ti nemuselo stačit. Potřebujeme však někoho, kdo by hlídal ten dům hrůzy, dokud nebudeme v plné pohotovosti, a když se hlásíš dobrovolně...“

Clarke odjel opatrně a chladně k Harkley a zaparkoval na ztuhlé černé trávě poblíž místa, kde stál dříve Keenův vůz. Pokoušel se nemyslet na místo, na kterém stojí, a na to, co se tady přihodilo. Uvědomoval si to - nikdy na to nezapomene - ale udržoval to na okraji svého vědomí a nenechal se tím ovlivnit. A tak tam seděl se svou pistolí a nabitou kuší a díval se na dům, aniž z něj na okamžik spustil oči.

Strach se v Clarkově srdci změnil v nenávist, měl službu, ano, ale bylo v tom i něco víc. Bodescu mohl vyjít ven, mohl se jen ukázat, a pokud to udělá... Clarke ho zoufale chtěl zabít.

V domě seděl Julian potmě u okna ve svém podkrovním pokoji. On také cítil trochu strach, něco jako paniku. Ale v tuto chvíli byl - stejně jako Clarke - chladný, klidný a uvažoval. Protože teď už věděl - s jedinou malou výjimkou - všechno, co o svých hlídačích vědět mohl. Jediná věc, kterou nevěděl, byla kdy. Ale určitě to bude brzy.

Vyhlížel ven do tmy a cítil blížící se jitra. Dole, za branou, seděl v voze na poli ležícím za cestou někdo jiný a také se díval. Ach, ale tenhle bude lépe připraven. Julian vztáhl své upíří smysly do mlžného a chladného předjitího šera a dotkl se lehce jeho mysli. Vyšlehla na něj nenávist, než se mysl uzavřela - ale ne dříve, než ji poznal. Jenom se ušklíbl.

Vyslal své telepatické myšlenky dolů do klenutých sklepení. Vlady, jeden tvůj starý přítel bdí před domem. Chci, abys ho sledoval. Ale nenech se přitom spatřit ani se mu nepokoušej ublížit. Jsou teď opatrní, tihle hlídači, a připravení lépe než dřív. Kdyby tě některý spatřil, nebylo by to pro tebe dobré. Takže ho jenom hlídej a dej mi vědět, kdyby se pohnul nebo udělal cokoli jiného, než nás jen sledoval! Ted' běž...

Obrovský černý stín s ušima přitisknutýma k hlavě a s ohnivýma očima vyběhl tiše po úzkých schodech v malém přístavku za hlavní budovou. Přeběhl po pozemcích, zatočil k bráně, držel se v tmavém stínu stromů a křoví. S vyplazeným jazykem spěchal Vlad poslechnout rozkaz...

Julian svolal ženy dolů do hlavního obývacího pokoje v přízemí. V této místnosti byla naprostá tma, ale každý z přítomných viděl ostatní jasně. Ať se jim to líbilo nebo ne, noc byla jejich živlem. Když se shromáždili, posadil se Julian vedle Heleny na pohovku, vyčkal, až bude mít plnou pozornost všech žen, a pak promluvil:

„Dámy,“ začal uštěpačně tichým a hrozivým hlasem, „brzy nadejde jitra. Nejsem si jist, ale spíše si myslím, že to bude jedno z posledních jiter, které kdy spatříte. Přijdou muži a budou vás chtít zabít. Rozhodně nebudou příliš ohleduplní, ale jisté je, že budou jednat rázně a, pokusí se na vás vyzrát.“

„Juliane!“ Jeho matka se okamžitě postavila a její hlas byl vylekaný a plný strachu: „Cos to udělal?“ „Sedni si!“ rozkázal jí a podíval se na ni. Poslechla, i když zdráhavě. Když opět seděla na kraji židle, řekl: „Udělám, co budu moci, abych chránil sám sebe. A vy - vy všechny - byste měly udělat totéž, jinak zemřete. Brzy.“

Helena, kterou Julian zároveň přitahoval i děsil a kterou kůže svědila strachem, se bojácně dotkla jeho lokte: „Udělám, cokoli po mně budeš chtít, Juliane.“

Odstrčil ji od sebe tak prudce, až málem spadla z pohovky: „Bojuj za sebe, děvko! To je všechno, co chci. Ne za mne, ale za sebe - pokud chceš žít!“

Helena se od něj odtáhla: „Já jenom-“

„Jenom buď zticha!“ zavrčel: „Musíte bojovat samy za sebe, protože já tu nebudu. Odejdu za úsvitu, kdy budou můj odchod očekávat nejméně. Ale vy tři tady zůstanete. Možná je to zmate a budou si myslet, že jsem tu také.“ Přikývl a usmál se.

„Jen se na sebe podívej, Juliane!“ zasyčela náhle jeho matka jedovatým hlasem. „Vždycky jsi byl netvor uvnitř, ale teď už jsi netvor i na povrchu! Nechci pro tebe zemřít, i když poloviční život je lepší než žádný, nebudu za něj bojovat. Nic, co bys mohl říct nebo udělat, mě nedonutí zabít, abych si uchránila to, co jsi ze mě udělal!“

Pokrčil rameny: „Pak zemřeš velice rychle.“ Obrátil zrak na Annu Lakeovou: „A ty, drahá tetičko? Odejdeš ke svému stvořiteli také tak pasivně?“

Anna měla v očích výraz zoufalství a šílenství: „George je mrtvý!“ zablábolila a ruce jí zabloudily k vlasům: „A Helena je... změněná. Můj život skončil.“ Přestala si pročesávat vlasy, opřela se v křesle a zle se na Juliana podívala: „Nenávidím tě!“

„Ach, to já vím,“ přikývl: „Ale necháš je, aby tě zabili?“

„Raději zemřu,“ odpověděla.

„Ano, ale jakou smrtí!“ řekl: „Viděla jsi odejít George, drahá tetičko, a sama víš, jak to bylo těžké. Kůl, sekáček a oheň.“

Vyskočila na nohy a potřásla divoce hlavou: „To neudělají! Lidé... ne!“

„Ale tihle lidé ano.“ Díval se na ni doširoka otevřenýma očima, skoro nevinně a pak se zapitvořil:

„Udělají to, protože ví, co jsi zač. Ví, že jsi Vampýr!“

„Můžeme odtud odejít!“ vykřikla Anna: „Pojďte, Georgino, Heleno - odejdeme hned!“

„Ano, běžte!“ vyštěkl Julian, jako by s nimi skoncoval, naprosto znechuceně: „Běžte, všechny. Nechte mě tady - běžte...“

Dívaly se na něj nejistě a jejich žluté oči současně mrkaly: „Já vás nezastavím,“ řekl s pokrčením ramen. Vstal a zamířil ven z místnosti, „Ne, já ne. Ale oni ano! Zastaví vás navždy! Jsou venku i teď, hlídají a číhají.“

„Juliane, kam jdeš?“ vstala jeho matka a vypadalo to, jako by se ho chtěla chytit, zadržet ho. Odstrčil ji stranou, zbavil se jí pouhým varovným zavrčením.

„Musím ještě udělat nějaké přípravy ke svému odjezdu,“ řekl, „Myslím, že vy také máte ještě něco, co byste rády udělaly. Možná modlitby k nějakému neexistujícímu bohu? Podívat se na nějaké oblíbené fotografie? Zavzpomínat na staré milence a přátele, dokud můžete?“ A s úšklebkem je zanechal vlastním úvahám...

Úterý, 8.40 střeoevropského času, letiště v Bukurešti:

Let Aleka Kylea měl odstartovat za dvacet pět minut a cestující byli vyzváni k nastoupení. Kyle bude v Římě za dvě a půl hodiny, pokud nebudou žádné problémy s přípojem, přistane na Heathrovu kolem 14.00 místního času. S trochou štěstí se dostane do Devonu asi půl hodiny předtím, než vyrazí Guy Roberts se svými muži k „vyčištění“ Harkley. I kdyby bylo načasování špatné, Roberts bude stále ještě na místě v domě, až dorazí. Poslední úsek cesty poletí vrtulníkem ministerstva obrany - z Heathrovu do Torquay - a do Paigntonu se dostane vrtulníkem námořní Záchrané služby, patřícím pobřežní strážci v Torbay.

Kyle tohle všechno naplánoval z telefonu na letišti přes Johna Grieva v Londýně hned, jak zjistil, že může odletět až teď. A naštěstí dostal spojení okamžitě a bez větších problémů.

Když zaslechl výzvu k nastoupení, Felix Krakovič vstal a podal Kyleovi ruku: „Za tu krátkou dobu se toho stala spousta,“ řekl ruský esper, „Ale poznat tě mi bylo... potěšením.“

Potřásli si rukama neohrabaně, ale od srdce. Sergej Gulharov byl daleko otevřenější, přitiskl Kylea k sobě a políbil ho na tváře. Kyle pokrčil rameny a zašklebil se, doufal, že ne příliš stydlivě. Byl rád, že se s Irmou Dobrestiovou rozloučil už včera v noci. Carl Quint na něj kývl a dal mu znamení vztyčenými palci. Krakovič odnesl Kyleovi příruční kufrík k odletové bráně. Odsud vyšel Kyle průchodem ven na asfalt, kde si našel místo v tlačící se řadě cestujících. Ještě jednou se ohlédl, zamával, otočil se a spěchal dál. Quint, Krakovič a Gulharov se dívali, jak odchází. Počkali, dokud nezmizel za rohem velké letištní věže a z dohledu. Pak rychle odešli i oni. Teď byli připraveni vydat se na svou vlastní cestu nahoru do staré Moldávie, kde vozem překročí ruskou hranici přes řeku Prut. Krakovič už zařídil všechny nezbytné náležitosti - samozřejmě přes svého zástupce na Bronickém zámku.

Venku na letištní ploše Kyle kráčel ke svému letadlu. Poblíž paty pojízdných nástupních schůdků mu zasalutoval uniformovaný člen posádky. Usmívající se úředník k němu přistoupil a přejel jeho letenku rychlým pohledem.

“Pan Kyle? Okamžik, prosím.“ Jeho hlas byl zdvořilý, nenaznačoval nic. Stejně tak Kyleův vnitřní varovný systém. Proč také? Nedělo se nic nepřirozeného. Oproti tomu to, k čemu se schylovalo, bylo velice přirozené - a právě proto hrozné.

Jakmile nastoupil do letadla poslední cestující, za schůdky se vynořili tři muži. Měli na sobě lehké pláště a tmavě šedé klobouky se sklopenou krempou. Přestože jim jejich oblečení mělo poskytnout anonymitu, bylo takřka svým způsobem uniformou, neomylným rozpoznávacím znamením. I kdyby je Kyle neznal, okamžitě poznal kufr, které jeden z nich nesl. Jeho kufr.

Dva muži z KGB se zastavili opodál, zatímco třetí k němu přišel velice blízko, položil jeho kufr a vzal mu letenku. Kyle pocítil bodnutí strachu, okamžik paniky.

„Musím se představit?“ Oči ruského agenta se zabodly do Kyleových.

Kyle už získal zpátky svou ztracenou rovnováhu, potřásl hlavou a pokusil se o úsměv: „Myslím, že ne,“ odpověděl: „Jak se dnes ráno máte, pane Dolgichu? Nebo vám mám říkat jednoduše Theo?“

„Zkuste „soudruhu“,“ odpověděl Dolgich vážně: „To bude stačit...“

Ať už byly záměry Juliana Bodeska jakékoliv, za úsvitu Harkley neopustil.

V 5.00 přijeli Ken Layard a Simon Govuer vystřídat Darcyho Clarka, který se vrátil do Paigntonu. V 6.00 se k Layardovi a Govuerovi připojil Trevor Jordan, ti tři se rozdělili a obklíčili dům ve trojúhelníku. O hodinu později dorazili další dva muži, posily, které předtím Roberts povolal z Londýna. Všechny tyto příjezdy Vlad svědomitě hlásil až do chvíle, kdy Julian velkého psa odvolal a rozkázal mu, aby se vrátil do sklepení. Už byl den a Vlad by mohl být zpozorován. Vlčák byl Julianovou zadní stráží a zatím se mu nesmělo přihodit nic zlého.

Počet jeho nepřátel uvěznil Juliana uvnitř, ale stejně špatná byla z jeho pohledu skutečnost, že den byl jasný a vycházející slunce ostré a silné. Noční mlha byla pryč a vzduch byl čistý a čerstvě voněl.

Za domem a za zdí, která tvořila hranici kolem pozemků, se stromy zdvihaly k vršku nízkého kopce. Mezi stromy vedla cesta a jednomu z hlídačů se tam nějak podařilo dostat se svým vozem. Teď tam seděl a sledoval dům dalekohledem. Julian ho mohl vidět jedním ze zadních oken, umístěných v patře, ale nepotřeboval se dívat. Cítil, že tam je.

Před domem byli další dva hlídači. Jeden stál nedaleko brány u svého vozu a ten druhý byl o padesát metrů dál. Neviděl jejich zbraně, ale věděl, že mají kuše. A znal utrpení, které by mu dokázala způsobit střela z tvrdého dřeva. Dva další muži hlídali po bocích, každý na jedné straně domu, kde měli na pozemky výhled přes zdi.

Julian byl uvězněn - alespoň prozatím. Útočit? Nemohl ani opustit dům, aniž by ho zahlédli. A ty jejich kuše byly smrtonosně přesné. Den se převálil přes poledne do odpoledne a Julian se začal potit. V 15.00 se na scéně objevil šestý muž - přijel náklad'ákem. Julian ho opatrně sledoval zpoza záclon svého podkrovního pokoje.

Řidič náklad'áku musel být vůdcem těch zatracených psychických špionů. Nebo alespoň šéf téhle skupiny. Byl tlustý, ale určitě ne neohrabaný, jeho mysl byla tvrdá a jasná a své myšlenky si chránil jako v zlato. Začal rozdělovat nějaké neurčité předměty v plátěných obalech, kanystry, jídlo a pití, mezi ostatní muže. S každým z nich strávil chvilku, mluvil s nimi, ukazoval jim určité kusy vybavení a dával jim pokyny. Julian se potil ještě víc. Teď už věděl, že to bude dnes večer. Provoz na podzimní silnici pokračoval jako obvykle, páry se ve slunečním svitu ruku v ruce procházely, ptáci zpívali ve větvích. Svět vypadal stejně, jako vypadal vždycky - ale tihle muži venku rozhodli, že toto bude poslední den Juliana Bodeska.

Upír riskoval život, když používal všech úkrytů, kterých mohl, aby se podíval ven z domu. Použil okno vzadu v přízemí, zakryté křovisky, a také východ ze sklepení v přístavbě. Dvakrát, pokud by byl plně připraven, mohl uniknout, když hlídači na téhle straně domu odešli dolů na cestu pro své vybavení, v obou případech se ale vrátili, zatímco on ještě zvažoval všechna pro a proti. Julian byl stále nervóznější a jeho myšlení se stávalo chaotickým.

Kdykoli se jeho cesta zkrížila s nějakou z žen, rozdával kolem sebe rány, křičel a klel. Jeho nervozita se přenesla na Vlada a velký pes se plížil po prázdných sklepeních sem a tam, sem a tam...

Pak, kolem 16.00, si Julian náhle uvědomil podivně náhlé psychické ticho, mentální klid před bouří. Vztáhl své upíří smysly do jejich největší šíře a zjistil... nic! Hlídači zastínili své mysl, takže nedokázal vysledit ani stopu jejich myšlenek či záměrů. Tím Juliánovi odhalili své poslední tajemství a řekli mu, na kdy naplánovali jeho smrt.

Mělo to být teď, v tuto hodinu - a světlo teprve začalo blednout, jak se slunce sklánělo k obzoru.

Julian odhodil strach. Byl Vampýr! Ti muži měli moc, jistě, byli silní. Ale on měl také moc. A možná se brzy přesvědčí, že je silnější. Sešel dolů do sklepení a řekl Vladovi: „Byl jsi mi věrný tak, jak jen pes může být, řekl, když se díval na velké zvíře, a jejich oči se setkaly, ale jsi víc než jen pes. Ti muži venku to možná tuší, a možná ne. Takže až přijdou, jdi je uvítat jako první. Neměj s nimi slitování. Pokud přežiješ, vyhledej mě...

Pak „promluvil“ s Druhým, s odporným výměškem sebe sama. Bylo to jako mluvení do prázdného prostoru, vrhání nápadů do nicoty, vypalování značky na kůži zvířete. Desky podlahy se v jednom koutě nakrabatily, půda pod nohama se chvěla a od nízkého klenutí se snášely pramínky prachu. To bylo všechno. Možná to pochopilo, možná ne...

Nakonec se Julian vrátil do svého pokoje. Převlékl se, oblékl si neutrální šedou teplákovou soupravu a

zastrčil svůj klobouk se širokou střechou za pás. Úhledně srovnal několik kusů oblečení do malého cestovního kufříku spolu s peněženkou, obsahující slušnou sumu peněz ve velkých bankovkách. A bylo to, nepotřeboval nic více.

Pak, jak minuty utíkaly, se posadil, zavřel oči a postavil svou temnou přirozenost proti velké Matce Přírodě samotné v konečné zkoušce jeho nyní už dospělých upířích sil. Přál si mlhu, vyvolal vířící bílou stěnu ze země a potoků a lesů, lepkavou mlhu z kopců.

Hlídači, kteří byli napjatí a pevní jako tětivy jejich kuší, si stěží všimli toho, že slunce vklouzává do mraků a přízemní mlha se jim plazí kolem kotníků, veškerou svou pozornost věnovali domu.

A čas se neúprosně valil vstříc určené hodině...

Darcy Clarke zuřivě ujížděl na sever. Nadával nahlas, dokud mu nevyschlo v ústech, a pak potichu, dokud nadávky nepřešly v jediné sprosté slovo, opakující se znovu a znovu v jeho vztekající se mysli. Tak ho rozzuřilo, že nemohl být u akce. Byl vyřazen z útoku na Harkley. Měl dělat hlídače... malému děcku!

Clarke si dobře uvědomoval důležitost svého nového úkolu a chápal jeho záměr: s jeho nadáním nebylo možné, aby se mu cokoli zlého stalo. A tak, pokud bude hlídat malého Harryho Keogha, bude dítě také v bezpečí. Ale pro Clarkův styl uvažování byla lepší prevence než léčba Zabijte Bodeska a nebudete si muset vůbec dělat starosti o dítě. A pokud by on, Darcy Clarke, byl v Harkley - jenom on sám - pak by bylo jisté, že by Bodescu živý nevyvázl!

Ale nebyl tam, byl tady a jel na sever do té Bohem zapomenuté díry, Hartlepoolu...

Na druhou stranu věděl, že každý z těch, kteří tam zůstali, je naprosto odhodlán zničit Bodeska. Což trochu pomáhalo..

Clarke přijel zpátky do Paigntonu v 6.00 a Roberts ho poslal rovnou do postele. Později, řekl, pro něj bude mít velký úkol a potřebuje, aby se na to alespoň šest hodin vyspal. Nakonec Clarke usnul, a i když i obával nejhorších snů, žádný nepřišel. V poledne ho Roberts zatřesením probudil a řekl mu, jaký je jeho nový úkol. A od té doby Clarke jel a nadával.

Najel na M1 u Leicesteru, pak odbočil na M19 u Thirsku. Ted' už nacházel asi hodinu jízdy od svého cíle a právě bylo - 16.50.

Clarke přestal nadávat. Bože! Co tam dole asi zrovna dělají?

„Odkud se tu ksakru vzala ta zatracená mlha?“ Trevor Jordan se zachvěl a vyhrnul si límec kabátu: „Do prdele, takový to byl pěkný den, alespoň co se týče počasí. „Přes veškerou naléhavost v hlase Jordan mluvil šeptem.

Všichni agenti z INTESPu spolu mluvili na svých stanovištích kolem domu šeptem už celých dvacet minut. V 16.30 spolu podle Robertsových pokynů utvořili dvojice - což bylo jen dobře, protože mlha zhoustla a začala ohrožovat jejich osobní bezpečnost. Bylo příjemné mít někoho nablízku.

Jordanův „part'ák“ v tomto systému byl Ken Layard, vyhledávač. Také se chvěl, přestože nesl na zádech třicet devět kilogramů vážící plamenomet Brissom Mark III: „Nejsem si tím jistý,“ odpověděl nakonec na Jordanovu otázku, „ale myslím, že od něj.“ Pokynul směrem k domu zahalenému mlhou.

Byli u severní zdi, na místě, kde objevili v jejím kameni trhlinu Před pouhou minutou, v 16.50, se podívali na hodinky a vklouzli dovnitř.

Jordan pomohl Layardovi do azbestových kalhot a kabátu. Pak nahodili na jeho záda nádrž a on zkontroloval záklopku v hadici a spouštěcí mechanismus. S otevřenou záklopkou už stačilo jen stisknout kohoutek a mohl probudit peklo. Přesně to měl v úmyslu.

„Od něj?“ zamračil se Jordan. Rozhlédl se mlhou. Vznášela se všude. Zadní zeď a kopec byly neviditelné, stejně tak i zeď, hraničící s cestou. Z kopce přicházeli dolů Harwey Newton a Simon Govuer, Ben Trask s Guyem Robertsem přijdou po cestě od brány. Všichni se soustředí u domu přesně v 17.00: „Koho tím myslíš, „jím“? Bodeska?“ Jordan se prodíral křovisky k temně se rýsující hmotě domu.

„Bodeska, ano,“ odpověděl Layard: „Jsem vyhledávač, pamatuješ? Je to moje věc.“

„Co to má společného s mlhou?“ Jordanovy nervy byly napjaté k prasknutí. Byl telepat s kolísajícími výsledky, ale Roberts ho varoval, aby to na Bodeska vůbec nezkoušel - a určitě ne v této klíčové fázi

akce.

„Když se ho pokouším najít svým vnitřním zrakem,“ vysvětloval mu Layard, „nedokážu se na něj uvniř domu zaměřit. Je to, jako by byl částí mlhy. Proto si myslím, že za tím nějak stojí.“ Cítím ho jako obrovský beztvarý mrak mlhy!“

„Ježiši!“ zašeptal Jordan a znovu se zachvěl. V náhlém, strašidelném tichu postupovali k malému přístavku, jehož otevřené dveře vedly do sklepení...

Simon Govuer a Harvey Newton se blížili k domu lehce se svažujícím polem porostlém křovisky, za jeho zadní stěnou. Nebylo tady mnoho úkrytů, takže pro ně byla mlha spíše dobrodiním. Tak si to alespoň mysleli. Newton byl telepat, kterého sem přivolali z Londýna. Partáka mu dělal Ben Trask. Newton a Trask nebyli o celé záležitosti informováni stejně jako ostatní, a proto byli trochu zmatení.

„Co jsme to vlastně za dvojice?“ řekl Newton nervózně, jak se země pod jejich nohama vyrovnávala a mlha začala trochu řádnout. „Ty s tím zatraceným plamenometem na zádech - a já s kuší? Je ti jasné, že pokud je tenhle poplach planý, budeme vypadat jako-“

„Bože!“ přerušil ho Govuer, poklekl na jedno koleno a zuřivě začal škubat se záklopkou na hadici.

„Co?“ trhl sebou Newton, rychle se rozhlédl a pozvedl před sebe nabitou kuší jako štít. „Co?“ Nic neviděl, ale věděl, že Govuerovo nadání spočívá ve čtení budoucnosti - zvláště v bezprostřední budoucnosti!

„Blíží se to!“ Govuer už nešeptal. Ve skutečnosti křičel: „Už je to tady - !“

Před domem, kam popojížděli s nákladákem Guy, Roberts a Ben Trask, nebyl Govuerův křik přes rachocení motoru vozu slyšet. Ale na severní straně domu ano. Trevor Jordan se instinktivně přikrčil a pak se rozběhl šikmo k zadní straně budovy. Ken Layard, kterému překázal jeho plamenomet, vyrazil trochu pomaleji.

Layard, prodírající se vlhkými křovisky, spatřil Jordanovu postavu, kterou spolkla valící se stěna mlhy, když probíhal kolem otevřených dveří malé přístavby - a pak spatřil něco, co vyrazilo z těch dveří. Vrchící slintající šílenství! Bodeskův obrovský pes! Bestie s planoucíma očima se bez zaváhání vrhla do mlhy za Jordanem.

„Trevore, za tebou!“ zařval Layard, jak dokázal nejsilněji. Trhnutím otevřel záklopku na hadici, zatáhl za kohoutek a modlil se. Bože, prosím, nenech mě spálit Trevora!

Řvoucí, stříkající proud žlutého ohně se zařizl do opony mlhy jako plamen autogenu do pavučiny. Jordan už zahnul za roh domu, ale Vlad se mu stále držel v patách. Rozšiřující se žhavé „V“ ohně psa dostihlo, dotklo se ho, obklopilo ho - ale jen krátce. Pak už byl také za rohem.“

Ted' už byli před domem Guy Roberts a Ben Trask, kteří mezitím stačili vyběhnout z nákladního vozu. Roberts zaslechl výkřik a řev plamenometu. Do páté zbývala ještě asi minuta nebo dvě, ale útok už začal - což znamenalo, že ho nejspíš započala druhá strana. Robert přiložil ke rtům policejní píšťalku a vydal jeden krátký hvizd. Ať už se v tuto chvíli dělo cokoli, všech šest agentů INTESPU bude k domu postupovat najednou.

Roberts měl třetí plamenomet, zamířil k hlavním domovním dveřím, pootevřeným ve stínu sloupového portálu. Trask ho následoval Byl lidským detektorem lži, jeho nadání jim tady nebylo nic platné, ač byl poměrně mladý, rychle myslel a dokázal se o sebe postarat. Jak běžel za Robertsem, něco upoutalo jeho pozornost. Kradmý pohyb, který zachytil pouhým koutkem oka.

Pětadvacet metrů od nich se mezi vlnícími závějemi mlhy objevila postava, kradoucí se pomalu a tiše k obrysům stodoly. Ať už tam šli cokoli nebo kdokoli, až Roberts a Trask vejdou do domu, nebude nikdo, kdo by tomu zabránil v útěku: „Tak to ne!“ zabručel si pro sebe Trask a nahlas zavolal: „Guyi, tamhle ve stodole!“

Roberts se ve dveřích domu otočil a uviděl Traska, jak se přikrčený blíží ke stodole. Potichu zaklel a vydal se za ním.

U zadní strany Harkley House se vynořil kňučící a kašlající Vlad a pokusil se napadnout tři muže, které tam spatřil. Pes už byl jen pouhou zčernalou troskou, obklopenou kouřem a plameny, a hořel ještě když se vrhl, nahnutý k jedné straně, na Jordanova záda.

Jak Jordan vyběhl zpoza rohu budovy, Govuer málem zmáčkl kohoutek svého plamenometu, poznal

Jordana v posledním možném okamžiku. Harvey Newton zase zamířil svou kuši a už stiskl spoušť, když se ozval Govuerův varovný výkřik a on byl odhozen jeho loktem stranou. Střela vyletěla bezcílně v podivném úhlu a zmizela v dálce v mlze. Naštěstí Jordan oba muže spatřil - zahlédl, jak na něj míří svými zbraněmi - a vrhl se k zemi. Neviděl to, co ho pronásledovalo, co se v příštím okamžiku převálilo přes jeho natažené tělo a přeskočilo ho v oblaku jisker a dýmu. Vlad dopadl na zem a přichystal se ke skoku na Govuera s Newtonem, když zjistil, že stojí přímo proti spalujícímu proudu ohně z Govuerova plamenometu. V příštím okamžiku se proměnil v planoucí, praskající a ječící kouli ohně, pokoušející se utéct všemi směry najednou a neutíkající nakonec nikam.

Jordan vstal. Všichni tři stáli, lapali po dechu a dívali se na hořícího Vlada. Newton nemotorně nabil svou kuši, zdálo se mu, že zahlédl něco, co se pohybovalo v mlze a otočil se tím směrem. Co bylo tohle? Utíkající stín? Nebo... Jenom jeho představivost? Ostatní vypadali, že si ničeho nevšimli, sledovali Vlada. „Ach můj Bože!“ vyjekl Jordan. Newton zahlédl výraz na Jordanově tváři, zapomněl na věc, která upoutala jeho pozornost, a otočil se, aby sledoval smrtelnou agónii hořícího psa.

Vladovo zčernalé tělo pulzovalo a chvělo se, praskalo a lezla z něj chapadla, která vyšlehávala jako podivné cizí prsty do výšky čtyř až pěti stop. Govuer s očima vytřeštěnými a s nadávkami na rtech celou tu věc znovu sežehl ohněm. Začalo se z ní kouřit, objevily se na ní puchýře a zkroutila se, ale neustále se svíjela a škubala sebou.

„Ježíši Kriste!“ zaúpěl Jordan zděšeně: „On změnil i psa!“

Odepnul od svého opasku sekáček, vykročil vpřed, zastínil si oči před plameny a odsekl jedinou čistou ranou Vladovu hlavu od těla.

Jordan ucouvl a křikl na Govuera: „Dokonči to! A ujisti se, že jsi to opravdu dokončil! Zaslechl jsem Robertsovu píšťalku. Harvey a já pokračujeme dovnitř.“

Jak Govuer pokračoval v pálení zbytků psa-věci, Jordan a Newton prošli kouřem a zápachem k zadní zdi domu, kde našli otevřené okno.

Podívali se na sebe a oba současně se nervózně kousli do rtů. Ztěžka vdechovali těžký, smradlavý vzduch.

„Tak jdeme,“ řekl Jordan: „Kryj mě.“ Zamířil před sebe kuši a přehodil nohy přes okenní parapet... Ve stodole se Ben Trask prudce zastavil, obličej ztuhlý napětím, uši bedlivě naslouchající do ticha. Ticho říkalo, že tady nikdo nebyl, ale lhalo. Trask to věděl stejně jistě, jako když seděl za jednostranně průhledným oknem a naslouchal důležitému policejnímu výsledku špičkových zločinců. Tento obraz byl falešný, byla to lež.

Všude se povalovalo staré zemědělské nářadí. Mlha, valící se dovnitř otevřenými stěnami budovy, posázela hladký povrch oceli jakýmsi kovovým potem, z háků na zdech visely řetězy a opotřebované pneumatiky; kupka ohoblovaných prken se nejistě pohupovala, jako by byla z něčeho vyrušena. Pak Trask spatřil dřevěné schody, stoupající do šera, a ve stejném okamžiku osamocené stéblo slámy, padající dolů.

Ostře se nadechl a obrátil tvář a současně i kuši nahoru k silně proděravělému bednění nad svou hlavou - v poslední chvíli, aby zahlédl dírou zarámovanou divoce se šklebící ženskou tvář a zaslechl její triumfální sss, jak po něm mrštila vidlemi! Trask neměl čas zamířit, a proto jen naslepo stiskl spoušť.

Pravý ostrý hrot vidlí ho minul, ale levý ho zasáhl pod klíční kosti, probodl mu pravé rameno a srazil ho pozpátku k zemi. V tomtéž okamžiku se ozval šílený, koktavý výkřik a Anna Lakeová se propadla prohnílymi prkny v oblaku prachu a práchnivého sena. Přistála na zádech, s Traskovou střelou trčící uprostřed hrudi. Střela samotná by ji dokázala zabít, stejně jako pád, ale ona už nebyla člověkem.

Trask se opíral o postranní stěnu a pokoušel se vytrhnout vidle ze svého ramene. Neměl však sílu, nedokázal to, bolest a šok ho oslabily natolik, že byl nemohoucí jako kotě. Mohl se jen dívat a snažit se neomdlít, zatímco se k němu „tetička“ Juliana Bodeska připlazila po čtyřech. Jednou rukou sevřela násadu vidlí a šklubnutím mu je vytáhla z rány. Ben Trask pocítil bolest silnější, než dokázal snést, a omdlel.

Anna Lakeová s vidlemi v rukou ustoupila, zavrčela jako nějaká velká kočka a zamířila na Traskovo srdce. Ve stejném okamžiku se ve dveřích stodoly objevil Guy Roberts, popadl za jejími zády násadu vidlí, šklubl a vyvedl ji z rovnováhy. Anna zavyla, znova se svalila na záda, popadla střelu ve své hrudi

oběma rukama a snažila se ji vytáhnout. Roberts, kterému bránil v pohybu plamenomet na zádech, se kolem ní protáhl, popadl Traska za klopy bundy a vytáhl ho před stodolu. Pak se otočil, zamířil hadici a stiskl kohoutek.

Stodola se okamžitě proměnila v obrovskou pec, horko, oheň a kouř ji naplnily od kamenné podlahy po střechu a vytryskly i z jejích otevřených konců. A uprostřed toho všeho něco křičelo a křičelo, divoké syčení plamenů se mísilo s jekotem, který umlkl, až když se zřítilo horní patro a svrhlo do řvoucího pekla planoucí seno. A Roberts stále držel prst na kohoutku, dokud si nebyl jist, že nic - nic - tam uvnitř nemohlo přežít...

Vzadu za domem našel Ken Layard Govuera, pálicího Vlada. Jordan zrovna vlezl otevřeným oknem dovnitř a Newton se ho chystal následovat. „Počkej!“ vykřikl Layard: „Nemůžete tam jít spolu, oba s kušemi!“ Vyrazil: „Já půjdu tudy,“ řekl Newtonovi, s Jordanem. Ty se přidej ke Govuerovi a oběhnete to předním vchodem. Běžte hned!“

Zatímco Layard nemotorně prolézal oknem dovnitř, odtáhl Newton Govuera od seškvařené, kouřící věci, která byla Vladem, a trhl palcem směrem ke vzdálenějšímu rohu domu: „Ten už je hotový,“ zakřičel, „tak se seber! Pojd’ - ostatní už budou dávno uvnitř.“

Rychle proběhli mlhou v zahradě u jižní strany domu a spatřili Robertse, jak couvá od planoucí stodoly a za sebou táhne do bezpečí Traska. Roberts je uviděl a zařval: „Co se ksakru děje?“

„Govuer spálil psa,“ zařval Newton zpátky: „Jenže to nebyl... nebyl pes - už ne!“ Robertsovy rty se ohnuly a vytvořily napůl úšklebek a napůl zavření. My jsme dostali Annu Lakeovou,“ řekl Newtonovi s Govuerem, kteří mezitím došli až k němu: „Ani ona už samozřejmě nebyla žena! Kde je Layard s Jordanem?“

„Uvnitř,“ řekl Govuer. Trásl se a stékal z něj pot: „Ještě není konec, Guyi. Ještě ne. Ještě toho přijde více.“

„Zkoušel jsem prozkoumat dům,“ řekl Roberts. „Nic! Je tam jenom mlha. Zkurvená mentální mlha! Byl to zbytečný pokus. Děje se tady toho zatraceně moc!“ Popadl Govuera za rameno: „Jsi v pořádku?“ Govuer přikývl: „Myslím, že ano.“

„Dobře. Teď poslouchej. V nákladáku jsou termitové bomby. Taky plastické výbušniny, v brašnách. Narvi je do sklepů. Rozmístí je tam. Pokus se je tam donést všechny najednou. A žádné pálení, až to poneseš! Raději si ten krám sundej a vezmi si kuši jako Newton. Kdyby se ty věci dostaly k vysoké teplotě nebo otevřenému plameni, vybuchly by.“

Dej je tam a vypadni ven - a venku už zůstaň! Tři bychom v domě měli stačit. Pokud ne - oheň se o to postará.

„Jdeš dovnitř?“ podíval se Govuer na dům a olízl si rty.

„Jdu dovnitř, ano,“ přikývl Roberts: „Je tam ještě Bodescu, jeho matka a ta holka. Ale nedělej si o mne starost. Dělej si starost o sebe. Sklepy mohou být daleko horší než dům.“ A zamířil k otevřeným dveřím pod sloupovým portálem... „

Čtrnáctá kapitola

Uvnitř domu už Layard s Jordanem systematicky prohledali přízemí a teď se blížili k hlavnímu schodišti do horních pater. Jak procházeli, rozsvěceli bledá světla, která alespoň trochu zaháněla šero. U paty schodiště se zastavili.

Kde je ksakru Roberts?“ zašeptal Layard: „Hodily by se nějaké instrukce.“

„Proč?“ podíval se na něj Jordan koutkem oka: „Víme, proti čemu jdeme - více méně. A víme, co dělat.“

„Ale měli jsme tady být čtyři.“

Jordan zatnul zuby. „Venku byl nějaký kravál. Nejspíš problémy. V každém případě by teď už měl někdo dávat do sklepa nálože. Takže neztrácejme čas. Ptát se můžeme později.“

Na úzké plošině, kde schody zatáčely v pravém úhlu, stála přímo proti schodišti, po kterém přicházeli, velká, vestavěná skříň s policemi, jejíž dveře byly trochu pootevřené. Jordan držel kuši namířenou na velké tabulové dveře, proklouzl kolem nich a pokračoval dále po schodech. Nezabýval se

odpovědnosti, prostě věděl, že kdyby tam uvnitř bylo něco ošklivého, může to Layard zastavit jediným výslehem tekutého ohně.

Layard se ujistil, že záklopka na hadici je otevřená, přitiskl prst na kohoutek a vykopl dveře. Uvnitř byla... tma.

Čekal, dokud se jeho oči trochu nepřizpůsobily vnitřnímu šeru, a pak si všiml, že vedle dveří je vypínač. Zvedl ruku a pak ji zase ji stáhl zpátky. Ustoupil o krok a použil trysku na hadici, aby rozsvítil. Zasvítilo světlo, které osvětlilo ostré obrysy uvnitř. Vzadu - stála vysoká postava! Layard se ostře nadechl, spodní čelist mu o něco klesla a koutky úst se mu stáhly zpět v hrůzném šklebu. Málem už stiskl kohoutek - ale pak se jeho oči zaostřily a on uviděl jenom starou pláštěnku přehozenou přes smeták.

Layard polkl, zhluboka se nadechl a tiše zavřel dveře.

Jordan už byl nahoře v patře. Uviděl dva výklenky se zavřenými dveřmi mezi nimi. Dál vedla chodba, na které Jordan zahlédl ještě další dvoje dveře, a pak se stáčela za roh. Nejbližší dveře byly možná osm kroků daleko, další dvanáct. Obrátil se ke dveřím mezi výklenky, stiskl kliku a kopl do nich. Byl to záchod s vysokým oknem, propouštějícím dovnitř šedé světlo.

Jordan popošel k dalším dveřím a udělal totéž, co u prvních. Byla za nimi rozlehlá knihovna, kterou přehlédl jedním pohledem. Pak zaslechl Layarda, jak stoupá po schodech, a vydal se chodbou - a okamžitě se zastavil. Nastražil uši. Zaslechl... vodu? Šumění a bubnování kapek?

Sprcha! Zvuky vody přicházely z druhé místnosti - z koupelny? na vzdálenějším konci chodby. Jordan se ohlédl. Layard právě dorazil na vrchol schodiště. Jejich oči se setkaly. Jordan ukázal na první dveře, pak na Jordana. Layard se měl vydat tam. Pak si Jordan píchl palcem do hrudi a ukázal chodbou k druhým dveřím.

Vyкроčil, ale opatrně, s kuší zvednutou do výše hrudi a namířenou přímo před sebe. Zvuky vody byly slyšet silněji, a - hlas? Dívčí hlas - zpíval? Alespoň si pobrukoval. Nějaký naprosto nemelodický popěvek...

V tomhle domě a v téhle chvíli si nějaké děvče brouká pro sebe ve sprše? Nebo to byla léčka? Jordan sevřel kuší pevněji, stiskl kliku a rozkopl dveře. Žádná past!

Alespoň ne taková, kterou by mohl spatřit. Ta naprosto přirozená scéna, odehrávající se za dveřmi koupelny, ho dokonale zmátla. Všechno napětí z něj okamžitě spadlo a on si připadal... Jako nějaký neomalený vetřelec!

Dívka (musela to být Helena Lakeová) byla krásná a úplně nahá. Její půvabné tělo se ve vodě, která po něm stékala, lesklo. Byla k němu otočená z profilu a její křivky se jasně rýsovaly proti modrým kachličkám nad odtokem ze sprchy. Když se dveře s třesknutím otevřely, polekaně se otočila k Jordanovi, oči rozšířené hrůzou. Pak vyjekla a pozpátku se zapotácela k zadní zdi sprchy. Vypadala, jako by v příštím okamžiku měla omdlít. Jedna ruka jí vylétla k ěadrům a oční víčka se jí zachvěla, jak se pod ní podlomila kolena. Jordan napůl sklonil kuší a řekl si: Dobrý Ježíši! Vždyť je to jen vyděšené děvče! začal zvedat svou volnou ruku - aby ji zachytil - ale náhle se mu v jeho telepatické mysli vybavily jiné myšlenky, její myšlenky.

Pojď sem, zlato! Pojď mi pomoci! Ach, jen se mě dotkni, podrž mě! Ještě kousek blíž, zlato, tak! A teď -

Jordan před dívkou uskočil zpět. Její oči byly široké, trojúhelníkové, démonické! Její tvář se okamžitě změnila ve zvířecí! A v pravé ruce, která byla dosud skrytá, držela nůž na porcování masa. Nůž vylétl do vzduchu, dívka vymrštila ruku a sevřela klop Jordanovy bundy. Její stisk byl železný! Přitáhla si ho bez viditelné námahy k sobě - a on jí vpálil přímo do prsou šíp.

Síla střely odhodila dívku proti zadní stěně sprchy a připíchla ji k ní. Dívka upustila nůž a začala ze sebe vyrazet duši drásající hysterický ječivý smích. Z místa, odkud z ní vyčnívala střela, zaražená až po samý konec, se vylila krev. Dívka popadla střelu, a aniž přestala ječet, začala trhat tělem sem a tam. Šíp se s praskáním kachlíček a omítky vytrhl ze stěny a ona se potácela sem a tam po sprše, tahala za střelu a stále ječela.

„Bože, Bože, ach Bože!“ drmolil Jordan, přimrzlý na místě.

Layard ho ramenem odstrčil stranou, stiskl kohoutek svého plamenometu a proměnil celý sprchový kout v jeden praskající a pařící tlakový hrnec. Po několika vteřinách oheň zastavil a prohlédl si s Jordanem

výsledek. Černý kouř a pára ustoupily, jen voda stále syčela, tryskala z pultu děr propálených v plastovém potrubí sprchy. Na podlaze koupelny leželo zhroutené tělo Heleny Lakeové s vlasy jako doutnající strniště a kůži sloupanou ve velkých krvácejících pruzích.

„Pomoz nám Bůh!“ vyjekl Jordan a odvrátil se, aby se vyzvracel: „Bůh?“ zaskřehotala ta věc ve sprše hlasem vycházejícím jakoby z propasti: „Jaký Bůh? Vy zatracení krvelační parchanti!“

Ač se to zdálo nemožné, postavila se a udělala jeden slepý, potácivý krok dopředu.

Layard ji znovu přejel ohněm, tentokrát spíše z milosti než ze strachu. Nechal svůj plamenomet buracet, dokud oheň nešlehal ze sprchy ven a neohrožoval ho. Pak jej zastavil, vyšel do chodby, kde Jordan zvracel u zábradlí u schodiště.

Zespoda k nim dolehl Robertsův hlas, naplněný obavami: „Kene? Trevore? Co se děje?“

Layard si utřel čelo: „Dostali jsme... holku,“ zašeptal a potom zařval, „dostali jsme tu holku!“

„My zase její matku,“ odpověděl Roberts, „a Bodeskova psa. Takže nám zbývá Bodescu sám a jeho matka.“

„Tady nahoře jsou dveře, zamčené,“ zavolal Layard zpátky: „Myslím, že jsem uvnitř někoho zaslechl.“

„Můžeš je vyrazit?“

„Ne, jsou dubové, staré a těžké. Mohl bych je spálit...“

„Na to není čas. A pokud tam někdo je, je stejně po něm. Sklepy už jsou zaminované. Raději pojd'te dolů - a rychle! Musíme odtud. vypadnout.“

Layard, který táhl Jordana za sebou po schodech, zavolal: „Guy, kde jste ksakru byli?“

„Jsem sám,“ odpověděl Roberts: „Trask je zrovna mimo - ale buď v pohodě. Kde jsem byl? Prohledával jsem tohle místo odspoda.“

„Ztráta času,“ zabručel Jordan, napůl pro sebe.

„Cože?“ zvedl ještě více hlas Roberts.

„Povídám, že jsme to už udělali!“ zařval Jordan, ale už to nebylo zapotřebí, protože už byli dole a Roberts je postrkoval vstupní halou k otevřeným dveřím...

Simon Govuer a Harvey Newton sešli přes přístavbu s úzkými schody a centrální rampou dolů do sklepů. Rozdělili si mezi sebe skoro sto kilogramů výbušnin, a když takto vyzbrojeni stanuli ve sklepích, zjistili, že osvětlení je mimo provoz, a proto jim nezbude než použít kapesní svítilny. Sklepy pod domem byly temné a tiché jako hrob a svou rozlehlostí připomínaly katakomby. Drželi se pohromadě, pokládali nálože termitu a plastických výbušnin, kdekoli narazili na nosné zdi nebo opěrná klenutí, a i když postupovali s jistou opatrností, snažili se svůj náklad rozmístit co nejlépe. Newton nesl malý kanystr s benzínem, kterým vytvářel stopu od jedné nálože k další, dokud celé místo nebylo prosyceno parami vysoce výbušného paliva.

Konečně byli spokojeni. Prošli a zaminovali celý sklep - a stejně tak byli šťastní, že nenarazili na nic nebezpečného. Vydali se po svých stopách zpátky k východu. Na místě, o kterém se shodli, že je přibližně pod středem domu, uložili poslední část svého nákladu. Pak Newton rozlil to, co zbývalo z benzínu, cestou k patě schodiště ven, zatímco Govuer ještě jednou zkontroloval nálože, které uložili, a ujišťoval se, jsou v nich dobře upevněny rozbušky.

U schodiště Newton odhodil prázdný kanystr, obrátil se a podíval se do šera. Kousek zpátky, za rohem, zaslechl Govuerovo chraptivé oddechování. Newton věděl, že jeho kolega horečně pracuje na svém úkolu. Govuerova svítilna tam házela do šera blikavé skvrny světla, její paprsek se pohyboval v rytmu jeho práce.

Nahoře na schodech se objevil Roberts a zavolal dolů: „Newtone, Govuere? Můžete odtamtud vypadnout tak rychle, jak jen budete moct. My už jsme hotoví. Ostatní se potloukají kolem domu, jenom čekají. Milha se zvedla. Takže kdyby se někdo pokusil utéct, budeme-“

„Harvey?“ ozval se ze tmy Govuerův rozechvělý hlas, trochu vyšší, než by měl být. Harvey, to jsi byl ty?“

Newton zavolal zpátky: „Ne, to je Roberts. Pospěš si, ano?“

„Ne, nemyslím Robertse.“ Govuer mluvil potichu, skoro šeptem: „Něco jiného...“

Roberts a Newton se na sebe podívali rozšířenými očima. Podlahou proběhlo zachvění, velice zřetelný otřes. Ze sklepení se ozval Govuerův výkřik.

Roberts seběhl do půlky schodů, zapotácel se a zařval: „Simone, vypadni odtamtud! Rychle, člověče!“ Govuer znovu vykřikl jako lapené zvíře: „Je to tady, Guyi! Ach, Bože - je to tady! Pod zemí!“

Newton už se za ním chtěl rozběhnout, ale Roberts se natáhl a popadl ho za límec. Podlaha se otřásla a ze zívající tlamy starých sklepení se vyvalil vířící prach. Ozývaly se trhavé zvuky a ještě jiné zvuky, které mohly a nemusely patřit dusícímu se Govuerovi. Z prohnílého zdiva v opěrných zdech začaly vypadávat cihly a zasypávaly boky rampy.

Newton začal váhavě couvat zpátky, tažen Robertsem. Když už byli skoro na vrcholku, spatřili oblak prachu a sutě, který vyrazil ze vchodu do sklepení - a dveře samotné byly vyrvány ze svých zrezivělých pantů a vrženy proti patě schodiště na hromadu roztržených desek.

Něco se objevilo mezi oblaky prachu ve vchodu. Byl to Govuer a bylo tam ještě něco jiného než Govuer. Způsobovalo to, že se vznášel ve vzduchu v jinak prázdných dveřích, kýval se ze strany na stranu. V jednom okamžiku se trochu vysunul a ostatní spatřili obrovský, mrtvolný trup, který ho držel. Ta věc - ve skutečnosti to byl „Druhý“ - proniklo v pevném sloupu hmoty jeho zády, ale uvnitř Govuera se masivní chapadlo upířího masa rozvětвило a procházelo jeho útroby k různým východům. Menší chapadla se svíjela v jeho ústech a chřípí, v důlcích jeho vymáčknutých očí, v protržených uších. A ve chvíli, kdy Roberts s Newtonem klopýtali v bezmezném děsu po několika posledních schodech, které jim zbývaly k vrcholku schodiště, se roztrhla Govuerova hrud' a odhalila svíjející se hnízdo rudých, tápajících červů!

„Ježíši!“ zařval Guy Roberts hlasem, který byl spíš chraptivým zavýtím hrůzy a nenávisti: „Dobry J-e-ž-i-š-i!“

Zamířil svou hadici dolů po rampě: „Sbohem, Simone. Bůh dopřej tvé duši mír!“

Tekutý oheň hněvivě zaburácel, přehnal se jako povodeň rampou a zahalil ohnivou koulí visícího muže i tu děsivou věc, která ho držela. Velké chapadlo se okamžitě stáhlo a Govuer s ním - odtážený pryč jako hadrová loutka - a Roberts zamířil svou hadici přímo na dveře u paty schodiště. Otočil záklopku naplno, aby tetelící se proud žáru tryskal do podzemí, kde se rozptýlil labirintem sklepů do každého výklenku a rohu. Roberts ho držel, dokud nenapočítal do pěti. Pak se ozval první výbuch.

V jediném obrovském otřesu země se vchod propadl dolů. Rázová vlna spalujícího žáru vrhla hlínu a kamínky přes rampu ven a srazila Robertse i Newtona k zemi. Robertsův ukazováček automaticky sklouzl z kohoutku. Jeho zbraň horece, ale tiše dýmala v jeho ruce. A buch! buch! buch! ozvaly se pravidelně oddělené, tlumené otřesy z hloubi země a každý z nich rozechvěl zemi silou beranidla. Podzemní exploze, které se ozývaly odděleně, tu a tam zdvojeně, začaly nabírat na kadenci, jak rozmístěné nálože reagovaly na žár a přidávaly se k rozpoutanému peklu. Newton vstal a pomohl Robertsovi na nohy. Potácivě se rozběhli dál od domu, aby se přidali k hlídkujícím Layardovi a Jordanovi, každý na jednom ze čtyřech rohů, ale v bezpečné vzdálenosti. Stará stodola stále ještě hořela a přitom se třásla, jako by byla sama živá a trpěla smrtelnou agónií. Nakonec se s posledním zachvěním zřítla sesypala se na náhle vzdušnou zemi. Na okamžik se z jejich třesoucích se základů vzepjalo do výšky dvaceti stop svíjející se chapadlo, ale hned se zase zhroutilo a bylo vtaženo zpátky do vroucí a tající bažiny země a ohně.

Ken Layard byl tomuto místu nejbližší. Přes své vyčerpání se rozběhl dál od domu i od stodoly, aby se po chvíli potácivě zastavil a očima plnými děsu se zahleděl k horním oknům hlavní budovy. Kývnutím ruky přivolal Robertse a ten se k němu připojil.

„Podívej!“ přeřval Layard dunění podzemního hromu i syčení a praskání ohně. Oba se zadívali na dům. Zarámována oknem v prvním poschodí tam stála žena s rukama vzepjatými jako při modlitbě:

„Bodeskova matka,“ zašeptal Roberts. „To může být jenom ona. Georgína Bodeskuová - Bůh jí pomoz!“ Roh domu se zhroutil a v troskách se zřítíl k zemi. Tam, kde dopadl, se zvedl sloup ohně až ke střeše a vynesl s sebou úlomky rozbitých cihel a zdiva. Ozvaly se další výbuchy a celý dům se zachvěl. Viditelně se ve svých základech propadl, po zdech se rozšířily praskliny a komíny se zakymácely. Čtyři přihlížející mlčky ucouvli ještě o kousek dál, Layard za sebou táhl Bena Traska. Právě v tu chvíli si Layard vzpomněl na nákladák, který stál na cestě nastartovaný a otřásl se na svém pérování.

Layard k němu zamířil, aby ho odvezl dál od domu, ale Roberts zůstal tam, kde byl. Bez hnutí stál nad Traskem a díval se na postavu ženy v okně.

Žena svůj postoj nezměnila. Trochu se zapotácela, jak si dům sedal, ale stále setrvala ve své póze, ruce vztažené vzhůru a hlavu zakloněnou dozadu, takže Robertsovi připadalo, jako by rozmlouvala s Bohem. Co Mu říkala? O co žádala? O odpuštění pro svého syna? O milosrdný konec pro sebe? Newton a Jordan opustili své pozice vzadu za domem a přešli dopředu. Bylo jasné, že z tohoto pekla nemůže už nic uniknout. Pomohli Layardovi dostat Traska do nákladáku, a mezitím, když podnikali přípravy potřebné k odjezdu, Roberts se stále díval na hořící dům, takže byl svědkem i jeho konce. Termit vykonal svou práci a samotná země teď hořela. Dům už neměl základy, na kterých by mohl stát. Sklouzl dolů, naklonil se nejdříve na jednu stranu a pak na druhou. Staré zdivo sténalo, jak praskaly trámy, komíny se kácely a okna se tříštila na kousky ve svých zkroucených rámech. A jak dům klesal do plazících se plamenů a žhnoucí země, stala se i jeho hmota palivem pro oheň.

Oheň tančil po zdech ven a dovnitř, velké rudé a žluté jazyky šlehaly z rozbitých oken a vybuchovaly roztrženou a sesedlou střechou. Ještě okamžik byla Georgína Bodeskuová obrysem na pozadí rudého, žhnoucího pekla a pak Harkley vypustil duši. S posledním zasténáním se zřítíl do jizvy v bublající zemi, jež připomínala ústí malého vulkánu. Ještě na chvíli zahlédl špičaté lomenicové zdi a části střechy a pak byly i ty pohlceny nemilosrdným ohněm a dýmem.

Nad tím vším se vznášel odporný zápach.. Pokud by se soudilo podle něj, mohlo být v domě upáleno alespoň padesát lidí, ale když si Roberts vyskočil na sedadlo spolujezdce a Layard vyjel s nákladním vozem k bráně, všech pět, kteří přežili, včetně Traska, jenž začal pomalu nabývat vědomí, vědělo, že ten puch nepochází z ničeho lidského. Byl to zčásti termit, zčásti půda, zdivo a cihly, ale hlavně to byl pach smrti toho, co bylo ukryto dole, nepředstavitelné zrudlosti pod sklepy, „Druhého“, který uchvátil ubohého Govuera.

Mlha se teď už skoro úplně rozptýlila a na okrajích cesty zastavovaly vozy, jejichž řidiče zaujaly plameny a kouř, stoupající vysoko do vzduchu v místech, kde dřív stál Harkley. Jak nákladák vyjížděl na silnici, z okénka jednoho vozu se vyklonil řidič se zarudlou tváří a zařval: „Co se děje? To je Harkley, ne?“

„Byl,“ zařval Roberts zpátky a bezmocně pokrčil rameny: „Je po něm, bohužel. Vyhořel do základů.“

„Dobrý Bože!“ muž se zarudlou tváří byl vyděšený. „Už o tom ví požárníci?“

„Právě tam jedeme,“ odpověděl Roberts. „Pochybuji, že tady budou co platní. Byli jsme se tam podívat, ale už není vidět vůbec nic, bohužel.“

Jeli dál.

Míli před Paigntonem se před nimi v protějším směru rozječela požární siréna. Layard zajel svědomitě ke krajnici, aby udělal projíždějícímu požárnímu vozu místo. Unaveně, nevesele, se zašklebil: „Pozdě, chlapi,“ komentoval šeptem: „Strašně pozdě - a díky Bohu za to!“

Vyložili Traska v nemocnici v Torquay (s historkou o nehodě, kterou utrpěl na zahradě svého přítele) a když se ujistili, že bude v pořádku, vrátili se do hotelového velitelství v Paigntonu, kde podali hlášení. Roberts vypočítal jejich úspěchy. „V každém případě jsme dostali všechny tři ženy. Pokud jde o Bodesku samotného, mám o tom své pochybnosti. Vážné pochybnosti - a až tady skončíme, předám je do Londýna a také Darcymu Clarkovi a našim lidem do Hartlepoolu. Samozřejmě můžeme udělat jen základní předběžná opatření, protože kdybychom měli jistotu, že Bodescu přežil, nevíme, co udělá, ani kam se vydá. Tak jako tak, Alec Kyle se zakrátko vrátí ke kormidlu. Vlastně je divné, že se tady ještě neobjevil. Když se to vezme kolem a kolem, ani moc nespěchám, abych se s ním setkal. Bude šílet, až se dozví, že se z toho Bodescu nakonec dostal.“

„Bodescu a ten druhý pes,“ vložil se do toho Harvey Newton, skoro jako by jen přemýšlel nahlas.

Pokrčil rameny: „Stejně si myslím, že to byl jenom nějaký obyčejný toulavý pes, který se dostal...

nějak... na pozemky?“. Zmlkl a podíval se z jednoho na druhého. Všichni mu pohled opláceli s údivem, jakoby nevěřící. Bylo to poprvé, kdy o něčem takovém slyšeli.

Roberts vyskočil a chytil Newtona za klopky bundy: „Řekni to ještě jednou!“ procedil skrze zaťaté zuby.

„Pověz nám, co se přesně stalo, Harvey.“ Newton se zatvářil zmateně, ale začal vyprávět.

„No, když Govuer spaloval tu... tu zatracenou věc, která nebyla psem - alespoň ne docela - proběhl ten druhý pes v mlze kolem. Ale nemohl bych přísahat, že jsem ho tam vůbec viděl! Dělo se toho tolik najednou. Mohl to být jen cár mlhy, nebo moje představivost nebo... cokoli! Zdálo se mi, že utíká, ale

tak nějak vzpřímeně, jako by byl podivně shrbený. A jeho hlava neměla ten správný tvar. Mohla to být moje představivost, víření mlhy, něco takového. Představivost, ano, zvláště když vedle mě stál Govuer a pálil toho strašného psa! Kriste, o takových psech se mi bude zdát do konce života!“

Roberts ho prudce odstrčil, skoro ho hodil přes celou místnost. Tlustý muž nebyl vůbec tlustý, byl velký a také velice silný. Znechuceně si Newtona změřil: „Idiote!“ zahučel. Zapálil si cigaretu, přestože už jednu kouřil.

„Nemohl jsem dělat vůbec nic!“ namítl Newton: „Svou střelu jsem právě vystřelil a ještě jsem znovu nenabíL.“

„Vystřelil jsi svou střelu?“ probodl ho pohledem Roberts. Pak se uklidnil: „Chtěl bych říct, že to nebyla tvoje chyba,“ řekl pak Newtonovi: „A možná to tvoje chyba nebyla. Možná jen byl na nás na všechny zatraceně moc mazaný.“

„Co teď uděláme?“ řekl Layard. Bylo mu Newtona trochu líto a chtěl od něho odvést pozornost.

Roberts se na Layarda podíval. „Teď?“ No, až se trochu uklidním, pokusíme se toho parchanta najít, to teď uděláme!“

„Najít ho“ olízl si Newton suché rty: „Jak?“ Byl zmatený a nemyslelo mu to jasně.

Roberts si poklepal velkými bílými klouby prstů na spánek: „Tímhle!“ zařval. „Je to přece moje práce.

Jsem „věštec“, víš?“ Znovu se na Newtona zaškaredil. „A jaké je tvoje zatracené nadání? Kromě toho, že zpackáš, na co přijdeš...“

Newton si našel křeslo a zhroutil se do něj: „Já... Já ho viděl a přitom jsem sám sebe přesvědčoval, že ho nevidím. Co se to se mnou k čertu dělo? Šli jsme tam, abychom ho dostali - abychom dostali všechno, co z toho domu vyleze - tak proč jsem nemohl reagovat rozhodněji-“

Jordan se ostře nadechl a náhle luskl prsty. Rázně přikývl a řekl: „No jasně!“

Všichni se na něj podívali.

„No jasně!“ řekl znovu a pak ze sebe vychrlil: „Má také psychické nadání, vzpomínáte si? Je na míle daleko před námi! Harvey, dostal se do tebe. Myslím telepaticky. Ksaku, dostal se i do mne! Přesvědčil mne, že tam nebyl, že jsme ho nemohli vidět. A já jsem ho opravdu neviděl, vážně ne. Vzpomínám si, že jsem tam byl, když Simon pálil tu věc. Ale neviděl jsem nic. Takže si s tím nedělej starosti, Harvey - ty jsi toho parchanta alespoň zahlédl!“

„Máš pravdu,“ přikývl po chvíli Roberts: „Muselo to tak být. Tak teď už to víme jistě. Bodescu je na svobodě, vztekly a - Bože, zatraceně nebezpečný! Ano, a má daleko větší moc, než mu byl ochoten kdokoliv z nás přiznat...“

Středa, 12.30 středoevropského času, hraniční přechod poblíž Siretu v Moldávii.

Krakovič a Gulharov se dělili o řízení, i když Carl Quint by byl jedině rád, kdyby ho k němu také pustili.

Alespoň by mu to ukrátilo noc. Quint nenacházel na rumunském venkově podél jejich cesty vůbec nic romantického - jen železniční přecladiště, stojící zpuslá a zničena jako strašáci, omšelé průmyslové závody, znečištěné řeky a tak podobně, ale i bez jeho pomoci a přes velice špatný stav vozovky měli Rusové docela dobrý čas. Nebo alespoň měli dobrý čas, než došli sem, ale „tady“ bylo uprostřed ničeho a z nějakého dosud neobjasněného důvodu „tady“ trčeli poslední čtyři hodiny.

Nejdříve je jejich cesta z Bukurešti zavedla přes Buzau, Focsani a Bacau a teď měla pokračovat kolem řeky Siretu až do Moldavska. V Romanu překročili řeku a pak pokračovali nahoru do Botosani, kde zastavili na jídlo a pokračovali dál přes Siret. Teď jim na severním okraji města přehradil cestu hraniční přechod a Černovcy a Prut byly nějakých třicet kilometrů severně. Krakovič plánoval, že Černovcy projedou a zastaví se v Kolomyji pod horami - pod starými Karpaty - na noc, ale-

„Ale!“ zuřil dál ve světle petrolejky na hraničním stanovišti. „Ale, ale, ale!“ Udeřil. pěstí do přepážky, která jediná oddělovala posádku od cestujících, mluvil - nebo spíše křičel - v ruštině tak ostře, že sebou Quint a Gulharov trhali a zatínali zuby. Seděli ve voze před budovou postavenou ve stylu dřevěné salaše. Hraniční stanoviště stálo uprostřed mezi pruhy pro příjezd a výjezd se závorami, vyčnívajícími na obě strany. Uniformované strážce postávaly ve strážních budkách, Rumuni pro příjíždějící dopravu a Rusové pro vyjíždějící. Vrchní důstojník byl samozřejmě Rus. A v této chvíli se nacházel pod Krakovičovou palbou.

„Čtyři hodiny!“ zuřil Krakovič: „Čtyři zatracené hodiny už tady sedíme na konci světa a čekáme na to, až se rozhodneš! Říkal jsem ti, kdo jsem a dokázal jsem to. Jsou moje doklady v pořádku?“

Obloustlý ruský úředník s kulatou tváří bezmocně pokrčil rameny. „Samozřejmě, soudruhu, ale-“ „Ne, ne, ne!“ zařval Krakovič: „Už žádné ale, jenom ano nebo ne. A doklady soudruha Gulharova, ty jsou v pořádku?“

Ruský celník nervózně přešlápl z nohy na nohu a znovu pokrčil rameny: „Ano.“

Krakovič se naklonil přes přepážku a přiblížil svou tvář k obličejí muže za ní: „A věříš mi, že mám možnost hovořit se samotným generálním tajemníkem? Jsi si vědom toho, že kdyby fungoval ten váš zatracený telefon, mluvil bys zrovna teď s Brežněvem samotným v Moskvě a příští týden už bys hlídal hraniční přechod v Mandžusku?“

„Když to říkáš ty, soudruhu Krakoviči,“ povzdechl si ten druhý. Hledal slova a způsob, jak začít větu něčím jiným, než „ale“. „Bohužel jsem si také vědom toho, že ten další pán ve tvém voze není sovětským občanem a že jeho doklady v pořádku nejsou! Kdybych tě nechal projít bez příslušného ověření, mohl bych klidně příští týden dělat v Omsku dřevorubce! A na to nejsem stavěný, soudruhu.“

„Co je tohle za přiblblý hraniční přechod?“ V Krakovičovi všechno vřelo: „Žádný telefon, žádné elektrické světlo? Patrně bychom měli děkovat Bohu už jen za to, že tu máte záchody! Teď mě poslouchej-“

„-poslouchal jsem, soudruhu.“ Pohraničník se konečně vzbouřil: „Poslouchal jsem tvé výhrůžky a běsnění přinejmenším tři a půl hodiny, ale-“

„ALE?“ Krakovič tomu nemohl uvěřit, tohle se mu přece nemůže stát. Zahrozil tomu druhému pěstí:

„Idiote! Napočítal jsem jedenáct vozů a dvacet sedm otevřených nákladňáků, které tudy projely od našeho příjezdu směrem na Kolomyju. Tvoji muži nekontrolovali doklady ani polovinu z nich!“

„Protože je známe. Projíždějí tudy pravidelně. Mnoho jich žije v Kolomyji nebo poblíž ní. Vysvětloval jsem to už stokrát.“

„Tak si své vysvětlování dobře pamatuj!“ vyštěkl Krakovič. „Zítra ho budeš totiž opakovat KGB!“

„Další výhrůžky.“ Muž znovu pokrčil rameny: „Člověk už je pomalu ani neslyší.“

„Naprostá neschopnost!“ vrčel Krakovič: „Před třemi hodinami jsi říkal, že telefony budou v několika minutách v provozu. Stejně tak před dvěma hodinami a před hodinou - a blíží se jedna hodina v noci!“

„Vím, kolik je hodin, soudruhu. Máme poruchu na elektrickém vedení. Už se na tom pracuje. Co víc mohu říct?“ Sedl si do čalouněného křesla za přepážkou.

Krakovič málem přepážku přeskočil, aby se na něj dostal: „Neopovažuj se sednout si! Ne, dokud já stojím!“

Muž za přepážkou si utřel čelo, znovu vstal a připravil se na další tirádu...

Venku ve voze se otáčel Sergej Gulharov sem a tam a vyhlížel ven nejdříve jedním oknem, pak druhým. Carl Quint cítil potíže, problémy, a nebezpečí, které se k nim blížilo. Vlastně cítil napětí už od chvíle, kdy viděl Kylea odcházet na letišti v Bukurešti, ale dělat si starosti nikam nevede a v každém případě se cítil příliš unavený na to, aby se tomu věnoval. Naopak, to, že ho nepustili k řízení - že tam musel sedět a pozorovat jednotvárnou krajinu táhnoucí se bez konce venku za okny - ho unavilo ještě víc. Teď měl pocit, že by mohl prospat celý týden a mohl to dělat stejně dobře tady jako kdekoli jinde.

Gulharovovu pozornost zrovna upoutalo něco venku. Vypadal klidně, zamyšleně. Quint se na něj podíval: „tichý Sergej“, tak si ho pojmenovali mezi sebou s Kylem. Nebyla jeho chyba, že nemluvil anglicky, vlastně mluvil, ale velice málo a s mnoha chybami. Nyní odpověděl na Quintův pohled, pokývl svou nakrátko ostříhanou hlavou a na něco ukázal otevřeným okénkem vozu: „Podívej,“ řekl tiše. Quint se podíval.

Černé dráty se vinuly mezi sloupy k hraničnímu přechodu na pozadí tlumené, vzdálené záře modrého světla - světla Kolomyje, pomyslel si Quint. Jeden pramen drátů klesal k budově hraničního stanoviště. Elektrické vedení. Teď se Gulharov otočil a ukázal na západ, kde se dráty vracely zpět ve směru na Siret. O sto metrů zpět se smyčka drátů mezi dvěma sloupy prověšovala až dolů pod noční obzor. Byla odpojena.

„Omlouvat,“ řekl Gulharov. Vystoupil z vozu, přešel zpátky po hlavním odstavném pruhu a zmizel ve tmě. Quint chtěl nejdřív jít za ním, ale pak si to rozmyslel. Cítil se velice zranitelný, a kdyby opustil vůz, bylo

by to ještě horší. Vnitřek vozu alespoň znal. Naladil se znovu na Krakovičovo běsnění, které bylo hlasité a jasné, jak přicházelo nocí od hraničního stanoviště. Quint nechápal to, o čem se mluví, ale někdo tady dostával pěkně zabrat...

„To je vrchol neschopnosti!“ řval Krakovič: „Teď ti řeknu, co udělám. Zajedu zpátky do Siretu na policejní stanici a zavolám odtamtud do Moskvy.“

„Dobrá,“ řekl tlustý úředník. „A jestliže Moskva telefonicky pošle přijatelné doklady pro Angličana, nechám tě projet!“

„Pitomče!“ zašklebil se pohrdavě Krakovič: „Ty samozřejmě pojedíš se mnou do Siretu, kde dostaneš příkazy přímo z Kremli!“

Jak rád by mu ten druhý řekl, že už své příkazy z Moskvy dostal, ale... před tím ho varovali. Pomalu potřásl hlavou: „Je mi líto, soudruhu, ale nemohu opustit své stanoviště. Svévolečné vzdálení ze služby je velice vážná věc. Nic, co můžeš ty nebo kdokoli jiný říct, mě nedokáže přinutit k opuštění mého místa.“ Podle zrudlé úřednickovy tváře Krakovič odhadl, že ho zatlačil příliš daleko. Teď bude nejspíš ještě umíněnější než předtím, dokonce i za hranici úmyslného překážení.

Krakovič se zamračil. Ale co když to všechno nebylo od samého začátku ničím jiným než „úmyslným překážením“? Bylo to možné? „Pak je řešení jednoduché,“ řekl: „Předpokládám, že v Siretu je policejní stanice s nepřetržitou strážní službou - a s fungujícími telefony?“

Jeho odpůrce se kousl do rtu.. „Samozřejmě,“ odpověděl nakonec: „Pak prostě zavolám do Kolomyje a dostanu jednotku z nejbližších kasáren, která sem do hodiny přijede. Jak ti asi bude, soudruhu, jako Rusovi, kterému nějaký ruský vojenský důstojník rozkazuje, aby uhnul z cesty, zatímco budu já a moji přátelé eskortováni přes tenhle idiotský, malý přechod? A přitom budeš vědět, že se na tebe zřítí celé peklo, protože jsi byl středem toho, co hrozilo přerůst ve vážný mezinárodní incident?“

Přesně v tom okamžiku se na poli, ležícím západně od cesty a trochu zpátky směrem na Siret, Sergej Gulharov ohnul a zvedl zvedl dva rozpojené konce elektrického vedení, jeden s vnějším a druhý s vnitřním závitem. K hlavnímu kabelu elektrického vedení byl připojen ještě jeden, daleko slabší telefonní drát. Jeho konce byly rovněž rozpojeny a tvořilo je jednoduché spojení, kolíku a zásuvky. Nejdříve zapojil telefonní drát a hned nato sešrouboval větší spojovací články. Ozvalo se zaprskání a zapraskání proudu, vylétla sprška modrých jisker a -

Na hraničním stanovišti se rozsvítila světla. Krakovič, který zrovna odcházel, aby splnil své výhrůžky, se zastavil ve dveřích, obrátil a spatřil zmatený výraz na úřednickově tváři: „Řekl bych, že to znamená,“ procedil Krakovič mezi zuby, „že tvůj telefon zase funguje?“

„Já... Já myslím, že ano,“ vykoktal rozpačitě pohraničník.

Krakovič přešel zpátky k přepážce: „A to znamená,“ řekl ledovým hlasem, „že se konečně někam dostaneme...“

1.00 v Moskvě. Na Bronickém zámku, několik kilometrů od města po serpuchovské silnici stáli Ivan Gerenko a Theo Dolgich u oválného pozorovacího okna s jednostranně průhledným sklem a dívali se do místnosti za ním, kde se odehrávalo něco jako vědeckofantastická noční můra.

Na „operačním sále“ ležel v bezvědomí Alec Kyle, připoutaný k čalouněnému stolu. Jeho hlava byla mimě pozvednuta vrstvou gumových polštářků a pokrývala ji polokoule velké helmy z nerez oceli, zakrývající i oči a ponechávající volný pouze nos a ústa k dýchání. Stovky tenkých drátků, obalených barevným plastem, vedly k počítači jako duha. U počítače seděli tři pracovníci, a sledovali na monitorech myšlenky, které přicházely z mozku a současně se při načtení vymazávaly. Uvnitř helmy bylo ke Kyleově lebce přitisknuto mnoho malých elektronických snímačů, jiné, obsahující série mikromonitorů, byly upevněny pásy k jeho hrudi, zápěstím, břichu a hrdlu. Čtyři další muži, telepati, seděli po stranách jeho těla po dvojicích na židlích z nerez oceli a škrábali do bloků, které měli v klínech, vždy s jednou rukou umístěnou na Kyleově nahém těle. Nejlepší telepatka - Zek Foenerová, hvězda pobočky E - seděla sama v rohu na židli. Foenerová byla krásná mladá žena, asi pětadvacetiletá. Pocházela z Východního Německa a Grigorij Borowitz ji získal ve svých posledních dnech v pobočce. Seděla s lokty na kolenou, jednu ruku na čele a plně se soustředila na přijímání Kyleových myšlenek tak rychle, jak byly probouzeny a vyvíjeny.

Dolgich byl plný morbidního zájmu. Přiletěl s Kyleem na zámek kolem 11.00. Z Bukurešti letěli vojenským dopravním letadlem na leteckou základnu u Smolenska a pak na zámek vrtulníkem pobočky. Všechno bylo uchováváno v naprosté tajnosti, alibi KGB bylo neprodyšné. Ani Brežněv - zvláště Brežněv - nesměl vědět, co se tady děje.

Na zámku dostal Kyle injekci séra pravdy - ne, aby mu rozvázala jazyk, ale mysl, a ukolébala ho do bezvědomí. A po celých posledních dvacet hodin, kdy mu podávali v pravidelných intervalech další dávky séra, vyrazoval tajemství INTESPu sovětským esperům. Theo Dolgich byl bohužel velice přízemní člověk. Jeho představa výslechu nebo „získávání pravdy“ byla na hony vzdálena tomu, co se dělo tady.

„Co přesně mu dělají? Jak to pracuje, soudruhu?“ zeptal se.

Aniž by přestal svými vybledlými očima sledovat každý sebemenší pohyb v místnosti za stěnou, Gerenko řekl: „Určitě už jsi něco zaslechl o vyplachování mozku, že, Theo? No a to je právě to, co dělají. Vyplachují mozek Aleka Kylea. Tak důkladně, že z toho praní vyjde úplně vybělený!“

Ivan Gerenko byl hubený a tak malý, že jeho postava skoro připomínala dítě, ale jeho vrásčitá kůže, bledé oči a zažloutlost budily spíše dojem starce. A přitom mu bylo teprve třicet sedm. Ve vzrůstu mu zabránila vzácná choroba, která ho předčasně nechala zestárnout a na oplátku Příroda vyrovnala jeho nedostatek tím, že mu dala dodatečné „nadání“. Byl „odrážečem“.

Stejně jako v mnoha směrech Darcy Clarke byl opakem člověka, podléhajícího nehodám. Ale tam, kde se Clarkovo nadání nehodám vyhýbalo, Gerenko je ve skutečnosti odrážel. Dobře mířená rána by ho neudeřila, topůrko sekery by se zlomilo dříve, než by se její ostří dotklo jeho těla. Tato výhoda byla nesmírná, nezměrná, nebál se ničeho a naprosto pohrdal fyzickým nebezpečím. A z toho také vycházelo jeho arogantní chování, kterým zahrnoval lidi, jako byl Theo Dolgich. Proč by jim měl projevovat jakoukoli míru úcty? Nemuseli ho mít rádi, ale nemohli ho zranit. Žádný člověk nebyl schopen Ivanu Gerenkovi tělesně ublížit.

„Výplach mozku?“ opakoval po něm Dolgich: „Myslel jsem, že ho chcete podrobit nějakému výslechu, ne?“

„Obojí,“ přikývl Gerenko a hovořil spíše k sobě, než aby odpovídal Dolgichovi: „Užíváme vědu, psychologii a parapsychologii. Tři T - technologii, teror a telepatii. Sérum, které jsme mu vstříkli do krve, stimuluje paměť. Funguje tak, že se cítí sám - naprosto sám. Cítí, jako by v celém vesmíru nebyl nikdo jiný, kromě něj - a pochybuje dokonce i o své existenci! Chce „mluvit“ o svých zkušenostech, o všem, co kdy udělal, viděl nebo řekl, protože díky tomu bude vědět, že je skutečný, že existuje. Ale kdyby se to pokusil dokázat fyzikálně při rychlosti, jakou pracuje jeho mysl, došlo by u něj k rychlé dehydrataci a vypálil by se, zvláště v bdělém stavu, při vědomí. Kromě toho nemáme zájem o hromadění planých informací, nechceme vědět „všechno“. Jeho život jako takový nás zajímá velice málo, zato jsme naprosto fascinováni. podrobnostmi o jeho práci v INTESPu.“

Dolgich potřásl zaraženě hlavou: „Vykrádáte mu myšlenky?“

„Přesně tak! Tuhle věc jsme si vypůjčili od Borise Dragosaniho. Byl nekromant, mohl vykrádat myšlenky mrtvých! My to dokážeme jen se živými, ale až skončíme, budou stejně tak jako tak mrtví...“

„Ale... Jak vlastně...?“ Dolgich stále nedokázal pochopit.

Gerenko na něj po straně mrkl, jenom mrkl, pohybem očí v seschlé tváři: „Nemohu vysvětlit „jak“ - tobě ne - jenom „co“. Když si na cokoli vzpomene, je z něj celá záležitost rychle vytažena - a vymazána. To šetří čas, protože už se k tomu nemůže znovu vrátit. Ale pokud máme o tu záležitost zájem, pak telepaté vstřebají obsah jeho myšlenek nejlépe jak jen dokážou. Pokud je to, co se dozvídáme, těžké k zapamatování nebo k pochopení, udělají si poznámku, která může být prozkoumána později. A čím dříve je tato řada otázek vyčerpána, tím dříve je předmět samotný vymazán.“

Dolgich většinu z toho pochopil, ale pak se jeho zájem přenesl na Zek Foenerovou: „Tamhle ta holka je moc pěkná.“ Ve tváři se mu objevil otevřeně chlípný výraz: „Kdyby tak ona byla předmětem výslechu. Mého způsobu výslechu, samozřejmě.“ Chráptivě se uchechtl.

Přesně v tom okamžiku dívka vzhlédla. Její bleděmodré oči plály hněvem. Podívala se přímo na jednostranně průhledné sklo, jako by...

„Ach!“ řekl Dolgich, jakoby to slovo vydechl. „Neuvěřitelné! Ona se na nás přes to sklo dívá!“

„Ne,“ potrásl Gerenko hlavou: „Ona přes něj myslí - na tebe, pokud se nepletu!“

Foenerová se postavila, zamířila rozhodně k postranním dveřím a prošla gumou vyloženou chodbou k oběma pozorovatelům. Došla až těsně k nim, podívala se krátce na Dolgicha, ukázala mu své rovné, jasně bílé zuby a pak se obrátila ke Gerenkovi. „Ivane, odved' tuhle... tuhle opici pryč.. Je uvnitř mého dosahu a jeho mysl je jako žumpa!“

„Samozřejmě, má milá,“ usmál se Gerenko a pokýval svou svrastělou hlavou. Otočil se a chytil Dolgicha za loket: „Pojď, Theo.“

Dolgich se mu vytrhl a zamračil se na dívku: „Měla by sis dávat pozor na to, co říkáš!“

„Říkám, co si myslím,“ odsekla odměřeně: „Z očí do očí, co na srdci, to na jazyku. Zato tvoje urážky se plazí jako červi a drží se v tom bahně, co máš v hlavě!“ A ke Gerenkovi dodala: „Nemohu pracovat, když.tady je.“

Gerenko se podíval na Dolgicha: „Takže?“

Dolgichovi se v obličejí objevil rozzuřený výraz, ale pak se uvolnil a pokrčil rameny: „No dobře, omlouvám se, fraulein Foenerová.“ Úmyslně se vyhnul obvyklému „soudružno“ - a stejně úmyslný byl i pohled, kterým ji přejel od hlavy k patě: „To jenom že jsem vždycky pokládal své myšlenky za své vlastní. Co se dá dělat, jsem jenom člověk.“

„To těžko!“ odsekla a vrátila se ke své práci.

Cestou do Gerenkovy pracovny zástupce vedoucího pobočky E řekl: „Její mysl je velice jemně naladěná, dokonale vyvážená. Jakkoli nepříjemné se ti to může zdát, Theo, neměl bys nikdy zapomínat, že kterýkoli z esperů má hodnotu deseti takových, jako jsi ty.“

Dolgich měl svou hrdost: „Opravdu?“ zabručel. „Proč jsi potom nepožádal Andropova, by poslal jednoho z nich do Itálie, co? Třeba přímo tebe, co, soudruhu?“

Gerenko se slabě usmál: „Svaly mají také někdy svou výhodu. Proto jsi také jel do Janova a proto jsi teď tady. Myslím, že pro tebe budu mít brzy víc práce. Práce podle tvé chuti. Ale Theo, dej si pozor, zatím jsi pracoval velice dobře, tak to teď nezkaz. Náš společný, eh, řekněme „nadřízený“ z tebe bude mít radost. Ale nebude z tebe mít radost, pokud si bude myslet, že se pokoušíš vyzvednout své svaly nad naši mysl. Tady na Bronickém zámku platí vždycky jediné - myšlenka nad hmotou!“

Stoupali po točitých kamenných schodech v jedné ze zámeckých věží a dorazili ke Gerenkově pracovně. Před Gerenkem ji obýval Grigorij Borowitz a nyní to bylo středisko velení Felixe Krakoviče, ale Krakovič byl dočasně nepřítomen a jak Ivan Gerenko, tak Jurij Andropov se snažili o to, aby jeho nepřítomnost přešla ve stálou. Také tohle Dolgicha mátl.

„Svého času,“ říkal, zatímco si sedal do křesla proti Gerenkovu stolu, „jsem byl soudruhu Andropovovi velice blízko - alespoň tak blízko, jak může člověk být. Sledoval jsem jeho postup, následoval jeho stoupající hvězdu, dalo by se říct. Podle svých zkušeností byly od samého počátku pobočky E mezi espery a KGB neshody. A teď se, díky tobě, věci mění. Co na tebe Andropov má, Ivane?“

Gerenko se vychytrale ušklíbl: „Nemá na mě nic,“ odpověděl: „Ale má něco pro mě. Víš, byl jsem ošizen, Theo. Příroda mě okradla. Chtěl bych být mužem bohatýrského vzrůstu - možná mužem jako ty. Ale vezím v téhle křehké skořápce. Ženy se o mě nezajímají, muži, když mě nemohou zranit, pokládají mě za podivína. Hodnotu má jen moje mysl, mé nadání. To první se hodilo Felixi Krakovičovi. Sejmul jsem z jeho ramen spoustu problémů spojených s chodem pobočky. A to druhé je předmětem intenzivního bádání parapsychologů, které tady máme - moc rádi by měli mého, řekněme, strážného anděla? No ano, vždyť vojsko mužů s nadáním, jako je moje, by bylo naprosto neporazitelné! Takže vidíš, jak jsem důležitý. A co jsem přitom jiného než scvrklý malý muž, jehož život je určen k tomu, aby byl krátký? Takže dokud žiji, chci mít moc. Chci být velký po jakkoli krátkou dobu. A protože asi bude krátká, chci to hned.“

„A když Krakovič odejde, budeš tady šéfem,“ přikývl Dolgich. Gerenko se usmál svým povadlým způsobem: „To bude jen začátek. Ale pak přijde sloučení pobočky s KGB. Brežněv sice bude proti tomu, samozřejmě, ale generální tajemník se nám bohužel čím dál víc mění v mumlajícího kretěna. Nevydrží dlouho, a Andropov, protože je silný, má mnoho nepřátel. Jak dlouho vydrží, co myslíš? Což znamená, že nakonec, snad, možná nejspíš-“

„Budeš mít všechno!“ pochopil Dolgich logiku toho všeho: „Ale pak budeš mít určitě sám nepřátele.“

Vůdcové se dostávají nahoru přes mrtvoly jiných vůdců. „Ach!“ Gerenkův úsměv byl vychytralý, chladný a ne tak docela duševně zdravý: „Ale tentokrát to bude jinak! Co mi záleží na nepřítelích? Klacky a kameny nemohou zlomit mé kosti! A já je mohu vyházet jednoho po druhém, dokud nezbude ani jeden. A zemřu sice malý a sraštělý, ale také velký a velice mocný. Takže ať už uděláš cokoli, Theo Dolgichu, buď raději mým přítelem než nepřítelem...“

Dolgich chvíli neřikal nic, ale uvažoval o všem, co mu Gerenko řekl. Ten člověk byl zjevně megaloman! Dolgich taktně změnil předmět hovoru: „Říkal jsi, že pro mě budeš mít práci. Co je to za práci?“

„Čím dříve se od Aleka Kylea dozvíme všechno, co chceme vědět, tím dříve budou Krakovič, jeho ochránce Gulharov a ten další britský agent, Quint, naprosto zbyteční. Teď, kdykoli Krakovič něco chce, zavolá mi a já předám jeho žádost Brežněvovi. Ne přímo Brežněvovi, ale přes jednoho z jeho lidí - obyčejného poskoka, ale mocného poskoka. Generální tajemník je do pobočky E celý zblázněný a Krakovič obyčejně dostane to, co chce. O tom svědčí i to neslýchané spojení britských a sovětských esperů!

Ale samozřejmě pracuji i pro Andropova. On ví také o všem, co se děje. A on mě také pověřil, že až na to přijde čas, budeš nástrojem, který vrazím do soukolí Krakovičovy mašinerie. Pobočka E byla pořádně otřesena INTESPem už dříve. Brežněv chtěl vědět proč a jak, stejně jako Andropov. Měli jsme silnou zbraň v Borisi Dragosanim, ale jejich zbraň, mladík jménem Harry Keogh, byla silnější. Co mu dalo takovou sílu? Jaké byly jeho síly? A zrovna teď: víme, že za pomoci INTESPu Krakovič zničil něco v Rumunsku. Prošel jsem si Krakovičovy spisy a myslím, že vím, co tam zničil. Tutěž věc, která dala Dragosanimu jeho síly! Krakovič to pokládal za velké zlo, ale já to pokládám za další nástroj. Mocnou zbraň. A proto jsou Britové tak ochotni Krakovičovi pomáhat. Ten blázen systematicky ničí možnou cestu k budoucí sovětské nadvládě!“

„Takže je to zrádce?“ zúžil Dolgich oči. Sovětský svaz byl pro něj vším. Vnitřní boje o moc se jen daly očekávat, ale zrada takového rozsahu byla něčím jiným. „Ne,“ potrásl Gerenko hlavou: „Jenom naletěl. Teď poslouchej - v tomto okamžiku Krakovič, Gulharov a Quint tvrdnou na přechodu na moldavských hranicích. Zařídil jsem to přes Andropova. Ví, kam chtějí jet a velice brzy tě pošlu za nimi, aby ses s nimi vypořádal. Kdy přesně záleží jen na tom, kolik toho vytáhneme z Kylea. Ale v každém případě je musíme zastavit, dokud nenadělají ještě větší škodu. Což znamená, že čas je to hlavní, nemohou tam trčet věčně a brzy se jim musí dovolit, aby pokračovali. Kromě toho, oni znají polohu místa nebo čehokoli, kam mají namířeno, a my ne. Zatím ještě ne. Zítra ráno tam budeš, abys je následoval k jejich cíli, jejich konečnému cíli. Alespoň doufám...“

Dolgich se zamračil: „Něco zničili, říkáš? A udělají to znovu? Co to je, to „něco“?“

„Kdybys je mohl následovat do rumunských kopců, nejspíš bys to viděl sám. Ale nedělej si s tím starosti. Postarej se jen, aby se jim to tentokrát nepodařilo.“

Zatímco Gerenko mluvil, zazvonil na jeho stole telefon. Zvedl ho k uchu - a jeho výraz byl okamžitě ostražitý a bdělý: „Soudruhu Krakoviči!“ řekl: „Už jsem si o tebe začal dělat starosti. Myslel jsem, že se ozveš dříve. Už jste v Černovcích?“ Podíval se okázale přes stůl na Dolgicha.

Až z místa, kde seděl, mohl Dolgich slyšet vzteklé, plechové rachocení Krakovičova vzdáleného hlasu. Gerenko začal rychle blednout a v koutku úst mu zaškusbal nervový tik.

Nakonec, když Krakovič skončil, řekl: „Poslyš, soudruhu. Nevšímej si toho pitomého pohraničníka. Nestojí ani za to, aby ses kvůli němu rozčiloval. Jenom řekni přesně, kde jste, a za několik minut zařídím, aby tam zavolal zplnomocněný úředník. Ale nejdřív mě nech promluvit s tím idiotem.“

Okamžik čekal, dokud nezaslechl lehce rozechvělý tázavý hlas hraničního úředníka, a pak velice tiše řekl: „Poslyš. Poznáváš můj hlas?“ Dobrá! Za nějakých deset minut budu volat znovu a řeknu ti, že jsem komisař pro pohraniční dozor. Zaříd' to tak, abys ty sám zvedl telefon a abys nemohl být odposloucháván. Nařídím ti, abys nechal soudruha Krakoviče a jeho přátele projít, a to také uděláš. Rozumíš?“

„Jistě, soudruhu! „

„Kdyby se tě Krakovič ptal, co jsem ti řekl, řekni mu, že jsem na tebe křičel a že jsem tě nazval idiotem.“

„Ano, samozřejmě, soudruhu.“

„Dobrá!“ Gerenko položil telefon. Podíval se na Dolgicha. „Jak jsem říkal, nemohu je tam držet navždy. A tahle záležitost už začíná být těžkopádná a pomalu i trapná. Ale i když teď odjedou do Černovců, v noci nemohou dělat nic. A zítra už tam budeš, abys je zastavil - ať už se chystají udělat cokoliv.“

Dolgich přikývl: „Máš nějaký návrh?“

„V jakém směru?“

„Jak to mám udělat? Pokud je Krakovič zrádce, bylo by podle mne možná nejjednodušší, kdybych-“ „Ne!“ přerušil ho Gerenko: „To by se těžko dokazovalo. A je dobře zapsán u generálního tajemníka, pamatuješ? Nesmíme připustit, aby se nás na tuhle záležitost někdo vyptával.“ Zabubnoval prsty na desce stolu a chvíli o tom problému uvažoval: „Ach! Myslím, že to mám. Řekl jsem o Krakovičovi, že naletěl - tak ať to tak vypadá. Ať je Carl Quint tím, kdo bude vinen! Naaranžuj to tak, aby padlo podezření jen na něj.. Ať to vypadá, že britští esepři přijeli do Ruska, aby se o naší pobočce E dozvěděli, co se dá, a aby zabili jejího vedoucího. Proč ne? Ohrozili přece pobočku už dřív. Ale tentokrát udělal Quint chybu a stal se obětí svého vlastního plánu.“

„Dobrá!“ řekl Dolgich: „Jsem přesvědčen, že už něco v tom smyslu vymyslím. A samozřejmě budu jediným svědkem...“

Ozvaly se tiché kroky a na prahu pracovny se objevila Zek Foenerová. Stěží si všimla Dolgicha a obrátila se přímo na Gerenka: „Kyle je - zlatý důl - alespoň ta jeho rozumná část! Není nic, co by nevěděl, a teče to z něj jako záplava. Ví dokonce i pěknou spoustu - strašnou spoustu věcí o nás. Věci, které nevím ani já. Fantastické věci...“ Náhle vypadala unaveně.

Gerenko přikývl. „Fantastické věci? Předpokládal jsem, že tomu tak bude. A proč si myslíš, že zčásti zešlel? Myslíš, že si s ním jeho mysl hraje? Věř mi, že ne! Víš, co zničili v Rumunsku?“

Přikývla: „Ano, ale... Je to jen stěží uvěřitelné. Já-“

Gerenko zvedl varovně ruku. Pochopila. Theo Dolgich to neměl vědět. Stejně jako ostatní esepři na zámku, Foenerová KGB nenáviděla. Přikývla a mlčela.

Gerenko promluvil znovu: „A je to stejná věc, jaká leží ukrytá v horách poblíž města Černovcy?“

Přikývla znovu.

„Tak dobrá.“ Gerenko se bez jakéhokoli veselí usmál: „Teď, má milá, se musíš vrátit ke své práci. Musíš jí dát naprostou prioritu.“

„Samozřejmě,“ odpověděla: „Odskočila jsem si, jen než ho znovu nadopuji. A protože si potřebuji oddechnout od...“ potrásla omámeně hlavou. Její oči byly rozšířené a projasněné nějakým podivným, novým vědomím. „Soudruhu, tahle věc je naprosto -“

Gerenko znovu zvedl varovně svou dětskou ruku: „Já vím.“ Přikývla a obrátila se k odchodu. Její kroky zněly trochu nejistě na kamenných schodech.

„O co tady šlo?“ Dolgich byl zmatený.

„O hromadný rozsudek smrti pro Krakoviče, Gulharova a Quinta,“ odpověděl Gerenko: „Ve skutečnosti byl Quint jediným, kdo by se nám hodil - ale už není. Můžeš se vydat na cestu. Už je pro tebe připraven vrtulník pobočky?“

Dolgich přikývl, začal vstávat, pak se zamračil a řekl: „Nejdřív mi řekni, co se stane s Kylem, až s ním skončíte? Chci říct, já se postarám o ten párek zrádců a o toho britského esepřa, Quinta, ale co s Kylem? Co se stane s ním?“

Gerenko zvedl obočí: „Myslel jsem, že to je zřejmé. Až budeme mít všechno, co budeme chtít, zavezeme ho do britské zóny Berlína. Tam prostě zemře a jejich nejlepší lékaři nebudou vědět proč.“

„Ale proč zemře? Jakým svinstvem ho to vlastně krmíte? Určitě nenarazí jejich lékaři na žádnou stopu?“

Gerenko potrásl svou scvrklou hlavou. „Nenechává to žádné stopy. Za několik hodin to naprosto vyprchá. Proto ji také do něj pumpujeme. Jsou chytří, ti naši bulharští přátelé. Nebude první, kterého tímhle způsobem vysajeme, a výsledky jsou vždycky stejné. Pokud jde o to, proč zemře: nebude mít žádný popud k životu. Ani za mák, nebude mít dostatečné vědomosti ani instinkt, jak pohybovat tělem. Nebude nad sebou mít žádnou vládu - žádnou! Jeho životně důležité orgány nebudou fungovat. Mohl by přežít jen za pomoci přístrojů, ale...“ - pokrčil rameny..

„Mozková smrt,“ Dolgich přikývl a zašklebil se.

„Přesně tak, řečeno krátce,“ tleskl Gerenko svými dětskýma ručkama: „Bravo!“ Protože jaký jiný může

být naprosto prázdný mozek než mrtvý, co? A teď, jestli mě omluvíš, musím vyřídit jeden telefon.“

Dolgich vstal: „Vydám se na cestu,“ řekl. Skoro už se na svůj úkol těšil.

„Theo,“ řekl Gerenko: „Krakovič a jeho přátelé - musí být zabiti rychle. Neotálej s tím. A ještě jedna věc: nebud' příliš zvědavý, pokud jde o to, o co se tam nahoře v horách pokoušejí. Nedělej si s tím starosti. Věř mi, přílišná zvědavost může být velice, velice nebezpečná!“

Na to mohl Dolgich pouze přikývnout. Pak se otočil a odešel z místnosti...

Jak jejich vůz odjížděl od hraničního přechodu směrem na Černovcy, Quint čekal, že se Krakovič bude dál vztekat. Ale nebylo tomu tak. Vedoucí sovětské pobočky E byl naopak tichý a zamýšlený, zvlášť poté, co mu Gulharov řekl o rozpojeném kabelu.

„Je na tom spousta věcí, které se mi nelíbí,“ řekl Krakovič Quintovi, po chvíli: „Nejdřív jsem si myslel, že je ten tlust'och prostě tak zabeďněný, ale teď už si nejsem tak jistý. A ta záležitost s elektřinou - je to velice divné. Sergej našel a opravil to, co oni nedokázali - a udělal to rychle a bez potíží. Což by mohlo znamenat, že náš tlustý přítel na přechodu není jenom tupý, ale i neschopný!“ „Myslíš, že nás tady zadržoval úmyslně?“ Quint cítil tísnivou, temnou tíhu, která na něj padala, jako skutečnou tíhu, doléhající na jeho hlavu a ramena.

„Ten telefonní hovor, který měl teď,“ přemítal Krakovič: „Komisař pro pohraniční dozor z Moskvy? Nikdy jsem o něm neslyšel! Ale předpokládám, že musí existovat. Nebo ne? Jeden komisař, řídící ty tisíce přechodů, které ústí do Sovětského Svazu? No, připust' me, že existuje. Což znamená, že se s ním Gerenko teď, uprostřed noci, spojil a že osobně zavolal tomu malému tlustému úředníkovi do jeho pitomé strážnice v té chajdě - a to všechno v deseti minutách!“

„Kdo věděl, že tudy budeme dneska projíždět?“ položil mu Quint svým obvyklým věcným způsobem, směřujícím přímo ke kořeni věci, tu nejpřirozenější otázku.

„Cože?“ Krakovič se poškrábal za uchem: „Samozřejmě jsme to věděli my, a... „A?“

„A můj zástupce na Bronickém zámku, Ivan Gerenko.“ Krakovič se ke Quintovi obrátil a vážně se na něj zadíval.

„Pak - i když to neříkám rád,“ řekl Quint, „pokud tady něco nehraje, musí to být Gerenko.“

Krakovič si nevěřícně odfrkl a potřásl hlavou. „Ale proč? Jaký by měl důvod?“

Quint pokrčil rameny: „Ty ho musíš znát lépe než já. Je ctižádostivý? Mohl ho někdo podplatit - a kdo? Ale vzpomeň si, jaké jsme měli problémy v Janově a pamatuješ si, jak jsi byl překvapen, že tě sleduje KGB? Tenkrát jsi to vysvětloval tím, že jsi nejspíš pod stálým dohledem, alespoň dokud jsme tomu neudělali konec. Ale zkus připustit, že máme nepřitele ve vlastním táboře. Věděl Gerenko, že se máme v Itálii setkat?“

„Kromě Brežněva samotného - přes prostředníka, kterého nepočítám - byl Gerenko jediný, kdo o tom věděl!“ odpověděl Krakovič.

Quint nic neřekl, jenom znovu pokrčil rameny a zvedl obočí: „Myslím,“ řekl Krakovič pomalu, „že od této chvíle už neřeknu nikomu, co budu dělat, dokud to neudělám!“ Podíval se na Quinta a všiml si jeho ztrápeného zmaření: „Ještě něco jiného?“

Quint se kousl do rtu: „Řekněme, že je ten Gerenko nasazený špicl, špion ve tvé organizaci. Nemýlím se, když předpokládám, že by musel pracovat jedině pro KGB?“

„Pro Andropova, ano. Skoro určitě.“

„Pak si Gerenko musí myslet, že jsi naprostý blbec!“

„Ano? Proč myslíš? Gerenko pokládá za blbce většinu lidí. Nikoho se nebojí, a proto si může dovolit si tohle myslet. Ale já? Ne, věřím, že jsem jeden z mála lidí, které uznává - nebo alespoň uznával.“

„Kdysi ano,“ přikývl Quint: „Ale už ne. Určitě musí vědět, že si tohle všechno musíš domyslet sám, když na to budeš mít trochu času. Theo Dolgich v Janově a teď tyhle problémy na rusko - rumunských hranicích? I kdyby byl naprostý idiot, musí mu být jasné, že poletí hodně daleko, až se vrátíš do Moskvy!“

Sergeji Gulharovovi se podařilo porozumět většině z toho, co řekl. Teď promluvil ke Krakovičovi v tichém, rychlém poryvu ruštiny: „Cha!“ Krakovičova ramena sebou trhla v neveselém smíchu.

Okamžik mlčel a pak řekl: „Možná je Sergej chytřejší, než my všichni. A pokud je, pak máme opravdu problémy.“

„Ano?“ řekl Quint: „Co Sergej říkal?“

„Říkal, že teď možná soudruh Gerenko cítí, že si může dovolit být trochu nespolehlivý. Možná neočekává, že bych se vůbec do Moskvy vrátil! A pokud jde o tebe, Carle - právě jsme přejeli hranice a jsi v Rusku.“

„Vím,“ odpověděl Quint tiše: „A musím říct, že se vůbec necítím jako doma.“

„Je to divné,“ přikývl Krakovič, „ale ani já!“

A už nic neřekli, dokud nedojeli do Černovců...

Patnáctá kapitola

V Londýně, na velitelství INTESPu, se Guy Roberts a Ken Layard snažili vyhledat Aleka Kylea, Carla Quinta a Juliana Bodeska. Tým esperů z Devonu cestoval zpátky do hlavního města vlakem bez Bena Traska, kterého nechali v nemocnici v Torquay, aby se zotavil. Využili cesty k tomu, aby se trochu vyspali a dorazili na velitelství něco před polednem. Layard nahrubo „vyhledal“ tři osoby, o které jim šlo, a Roberts se pokusil uhádnout jejich místo trochu přesněji. Zoufalství jejich nadání zostřilo a důvěrně známé prostředí, které je obklopovalo, jim pomohlo získat výsledky - pokud se to tak dalo nazvat. Roberts teď prováděl instruktáž v přítomnosti Layarda, Johna Grieva, Harveye Newtona, Trevora Jordana a třech dalších, kteří byli stálými členy osazenstva velitelství. Roberts měl zarudlé oči, byl neoholený a nervózní, dech mu páchl nekonečným řetězem cigaret. Podíval se kolem stolu a na každého muže po řadě kývl, pak přešel přímo k věci.

„Jsme trochu okleštěni,“ řekl nezvykle lhostejně: „Kyle a Quint jsou ze hry venku, možná napořád, Trask je trochu potlučený, Darcy Clarke je na severu... a pak je tu chudák Simon Covuer. A výsledek celého toho výletu? Práce, která nás čeká, je nejen těžší, ale je i daleko důležitější! Ano, a máme na ni méně lidí.. Určitě bychom teď mohli použít Harryho Keogha - ale Alec Kyle byl Keoghův hlavní člověk a Alec tady není. A stejně jako nebezpečí, o němž víme, že existuje - tam venku na svobodě - je tady ještě druhý problém, který může být stejně velký. Jmenovitě ten, že Espeři ze sovětské pobočky E drží Aleka Kylea u ledu na Bronickém zámku.“

To byla novinka pro každého s výjimkou Layarda. Rty všech přítomných mužů se sevřely a jejich srdce se rozbušila hlasitěji. Ken Layard převzal slovo: „Jsme si ztraceně jisti, že tam je,“ řekl: „Vyhledal jsem ho - myslím - ale jenom s největšími obtížemi. Mají espery, kteří blokují všechno, co tam je, a jsou daleko soustředěnější, než jsme kdy poznali. To místo je mentálně strážné!“

„Je to pravda,“ přikývl Roberts: „Pokoušel jsem se ho zaostřit, dostat jeho obraz - a úplně jsem zklamal! Jenom naprostá mentální mlha. Což pro Aleka nevěstí vůbec nic dobrého. Pokud by jeho přítomnost tam byla legální, neměli by co skrývat. Nehledě na to, že nemá být tam, ale tady. Můj odhad je, že z něj pumpují všechno, z čeho mohou mít nějaký prospěch. A z čeho bychom mohli mít prospěch i my. Pokud vám připadá, že to беру příliš chladnokrevně, věřte mi, že je to jenom proto, abych ušetřil čas.“

„A co Carl Quint?“ zeptal se John Grieve: „Jak si vede on?“

„Carl je tam, kde má být,“ řekl Layard: „Pokud můžeme odhadovat, je to někde kolem místa jménem Černovcy, pod Karpaty. Jestli je tam ale dobrovolně, to je jiná otázka.“

„Ale myslíme si, že dobrovolně,“ připojil se Roberts. „Snažil jsem se k němu dostat a vidět ho, jakkoli krátce, a myslím, že je s Krakovičem. Což věci jenom komplikuje. Pokud je Krakovič v pořádku, proč má potom problémy Kyle?“

„A Bodescu?“ zeptal se Newton. Cítil, že má teď s upírem osobní nevyřízený účet.

„Ten parchant míří na sever,“ odpověděl pochmurně Roberts: „Může to být shoda okolností, ale nevypadá to tak. Rozhodně si myslíme, že jde po Keoghově děčku. Ví všechno, zná vedoucí sílu stojící za naší organizací. Bodescu dostal ránu a teď ji chce vrátit. Jediná mysl na celém světě, která je autoritou přes upíry - obzvláště Juliana Bodeska - sídlí v tom dítěti. To bude jeho cíl.“

„Nevíme, jakým způsobem cestuje,“ pokračoval Layard: „Veřejná doprava? Může být. Může jet třeba stopem! Ale v žádném směru nespěchá. Je klidný, dává si na čas. Před hodinou dojel do Birminghamu, a od té chvíle se nepohnul. Myslíme si, že čeká, až nastane noc. Ale je tu, stejně jako předtím. Šíří kolem sebe mentální bahno. Tak to má rád: šátrá kolem sebe ve středu mentální bažiny. Nemůžete ho přesně

najít, ale víte, že tam je někde krokodýl. V tomto okamžiku je ve středu Birminghamu...”

„Máme nějaký plán?“ Jordan už nemohl vydržet nečinnost: „Chci říct, budeme něco dělat? Nebo tady budeme jenom sedět a koukat se na sebe, zatímco všechno táhne k čertu?“

„Je tu dost práce pro každého,“ zvedl Roberts obrovskou ruku: „Za prvé potřebuji dobrovolníka, aby odjel a pomohl Darcymu Clarkovi v Hartlepoolu. Kromě několika lidí ze Zvláštního oddělení - což jsou sice dobří chlapi, ale nemůžeme čekat, že pochopí, proti čemu stojí - je tam Darcy sám. Nejlepší by bylo, kdyby tam mohl odjet vyhledávač, jenže zrovna teď tady žádného nemáme. Takže to musí být telepat.“ Jeho pohled zamířil na Jordana.

Harvey Newton se však ozval první a řekl: „To je pro mě! Něco Bodeskovi dlužím. Posledně mě dostal, ale podruhé už se mu to nepovede.“ Jordan pokrčil rameny, a když se nikdo jiný nepřihlásil, Roberts přikývl: „OK - ale zůstaň ostražitý! Jed' hned, autem. Silnice budou prázdné, takže budeš moci jet rychle. Podle toho, jak to tady dopadne, ti zítra ještě někoho pošlu.“

To bylo všechno, co Newton chtěl. Vstal, pokývl všem najednou a vykročil ven: „Vezmi si kuši,“ zavolal za ním Roberts. „A Harvey, příště „vystřel svou střelu“ tak, aby opravdu zasáhla terč!“

„Co mám dělat já?“ zeptal se Jordan.

„Budeš pracovat s Mikem Carsonem,“ řekl mu Roberts: „A se mnou a Layardem. Pokusíme se znovu najít Quinta a vy telepaté se můžete pokusit poslat zprávu. Je to na velkou vzdálenost, ale Quint je vyhledávač, je psychicky citlivý, může ji zachytit. Vaše zpráva pro něj bude jednoduchá. Pokud bude moci, ať se s námi spojí. Pokud se s ním spojíme telefonem, dozvíme se možná něco o Kyleovi. A pokud o Kyleovi neví - to samo odpoví na jednu otázku. Kromě toho, pokud se s ním spojíme, byl by dobrý nápad Quintovi říct, aby odtamtud ksakru vypadl - pokud a dokud může! To nás všechny zaměstná na celou noc.“ Rozhlédl se kolem stolu.

„Ostatní se budou zatím zabývat běžnými záležitostmi. Všichni do jednoho nastupují stálou službu. Dobrá, jsou nějaké otázky?“

„Jsme jediní, kteří o tom ví?“ zeptal se John Grieve: „Chci říct, jsou úřady a veřejnost pořád ještě mimo?“

„Naprosto. Co jim máme říct - že honíme po venkově od Devonu do Hartlepoolu upíra? Poslyš, dokonce ani lidi, kteří nás financují a vědí, že existujeme, v nás docela nevěří! Jak si myslíš, že by zareagovali na fakta ohledně Juliana Bodeska? A co se týká Harryho Keogha... samozřejmě, že je veřejnost mimo.“

„Jenom s jedinou výjimkou,“ řekl Layard. „Uvědomili jsme policii o skutečnosti, že se na svobodě pohybuje nebezpečný vrah - s Bodeskovým popisem, samozřejmě. Řekli jsme jim, že míří na sever a nejspíš do oblasti Hartlepoolu. Pokud by ho vystopovali, byli upozorněni, že ho nesmí zatknout, ale spojit se s námi a pak s chlapy ze Zvláštního oddělení, kteří tam nahoře jsou. Až se Bodescu přiblíží ke svému cíli, jestli se vůbec přiblíží, budeme konkrétnější. To je prozatím všechno, na co jsme si troufli.“

Roberts se díval z tváře na tvář: „Ještě nějaké otázky?“ zeptal se. Nebyly žádné...

3.30 v malém, ale čistém podkrovním bytě Brendy Keoghové, jehož okna byla obrácena na hlavní městskou silnici a přes ni na starý, prastarý hřbitov. Harry mladší spal klidně ve své postýlce a snil si své dětské sny a mysl jeho otce spala s ním, vyčerpaná bitvou, o které už věděl, že ji nemůže vyhrát. Dítě ho mělo, bylo to prosté. Harry byl jeho šestým smyslem.

Ve velmi časných hodinách před příchodem mlžného jitra, s úsvitem ještě stále půlku noci vzdáleným se uvnitř dřímajících myslí utvořila silnější mlha, přinášející, jak se svíjela a vířila v podvědomých jeskyních snů, s sebou hrůzu. Jakoby odnikud se vynořily telepatické prsty, hledaly, zkoumaly a nacházely!

Áááách! ozval se ten bublavý, chuchvalcovitý hlas, mentální hlas v myslích obou Harryů. Jsi to ty, Haarryyy? Jissstě, vidím, že ano! Nuže, přicházím si pro tebe, Haarryyy - přicházím... si... pro... tebe!

Vyděšený výkřik dítěte vytrhl jeho matku z postele, jako by to byla ruka nějakého krutého obra. V polospánku zoufale běžela do dětského pokoje. Dítě stále ještě plakalo, když ho vzala do náruče. Plakalo, jak je ještě nikdy plakat neslyšela. Ale nebylo mokré ani se nepíchlo o špendlík, kterým mělo sepnutou plenku. Mělo snad hlad? Ne, ani to ne.

Kolébala malého Harryho v náručí, ale stále vzlykal a svá malá očka měl rozšířená a plná strachu. Možná

sen? „Jsi ještě tak maličký, Harry,“ řekla mu a políbila ho na malou horkou hlavičku: „Tak slaboučký a tak malinký na to, aby se ti zdály ošklivé sny! Tak je to, děťátko, zdál se ti ošklivý sen.“

Odnese si ho s sebou do své postele a pomyslela si. Ano, a já jsem také musela snít! Musela, protože výkřik, který ji probudil, nezněl vůbec jako zaječení dítěte, ale jako výkřik vyděšeného muže...

V Londýně, kde Ken Layard s Guyem Robertsem za pomoci telepatů Trevora Jordana a Mika Carsona strávili posledních devadesát minut pokusy „dostat“ se ke Carlu Quintovi, bylo 3.30. Prozatím neměli nejmenší úspěch.

Pracovali v Layardově soukromé pátrací pracovně, v kanceláři nebo studovně, zařízené výhradně pro tento účel. V policích na stěnách byly uloženy mapy celého světa, bez kterých by Layardova práce v INTESPU byla skoro nemožná. Mapa, rozložená na stole po dobu posledních dvou hodin, byla zvětšená letecká fotografie rusko - moldavského pohraničí s městem Černovcy, zakroužkovaným červeným fixem.

Vzduch byl modrý a štiplavý od Robertsova nekonečného řetězu cigaret a z malé konvice na vařiči v rohu, kde si právě Carson připravoval další šálek instantní kávy, vycházel obláček páry. „Jsem v hajzlu,“ přiznal Roberts, zamáčkl v popelníku napůl vykouřenou cigaretu a zapálil si další: „Dáme si pauzu, najdeme si nějaký klidný koutek a zkusíme si dát dvacet. Začneme zase za hodinu.“ Vstal, protáhl se a řekl Carsonovi: „Nedělej mi už kafe, Miku. Jedna závislost mi stačí, děkuju pěkně!“

Trevor Jordan odsunul svou židli od stolu, přešel k malému oknu do místnosti a otevřel je nejvíc, jak šlo. Sesunul se do křesla před ním a vystrčil hlavu do noci.

Layard zazíval, svinul mapu a uložil ji do přihrádky na polici za svými zády. Tím odkryl obrovskou mapu Anglie v měřítku 1: 625 000, se kterou pracovali dříve. Pokrývala celý stůl a každé dva centimetry na ní ve skutečnosti byly třinácti kilometry. Podíval se na ni, na šedou skvrnu Birminghamu a nechal své nadání, ať se dotkne spícího města - a...

„Guyi!“ Layardovo zašeptání zastavilo Robertse na půl cesty ke dveřím.

Ohlédl se: „Co je?“

Layard s trhnutím vstal a přikrčil se nad mapou. Jeho oči zuřivě hledaly a olizoval si náhle oschlé rty:

„Guyi,“ řekl znovu, „mysleli jsme, že se zdržel přes noc, ale není to tak! Je pryč a znovu utíká - a podle všeho je na cestě už dobrou půldruhou hodinu!“

„Co ksakru...?“ Robertsova unavená mysl se zdráhala pochopit, oč jde. Přikolébal se zpátky ke stolu, následován Jordanem: „O kom to mluvíš? Bodescu?“

„Přesně tak,“ řekl Layard, „ten parchant! Bodescu! Zmizel z Birminghamu!“

Se sinálním výrazem ve tváři klesl Roberts na svou židli. Položil masitou ruku na Birmingham na mapě, zavřel oči a popohnal své nadání k činnosti. Ale bez úspěchu, nebylo tam nic. Žádná mentální mlha, ani nejmenší stopa, že tam vůbec upír je: „Ach, Kriste!“ zasyčel Roberts skrz zaťaté zuby.

Jordan se podíval přes místnost na Carsona, který sypal cukr do tří šálků s kávou: „Přidej jednu, Miku,“ řekl: „Udělej raději rovnou čtyři...“

* * *

Harvey Newton si nejdříve řekl, že pojede na sever po silnici A1, ale pak se rozmyslel a jel po dálnici. Co ztratí na celkové vzdálenosti, to si tu vynahradí rychlostí, pohodlím, jízdou ve třech pružích na dálnici M1, rovné jako pravítko.

U Leicester Forest Eastu se zastavil na kávu, ulevil si, vypil jednu plechovku koly a snědl sendvič. A dýchal čistý, vlhký noční vzduch, když s límcem kabátu ohnutým vykročil zpátky po skoro opuštěném parkovišti ke svému vozu. Nechal dveře otevřené, ale klíčky si vzal s sebou. Celá zastávka mu nezabrala ani deset minut. Ted' naplnil nádrž benzínem a chystal se znovu vyjet. Ale jak se blížil ke svému vozu, zpomalil a zastavil se. Jeho kroky, které za ním doznívaly, jako by se zastavily o okamžik později. Něco se mihlo na pozadí Newtonovy mysli. Otočil se a podíval se zpátky k přátelským světlům nonstop jídelny. Z nějakého důvodu zadržel dech - možná to byl velice dobrý důvod. Velice pomalu se obrátil a prohlédl si celé parkoviště. Zavalité, nemotorné zaparkované vozy, připomínající svým tvarem slimáky. Těžký nákladňák, zatačející ze silnice, po něm přešel svými tisíciwattovými světly. Byl oslněn a potom, co nákladňák znovu odbočil, byla noc ještě temnější než předtím.

Pak si vzpomněl na vzpřímenou, kupředu nakloněnou věc podobnou psu, o které si myslel, že ji zahlédl -

ne, kterou opravdu zahlédl - u Harkley a to ho vrátilo ke smyslu jeho úkolu. Setřásl ze sebe bezejmenný strach, nasedl do vozu a nastartoval motor.

Něco obklopilo Newtonův mozek jako čelisti svěráku, zdeformovaná mysl, mocná a dokonce ještě mocnější! Věděl, že ho čte jako ukradenou knihu, čte jeho totožnost a dozvídá se jeho záměr: „Dobrá večer,“ řekl hlas jako horký dehet v Newtonově uchu. Vyjekl šokem a zároveň i hrůzou, neartikulovaným výkřikem a obrátil se, aby se podíval dozadu do vozu. Dívaly se na něj ohnivé oči pohledem daleko pronikavějším a daleko horším než reflektory nákladáku. Pod nimi temnotou probleskovaly dvě řady bílých dyk.

„Co-!?“ začal říkat Newton. Ale nebylo třeba se ptát. Věděl, že jeho vendeta s upírem nabrala nový směr.

Julian Bodescu zvedl Newtonovu kuši, zamířil ji přesně do jeho otevřených, sípajících úst - a stiskl spoušť.

Plán Felixe Krakoviče byl zůstat přes noc v hotelu v Černovcích, za této změněné situace ale přikázal Sergeji Gulharovovi, aby jel přímo do Kolomyje. Protože Ivan Gerenko věděl, že Krakovič měl v plánu zastavit se na noc v Černovcích, zdálo se jako docela dobrý nápad nedělat to. A tak, když Theo Dolgich přijel kolem páté hodiny do Černovců, zabralo mu celé dvě hodiny, naplněné vyčerpávajícím a marným hledáním, než nakonec zjistil, že muži, jež hledá, tady nejsou. Po dalším zdržení, způsobeném telefonickým rozhovorem s Bronickým zámekem, mu Gerenko nakonec navrhl, aby pokračoval do Kolomyje a zkusil to znovu.

Dolgich letěl z Moskvy na vojenské letiště Skala-podolskaja, kde si na podpis vypůjčil Fiat, patřící KGB. Teď v tom otřískaném, ale nenápadném voze odjel do Kolomyje, a dorazil tam krátce před osmou. Nenápadně obcházel hotely a hned napotřetí měl štěstí - a také smůlu. Ubytovali se v hotelu Karpaty, ale odešli a vydali se na cestu v 7.30. Recepční mu byl schopen říct jen to, že se před odchodem ptali na adresu městské knihovny a muzea.

Dolgich si adresy zapsal a vydal se za nimi. V muzeu našel správce, uspěchaného, úsměvného Rusa s brýlemi s tlustými skly, který zrovna odemykal. Následoval ho do budovy s mnoha kopulemi, kde se jejich kroky odrážely v zatuchlém vzduchu, a řekl: „Mohu vědět, jestli tady dnes ráno nebyli tři muži? Měl jsem se tady s nimi setkat, ale jak se zdá, opozdil jsem se.“

„Měli štěstí, že jsem dnes pracoval tak brzy,“ odpověděl kustod: „A ještě větší štěstí měli, že jsem je vůbec pustil dál. Muzeum neotvírá před 8.30, chápete. Ale protože měli očividně naspěch...“ usmál se a pokrčil rameny.

„Takže jsem přišel pozdě o... kolik?“ Dolgich předvedl zklamaný výraz.

Správce znovu pokrčil rameny: „No, možná o nějakých deset minut. Ale alespoň vám mohu říct, kam jeli.“

„To ti budu velice vděčný, soudruhu,“ řekl mu Dolgich a následoval ho do soukromých místností.

„Soudruhu?“ podíval se na něj správce a jeho oči byly za tlustými skly brýlí náhle ostražitě: „Neslyšíme u nás dole tento výraz často - tady na hranici, myslím. Mohu se zeptat, kdo jste?“

Dolgich mu ukázal svůj průkaz KGB a řekl: „Tímto se tato věc stává oficiální. Ale teď už nesmím ztrácet čas. Takže pokud bys mi laskavě mohl říct, na co se ptali a kam měli namířeno...“

Správce už nebyl usměvavý a už nevypadal spokojeně: „Je na ně vydán zatykač?“

„Ne, jenom je pozorujeme.“

„Škoda. Vypadali docela sympaticky.“

„Člověk dnes nemůže být dost opatrný,“ řekl Dolgich: „Co chtěli?“ „Polohu jednoho místa. Leží na úpatí hor a jmenuje se Moufo Alde Ferenc Jaborov.“

„Pěkně dlouhé jméno!“ řekl Dolgich: „A řekl jsi jim, kde ho můžou najít?“

„Ne,“ potřásl hlavou ten druhý: „Jen to, kde bývalo - a ani to není tak jisté. Tady.“ Ukázal Dolgichovi sadu starých map, rozložených po stole.

„Nejsou přesné, samozřejmě. Nejstarší je nějakých sto padesát let stará. Kopie, přirozeně, ne originály. Ale když se podíváte sem-“ ukázal na jedné z map -uvidíte Kolomyju. A tady -“

„Ferengi?“ Správce přikývl: „Jeden z těch tří - myslím, že byl Angličan - věděl úplně přesně, kam se

dívat. Když spatřil to starodávné jméno na jedné z map, „Ferengi“, velice ho to rozrušilo. A hned potom odešli.“

Dolgich přikývl a podíval se na mapu mnohem pozorněji: „Je to na západ odtud,“ přemítal, „a trochu severně. Měřítko?“

„Zhruba jeden centimetr na pět kilometrů. Ale jak jsem řekl, přesnost je velice pochybná.“

„Necelých sedmdesát kilometrů,“ zamračil se Dolgich: „Na úpatí hor. Máš tady novější mapu?“

„Ale jistě,“ oddechl si správce: „Pokud půjdete se mnou...“

Dvacet čtyři kilometrů za Kolomyjou vedla na sever do Ivano-Frankovska nová, ještě nedostavěná dálnice a její dehtový makadam zajišťoval hladkou jízdu. Cesta byla pro Krakoviče, Gulharova a Quinta vítaným oddechem po nepohodlné jízdě z Bukurešti přes Rumunsko a Moldavsko, ze které si odnesli spoustu modřin. Na Západě se zvedaly Karpaty, temné, zalesněné, shlížející dolů jako nějaké přízraky dokonce i v ranní záři slunce, zatímco na východ se rozkládala pláň až k šedozelenému vzdálenému obzoru.

Po třiceti kilometrech směrem na Ivano-Frankovsk odbočili na křižovatce vlevo po cestě, která se stáčela přímo k mlžným horám. Quint požádal Gulharova, aby zpomalil a načrtl čáru na hrubé kopii mapy, kterou si pořídil v muzeu: „To by měla být nejlepší cesta,“ řekl.

„Na silnici je zátaras,“ ukázal Krakovič, a značka zákazu vjezdu. Nepoužívá se, je slepá.“

„A přitom cítím, že bychom se po ní měli vydat,“ trval na svém Quint.

Krakovič to cítil také. Něco uvnitř, co ho varovalo, že to není cesta, po které by měli jezdit, což nejspíš znamenalo, že Quint má pravdu a je to ona: „Je tam nebezpečí sesuvu půdy,“ řekl.

„Což je přesně to, co jsme očekávali,“ řekl Quint: „Proto jsme sem přijeli.“ „Dobrá.“ Krakovič se kousl do rtu a přikývl. Promluvil ke Gulharovovi, ale ten už zpomaloval. Před nimi se dva pruhy zužovaly v jeden a v něm pracovala skupina dělníků na rozšíření cesty. Parní válec rozšiřoval kouřící makadam hned za jedoucím nákladákem, který rozléval na šterkový podklad asfalt. Gulharov obrátil vůz a pak na Krakovičův příkaz zastavil.

Krakovič vystoupil a šel najít předáka, aby si s ním promluvil. Quint za ním zavolal: „Co se děje?“

„Děje? Ach! Chci se zeptat, jestli ti lidé něco vědí o tomhle kraji. Kromě toho, možná budu schopen si zajistit jejich pomoc. Pamatuj si, že až najdeme to, co hledáme, musíme to ještě zničit!“

Quint zůstal ve voze a sledoval Krakoviče, jak jde k dělníkům a mluví s nimi. Ukázali po opuštěné silnici směrem ke stavební budce. Krakovič se vydal k ní. O deset minut později se vrátil s vousatým obrem ve vybledlých montérkách.

„To je Michail Volkonskij,“ představil ho. Quint a Gulharov pokývli: „Zřejmě jsi měl pravdu, Carle,“ pokračoval Krakovič: „Říká, že tam vzadu, nahoře v horách je cikánská vesnice.“

„Da, da!“ zabručel Volkonskij a souhlasně přikývl. Ukázal na západ. Quint už vystoupil z auta, stejně jako Gulharov. Podívali se směrem, kterým ukazoval předák: „Szgany!“ tvrdil Volkonskij: „Szgany Ferengi!“

Pod úpatím kopců se zvedal z lehké ranní mlhy sloup modrého kouře z ohně ze dřeva, stoupající skoro přímo vzhůru: „Jejich tábor,“ řekl Krakovič.

„Oni... oni pořád přicházejí.“ Quint potřásl nevěřícně hlavou: „Oni pořád přicházejí!“

„Jejich domov,“ přikývl Krakovič.

„Co teď?“ zeptal se po chvíli ticha Quint.

„Teď nám Michail Volkonskij to místo ukáže,“ řekl Krakovič: „Ta zahrazená cesta, kterou jsme minuli, míří asi do vzdálenosti osmi set metrů od hradu. Volkonskij to místo opravdu viděl.“

Všichni tři hledači nasedli spolu s obrovským předákem do vozu a Gulharov vyjel zpátky po silnici, kterou sem přijeli.

Quint se zeptal: „A kam ta silnice vede?“

„Nikam!“ odpověděl Krakovič: „Původně měla protnout hory směrem ke stavbě železniční trati v Chustu. Ale před rokem byla práce na průchodu horami zastavena pro neustálé sesuvy, klouzající břídlíci a trhliny ve skalách. Prorazit tudy cestu by stálo takové úsilí, že by se konečný výsledek nevyplatil. Jako náhradní řešení a také kvůli zachování tváře bude postavena silnice na Ivano-Frankovsk, lépe řečeno stávající silnice bude rozšířena a vylepšena. Všechno na této straně hor. Už tady je železniční spojení z

Ivano-Frankovska. Pokud jde o dvacet čtyři kilometry už postavené silnice - "Krakovič pokrčil rameny, „možná tady bude jednou město nebo průmyslové stavby. Nebude to úplná ztráta. V Sovětském svazu se toho promarní jen velice málo.“

Quint se usmál, trochu ironicky.

Krakovič to viděl a řekl: „Ano, já vím - dogma. Je to choroba, kterou se dříve nebo později nakazíme všichni. Teď to vypadá, že jsem se jí nakazil i já. Je to obrovská ztráta a nezáleží na té spoustě slov, kterými se to snažíme omluvit...“

Gulharov zastavil vůz před zátarasem na nové cestě, Volkonskij vystoupil, zátaras odtáhl a mávnutím je nechal projet. Znovu nasedl a zamířili k horám.

Nikdo si nevšiml otlučeného starého Fiatu, zaparkovaného o půl kilometru zpátky na cestě na Kolomyju, ani modrých výfukových plynů a oblaku prachu, jak se probral k životu a vydal se po jejich stopách...

Guy Roberts snědl dvě snídaně, které nabízely britské železnice, spláchl je několika kávami a ve chvíli, kdy vlak vyjel z Granthamu, byl už v polovině svého prvního dnešního balíčku Marlborough Kings. Byl obrovský, zarostlý a měl zarudlé oči, ale nikdo si ho nevšiml. Měl svůj kout vagónu sám pro sebe. Nikdo, kdo by se na něj podíval, by si ani v duchu nepomyslel, že má nadání nějakého prvotního čaroděje nebo že jeho úkolem je zabít upíra z dvacátého století. Ve skutečnosti by ta myšlenka byla docela zábavná - kdyby to nebylo tak zoufalé. Bylo příliš mnoho zoufalých věcí, příliš mnoho jich musí vykonat a má příliš málo času. Bylo to hrozně unavující.

Opřel se do sedadla, zavřel oči a přemýšlel o událostech poslední noci. Zůstali nad tím spolu s Layardem třet celou noc a byla to pro oba dva podivná, prapodivná noc. Například takový Kyle na Bronickém zámku. Když začala obloha blednout, jak přicházelo jitro, Layard zjistil, že je pro něj stále více obtížnější Kylea najít. Jeho vlastními slovy to bylo „jako rozdíl mezi tím, když hledáš živého člověka a mrtvého, a Kyle je někde mezi tím“. To nevěstilo pro muže INTESPu číslo jedna vůbec nic dobrého.

Roberts také nebyl schopen proniknout mentálními bloky zámku. Byl jenom schopen „vyvěstit“ Kylea, ale při těch několika zřídkačných příležitostech, kdy se mu podařilo prorazit mentální obranu bronických esperů, bylo všechno, co dostal jenom... řekněme, Kyleova ozvěna. Rychle se vytrácející obraz. Roberts nevěděl jistě, co Kyleovi pobočka E provádí, a ani si to nijak nepřál zjistit.

Pak tu byl Julian Bodescu, nebo spíše tady nebyl. Protože ať se snažili sebevíc, Layard ani Roberts nebyli schopni upíra zachytit. Vypadalo to, jako by prostě zmizel z povrchu mapy. Nebyla žádná „mentální mlha“ ani kolem Birminghamu, ani kdekoli jinde v celé zemi, alespoň pokud to mohli britští esperi tvrdit. Ale potom, co se nad tím na chvíli zamysleli, zdálo se jim odpověď zřejmá. Bodescu věděl, že ho stopují, a kromě toho měl svá nadání. Nějak se vymazal, vygumoval se z jejich myslí.

Ale v 6.30 ráno ho Layard vystopoval znovu.. Narazil velice krátce na páchnoucí, vířící mlhu myslí, na něco zlého, co ho okamžitě ucítilo a jen zavrčelo na obranu, než zase zmizelo. A Layard na to narazil někde v okolí Yorku.

To Robertsovi stačilo. Zdálo se mu, že i kdyby tady ještě byly nějaké pochybnosti o tom, kam Bodescu mří, byl jeho cíl teď jasný. Zanechal znovu velitelství INTESPu ve velice schopných rukou Johna Griea, stálého dozorčího, a připravil se k odjezdu na sever.

A zrovna v okamžiku, kdy z velitelství odcházel, dorazila zpráva o Harveyem Newtonovi, že byl jeho vůz nalezen v zarostlém příkopě hned u silnice u Doncasteru a že bylo jeho znetvořené tělo nalezeno v kufru s hlavou proraženou střelou z kuše. To byl naprosto přesvědčivý důkaz, nejen pro Robertse, ale i pro všechny ostatní, kterých se to týkalo. Nedokázali si představit, že by mohlo existovat jiné vysvětlení než Bodescu. Od této chvíle to byla otevřená válka - žádné prosby o milost ani poskytnutí milosti - dokud nebude nepřítel probodnut kulem, sťat, upálen a nadobro mrtvý!

V této fázi Robertsových myšlenek si někdo odkašlal a překročil jeho natažené nohy. Otevřel nakrátko oči a spatřil hubeného muže v klobouku a kabátě, který zamířil na vedlejší sedadlo. Cizinec si sundal klobouk, setřásl ze sebe kabát a posadil si. Vytáhl paperback a Roberts si všiml, že je to Dracula od Brama Stokera. Nemohl si pomoci a zašklebil se.

Cizinec si jeho výrazu všiml a téměř omluvně pokrčil rameny: „Trocha fantazie neuškodí,“ řekl slabým, mečivým hlasem.

„To ne,“ zabručel Roberts souhlasně, než znovu zavřel oči: „Fantazie neuškodí nikomu.“ A pro sebe dodal. Ale skutečnost je něco úplně jiného!

Na ruské straně Karpat bylo 16.00, Theo Dolgich byl unavený, jak jen člověk může být, ale čerpal sílu z vědomí, že jeho práce už je téměř hotova. Po tomhle prospí celý týden a pak se oddá daleko radostnějším zábavám. Totiž za předpokladu, že už mu nebyla přidělena nová práce: Ale zábava má mnoho podob, záleží na člověku. I Dolgichova práce měla světlé okamžiky. Jeho úkoly byly často velice... uspokojující? Každopádně už se těšil na uzavření tohoto.

Ze svého výhodného úkrytu v borovém hájku, stojícím na severní straně úbočí, které spadalo do rokle, se díval dalekohledem na čtyři muže, kteří šplhali opatrně po posledních sto metrech kamením a sutí pokryté stezky, ústící na jižní stranu větrem ošlehaného útesu. Nebyli od něj vzdáleni ani tři sta metrů, ale Dolgich stejně používal dalekohled.

Měl požitek z napětí, které viděl v jejich zpocených tvářích, představoval si, že cítí jejich bolavé svaly, pokoušel se domyslet, o čem uvažují, zatímco na své poslední cestě stoupají k troskám zarostlým starým křovím, kde se strž zužovala a bublal v ní potok, neviděný v hloubkách rokle. Budou si gratulovat, že je jejich hledání - jejich úkol - skoro završeno, ale jen stěží mohou tušit, že se sami blíží ke svému konci! To byl Dolgichův úkol, na který se těšil. Sledovat je k jejich konci a dát jim na vědomí, že on bude katem: Většinu času se pohybovali na jasném světle, beze stínů. Krakovič a jeho ochránce, britský esper a velký předák ze stavby. Ale v místech, kde byla skála převislá, šli v hnědém a zeleném stínu a černé temnotě. Dolgich krátce pohlédl na oblohu. Slunce už bylo daleko za zenitem a pomalu se sklánělo k temné mase Karpat. Za nějaké dvě hodiny přijde soumrak, karpatský soumrak, kdy slunce náhle sklouzne dolů za vrcholky a hřebeny. A v té chvíli také dojde k „nehodě“.

Zamířil na ně znovu dalekohled. Obrovský ruský předák nesl přes jedno rameno na řemeni zavěšenou brašnu. Vyčnívala z ní kovová rukojeť ve tvaru T: odpalovací skříňka pro gelignitové nálože. Dolgich spokojeně potřásl hlavou. Před chvílí je sledoval, jak rozmisťují nálože ve starých troskách a kolem nich, teď šli vyhodit celé to místo a cokoli obsahovalo - báječnou zbraň, podle toho, co tvrdil ten pokroucený trpaslík Ivan Gerenko - do pekla! Alespoň tak si to představovali - ale Dolgich jim v tom měl zabránit. Odložil dalekohled, počkal, až sejdou ze stezky a zmizí mezi stromy na svahu, a pak se rychle vydal v jejich stopách - naposledy. Hra kočky s myši skončila a byl čas zabíjet. Teď šli mezi stromy, nějaký kilometr blíž k troskám, takže si Dolgich bude muset pospíšet.

Zkontroloval svou automatickou služební pistoli z modré oceli s krátkou hlavní značky Malatukov, zasunul do pažby zásobník plný tuponosých nábojů a zastrčil si ji znovu do podpaží. Pak vystoupil z úkrytu. Přesně naproti místu, kde stál, bylo přes úzkou rokli vidět náhlý konec silnice. Toto bylo místo, na kterém se někdo rozhodl, že dál silnice nepovede. Úlomky rozstřílené skály naplnily rokli a vytvořily horskému potoku přehradu. Nad ní leželo malé jezírko, hladké jako zrcadlo. Pod přehradou si voda prorážela cestu a vybuchovala v prudkém přívalu, kde z velké většiny omezený proud pokračoval svou cestou dolů na planinu.

Dolgich se seškrábal dolů po navršené suti, která tvořila vrcholek přehradu, mrštně přes něj přeběhl a vydal se na cestu. O minutu později opustil povrch z dehtového makadamu a vyšel na úzký, zrádný povrch sutí pokryté stezky. A bez další zastávky sledoval stopy své kořisti. Jak šel, přemýšlel znovu o událostech dnešního dne...

Ráno je sledoval, když sem poprvé přišli. Našel jejich vůz zaparkovaný na cestě, skryl svůj Fiat v hustém houští keřů a pěšky je sledoval po této stezce. Pak, na vrcholu rokle, kde se její stěny téměř sbíhaly, vešli do starých trosek a prohledávali je. Dolgich je sledoval a držel se zpátky. Následující dvě hodiny strávili tím, že kopali v troskách. Ve chvíli, kdy odcházeli, vypadali všichni silně zaraženě. Dolgich nevěděl, co našli nebo nenašli, ale v každém případě mu bylo řečeno, že je to nespíš nebezpečné, a byl varován, aby se tomu vyhnul.

Když spatřil, že odcházejí, pospíšil si ke svému vozu a čekal, až se znovu objeví. A když procházeli kolem, umístil jen tak pro strýčka příhodu na jejich vůz magnetickou štěnici. Pak odjeli zpátky do Kolomyje a Dolgich je v bezpečné vzdálenosti sledoval. Málem do jejich vozu vrazil, když se zastavili v půli cesty zpátky, aby si pohovořili se skupinou Cikánů v jejich táboře. Ale v několika minutách byli zase

na cestě a o něm neměli ani ponětí.

Kolomyja byla železničním uzlem, bodem, v němž se setkávaly čtyři trati z Chustu, Ivano-Frankovska, Černovců a Goroděnky, každá budova ve městě vypadala jako skladiště nebo zásobovací depo. Nebylo těžké se tady vyznat, průmyslové a obchodní čtvrti města byly od sebe odděleny.

Čtyři muži, které Dolgich sledoval, jeli do hlavní městské telefonní ústředny, zastavili před ní a vešli dovnitř. Dolgich zaparkoval svůj Fiat, zastavil jednoho kolemjdoucího a zeptal se na veřejné telefony: „Tři!“ řekl mu muž, viditelně znechucený. „Jenom tři telefonní budky ve městě tak velkém, jako je tohle! A všechny pořád obsazené. Takže pokud pospícháte, zavolejte si odtud, z ústředny. Spojí vás bleskově.“

Za nějakých deset minut opustili Krakovič a jeho společnost ústřednu, nasedli do vozu a odjeli. Jejich hlídače to teď táhlo na dvě strany: buď je sledovat, nebo zjistit, s kým se spojili a proč. Protože měl jejich vůz napíchnutý a mohl je kdykoli později najít, rozhodl se pro druhou variantu. V malé, ale přeplněné ústředně nemarnil čas a nechal si zavolat vedoucího. Jeho průkaz KGB mu zajistil okamžitou spolupráci. Ukázalo se, že Krakovič volal do Moskvy - ale ne na číslo, které Dolgich znal. Zdálo se, že si vedoucí pobočky E vyžádal souhlas někoho vyššího nebo něco podobného, mluvili o vyhazování do vzduchu a velký chlap v montérkách do toho byl také nějak zapleten. Krakovič mu dovolil použít telefon, to bylo všechno, co kdo v ústředně zaslechl. Dolgich pak požádal o spojení s Gerenkem do Bronického zámku a řekl mu všechno, co se dozvěděl.

Nejdřív byl Gerenko zmatený, ale pak řekl: „Spojili se přímo s Brežněvovým prostředníkem!“ vyštěkl: „Ne přese mě. Což může znamenat jediné to, že mají podezření! Theo, postarej se o to, abys je dostal všechny. Ano, včetně toho stavebního předáka. A až skončíš, dej mi okamžitě vědět.“

Dolgich sledoval štěnici, kterou do jejich vozu nasadil, a dojel ke skladišti místní civilní firmy ve městě přesně včas, aby viděl, jak Gulharov a Volkonskij nakládají do kufru vozu bedny s třaskavinami, zatímco Quint a Krakovič přihlížejí. Velký ruský předák byl zřejmě už členem jejich týmu. Bylo očividné, že jejich prostředník v Moskvě jim zajistil použití výbušnin. I když Dolgich stále ještě nevěděl, co chtějí zničit, měl představu, kde to chtějí provést. A co víc, bylo to stejně dobré místo jako kterékoli jiné pro to, aby tam zemřeli...

Zatímco Theo Dolgich vzpomínal na události dnešního dne, byla mysl Carla Quinta naladěna podobně, a teď, když se tesáky hradu Faethora Ferencyho znovu vynořily z temných, nehybných borovic, se jeho mysl instinktivně vrátila k tomu, co tady on a Felix Krakovič našli během své první ranní návštěvy. Byli tam všichni čtyři, ale jen on a Krakovič věděli, kam se dívat. To místo bylo pro jejich psychicky vybavené mysli skoro magnetické: určitý bod je přitahoval jako magnet železné piliny. Jenže oni nebyli pilinami a nebylo vůbec jejich záměrem tady uvíznout. Quint teď vzpomínal, jak to přesně bylo... „Faethorův hrad,“ vydechl, jak se zastavili na samém okraji trosek.

„Horská pevnost upíra!“ A ve své mysli ji viděl přesně tak, jak musela vypadat před tisíci lety. Volkonskij už se chtěl vyšplhat dál mezi rozpukané kamenné bloky, ale Krakovič ho zastavil. Předák nevěděl vůbec nic o tom, co tady je pohřbeno a

Krakovič mu to nechtěl říct. Volkonskij byl přízemní jako kterýkoli jiný člověk. V tomto okamžiku byl odhodlán jim pomoci, ale to se mohlo změnit ve chvíli, kdy by mu Krakovič řekl, co tady chtějí dělat. A proto ho Krakovič jenom upozornil: „Buď opatrný, ať tady nic nevyrušíš...“ A velký Rus pokrčil rameny a znovu slezl z rozpadlé masy starého prohnílého pilíře. Pak se Quint s Krakovičem chvíli dívali na to místo a dotýkali se jeho kamenů a nechávali auru jeho staroby a nezapomenutelného zla proudit kolem sebe. Vdechovali jeho podstatu, ochutnávali jeho tajemnost a nechali svá nadání, aby je vedla k jeho nejvnitřnějšímu tajemství. Jak opatrně, skoro ostýchavě procházeli mezi hromadami suti a prastarým zdivem, Quint se náhle zastavil a chraptivě řekl: „Ach ano, přesně tady to bylo. A je to tady pořád! Tohle je to místo.“

A Krakovič souhlasil: „Ano, cítím to také. Ale já to jenom cítím - nebojím se toho. Není tu žádné varování, které by mě zadržovalo od tohoto místa. Jsem si jist, že tady bylo velké zlo, ale už je pryč, vyhaslé, naprosto mrtvé.“

Quint přikývl a úlevně si oddechl: „Také to cítím. Je tady, ale už není aktivní. Už je to příliš dávno.“

Nebylo tady nic, čím by se mohlo žít.“

Pak se na sebe chvíli dívali a oba mysleli na totéž. Nakonec to Krakovič vyslovil nahlas: „Odvážíme se to vyzvednout, možná i vyrušit?“

Na okamžik ucítil Quint strach, ale pak odpověděl: „Pokud nakonec nezjistím, jak to vypadalo - definitivně - pak na to budu myslet do konce života. A když jsme se shodli, že už je to neškodné...?“

A tak zavolali Gulharova a Volkonského a dali se do práce. Nejdříve to bylo jednoduché a stačily jim holé ruce a provizorní nářadí, aby odstranili spousty volné hlíny a suti.. Brzy odkryli střední pilíř prastarého kamenného schodiště, vedoucího ven. Kámen byl zčernalý ohněm a popraskaný rozeklanými puklinami jakoby od velkého žáru. Tiborův plán zjevně fungoval. Točité schodiště vedoucí dolů bylo zablokováno hořícími troskami a pohřbilo upíři ženy i Ehriga. Ano, a tu zrudnou protoplazmu také. Všichni byli pohřbeni zaživa - nebo nemrtví. Ale tisíc let je dlouhá doba, během které může i nemrtvý opravdu zemřít.

Pak Volkonskij objal svými obrovskými rukama velký blok puklé skály a uvolnil jej ze suti, která, jak se zdálo, naprosto zasypala schodiště. Nakonec se pohnul a Gulharov připojil také své nezanedbatelné svaly. Spolu blok vyzvedli nahoru a přes okraj výkopu - nato suť pod jejich nohama vzdychla a trochu se sesedla a do tváří jim vyrazil závan zkažených plynů!

Vylekaně uskočili, ale stále tady ještě nebyla žádná hrozba, necítili žádné nebezpečí. Po chvíli se velký ruský předák chytil Gulharova, aby měl rovnováhu, a sestoupil po takřka čistých schodech na pochybný povrch materiálu tvořící cestu dolů. Stále se přidržoval Gulharova, když dupl nejdříve jednou nohou, pak druhou - a okamžitě s poplašeným výkřikem zapadl až po pás do suti, která se pohnula a začala se pod ním propadat!

Pak se zdálo, že země zaduněla a trochu se otřásla, Volkonskij se držel Gulharova jako klíště, Quint a Krakovič si nahoře lehli na břicho a přidržovali předáka v podpaží. Ale už byl mimo nebezpečí, protože došlápl nohama na neviděné schody pod ním.

A jak se všichni čtyři s údivem dívali, suť kolem Volkonského stehů sesedla níže, zhroutila se do sebe a stekla jako tekutý písek do prázdné hlubiny pod schodištěm. Ano, prázdné! Schody nebyly úplně zavaleny, ale jenom ucpány, a nyní byla ucpávka odstraněna.

„Teď je řada na nás,“ řekl Quint, když se prach trochu usadil a mohli vydechnout volněji: „Na mně a na tobě, Felixi. Nemůžeme tam Michaila nechat jít před námi, protože nemá žádnou představu, proti čemu jdeme. Pokud na tom lpí třeba jen špetka nebezpečí, měli bychom být první, kdo tam půjde.“

Slezli dolů vedle Volkonského, zastavili se a podívali se na sebe.

„Nejsme ozbrojeni,“ podotkl Krakovič.

Sergej Gulharov nad nimi vytáhl svou automatickou pistoli a podal jim ji dolů. Volkonskij si toho všiml a zasmál se. Promluvil ke Krakovičovi, který se usmál., Quint se zeptal: „Co říkal?“

„Říkal, nač potřebujeme pistoli, když hledáme poklad?“ odpověděl Krakovič.

„Tak mu řekni, že se bojíme pavouků!“ řekl Quint, vzal si pistoli a vydal se dolů po zaneřádaných schodech. Nemohl sice říct, k čemu mu budou kulky, pokud jsou upíři stále ještě mezi živými, ale váha zbraně v ruce ho uklidňovala.

Zčernalé kusy skály, velké i malé, pokrývaly schody v takové míře, že je Quint musel často přelézat, ale poté, co dokončil jeden celý kruh, byly nakonec schody čisté vyjma malých kousků zdiva, kamínků a písku, který se sem sypal shora. Po chvíli dorazil na dno, s Krakovičem a ostatními těsně v patách. Světlo sem dolů ještě shora pronikalo, ale nebylo ho mnoho.

„To není dobré,“ postěžoval Quint a potřásl hlavou: „Nemůžeme jít dovnitř, ne takhle bez světla.“ Jeho hlas se odrážel ozvěnou, jako by mluvil v hrobce, což bylo docela výstižné označení. Nacházeli se v kobce - v té kobce - protože to nemohlo být nic jiného než Tiborovo vězení. Možná byla Quintova váhavost posledním pokusem z celé věci vycouvat a možná ne, ať tak nebo tak, duchapřítomný Gulharov měl odpověď. Vytáhl malou, plochou kapesní svítilnu a podal ji Quintovi, který zasvítit paprskem před sebe. Tam ležely na hromadě pod vchodovým obloukem, zkamenělé trámy - věky ztmavlé úlomky dubu - s rudými stříkanci rzi, označujícími místa, kde se nacházely zaniklé hřeby a železné pásy. Všechno, co zbylo z kdysi pevných dveří. A za nimi byla jenom tma.

Quint se nahrbil, aby se vyhnul propadlému překladu nade dveřmi, a opatrně prošel klenutým vchodem. Uvnitř kobky se zastavil. Svítilnou opsal pomalý kruh, aby osvětlil každou zeď a kout toho místa. Cela byla dost velká, větší, než očekával, měla kouty, výklenky, výstupky a záhyby, kam paprsek svítilny nedosáhl a vypadala jako vytesaná do pevné skály. Quint zamířil paprskem na podlahu. Prach, jemný prach staletí, ležel všude ve stejné vrstvě. Nenarušovala ho žádná stopa. Zhruba uprostřed se bizarně vypínala hrbolatá hromada kamene - nejspíš základní skála. Zdálo se, že tam nic zvláštního není, a přesto Quintovi jeho psychická intuice říkala něco jiného. Jemu, stejně jako Krakovičovi.

„Měli jsme pravdu,“ Krakovičův hlas se smutně odrážel ozvěnou. Vykročil a přešel těsně vedle Quinta: „Je po nich. Byli tady a my je můžeme cítit ještě teď, ale jejich čas už dávno nadešel.“ Postoupil kupředu a opřel se o nepravidelný kus skály - který se okamžitě pod jeho rukama rozdrolil!

V příštím okamžiku uskočil s výkřikem čiré hrůzy, srazil se s Quintem, chytil se ho a přitiskl se k němu: „Ach Bože! Carle - Carle! To není... není kámen!“

Gulharov a Volkonskij, oba náhle jakoby zelektrizováni, Krakoviče podepřeli, zatímco Quint namířil svítilnu přímo na hrbolatou masu. Pak, s ústy otevřenými a chvějícím se srdcem, Angličan vydechl:

„Cítíš... něco?“

Krakovič potřásl hlavou a zhluboka se nadechl: „Ne, ne. Moje reakce, to byl prostě šok - ne varování. Díky Bohu alespoň za to! Mé nadání pracuje - věř tomu, že pracuje - ale necítí nic. Byl jsem v šoku, prostě v šoku.“

„Ale jen se podívej na tuhle... tuhle věc!“ vydechl Quint zděšeně: Postoupil dopředu, opatrně odfoukl prach z povrchu hmoty a použil kapesník, aby ji oprášil úplně. Alespoň zčásti. Ale už zběžné oprášení odhalilo - naprostý děs!

Ta věc se zhroutila tam, kde v pradávných časech naposledy vylezla ze země pod podlahou. Tvořila jedinou masu - mumifikovaný pozůstatek jednoho stvoření - ale bylo zřetelně vidět, že je složené z více než jedné osoby. Hlad a možná i šílenství udělaly své. Hlad protoplazmy v zemi a šílenství Ehriga a žen. Nebylo cesty ven a upíři, zesláblí hladem, nebyli schopni ubránit se postupu nemyslicí podzemní „plazivé rostliny“. Nejspíš si je to bralo jednoho po druhém a přidávalo si je ke svému tělu. A teď to tělo leželo tady, padlé na místě, kde nakonec milosrdně „zemřelo“. Na konci, vedeno patrně slabým popudem a neurčitým instinktem, se nejspíš pokusilo znovu vytvořit ty ostatní. Před sebou měli důkazy, které o tom svědčily.

Mělo to řadra žen, napůl zformovanou mužskou hlavu a množství chapadel. Oči, vypoulené za svými zavřenými víčky, byly všude. A ústa, některá lidská a jiná nelidská. Ano, a byly tady také jiné rysy, daleko horší...

Gulharov a Volkonskij si dodali odvahy a přistoupili blíže, ten druhý, ještě než ho mohli varovat, vztáhl ruku a položil ji na chladné, zvrásněné řadro, které vyráželo těsně vedle úst s těstovitými rty. Mělo přirozenou tělovou barvu a vypadalo docela pevně, ale v okamžiku, kdy se velký předák dotkl bradavky, se rozpadlo na prach. Volkonskij stáhl s kletbou ruku zpět a o krok ucouvl. Ale Sergej Gulharov nebyl tak ostýchavý: Znal něco z těchto hrůz a samotná myšlenka na ně ho rozpalovala.

Se zaklením kopl do základny té věci v místě, kde vylézala z podlahy, kopal znovu a znovu. Ostatní se ho nepokoušeli zastavit, byl to jeho způsob, jak to ze sebe dostat. Pustil se do té zruďné odpornosti a bušil do ní pěstmi a nohama. A zakrátko z ní nezbylo nic jiného, než hromádka vířícího prachu a několik rozbitých kostí.

„Ven!“ vykřikl Krakovič: „Vypadněme odsud, než se udusíme. Carle,“ chytil svého kolegu za paži:

„Díky Bohu, že je to mrtvé!“ A s rukama u úst nakonec vylezli zpátky po schodišti na čisté, zdravé denní světlo.

„To... cokoli to bylo, by mělo být pohřbeno,“ zavrčel Volkonskij na Gulharova, jak odcházeli od trosek.

„Přesně tak!“ chopil se Krakovič příležitosti, aby s ním souhlasil: „A abychom měli naprostou jistotu, musí to být pohřbeno. Teď je řada na tobě...“

Ti čtyři už byli podruhé zpátky u trosek, když Volkonskij vyvrtal díry, rozmístil nálože, natáhl stovky metrů detonačních kabelů a zapojil elektrické obvody. Teď se vrátili potřetí a naposledy. A stejně jako předtím je Dolgich sledoval.

Skrytý za porostem keřů vedle zarostlé cesty poblíž útesu a jeho vratké římsy, agent KGB se díval, jak

Volkonskij položil svou odpalovací skříňku ke konci připraveného kabelu a sledoval, jak ostatní postoupili k troskám - nejspíš, aby se naposledy podívali.

Nyní nastala Dolgichova příležitost, okamžik, na který ruský agent čekal. Znovu zkontroloval svou pistoli, odjistil a zasunul ji do podpaží, pak se rychle vyškřábal nahoru, se strání břidlice po levé ruce a mezi roztroušenou skupinu borovic, kde stromy stály v řadě pod nahnutým útesem. Pokud použije svůj úkryt, jak bude nejlépe umět, zůstane z dohledu až do poslední minuty. Takto, neustále skryt pod stromy, přeběhl hbitě vzdálenost, která ho dělila od jeho obětí kráčejících k troskám hradu.

Aby se sám neprozradil, musel Dolgich občas ztratit svou kořist z očí, ale nakonec dosáhl nejvzdálenější hranice stromů zvedajících se po svahu a narazil i na řidší porost staré stezky. Odtud byla skupina mužů na starodávných zdech hradu jasně viditelná, a kdyby se podívali Dolgichovým směrem, spatřili by ho také. Oni však stáli tiše asi sto metrů od něj a všichni tři byli hluboce zamyšleni.

Tři? Dolgich přimhouřil oči, zamračil se a rozhlédl se rychle kolem. Neviděl nic zneklidňujícího. Ten čtvrtý muž - ten mladý blázen, ten zrádce Gulharov - vešel nejspíš rozbitými vnějšími zdmi dovnitř, a proto mu zmizel z dohledu. Ať už to bylo, jak chtělo, Dolgich věděl, že nyní dostal všechny čtyři do pasti. Na jejich konci soutěsky nebyla žádná úniková cesta a v každém případě by se sem vrátili, aby odpálili nálože.

Dolgichův potměšilý výraz se změnil v pochmurný úsměv. Napadla ho obzvlášť sadistická myšlenka.

Jeho původní plán byl prostý. Překvapí je, řekne jim, že je sledoval - pro KGB, sváže každého zvlášť -

a pak je pěkně po jednom shodí z pobořených hradeb. Dolů to bylo zatraceně daleko. Potom za nimi svrhne i část polorozpadlé zdi, aby to působilo přesvědčivěji.. Na bezpečném místě sleze dolů, najde je a opatrně odstraní jejich pouta, bude to obyčejná „nehoda“. Nemohou uniknout, nylonová šňůra v Dolgichově kapse měla nosnost sto kilogramů. Nejspíš je nenajdou ani za několik týdnů, měsíců - možná nikdy.

Ale Dolgich byl svým způsobem upír, živící se strachem. Nyní před sebou uviděl příležitost zařídit, aby jeho plán získal promyšlený zvrat. Něco maličko speciálního pro jeho vlastní pobavení.

Rychle si klekl, svými silnými zuby odstranil z kabelu izolaci až na měděné dráty a zapojil odpalovací skříňku. Pak, stále na jednom kolenu, zavolal: „Pánové!“

Všichni tři muži se otočili a uviděli ho. Quint a Krakovič ho okamžitě poznali a vypadali jako omráčení.

„Tak copak to tu máme?“ zasmál se a zvedl skříňku, aby na ni viděli. „Vidíte? Někdo to zapomněl zapojit - ale já to udělal za něj!“ položil skříňku na zem a vytáhl píst.

„Pro lásku Boží, zacházejte s tím opatrně!“ vztáhl Carl Quint varovně ruce a nejistě vykročil z trosk.

„Zůstaňte, kde jste, pane Quinte,“ zakřičel Dolgich. A rusky dodal: „Krakoviči, ty a ten dobytek předák, pojďte ke mně. A žádné vylomeniny, nebo rozmetám vašeho anglického přítele a Gulharova na kousky!“

Dvakrát divoce otočil doprava rukojetí ve tvaru T. Odpalovací mechanismus byl připraven - stačilo jenom stisknout píst a...

„Dolgichu, zešílel jsi?“ zavolal na něj Krakovič: „Jsem tu v oficiální záležitosti. Sám generální tajemník -“

„- je žvatlající starý kretén!“ dokončil Dolgich za něj: „Stejně jako ty. A budeš mrtvý kretén, pokud neuděláš přesně to, co ti říkám. Udělej to hned a vezmi toho tupého kopáče s sebou. Quinte, pane anglický mentální špion, vy zůstaňte tam, kde jste.“ Vstal, vytáhl pistoli a nylonovou šňůru. Krakovič a Volkonskij zvedli ruce nahoru a pomalu opouštěli trosky.

V následujícím zlomku vteřiny ucítil Dolgich, že něco není v pořádku. Ucítil, jak mu horký kov trhl rukávem a hned potom uslyšel prasknutí automatu Sergeje Gulharova. Když totiž ostatní odešli k troskám, Gulharov se vydal do křoví, aby tam vyslyšel volání přírody. Viděl a slyšel všechno.

„Polož pistoli!“ řval, zatímco dobíhal k Dolgichovi: „Další kulka půjde do břicha!“

Gulharov byl vycvičený, ale ne tak důkladně jako Theo Dolgich, a chyběl mu agentův zabijácký instinkt. Dolgich znovu poklekl, namířil svou pistoli na Gulharova, zamířil a stiskl spoušť své zbraně. Gulharov už byl skoro u něj. On také znovu vystřelil. Jeho střela ale mířila o centimetry vedle, zatímco Dolgichova šla do černého. Tuponosá kulka odstřelila Gulharovovi polovinu hlavy. Gulharov byl okamžitě mrtvý. Síla nárazu ho zastavila, pak reflexivně udělal ještě jeden trhavý krok dopředu a spadl jako podřátý strom - přímo na odpalovací skříňku a na její vytažený píst.

Dolgich se vrhl k zemi a ucítil, jak se přes něj převálila vlna horkého vzduchu, jako by se sto metrů od něho otevřelo samo peklo. Ohlušila ho mohutná detonace. Neviděl skutečný výbuch nebo současné série

výbuchů, ale když ustal déšť hlíny a kamínků a země se přestala otřásat, vzhledl - a uviděl jeho výsledky. Na vzdálené straně rokle stály trosky Faethorova hradu stejně jako dříve, ale na této straně byly proměněny v ještě větší suť.

Tam, kde byly kořeny hradu zapuštěny do skály, se kouřilo z kráterů. Sesuv suti a úlomků kamení stále dopadal na širokou, důlkovanou římsu a skrýval poslední stopy jakýchkoli tajemství, která tu byla ukryta. A Krakovič, Quint a Volkonskij-

Vůbec nic. Tělo není ani zdaleka tak pevné jako skála....

Dolgich vstal, smetl ze sebe prach a zvedl Gulharovovu mrtvolu z detonační skříňky. Popadl ho za nohy a odtáhl jeho tělo ke kouřícím troskám, pak ho svrhl přes okraj útesu: „Nehoda“, skutečná nehoda.

Cestou zpátky po stezce svinul agent KGB to, co zbylo z kabelu, sebral také Gulharovovu pistoli a odpalovací zařízení. V půli cesty po římse, která se vinula kolem skály, hodil tyto věci do temné, bublající strže. Bylo po všem, úplně po všem. Než se vrátí do Moskvy, bude si muset vymyslet nějakou výmluvu, důvod, proč Gerenkova předpokládaná „zbraň“ - ať už to bylo cokoli - už neexistuje. Škoda.

Ale na druhou stranu - Dolgich si gratuloval, že jeho úkol byl nakonec zpoloviny ukončen úspěšně. A velice uspokojujícím způsobem...

20.00, Bronický zámek.

Ivan Gerenko spal neklidným spánkem na posteli ve své soukromé pracovně. Dole ve sterilním prostředí laboratoře pro výplach mozku spal Alec Kyle také. Nebo alespoň jeho tělo. Ale protože už v něm nezbývala žádná mysl, byl to nyní už jen stěží Kyle. Mentálně byl vysátý tak, že z něj zbývala pouhá slupka. Informace, které předal Zek Foenerové, byly ohromující. Harry Keogh, kdyby stále ještě žil, by byl strašlivým protivníkem. Ale uvězněný v mozku svého vlastního dítěte už nepředstavoval žádný problém. Možná později, až (a jestli) dítě vyroste v muže...

Pokud šlo o INTESP, Foenerová byla nyní s celou organizací obeznámena. Nic před ní nezůstalo utajeno. Kyle byl jejím vedoucím a to, co věděl, od něj zdědila Foenerová. Což byl důvod, proč potom, co technici odstranili své přístroje a zanechali Kyleovo tělo nahé a zbavené dokonce i instinktu, pospíchala nahlásit některé ze svých zjištění - zvláště jednu věc - Ivanu Gerenkovi.

Otec Zekiny Foenerové byl Východní Němec. Její matka byla Řekyně ze Zakynthu v Jónském moři. Když matka zemřela, odešla Zek ke svému otci do Posenu na univerzitu, kde zkoumal parapsychologii. Její psychická schopnost, kterou v sobě pozorovala už od dětství, se pro něj stala okamžitě očividnou. Ohlásil skutečnost o jejím parapsychologickém nadání na Fakultu parapsychologického výzkumu na Brašovském prospektu v Moskvě a byl předvolán, aby se tam dostavil se Zek k testům. Tak přišla do pobočky E, kde se rychle stala nenahraditelnou.

Foenerové bylo dvacet devět let, byla štíhlá, plavovlasá a měla modré oči. Její vlasy se leskly a vlnily se jí při chůzi na ramenou. Zámecká uniforma jí padla jako ulitá, zdůrazňovala příjemné křivky její postavy. Vyšla po kamenných schodech ke Krakovičově (ne, opravila se, ke Gerenkově) pracovně, vešla do předpokoje a zaklepala jemně na zavřené vnitřní dveře.

Gerenko zaslechl její klepání, probudil se a posadil se. Jeho vrásčité tělo se rychle unavilo a spal často, i když špatně. Spánek byla jediná věc, jak si mohl prodloužit život, o kterém mu lékaři tvrdili, že bude krátký. Byla to naprostá ironie. Člověk ho nemohl zabít, ale jeho vlastní křehkost ano. V pouhých třiceti sedmi letech vypadal na šedesát, vyzáblá opice, která byla mužem. Ale stále ještě byl mužem.

„Dále,“ zasípěl, jak vtáhl vzduch do svých křehkých plic.

Za dveřmi, zatímco se Gerenko budil, porušila Zek Foenerová slovo. Na zámku vládl nepsaný zákon, že telepati nebudou úmyslně špiclovat v myslích svých spolupracovníků. Bylo to dobré a velice vhodné za normálních podmínek, normálních okolností. Ale v tomto případě byly velké nesrovnalosti, věci, které musela Foenerová odhalit, aby byla spokojená.

Za prvé, Gerenko doslova převzal Krakovičovo místo. Vypadalo to, jako by ho jen zastupoval, ale ve skutečnosti ho nahradil - napořád! Foenerová měla Krakoviče ráda, od Kylea se dozvěděla o sledovací práci Theo Dolgicha v Janově. Kyle a Krakovič pracovali společně na -

„Dále!“ opakoval Gerenko a přerušil řetěz jejích myšlenek, ale až potom, co jí všechno došlo.

Gerenkova ctižádnost se jasně propalovala do její mysli, jasně a ohavně. A jeho záměry, jak využít ty

Věci, které měl Krakovič v úmyslu zničit...

Zhluboka se nadechla a vstoupila do jeho pracovny. Gerenko ležel ve tmě na posteli, opřený o loket. Rozsvítil lampu na nočním stolku a zamrkal, jak se jeho unavené oči přizpůsobovaly světlu: „Ano? Co je, Zek?“

„Kde je Theo Dolgich?“ šla přímo k věci. Bez úvodu, bez formalit: „Cože?“ mrkl na ni: „Není něco v pořádku, Zek?“

„Nejspíš spousta věcí. Říkala jsem -“

„Slyšel jsem, co jsi říkala,“ vyštěkl: „Ale co tě má co zajímat, kde je Dolgich?“

„Viděla jsem ho poprvé toho rána, když Krakovič odjížděl do Itálie - byl s tebou potom, co Krakovič odjel,“ odpověděla: „A pak už tady nebyl až do chvíle, kdy sem přivezl Aleka Kylea. Ale Kyle nepracoval proti nám. Spolupracoval s Krakovičem. Pro dobro celého světa.“

Gerenko opatrně spustil své křehké nohy z postele na podlahu: „Měl pracovat pouze pro dobro Sovětského svazu,“ řekl.

„Jako ty?“ odsekla hlasem ostrým jako skleněné střepy: „Teď už vím, na čem pracovali, soudruhu. Na něčem, co muselo být vykonáno, pro bezpečnost a zdravý rozum. Ne pro sebe, ale pro celé lidstvo.“

Gerenko vstal. Nosil dětské pyžamo a vypadal křehký jako větvička, když zamířil ke svému velkému stolu: „Obviňuješ mě, Zek?“

„Ano!“ byla neoblomná, rozzuřená: „Kyle byl náš protivník, ale osobně nám válku nevyhlásil. Nejsme ve válce, soudruhu. A zabili jsme ho. Ne, tys ho zabil - pro svou vlastní ctižádost!“

Gerenko se vyšplhal do křesla, rozsvítil stolní lampu. Složil ruce před sebou a potřásl skoro smutně hlavou: „Ty obviňuješ mě? A přitom na tom máš svůj díl. Vysála jsi jeho mysl.“

„To není pravda!“ Postoupila dopředu. Její tvář se stáhla, plná hněvu: „Jenom jsem četla jeho myšlenky, které z něj proudily. Vysáli ho tvoji technici“,

„Bylo to neuvěřitelné, ale Gerenko se zasmál. „Ano, mechanická nekromancie.“

Udeřila rukou do desky stolu: „Ale on nebyl mrtvý!“

Gerenkovy vráscité rty se stáhly do úšklebku. „Ale teď je, nebo alespoň jako by byl...“

„Krakovič je čestný a je to Rus,“ nedopřála mu odpočinku: „Přitom ho chceš zabít také. A to už bude skutečná vražda! Musíš být blázen!“ A tím se trefila do černého. Gerenkova deformace se totiž netýkala pouze jeho těla.

„To - už - stačilo!“ zavrčel: „Teď poslouchej zase ty mne, soudružko. Mluvíš o mé ctižádosti. Ale pokud budu silný, bude Rusko o to silnější. Ano, protože jsme jedno a totéž. Ty? Ty nejsi Ruska tak dlouho, aby sis to uvědomovala. Síla téhle země leží v jejich lidech! Krakovič byl slabý a -“

„Byl?“ Paže se jí chvěly, jak se nakláněla dopředu, s klouby na hraně stolu bílými.

Náhle cítil, že se mu stala velice nebezpečnou. Udělal poslední pokus: „Poslyš, Zek. Generální tajemník je unavený starý člověk. Nemůže už dlouho vydržet. A příští tajemník -“

„Andropov?“ Oči se jí rozšířily: „Čtu to ve tvé mysli, soudruhu. Tak. to bude? Ten hrdlořez z KGB? Ten člověk, kterému už teď říkáš pane!“ Gerenkovy zapadlé oči se náhle zúžily a jejich šterbiny plály hněvem: „Až Brežněv odejde...“

»Ale on neodešel, ještě ne!“ vykřikla: „A až se dozví o tomhle...“

To byla chyba, velká chyba. Ani sám Brežněv nemohl Gerenka zranit, ne přímo, ne fyzicky. Ale mohl mu nechat ublížit - na dálku. Mohl by nastražit na Gerenka past v jeho státním bytě v Moskvě. A když už by se past zavřela, nikoho by už nebylo potřeba. Od té chvíle by šly věci naprosto samy. Nebo by se Gerenko mohl jednoho rána probudit za mřížemi - a pak by mu mohli zapomenout dát najíst! Jeho nadání mělo své hranice.

Vstal. V jeho dětské ruce byla automatická pistole, kterou vytáhl ze zásuvky ve stole. Jeho hlas byl pouhým šeptáním. „Teď budeš poslouchat ty mne,“ řekl, „a já ti řeknu přesně, jak to bude. Za prvé, nebudeš s nikým na toto téma už nikdy mluvit, ani se o tom nezmíníš, nikomu. Přisahala jsi povinnost zachování zámeckých tajemství. Zkus přísahu porušit, a já zruším tebe. Za druhé, říkáš, že nejsme ve válce. Ale máš krátkou paměť? Britští esepři vyhlásili válku pobožce E před devíti měsíci. A skoro se jim podařilo naši organizaci úplně zničit! Byla jsi tady tehdy nová, bylas někde pryč, na dovolené se svým otcem. Nic z toho jsi neviděla. Ale dovol, abych ti řekl, že kdyby ten jejich Harry Keogh byl stále ještě

naživu...“ zastavil se, aby nabral dech a Foenerová se kousla do jazyka, aby mu neřekla pravdu, že totiž Harry Keogh je stále naživu, třebaže v tuto chvíli bezmocný.

„Za třetí,“ pokračoval nakonec, „mohl bych tě zabít teď - na tomto místě tě zastřelit- a nikdo by se mě nezeptal na důvod. A pokud ano, řekl bych jim, že jsem o tobě měl své pochybnosti už delší dobu. Řekl bych jim, že tě tvá práce dohnala k šílenství a vyhrožovala jsi mně, vyhrožovala jsi pobožce E. Máš naprostou pravdu, Zek, generální tajemník vkládá do pobočky velkou důvěru. Má ji rád.. Za starého Grigorije Borowitze mu dobře posloužila. Cože, šílená žena, která tu pobíhá a hrozí způsobit nenapravitelnou škodu? Samozřejmě jsem ji měl zastřelit! A to také udělám - pokud sis pečlivě nezapamatovala každé slovo, které jsem ti řekl. Myslíš si snad, že by někdo uvěřil tvým obviněním? Kde je důkaz? Ve tvé hlavě? Ve tvé zmatené hlavě! Ach, mohli by ti uvěřit, to ti zaručuji - ale co když neuvěří? Budu snad sedět a nechám tě tohle udělat? Bude snad sedět Theo Dolgich? Máš tady zlaté časy, Zek. Ach, ale v Sovětském Svazu je spousta jiných míst pro silnou mladou ženu. Po tvé - rehabilitaci? - ti bezpochyby nějaké najdou...“ Znovu se odmlčel a odložil pistoli. Viděl, že dosáhl svého. „Ted' odsud vypadni, ale neopouštěj zámek. Chci mít hlášení o všem, co ses dozvěděla od Kylea. Všechno. Základní hlášení může být stručné, stačí v bodech. Budu ho tady mít zítra v poledne. Hlavní hlášení bude podrobné až do poslední maličkosti. Rozumělas?“

Nespouštěla z něj oči a, mlčky se kousala do rtu: „No?“

Nakonec přikývla, zamrkala, aby se zbavila slz zklamání, a otočila se na patě. Jak odcházela, řekl tiše: „Zek?“ Zastavila se, ale neobrátila se k němu: „Zek, máš velkou budoucnost. Pamatuj si to. Konečně, je to jediná možnost, kterou máš. Velká budoucnost - nebo vůbec žádná.“

Pak odešla a zavřela za sebou dveře.

Šla do svých pokojů, strohého bytu, kam obvykle chodila, když měla po službě, a vrhla se na postel. K čertu s jeho hlášením. Sepíše ho, až bude chtít sama, pokud vůbec někdy. Jaký užitek z ní bude Gerenko mít, když bude vědět všechno, co ví ona?

Po chvíli se přinutila svléknout a pokusila se usnout. Ale ačkoli byla k smrti unavená, nepodařilo se jí to...

Šestnáctá kapitola

Středa, 23.45 - do půlnoci zbývalo v Hartlepoolu na severovýchodním pobřeží Anglie posledních patnáct minut - a slabé mrholení zbarvilo prázdné ulice lesklou černí. Poslední autobus do hornických vesnic na pobřeží odjel z města před půldruhou hodinou, hospody a kina už měly zavřeno, šedé kočky slídily v uličkách a poslední hrstka lidí mířila domů na noc, ve které nestálo za to být venku.

Ale v jednom domě na Blackhall Road se ještě do jisté míry něco dělo. V podkrovním bytě nakrmila Brenda Keoghová svého syna a uložila ho ke spánku a teď se sama chystala do postele. V bytě až donedávna prázdném seděli v prvním poschodí v příšerí Darcy Clarke a Guy Roberts. Roberts se ukolébával do spánku a Clarke poslouchal s úzkostným vědomím praskání starých trámů domu, jak si sedaly na noc. Dole v přízemním bytě jeho stáli „usedlíci“, dva muži ze Zvláštního oddělení, hráli karty, zatímco uniformovaný policista připravoval kávu a díval se na ně. Ve vstupní hale bděl další uniformovaný policista hned vedle dveří, kouřil trochu zvlhlou a špatně ubalenou cigaretu a seděl na nepohodlné dřevěné židli a nejméně podesáté už se divil, co tu vlastně dělá.

Pro muže ze Zvláštního oddělení to byla stará vesta: byli tady, aby chránili ženu v podkrovním bytě. Ona o tom nevěděla, ale nebyli jenom jejími dobrými sousedy, ale jejími hlídači. Její a malého Harryho. Starali se o ni více než půl roku a za celou tu dobu o ni nikdo ani okem nezavadil, mají tu nejpohodlnější a nejlépe placenou práci v celých dějinách osobní ochrany! Co se týče dvou uniformovaných mužů, byli tady přesčas, zůstali zde po odpolední směně, na „zvláštní“ hlídce. Měli skončit ve 22.00, ale objevil se tady někde v okolí nějaký šílenec na volné noze a ta dívka nahoře by mohla být jedním z jeho cílů. To bylo všechno, co jim řekli. Bylo to všechno velice podivné.

Na druhou stranu, Clarke a Roberts v bytě nad nimi věděli přesně, proč tu jsou - a také proti čemu tady jsou. Roberts si tiše odfrkl a jeho hlava se zakolébala, jak seděl u zataženého okna v obývacím pokoji. Zavřel a trochu se narovnal, ale v dalším okamžiku začal zase poklimbávat. Clarke se na něj zašklebil, ale ne potměšile, vyhrmul si límec a promnul si ruce, na které mu byla zima. Pokoj byl vlhký a chladný.

Clarke by rád rozsvítil světlo, ale nedovolil si to, byt měl být neobydlený a tak měl také vypadat. Žádný oheň, žádné světlo, a pokud možno žádný pohyb. Všechno, co si mohli dovolit, aby se trochu povzbudili, byl elektrický vařič a šálek instantní kávy. Tedy, ve skutečnosti ještě něco navíc. Povzbuzující bylo také to, že Roberts s sebou dnes odpoledne donesl plamenomet a oba měli kuše.

Clarke teď zvedl tu svou a podíval se na ni. Byla nabitá a zajištěná. S jakou radostí by ji namířil přímo do černého srdce Juliana Bodeska. Znovu se ušklíbl a položil zbraň vedle sebe, pak si zapálil a vdechl kouř z jedné ze svých vzácně vykouřených cigaret. Cítil se unavený a zbědovaný a více než jen nervózní. To byla nejspíš věc, kterou mohl očekávat, ale přičetl ji tomu, že si dělal kávu čím dál černější a černější, dokud neměl pocit, že mu v žilách musí kolovat sedmdesát pět procent čistého kofeinu! Byl tady už od časných ranních hodin a zatím - nic. Alespoň za to může děkovat...

Dole ve vstupní hale strážník Dave Collins otevřel tiše dveře bytu a nahlédl do obývacího pokoje: „Vem to za mě, Joe.“ řekl svému kolegovi: „Půjdu se na pět minut projít po čerstvém vzduchu. Trochu si protáhnu nohy po ulici.“

Druhý strážník se ještě jednou podíval na muže ze Zvláštního oddělení a na jejich hru, vstal a začal si zapínat kabát. Pak zvedl helmu a následoval svého přítele ven do haly, kde odemkl dveře a pustil ho na ulici: „Čerstvý vzduch?“ zavolal za ním: „Děláš si srandu. Vypadá to, jako by se zvedala mlha!“

Joe Baker sledoval svého kolegu, jak míří dolů ulicí, vešel zpátky a zavřel dveře. Správně by je měl zamknout, ale spokojil se s tím, že zasunul malou západku z nerez plechu. Pak si sedl za příležitostný stůl, na kterém byla hromádka reklamních letáků a nějakých starých novin - a plechovka s cigaretovým tabákem a papírky! Joe se zašklebil a ubalil si jedno „zadarmiko“. Zrovna ho dokuřoval do konce, když zaslechl u dveří kroky a jedno tiché klepnutí.

Vstal, odsunul západku, otevřel dveře a vyhlédl ven. Jeho kolega stál zády ke dveřím, mnul si ruce a díval se na ulici. Tenká vrstva vlhkosti se leskla černě na jeho pláštěnce a helmě. Joe odcvrkl zbytek cigarety do noci a řekl: „To bylo dlouhých pět-“

Ale to bylo všechno, co stačil říct. V následujícím okamžiku se postava na prahu otočila a chytila ho rukama, obrovskými a silnými jako železné obruče. Jeho pohled padl na tvář pod helmou a poznal, že to není Dave Collins! To vůbec nebyl člověk!

To byla také jeho poslední myšlenka. Julian Bodescu bez námahy zvrátil jeho hlavu a zaťal své ostré zuby do jeho hrdla. Sevřely se jako past na jeho pulzující tepně a roztrhly ji. Byl okamžitě mrtvý, s protrženým hrdlem a zlomeným vazem.

Julian ho položil na podlahu, otočil se a zavřel dveře do ulice. Zastrčil tenkou západku, to bude stačit, bude to práce na několik okamžiků, prostá, jednoduchá vražda. Krev skrápěla Bodeskova ústa, jak tiše zavřel na dveře přízemního bytu. Vztáhl své upíří smysly a vyslal je za zavřené dveře. Dva muži uvnitř, blízko sebe - ať už dělali cokoli, si naprosto neuvědomovali nebezpečí, které se k nim blíží. Zatím. Julian otevřel dveře a vkročil do místnosti. Uviděl pracovníky Zvláštního oddělení, sedící u karetního stolu. S úsměvem vzhledli, podívali se na něj, na jeho helmu a pláštěnku a nenuceně se vrátili ke své hře - a pak se podívali znovu! Ale příliš pozdě. Julian už byl v místnosti, vrhl se vpřed a natahoval svou ruku s drápy, aby vytáhl služební automat s připevněným tlumičem. Raději zabíjel svým způsobem, ale tohle bylo stejně dobré jako cokoli jiného. Muži se stěží stačili nadechnout, ani nestačili vstát, když do nich z bezprostřední blízkosti vyprázdnil zásobník jejich vlastní zbraně...

Darcy Clarke zrovna usínal, možná, že na okamžik dokonce usnul, ale pak ho něco probudilo. Zvedl hlavu a všechny jeho smysly byly okamžitě nastražené. Něco dole v hale? Zavírání dveří? Kradmé kroky na schodech? Mohla to být kterákoli z těchto věcí. Ale kdy - před několika sekundami nebo minutami? Zazvonil telefon a on sebou škubl, ztuhl jako noha jeho židle. S bušícím srdcem sáhl po sluchátku, ale Guy Roberts byl rychlejší: „Probudil jsem se minutu před tebou,“ zašeptal Roberts chraplavým hlasem ve tmě: „Darcy, myslím, že se něco děje!“

Přiložil sluchátko k uchu a řekl: „Roberts?“

Clarke zaslechl v telefonu plechový hlas, ale nerozuměl tomu, co říká. Ale viděl, jak sebou Roberts silně trhl, a zaslechl jeho syčivé zalapání po dechu.

„Ježíši!“ probudil se Roberts k životu. Praštil s telefonem a postavil se nejistě na nohy: „To byl Layard,“ vyhekl: „Našel znovu toho parchanta - a hádej, kde zrovna je?“

Clarke nemusel hádat, protože to za něj udělalo jeho nadání. Říkalo mu, aby sakra z tohoto domu vypadl, dokonce ho postrkovalo ke dveřím. Ale trvalo to jen okamžik, protože jeho nadání „vědělo“, že nebezpečí se nachází v tomto patře a zamířilo spolu s Darcym k oknu!

Clarke věděl, co se děje. Bojoval s tím, popadl svou kuši a donutil se následovat Robertsův stín ke dveřím bytu.

Venku v prvním patře už Julian ucítil nenáviděné espery v místnosti. Věděl, kdo to je a jak jsou nebezpeční. Na vrcholku schodů stálo na svých polámaných kolečkách staré piano zády k zábradlí. Muselo vážit skoro dvě stě kilogramů, ale to nebyla pro upíra žádná překážka. Popadl ho, zamručel a přitáhl je přesně před dveře. Jeho kolečka se ulomila a rozletěla se na všechny strany a polámané nohy trhaly koberec, dokud Julian nepostavil piano ke své plné spokojenosti.

Sotva skončil, byl už Roberts na druhé straně dveří a snažil se je otevřít: „Do prdele!“ zavrčel Roberts: „To může být jediné on a uvězní nás tady! Darcy, ty dveře se otevírají ven - pomoz mi...“

Vrazili spolu do dveří rameny s nakonec zaslechli, jak polámané nohy piana zaskřípaly na prasklých dlaždicích. Objevila se mezera a Roberts vystrčil ruku do tmy, chytil se vrcholku piana a začal se vytahovat nahoru a přes ně. Táhl za sebou svou kuši a Clarke ho postrkoval dopředu.

„Kde jsou ksakru ti idioti zezdola?“ hekl Roberts.

„Pospěš si, prokrista!“ naléhal Clarke: „Už bude nahoře na schodech...“ ale nebyl. Světlo na patře se rozsvítilo. Robertsovy oči vypadaly jako lesklé kamínky zasazené v jeho tváři, jak ležel natažený na pianu a díval se přímo do odporné tváře Juliana Bodeska. Upír prudce vytrhl Robertsovi kuši z prstů. Obrátil zbraň a vypálil střelu, která v ní byla, přímo do mezery ve dveřích za pianem. Pak něco vykřikl hrdlem potřísněným krví a začal kuši metodicky tlouct do Robertsovy hlavy. Těťiva kuše drncela rychlostí a silou jeho úderů jako struna houslí.

Roberts jen jedinkrát zaječel a pak pod Julianovými ranami zmlkl navždy. Upír do něj bušil ránu za ranou, dokud z jeho hlavy nebyla krvácející rudá kaše, ze které odkapával na klávesnici piana mozek. A teprve pak přestal.

Uvnitř místnosti zaslechl Clarke zasvištění střely, která jej minula jen o vlasek. A když vyhlédl ven mezerou ve dveřích, napůl oslepen světlem, spatřil to, co ta Věc z noční můry dělá Robertsovi. Byl stmělý hrůzou a marně se snažil zvednout zbraň a vystřelit, ale v následujícím okamžiku Julian hodil Robertsovu mrtvolu zpátky do místnosti na Clarka a vrazil piano zpátky proti dveřím. A pak Clarke ochabl. Nemohl bojovat s touhle Věcí venku a s vlastním nadáním! Prostě mu to nedovolovalo. Zvedl svou kuši a odpotácel se do bytu, aby našel okno vedoucí ven na ulici.

Už v něm nezbývala jakákoli jasná myšlenka, všechno, co chtěl, bylo vypadnout odsud. Tak rychle, jak to jen půjde...

Ve svém malém podkrovním bytě spala Brenda Keoghoová jen dvacet minut. Zaječení - jako úzkostný jak mučeného zvířete - ji vytrhlo ze spánku a vymrštilo z postele. Nejdříve si pomyslela, že to byl Harry, ale pak zaslechla šoupavé zvuky ze spodního patra a zvuk podobný bouchnutí dveří. Co se to tam dole pro všechno na světě dělo?

Přešla trochu nejistě ke dveřím bytu, otevřela je a naklonila se ven. Zaposlouchala se, ale všude už bylo ticho a celé poschodí bylo pohrouženo do tmy - do tmy, která se náhle vydula a srazila ji na podlahu! A Julian, na vrcholu své pomsty, stanul s chraptivým, vítězoslavným zavrčením nad ženou, nataženou na podlaze.

Brenda ho uviděla a napadlo ji, že to musí být nějaká noční můra.. Musí, protože nic takového nemůže žít a dýchat a pohybovat se v jakémkoli normálním bdělém světě!

Tvor byl nebo býval člověk, určitě stál vzpřímeně, i když byl nahnutý dopředu. Jeho paže byly... dlouhé! A ruce na koncích těchto paží byly obrovské, podobné pařátům s dlouhými, protaženými nehty. Tvář byla něčím neuvěřitelným. Mohla to být tvář vlka, ale byla bez srsti a byly v ní další anomálie, které připomínaly netopýra. Jeho uši byly po stranách ploché a přiléhaly k jeho hlavě, byly dlouhé a protažené výš než dozadu, protáhlá, dlouhá lebka. Jeho nos - ne, jeho čenich byl pokrčený, znetvořený, s černým, rozšířeným chřípím. Kůži měl ohavnou a jeho žluté oči s rudými panenkami byly hluboko zapadlé v černých důlcích.. A jeho čelisti!... Jeho zuby!

Julian Bodescu byl Vampýr a už se to nenamáhal skrývat. Upíří podstata v něm našla dokonalé útočiště a

pracovala na něm jako kvasinky na silném pivu. Byl na vrcholu sil a věděl to. Ve všem, co udělal, po sobě nezanechal jedinou stopu, která by na něj ukazovala jako na pachatele zločinu. INTESP to bude vědět, samozřejmě, ale nepřesvědčí o tom žádný soud. A INTESP, jak už Julian zjistil, měl k všemocnosti daleko: ve skutečnosti byl bezmocný. Jeho členové byli pouhými lidmi a plni strachu, může je lovit jednoho po druhém, dokud neskončuje s celou organizací. Mohl by si na to stanovit dokonce termín, řekněme jeden měsíc, aby se všech zbavil nadobro.

Ale nejdřív tu bylo dítě téhle ženy, ten kousíček života obsahující toho, jenž jediný se mu vyrovná mocí - a který je bezmocný...

Julian se sklonil nad ležící ženou, sevřel svou zvířecí pěst v jejích vlasech a napůl ji zvedl na nohy: „Kde?“ zeptal se jeho bublavý hlas: „Dítě - kde?“

Brendina ústa se otevřela. Harry? Ta nestvůra chce Harryho? Její oči se rozšířily, bezděčně sklouzly směrem k malému dětskému pokoji a v upírových očích se zablesklo uvědomění, jak sledoval její pohled: „Ne!“ vykřikla a nabrala dech k zaječení čiré hrůzy – které nikdy nevydala.

Julian ji odhodil na zem a její hlava narazila na leštěné desky podlahy. Okamžitě ztratila vědomí a on ji překročil a rozběhl se k otevřeným dveřím pokoje...

V prostředním bytě, kde naslepo bojoval se starým okenním křídlem, jež bylo, jak se zdálo, zaklíněné - ucítil náhle Darcy Clarke, jak ho hrůza opouští, nebo pokud ne jeho hrůza, pak určitě jeho nutkání k útěku. Tlak nadání ustupoval, což mohlo znamenat jediné, že nebezpečí odchází. Ale jak? Julian Bodescu byl stále v domě, nebo ne? Jak se mu vracel rozum, Clarke se přestal třást, našel vypínač a rozsvítil světlo.. Adrenalin zaplavil jeho tělo. Zrak se mu vyjasnil a uviděl zástrčky, které udržovaly okno zavřené. Odsunul je a pak se okno bez problémů vysunulo nahoru. Clarke si úlevně vydechl, alespoň má nouzový východ. Vyhlédl z okna dolů na půlnoční ulici - a ztuhl.

V první chvíli odmítly jeho oči uvěřit tomu, co viděly. Pak vyjekl hrůzou a cítil, jak mu vyrazila na ramenou a zádech husí kůže. Ulice před domem se plnila lidmi! Jejich tiché proudy se spojovaly, shlukovaly dohromady. Vycházely z bran hřbitova, přes jeho přední zeď, muži, ženy a děti. Všichni tiše přecházeli přes ulici a shromažďovali se před domem. Ale horší než pohled na ně bylo ticho. Protože byli tiší jako hroby, které ještě před nedávnem obývali!

Jejich puch dorazil vlhkým nočním vzduchem ke Clarkovi, mocný, žaludek dráždicí zápach hlíny, pokročilého rozkladu a hnijícího masa. Sledoval je s vypoulenýma očima. Byli zahalení ve svých rubáších, někteří mrtví teprve nedávno a jiní... jiní, kteří byli mrtví už dlouhou dobu. Vynořovali se nad hřbitovni zdí, čvachtali ven z brány a šourali se přes ulici. A teď jeden z nich začal klepat na hlavní dveře, jak hledal vchod.

Clarke si mohl myslet, že se zbláznil, a tato myšlenka opravdu jeho hlavou probleskla, ale v koutku mysli věděl a vzpomněl si, že Harry Keogh byl nekroskopem. Znal Keoghův příběh. Člověk, který mluvil s mrtvými, jehož mrtví uznávali, dokonce milovali. A co více, Keogh mohl zavolat mrtvé z jejich hrobů, když je potřeboval. A nepotřeboval je snad právě teď? Tak to bylo! Byla to Harryho práce. To byla jediná možná odpověď.

Dav u dveří začal obracet šedé, zpráchnivělé hlavy nahoru. Dívali se na Clarka, kývali na něj a ukazovali na dveře. Chtěli po něm, aby je vpustil dovnitř - a Clarke věděl proč. Možná, že jsem se doopravdy zbláznil, pomyslel si, když běžel zpátky bytem ke dveřím. Je po půlnoci a pobíhá tady upír a já jdu dolů, abych pustil dovnitř bandu mrtvých lidí!

Dveře však byly zataraseny stejně jako předtím pianem, které je drželo zavřené. Clarke se opřel ramenem a tlačil, dokud nebyl přesvědčen, že mu pukne srdce. Dveře povolovaly, ale jen centimetr po centimetru. Prostě neměl sílu...

... Ale Guy Roberts ji měl.

Clarke nevěděl, že se jeho mrtvý přítel postavil, dokud ho nespátril po svém boku, jak mu pomáhá dveře otevřít. Roberts - hlavu jako krvavou kaši, ve které byla vidět proražená lebka - neúprosně tlačil kupředu, naplněn silou ze záhrobí!

A pak Clarke jednoduše omdlel...

Dva Harryové pohlíželi dětskýma očima do tváře hrůzy samotné, do tváře Juliana Bodeska. Stál shrbený

nad dětskou postýlkou a chtívá nenávisť v jeho tváři vypovídala jasně o jeho úmyslech.

To je konec! pomyslel si Harry Keogh. Vyřizeno, a končí to zrovna takhle.

Ne, promluvil jiný hlas v jeho mysli, který mu však nepatřil. Ještě není. Díky tobě jsem se naučil, co jsem se naučit potřeboval. Už tě k tomu nepotřebuji. Ale stále ještě tě potřebuji jako otce. Tak běž, zachraň se.

Mohla existovat pouze jediná osoba, která k němu mohla hovořit, nyní, poprvé, kdy už nezbyval žádný čas na jakékoli jak a proč. A Harry cítil, jak z něj pouta jeho syna padají jako prasklé okovy a nechávají ho znovu svobodného. Svobodného, aby mohl svou nehmotnou mysl přenést do bezpečí Mobiova kontinua. Mohl odejít hned a nechat svého syna, aby čelil čemukoli, co přicházelo. Dokázal by odejít - ale nemohl!

Bodeskovy čelisti se otevřely jako jáma a objevil se hadí jazyk, prošlehávající mezi jehlovitými zuby: „Běž! řekl malý Harry znovu, naléhavěji.

Jsi můj syn! vykřikl Harry. Ztraceně, nemohu odejít! Nemohu tě tady nechat tomuhle napospas!

Nechat mě tady? Znělo to, jako by dítě nerozumělo tomu, co říká. Ale pak pochopilo a řeklo: Copak si myslíš, že tady chci zůstat? Pařáty nestvůry se natáhly po dítěti v postýlce.

Julian si teď všiml, že Harry mladší je... je více než obyčejným dítětem. Byl v něm Harry Keogh, ano, ale bylo tu ještě něco více. Chlapeček se na něj díval velkýma, vlhkýma, nevinnýma očima - a vůbec se ho nebál. Byly ty jeho oči ale nevinné? A poprvé od Harkley poznal Julian něco jako strach. Trochu se odtáhl a pak se vzpamatoval. Proto tady snad byl, ne? Raději s tím skoncuje, a rychle. Znovu sáhl po dítěti.

Malý Harry otočil svou drobnou kulatou hlavou sem a tam, jak hledal Mobiovy dveře. Jedny byly přímo vedle něj, zvedaly se z jeho příkrývek. Bylo to jednoduché, instinktivní, měl to v genech. Byly tady celou dobu. Jeho vláda nad myslí byla děsivá, pokud šlo o tělo, bylo to už méně jisté. Ale tohle zvládne. Zaťal nezkušené svaly, svinul se do klubička a odvalil se skrze ně ven. Upírovy ruce a čelisti se sevřely naprázdno!

Julian ucukl a uskočil pryč od postýlky, jako by náhle vzplála ohněm. Vyjekl - a pak udeřil do příkrývek v postýlce a roztrhal je na cáry. Nic! To děcko prostě zmizelo! Jeden z triků Harryho Keogha, práce nekroskopa.

Ne moje, Juliane, řekl za ním měkce Harry. Tentokrát ne. Dokázal to sám. A to není všechno, co umí.

Julian se prudce otočil, spatřil Harryho nahou postavu orámovanou blikající modrou neonovou září a hrozivě k němu vykročil. Prošel skrz zjevení, zjistil, že zatíná drápy do ničeho.: „Cože?“ zabublal.

“Cože?”

Harry byl znovu za ním. Je s tebou konec, Juliane, řekl mu pak s určitou dávkou uspokojení. Cokoli zlého jsi stvořil, můžeme to odčinit. Nemůžeme vrátit život těm, které jsi o něj připravil, ale můžeme jim poskytnout něco z jejich pomsty.

„My?“ promluvil upír přes hada ve svých ústech a jeho slova překypovala kyselinou: „Není žádné „my“, jsi jen ty. A i kdyby mi to mělo trvat celou věčnost, budu -“

Nemáš věčnost, potřásl Harry hlavou. Vlastně už ti nezbyvá vůbec žádný čas!

Na chodbě a schodech se ozývaly slabé, ale neustále se přibližující kroky, něco, ne, spousta něčeho vcházelo do bytu. Julian proskočil z malé ložnice do obývacího pokoje a zastavil se. Brenda Keoghová už neležela na místě, kam ji odhodil, ale Julian si toho stěží všiml.

Keoghovo zjevení, nadnášeno vzduchem, se přesunulo za upírem, aby sledovalo boj.

Vedl je policista s roztrženým hrdlem. Pomalu, vrávoravě, ale rozhodně vešli dovnitř. Můžeš zabít živé, Juliane, řekl Harry kňučícímu upírovi, ale nemůžeš zabít mrtvé.

„Ty...“ obrátil se k němu znovu upír: „Tys je vyvolal!“

Ne, potřásl Harry hlavou. Vyvolal je můj syn. Musel se s nimi bavit už pěkně dlouho. A oni se o něj starají tak, jako se starají o mne.

„Ne!“ Bodescu se rozběhl k oknu a uviděl, že je staré a dlouho neotevírané. Jedna z mrtvol, věc, ze které každým dalším krokem opadávali brouci, za ním kolébavě vykročila. Ve své kostnaté ruce držela kuši Darcyho Clarka. Ostatní měli dřevěné kůly ze hřbitovních plotů. Oživlá zkáza teď zaplnila místnost jako hnis z protrženého puchýře.

Je po všem, Juliane, řekl Harry: Bodescu se k nim otočil a zamračil se. Ne, ještě po všem nebylo. Co byli jiného než přeludy, chátra mrtvých lidí? „Keoghu, ty nehmotný parchante!“ zavrčel: „Myslíš si snad, že jsi tady jediný, kdo má moc?“

Příkrčil se, roztáhl ruce a zasmál se jim do tváří. Krk se mu prodloužil a jeho tělo se zavlnilo, jako by žilo vlastním životem. Jeho odporná hlava teď vypadala, jako by patřila nějakému pradávnému pterodaktylovi. Jeho tělo se pod šaty zplošťovalo a vypadalo, jako by se zkracovalo a rostlo do šířky, až ho nebyly schopny obepnout a roztrhaly se na cáry. Vztáhl ruce a prodloužil je, utvořil rouhačský kříž, pak utvořil na každé straně svého těla létací blány. S větší lehkostí, s daleko větší nadpřirozenou silou, než jakou kdy měl Faethor Ferency, úplně proměnil své upíří tělo. Tam, kde před několika okamžiky stálo lidské stvoření, se díval na své lovce obrovský netopýr.

Pak... se věc, která byla kdysi Juliánem Bodeskem, obrátila a vrhla se proti zamřížovaným tabulkám velkého arkýřového okna.

Nenechte ho utéct! řekl jim Harry, ale zbytečně, protože nic takového neměli v úmyslu.

Julian prošel oknem, rozhazuje sklo a kousky malovaného dřeva dolů na ulici. Teď utvořil křídlo, zahnul své monstrózní tělo tak, aby zachytil noční vítr, vanoucí od západu. Ale mstitel s kuší stál v díře rozbitého okna a mířil svou zbraní. Mrtvola bez očí nemůže vidět, ale ve svém podivném pseudoživotě ty měkké kousky masa dál využívaly všech výhod, které za života měly. A tento byl střelcem.

Vypálil a střela zasáhla Juliana do páteře, v polovině jeho pružných zad. Do srdce, připomněl Harry. Měl jsi ho zasáhnout do srdce. Ale nakonec to vyšlo nastejno.

Julian vykřikl chraplavým výkřikem zraněného zvířete. Jeho tělo se v agónii prohnulo a on nad sebou ztratil vládu a sklouzl jako zmrzačený pták ke hřbitovu. Pokusil se svůj let vyrovnat, ale střela zasáhla páteř a rána potřebovala čas, aby se vyléčila. Jenže žádný čas mu už nezbyl. Julian spadl na hřbitov a narazil na vlhké křoví. Mrtví okamžitě začali opouštět podkrovní byt a belhavě se vydali za ním.

Scházeli dolů po schodech, některým přitom ještě odpadávalo maso z kostí, jiní za sebou zanechávali celé kusy těl, které je samovolně následovaly. Harry šel s nimi, se všemi mrtvými, se kterými se spřátelil už - jak je tomu dlouho? - v dobách, kdy tady žil, i s novými přáteli, s nimiž ještě ani nemluvil.

Mezi nimi byli dva mladí policisté, kteří se nikdy nevrátí domů ke svým manželkám, a další dva ze Zvláštního oddělení s dírami po kulkách jako šarlatovými květinami, rozkvetlými na šatech, a byl tady i tlustý muž Guy Roberts, jehož hlava už nebyla tím, čím bývala, ale který měl srdce stále na pravém místě. Roberts přijel do Hartlepoolu vykonat svou práci a teď měl příležitost ji dokončit.

Sešli dolů po schodech a zamířili přes ulici na hřbitov. Tam se k nim připojili opozdilci, kteří cestu do bytu prostě nezvládli, neboť nebyli ve stavu někam jít. Ale když Julian dopadl, obklopili ho, hrozili mu svými kůly a proklínali ho svým němým, práchnivým způsobem.

Do srdce, řekl Harry, když tam dorazil.

Zatraceně, Harry, když on chvíli klidně nepoleží! zaprotestoval jeden z nich. Navíc je jako z gumy a tyhle kůly jsou tupé.

Možná pomůže tohle. Kupředu vystoupilo další tělo, mrtvé teprve krátce. Byl to strážník Dave Collins, který šel celý nakřivo, protože mu Julian v parku necelých sto metrů od domu zlomil páteř. V rukou držel srp hřbitovního zahradníka, trochu zrezivělý od toho, jak ležel ve vysoké trávě pod hřbitovní zdí.

To je správný způsob, souhlasil Harry ignoruje Juliánův chraptivý výkřik. Kůl, meč a oheň.

Já mám to poslední. Někdo, jehož hlava byla naprosto roztržštěná, Guy Roberts, vystoupil kupředu a táhl s sebou těžkou nádrž a hadici - vojenský plamenomet! A i když Julian křičel už dříve, teď zaječel s novou silou. Mrtví si ho nevšímali. Navršili se na něm a drželi ho na zemi a on ve své hrůze - dokonce i takový tvor, jako byl Julian Bodescu, může cítit hrůzu - změnil své upíří tělo na lidské. Byla to chyba, protože teď mohli najít jeho srdce daleko jednodušeji. Jeden z nich přinesl kus náhrobního kamene, který použili jako kladivo, a nakonec byl kůl zaražen dovnitř. Přibodnutý jako nějaký obrovský motýl se Julian kroutil a ječel, ale už bylo skoro po všem. Dave Collins, který se na to díval, si povzdechl a řekl: Před hodinou jsem byl policistou, a teď to vypadá, že budu katem.

Je to jednomyslný rozsudek, Dave, připomněl mu Harry.

A jako samotný Ponurý žnec vykročil Dave Collins kupředu a sťal Juliánovu odpornou hlavu tak čistě, jak to jen šlo, i když bylo zapotřebí seknout několikrát. Pak přišla řada na Guye Robertse, zaléval nyní

již ztichlého upíra řvoucím, spalujícím a očišťujícím ohněm, až z něj skoro vůbec nic nezbyvalo. A neskončil, dokud nevyprázdnil nádrže. Pak se mrtví rozešli zpět do svých otevřených hrobů. To byla Harryho chvíle odchodu. Vítr odváhl Juliánovu mlhu pryč, stejně jako pach rozkladu a na noční obloze svítily hvězdy. Harryho práce tady skončila, ale někde jinde jí na něj čekal ještě velký kus. Poděkoval mrtvým, každému i všem dohromady, a našel Mobiovy dveře...

Harry už byl na Mobiovo kontinuum zvyklý, ale pro většinu lidských myslí by bylo nesnesitelné. Na časoprostorovém Mobiově kontinuu bylo totiž vždycky nikde a nikdy, ale člověk se správnými rovníci, se správným druhem mysli ho mohl využít k tomu, aby se dostal všude a kdykoliv. Dříve se však samozřejmě musel zbavit svého strachu ze tmy.

Ve fyzickém vesmíru jsou totiž různé stupně tmy a příroda si je oškliví všechny stejně, jako si oškliví vakuum. Metafyzické Mobiovo kontinuum je však ze tmy stvořeno. Tma je všechno, co obsahuje. Za Mobiovými dveřmi leží skutečná samotná Prvotní Temnota, která existovala ještě předtím, než vznikl materiální vesmír.

Harry mohl být stejně tak dobře ve středu černé díry, jenže černá díra má nesmírnou gravitaci, a tohle místo nemělo žádnou. Nemělo žádnou gravitaci, protože v něm nebyla žádná hmota, bylo nehmotné jako myšlenka sama a stejně jako myšlenka to mělo sílu. Měla síly, které reagovaly na Harryho přítomnost a pokoušely se ho vytlačit jako zrnko prachu spadlé do oka. Byl cizím tělem, kterého se Mobiovo kontinuum muselo zbavit.

Koneckonců, takhle to bylo vždycky. Ale tentokrát Harry cítil, že je to jiné.

Dříve tu byly vjemy nehmotných sil, které ho postrkovaly a pokoušely se ho vypudit z neskutečna zpátky do skutečnosti. A on nikdy nepřipustil, aby k tomu došlo, jenom tehdy, kdy si to sám přál, jinak by se mohl klidně dostat na místo nebo čas, které byly naprosto neobyvatelné. Ale teď, teď to vypadalo, že tytéž síly ochably, možná dokonce odstrkovaly jiné, aby se mu přizpůsobily. A Harry svou osvobozenou, nehmotnou myslí věřil, že ví proč. Intuice mu řekla, že to je jeho - ano, jeho proměnou!

Ze skutečnosti do neskutečna, od masa a krve k nehmotnému vědomí, ze živé bytosti v - ducha? Harry vždycky tuto myšlenku odmítal přijmout, ale nyní se začal bát, že je možná pravdivá. Copak by to nevysvětlilo, proč ho mrtví tak milují? To, že byl ve skutečnosti jedním z nich?

Tento nápad okamžitě zavrhl. Hněval se sám na sebe. Ne, protože mrtví ho milovali ještě předtím, když byl ještě člověkem s tělem. A to byla další myšlenka, která ho rozhněvala. Pořád jsem ještě člověk! řekl si, ale už méně přesvědčeně. Protože teď, když si to uvědomil, představa hluboké přeměny v něm rostla. Před necelým rokem diskutoval s Augustem Ferdinandem Mobiem o možných vztazích mezi fyzikálními a metafyzikálními vesmíry. Mobius ve svém hrobě na hřbitově v Lipsku trval na tom, že jsou oba naprosto oddělené, neschopné využít jakýmkoli způsobem jeden druhý. Mohou se příležitostně o sebe otřít a touto akcí rozpoutat reakce na obou stranách - něco jako „duchy“ nebo „psychické zkušenosti“ ve fyzikální rovině - ale nemohou se nikdy překrýt a nikdy neplynou souběžně.

A pokud jde o skákání z jednoho do druhého a zpátky....

Ale Harry byl anomálie, neznámá v Mobiově výpočtu, čára přes rozpočet. Nebo byl možná spíše výjimkou, která potvrzuje pravidlo? Všechno tohle bylo kdysi, když měl tělo, když byl hmotný. A teď? Možná se teď pravidlo prosazovalo a vyrovnávalo neshody. Harry sem patřil, nebyl už více fyzický, ale metafyzický a tak zde zůstane. Zde a navždy, cestující po nepředstavitelných a vědecky nemožných proudech síly v abstraktním Mobiově kontinuu. Možná se stává součástí tohoto místa.

Slovní asociace - proudy síly - silová pole - siločáry - čáry života. Jasně modré linky života, táhnoucí se kupředu za dveřmi do budoucího času! A náhle si Harry na něco vzpomněl a uvažoval, jak to mohlo sklouznout tak daleko do kouta jeho mysli. Mobiovo kontinuum si na něj nemohlo činit nárok, alespoň teď ještě ne, protože měl svou budoucnost. Copak ji sám neviděl?

Pokud by si to přál, mohl by se sám dokonce i nyní přesvědčit, kdyby jednoduše našel dveře do budoucího času. Ale možná by to tentokrát nebylo tak jednoduché. Co kdyby si ho Mobiovo kontinuum přivlastnilo, zatímco by cestoval časem? To byla neúnosná myšlenka, řídit se navždy do budoucnosti! Ale nepotřeboval tolik riskovat, protože Harry si to pamatoval docela dobře.

Šarlatová nit se blížila šikmo k jeho vlastní a Harryho modrým linkám. To byl přece Julian Bodescu?

Životní nit Harryho mladšího se příkře odvrátila od otcovy a náhle prudce vyrazila šikmo pryč. To musel být jeho útek před upírem, okamžik, kdy poprvé sám použil na vlastní pěst Mobiovo kontinuum. Potom nastala ta neuvěřitelná srážka.

Další modrá nit života, pohasínající, rozpadající a drolící se, se přiblížila k té jeho jakoby odnikud. Zdálo se, jako by k sobě byly přitahovány společným zájmem, až se srazily v neonovém záblesku a dále pokračovaly jako jedna. Krátce Harry pocítil přítomnost - nebo slábnoucí, mizející ozvěnu - jiné mysli, přidané k jeho, pak už byla pryč, vyhaslá, a jeho nit pokračovala dál sama...

Ano, a on tu utichající ozvěnu mysli poznal!

Ted' už věděl jistě, kam musí jít, koho musí vyhledat. A s nemenší obratností než kdy jindy našel cestu do londýnského velitelství INTESPu..

V nejvyšším patře - samostatném apartmá kanceláří, laboratoří, soukromých bytů a společné odpočinkové místnosti - které obýval INTESP, panovala vřava. Před necelými patnácti minutami se přihodilo něco, co i přes podstatu velitelství a různá nadání jeho personálu bylo naprosto mimo jakoukoli předešlou zkušenost. Došlo k tomu bez varování, tu věc nezachytili ani telepaté v INTESPu, ani předvídači a jiní psihičtí senzibilové, prostě se „přihodila“ a nechala za sebou espery, pobíhající kolem v kruzích jako mravence v narušeném mraveništi.

„To“ byl příjezd Harryho Keogha mladšího a jeho matky.

Nejdříve se to INTESP dozvěděl, když se najednou rozezněly všechny bezpečnostní poplachy. Ručičky ukazovaly, že vetřelec se nachází v hlavní pracovně v řídicím středisku Aleka Kylea. Nikdo kromě Johna Grieve tam od chvíle, kdy Kyle odletěl do Itálie, nebyl a místnost byla uzavřena. Nikdo by tam správně neměl být.

Mohlo to být selhání poplachového systému, samozřejmě, ale... a pak přišel první skutečný náznak toho, co se děje. Všichni esperi v INTESPu to ucítili najednou. Přítomnost něčeho silného, mentálního obra ve svém středu, tady na velitelství. Harry Keogh?

Nakonec otevřeli dveře do Kyleovy pracovny - a našli uprostřed pracovny na koberci schoulenou matku s dítětem. Nikdy předtím se tady neobjevilo nic fyzického tímto způsobem, alespoň ne zde v INTESPu. Když tady sám Keogh navštěvoval Kylea, byl nehmotný, bez tvaru, pouhý obraz člověka, jakým Keogh byl. Ale tito lidé byli skuteční, pevní, živí a dýchali. Byli sem teleportováni..

„Proč“ bylo očividné: aby unikli Bodeskovi. Pokud šlo o to „jak“, to bude muset počkat. Matka s dítětem - stejně jako INTESP samotný byli v bezpečí a to byla hlavní věc.

Nejdříve si mysleli, že Brenda Keoghová jenom spí, ale když ji Grieve opatrně prohlédl, našel vzadu na její hlavě velkou měkkou bouli a usoudil, že byla omráčena. Pokud šlo o dítě, rozhlíželo se kolem, živě a bystře. Vypadalo trochu vylekaně, ale nijak přehnaně vystrašené, jak leželo v matčině ochablém náručí a cucalo si palec. Nic mu nebylo.

S největší péčí a opatrností zanesli esperi dvojici do ubytovny personálu, kde je uložili do postele, a přizvali lékaře. Pak se bzučící členové INTESPu shromáždili v operační místnosti, aby to rozebrali. A přesně v té chvíli dorazil na scénu Harry.

Ačkoli je jeho příchod vylekal, cítili spíše než šok něco jako uklidnění, předchozí materializace je na to připravila. Dalo by se dokonce říct, že to očekávali. John Grieve zrovna vyšel na pódium v operační místnosti a trochu ztlumil světla, když se Harry objevil. Zjevil se v podobě, o které už všichni esperi slyšeli, ale kterou jen hrstka, z níž nebyl nikdo přítomen, spatřila. Měkká záře svítících modrých nití - téměř hologram - ve tvaru muže a znovu se objevila ta psychická rázová vlna a řekla jim, že se nacházejí v přítomnosti metafyzické Síly.

John Grieve to cítil také, ale byl posledním z těch, kteří Harryho spatřili, protože Harry se objevil na ploše pódia těsně za jeho zády. Teprve až společné vyjeknutí vydané ostatními přinutilo stálého dozorčího důstojníka, aby otočil hlavu: „Bože!“ řekl a trochu se zapotácel.

Ne, řekl Harry, jenom Harry Keogh. Jsi v pořádku?

Grieve málem spadl z pódia, ztracenou rovnováhu zachytil až v posledním okamžiku. Uklidnil se a řekl:

„Ano, myslím, že ano,“ a pak zvedl ruku, aby utišil vzrušenou konverzaci: „Co se stalo, Harry?“ Seskočil z pódia dolů a o krok couvl.

Nebudt' e vyděšení, řekl jim všem Harry. Tohle byl rituál, na který si už zvykal. Jsem jeden z vás, copak jste už zapomněli?

„My nejsme vyděšení, Harry,“ vzpomínal se konečně Ken Layard: „Jenom... opatrní.“ Hledám Aleka Kylea, řekl Harry. Už je zpátky?

„Ne,“ potřásl hlavou Grieve a odvrátil trochu tvář: „A nejspíš ani nebude. Ale tvoje žena a syn dorazili v pořádku.“

Keoghovo zjevení si povzdechlo a viditelně se uvolnilo. Dobře! řekl, - myslím, pokud jde o Brendu a dítě. Věděl jsem, že budou někde v bezpečí, ale tohle místo je zřejmě ze všech nejbezpečnější...

Hrstka esperů nyní vstala a přišla blíže k základně vyvýšeného pódia: „Ale copak jsi je sem, eh, neposlal ty sám?“ Grieve byl zmaten. Harry zavrtěl svou neonovou hlavou. To je práce dítěte. Dostalo je sem oba, skrz Mobiovo kontinuum. Raději si na něj dejte pozor, protože vám ještě bude pekelně užitečný!

Poslyšte, jsou tady věci, které počkat nemůžou, takže vysvětlování budou muset. Řekněte mi o Alekovi. Grieve to udělal a Layard dodal: „Vím, že tam je, na zámku, ale čtu ho jako... no, jako by byl mrtvý.“

To Harryho tvrdě zasáhlo. Ta podivná modrá nit života, vyhasínající, rozpadající a drolící se. Alec Kyle! Jsou věci, které určitě chcete vědět, řekl jim s patrnou netrpělivostí.

Věci, které máte právo vědět. Za prvé, Julian Bodescu je mrtvý.

Někdo si úlevně oddechl a Layard vykřikl. „Kriste, to je vynikající!“ Ted' byla řada na Harrym, aby odvrátil tvář. Guy Roberts je mrtev také, řekl.

Na okamžik zavládlo ticho a pak se někdo zeptal: „Darcy Clarke?“ Ten je v pořádku, odpověděl Harry, alespoň pokud vím. Poslyšte, všechno ostatní bude muset počkat. Musím už jít. Ale mám pocit, že vás všechny zase uvidím.

Zhroutil se do jediného bodu zářivého modrého světla a zmizel...

Harry znal cestu na Bronický zámek dost dobře, ale Mobiovo kontinuum s ním bojovalo po celou tu dobu. Bojovalo o to, aby jej zadrželo, aby ho k sobě připoutalo. Čím déle zůstává nehmotný, tím horší to pro něj bude a nakonec bude uvězněn v nekonečné noci cizí dimenze. Ale ještě ne.

Alec Kyle nebyl mrtvý a Harry to věděl, kdyby byl, mohl by prostě Harry vztáhnout svou mysl a promluvit si s ním, jako mluvil se všemi mrtvými. Ale i když to zkoušel - jakkoli zprvu váhavě a vždy s jistým pocitem provinění - nikdy nenavázal žádné spojení. Pak se osmělil, zkoušel to silněji a soustředil všechnu sílu k tomu, aby se spojil s Alekovou myslí, i když stále ještě doufal, že se mu to nepovede. Ale tentokrát cítil, jak ho zalila hrůza, když zachytil slabou, vytrácející se ozvěnu muže, kterého znal. Ozvěnu, ano, zoufalý, slábnoucí výkřik, propadající se v nic. Ale to bylo také veškeré vedení, které Harry potřeboval, a ihned je následoval.

Pak... bylo to, jako by spadl do maelstromu! Bylo to znovu jako Harry mladší, ale desetkrát horší a tentokrát tomu nedokázal vzdorovat. Harry nebojoval proti Mobiovu kontinuu, ale byl z něj vytržen nedotčený. Vytržen ven a vypuštěn.

Někam jinam!

Nebylo to snadné, ale Zek Foenerová nakonec usnula. Ve spánku se však svíjela a házela sebou v sevření nejtemnější noční můry. Nakonec se probudila několik hodin před úsvitem a rozhlédla se po svém spartánsky zařízeném pokoji. Poprvé od chvíle, kdy přišla na Bronický zámek, se jí toto místo zdálo cizí, její práce tady byla prázdná, nenabízela jí ani uspokojení ani odměnu. Vlastně byla zlá. Byla zlá, protože byli zlí lidé, pro které pracovala. Za Felixe Krakoviče byly věci jiné, ale pod Ivanem Gerenkem... samotné jeho jméno nebylo Zek po chuti. Její život tady bude pod jeho vedením nemožný. A co se týče té slizké, zabijácké ropuchy Theo Dolgicha...

Zek vstala, opláchla si tvář studenou vodou a sešla dolů do sklepů, ve kterých byly umístěny experimentální laboratoře zámku. Cestou prošla kolem jednoho technika na noční směně a jednoho espera, oba ji pozdravili pokynutím hlavy, ale ona si jich stěží všimla. Šla vzdát čest muži, který byl prakticky mrtvý.

Vešla do laboratoře, vzala si ocelovou židli, posadila se vedle Aleka Kylea a dotkla se jeho bledého těla. Jeho tep byl kolísavý, pohyby jeho hrudi slabé a nepravidelné. Po stránce mozkové byl takřka úplně mrtvý a za necelé dvacet čtyři hodiny od této chvíle... nebudou úřady v západním Berlíně vědět, kým byl,

ani kdo ho zabil. Vražda, prostá a čistá.

A ona byla její spoluvinicí. Naletěla, když jí tvrdili, že Kyle je špion, nepřítel, jehož tajemství jsou nanejvýš důležitá pro Sovětský svaz, zatímco měla nejvyšší důležitost pouze pro Ivana Gerenka. Bránila se před tím chorobným člověkem, vymlouvala se, když tvrdil, že byla součástí toho všeho - ale nemohla se bránit vlastnímu svědomí. Ach, pro Gerenka a tisíce jiných to bylo jednoduché, ti jenom četli hlášení. Zek četla mysl a to byla naprosto jiná záležitost. Mysl není kniha, knihy pocity pouze popisují a jen vzácně je ucítíte. Ale pro telepata je pocit skutečný, čistý a silný jako příběh samotný. Nečetla prostě ukradený deník Aleka Kylea, četla jeho život. A tím napomohla tomu, aby byl ukraden.

Nepřítel, ano, alespoň ona tomu věřila, protože byl věrný cizí zemi, jiným zákonům. Ale hrozba? Ano, na vyšších místech jeho vlády bezpochyby seděli lidé, kteří by rádi viděli Rusko padlé, podřízené. Ale Kyle nebyl militarista, nebyl žádný rozvracečský stratég, podkopávající základy komunistické identity a společnosti. Ne, byl humanista, plně přesvědčený o tom, že jsou všichni lidé bratři - nebo že by alespoň měli být. A jeho jedinou touhou bylo udržet rovnováhu. Ve své práci pro britskou pobočku E byl manipulován stejně, jako byla nyní manipulována Zek samotná, zatímco oba mohli pracovat proti větším věcem.

A kde byl Alec Kyle teď? Nikde. Jeho tělo bylo zde, ale jeho mysl, velice jemná mysl - odešla navždy. S očima plnými slz Zek vzhledla a podívala se ostře na stroje stojící u sterilních zdí. Upří? Svět, jich byl plný. A co tyhle stroje, které z něj vysály jeho vědomosti a odnesly je navždy pryč? Ale stroj nemůže cítit vinu, to je pouze lidský cit...

Rozhodla se. Pokud to bude vůbec možné, najde způsob, jak se osvobodit od pobočky E. Byly případy, kdy telepaté přišli o své nadání, tak proč by se to nemohlo stát jí? Pokud by to dokázala zahrát, přesvědčila by Gerenka, že z ní nebude mít déle žádný užitek a-

Tady se vlak myšlenek Zek zastavil. Pod bríšky prstů, kterými držela Kyleovo zápěstí, jeho tep náhle zesílil a ustálil se, jeho hrudník se teď zvedal a klesal pravidelně, jeho mysl... Jeho mysl?

Ne, mysl někoho jiného! Rozlila se z něj udivující vlna psychické síly. Nebyla to telepatie - nebylo to nic, co by Zek kdy poznala - ale ať to bylo cokoli, bylo to silné! Stáhla zpátky svou ruku, vstala, zjistila, že má nohy nejisté jako z gumy, a pak tam stála, lapala po dechu s očima na muži ležícím na operačním stole, který měl být jeho smrtelným ložem. Jeho myšlenky, zprvu neuspořádané, nakonec vklouzly do svého rytmu.

Tohle není mé tělo, řekl si Harry, jenž si neuvědomoval, že ho poslouchá ještě někdo jiný, ale je dobré a volné! Už pro tebe nezůstalo nic, Aleku, ale pořád mám ještě možnost já - dobrou možnost pro Harryho Keogha. Bože, Aleku, ať už jsi kdekoli, odpusť mi to!

Zek zachytila jeho totožnost svou myslí a věděla, že se neplete. Začaly se jí podlamovat nohy, pak ten muž - ať už to byl kdokoli - na stole otevřel oči a posadil se, a tím to skončilo. Uplynul pouhý okamžik, dvě nebo tři sekundy, ale stačilo to, aby sklouzl na podlahu a poklekl vedle ní. Třel jí energicky zápěstí a ona to cítila, cítila jeho teplé ruce na svém náhle zchladlém těle. Jeho teplé, živé, silné ruce.

„Jsem Harry Keogh,“ řekl, když se její oči s chvěním otevřely. Zek se naučila trochu anglicky od britských turistů v Zakynthu: „Já... já vím,“ řekla: „A já... Já jsem blázen!“

Podíval se na ni, na její šedou zámeckou uniformu s jedním úhlopříčným žlutým pruhem přes srdce, rozhlédl se po místnosti a po přístrojích a nakonec se podíval - s velkou dávkou údivu - na své vlastní nahé tělo. Na své nynější tělo. A pak jí řekl vyčítavě: „Máš s tímhle něco společného?“

Zek vstala a odvrátila od něj oči. Byla stále ještě otřesená, nebyla si docela jista svým zdravým rozumem. Bylo to, jako by jí četl myšlenky, ale ve skutečnosti jenom hádal: „Ne,“ řekl, „nejsi blázen. Jsem tím, za koho mě máš. A na něco se tě ptám - zničila jsi mysl Aleka Kylea?“

„Účastnila jsem se toho,“ přiznala nakonec: „Ale ne s... tímhle.“ Její modré oči. zaletěly k přístrojům a pak se vrátily k Harrymu. „Jsem telepatka. Četla jsem jeho mysl, zatímco oni...“

„Zatímco ho vymazávali?“

Svísila hlavu, pak ji, zvedla a zamrkala, aby zadržela slzy: „Proč jsi sem přišel? Zabijí tě také!“

Harry se na sebe podíval. Začínal si uvědomovat svou nahotu. Zpočátku měl pocit, jako by na sobě měl nové šaty, ale teď viděl, že to je pouze tělo. Jeho tělo. „Nespustila jsi poplach,“ řekl.

„Neudělala jsem nic - zatím,“ odpověděla a bezmocně pokrčila rameny: „Možná se pleteš a já jsem

blázen...“

„Jak se jmenuješ?“

Řekla mu to. „Poslyš, Zek,“ řekl: „Už jsem tady jednou byl, víš o tom?“ Přikývla. Ach ano, věděla o tom. A o zkáze, která přišla s ním. „No, teď půjdu pryč - ale vrátím se. Nejspíš brzy. Příliš brzy na to, abys s tím mohla něco udělat. Pokud víš něco o tom, co se tady stalo při mé poslední návštěvě, poslechněš mé varování: nezůstávej tady. Buď kdekoli jinde, ale ne tady. Ne, až se sem vrátím. Rozumíš?“

„Půjdeš?“ začala cítit hysterii, cítila nezadržitelný smích, který se v ní zvedal: „Myslíš si, že můžeš někam jít, Harry Keoghu? Copak nevíš, že jsi v samém srdci Ruska?“ Napůl se od něho odvrátila a pak se k němu otočila zpátky. „Nemáš šanci se -“

Nebo možná, že má šanci, pomyslela si. Protože Harry už tam nebyl...

Harry v Mobiově kontinuu zavolal jméno Carla Quinta a dostal okamžitě odpověď. Jsme tady, Harry. Už jsme na tebe čekali.

My? Harry cítil, jak mu srdce pokleslo.

Já, Felix Krakovič, Sergej Gulharov a Michail Volkonskij. Theo Dolgich nás všechny dostal. Felixe se Sergejem už znáš, samozřejmě, ale ještě ses nesetkal s Michailem. Bude se ti líbit. Je to opravdu charakter! Hele – jak se má Alec? Jak se ti vede?

Ne o moc lépe než vy, řekl Harry a vydal se za nimi.

Vystoupil z nekonečného Mobiova kontinua do rozmetaných trosek hradu Faethora Ferenczyho v Karpatech. Bylo něco po třetí hodině ranní a kolem měsíce se převalovaly mraky, měnící širokou římsu nad roklí v zemi strašidelných stínů. Vítr z ukrajinských plání studil Harryho na nahé kůži.

Takže Alec to slízl taky, co? Quintův mrtvý hlas zkysl. Ale pak se rozjasnil. Možná ho budeme schopni najít!

„Ne,“ řekl Harry. „Vy ne. Nemyslím, že byste to dokázali. Nemyslím, že by to vůbec někdo dokázal.“ A vysvětlil, co tím myslel.

Musíš to dát zase do pořádku, Harry, řekl Quint, když skončil.

„Tohle se nadá napravit,“ odpověděl Harry. „Ale mohu vás pomstít. Posledně jsem je varoval, tentokrát je smetu. Naprosto! Proto jsem sem přišel, abych viděl, jestli to nejde udělat jinak. Ničení života není moje parketa. Musím to udělat, ale je to špína. Dávám přednost tomu, když mě mrtví mají rádi.“

Většina z nás navždy bude, Harry, řekl mu Quint.

„Po tom, co jsem udělal na Bronickém zámku posledně,“ pokračoval Harry, „jsem si nebyl jist, jestli bych to znovu dokázal. Ted' už vím, že ano.“

Felix Krakovič byl až do tohoto okamžiku zticha. Nemám právo se tě pokoušet zastavit, Harry, ale jsou tam i dobří lidé.

„Jako Zek Foenerová?“

Ona je jednou z nich, ano.

„Už jsem jí řekl, ať se odtamtud pokusí uprchnout. Myslím, že to udělá.“

Dobře, (Harry zaslechl Krakovičův povzdech a skoro viděl, jak pokrčil rameny) Děkuji ti aspoň za to...

„Myslím, že budu muset jít,“ řekl Harry. „Carle, mohl bys mi říct, jestli má pobočka E přístup k silným plastickým výbušninám?“

Samozřejmě, odpověděl Quint, pobočka může mít skoro cokoli, jen jí dej trochu času!

„Hmm,“ zamyslel se Harry, „doufal jsem, že by se to možná dalo zařídit rychleji. Nejraději už dnes v noci.“

Nyní promluvil Michail Volkonskij: Harry, znamená to, že jdeš po tom šilenci, který nás zabil? Pokud ano, možná bych ti mohl pomoci. Svého času jsem dělal spoustu výbuchů – hlavně s gelignitem, ale i s jinými materiály. V Kolomyji je místo, kde tyhle věci drží pod zámkem. Rozbušky také a já ti mohu vysvětlit, jak s nimi pracovat.

Harry přikývl, posadil se na výčnělek rozsypané zdi na pokraji rokle a na tváři se mu objevil pochmurný, neradostný úsměv. „Pokračuj, Michai,“ řekl. „Jsem jedno ucho...“

Ivana Gerenka něco probudilo. Nemohl přesně říct, co to bylo, jenom měl pocit, že něco není v pořádku. Oblékl se tak rychle, jak jen to bylo možné, spojil se interkomem s nočním dozorcím a zeptal se, jestli se něco děje. Zjevně se nedělo nic. A Theo Dolgich měl přijet každou chvíli. Gerenko vypnul interkom a podíval se ven velkým, oblým oknem s neprůstřelným sklem. Náhle zadržel dech. Dole v noci, postříbřené měsíčním svitem, se kradmo pohybovala směrem od hlavní zámecké budovy postava. Ženská postava. Přes zámeckou uniformu měla přehozený kabát, ale Gerenko věděl, kdo to je. Zek Foenerová.

Šla po úzké vozové cestě; musel, protože země kolem byla zaminovaná a osazená nástražnými dráty. Pokoušela se jít lehce a klidně, nenuceně, ale v jejích pohybech bylo něco, co hovořilo o zradě. Musela se nějak dostat přes strážnici, nejspíš s výmluvou, že nemůže usnout. Nebo možná opravdu nemohla usnout a vyšla si na krátkou procházku na čerstvém nočním vzduchu. Ach, opravdu? Nejspíš to měla být delší procházka – nejspíš přímo k samotnému Leonidu Brežněvovi do Moskvy!

Pospíchal dolů po točitých kamenných schodech, od strážného u vchodu si vzal klíče ke služebnímu vozu a vydal se za ní. Shora mu od západu oznamovala světla vrtulníku, že přilétá Theo Dolgich: snad bude mít dobrou omluvu pro spoušť, kterou mu předem oznámil po telefonu!

Ve dvou třetinách cesty k masivní vnější zdi, obklopující vnitřní pozemky, Gerenko dívku dostihl, zajel ke kraji cesty a zastavil. Usmála se a zaclonila si oči proti záři reflektorů - pak spatřila, kdo je přikrčen za volantem. Úsměv na její tváři zvadl.

Gerenko stáhl okénko: „Jdete někam, má drahá Fraulein Foenerová?“ řekl...

O deset minut dříve opustil Harry Mobiovo kontinuum v jednom ze zámeckých kulometných hnízd. Byl tady už dříve a znal přesně umístění všech šesti a domýšlel se, že jsou obsazena pouze v případě poplachu. Protože mohla být docela dobře vyhlášena pohotovost, kdyby někdo zjistil, že Kyleovo tělo zmizelo, měl s sebou nabitou automatickou pistoli, uloženou v kapse pláště, který vzal z věšáku ve skladě v Kolomyji.

Přes rameno nesl objemný vak ve tvaru klobásy, vážící něco kolem padesáti kilogramů. Nyní jej položil, rozeplnul a vytáhl z něj první z tuctu v gáze zabalených sýrů - tak mu to připadalo. Jako měkký šedý sýr, jenže tenhle páchl mnohem hůř. Přiložil vysoce trhavou plastickou výbušninu na víko zapečetěné bedny se střelivem, připojil rozbušku a nastavil čas výbuchu na deset minut. To mu mohlo trvat nějakých třicet vteřin, ale nemohl si tím být jist, protože neměl hodinky. Pak přešel do dalšího hnízd, kde tentokrát nastavil rozbušku na devět minut, a tak dále...

Asi o pět minut později začal opakovat stejný postup v samotném zámku. Nejdřív se vydal do laboratoře, kde se materializoval vedle operačního stolu. Vypadalo to divně, že tady sám (ano, on sám) ležel ještě před necelou třičtvrtěhodinou! Zpocený umístil trhavinu do mezery mezi dvěma ohyzdnými stroji, které používali k vysátí Kyleovy mysli, připojil rozbušku, zvedl svůj nyní mnohem lehčí vak a prošel do Mobiových dveří.

Když z nich vystoupil do chodby v ubytovacích prostorách, setkal se tváří v tvář přímo s bezpečnostní stráží na obchůzce. Muž vypadal unaveně a měl svěšená ramena, jak se vlekl chodbou už popáté za noc. Náhle zvedl hlavu, spatřil Harryho a jeho ruka sklouzla přímo k boku kde měl v pouzdře pistoli. Harry nevěděl, jak bude jeho nové tělo reagovat na fyzické násilí; to musel teprve zjistit. Tyhle věci se naučil od jednoho ze svých prvních přátel, které mezi mrtvými měl, od „Seržanta“ Grahama Lanea, bývalého vojáka, učitele tělocviku na své staré škole, který se zřítíl, když lezl na útes: „Seržant“ ho toho naučil spoustu a Harry nic z toho nezapomněl: Vymrštil se, popadl strážného za ruku, kterou natahoval po pistoli, a zasunul mu zbraň zpátky do pouzdra. V tomtéž okamžiku zasáhl kolenem jeho rozkrok a udeřil ho do obličeje. Strážný tiše vyjekl, ale nic víc. Pak zhasl jako svíčka.

Harry umístil další nálož přímo tady v chodbě, ale zároveň si všiml, jak se mu třesou ruce, jak silně se potí. Hádal, kolik času mu ještě zbylo, a napadlo ho, jestli se nestane obětí vlastního ohňostroje. Skočil ještě jednou - přímo do zámecké hlavní dozorcí místnosti - a rovnou udeřil dozorcího důstojníka, který seděl ve svém křesle. Neměl ani čas zvednout hlavu. Harry uložil poslední nálož UHEP na desku stolu mezi rádio a telefonní centrálu, připojil poslední rozbušku a narovnal se - a hleděl přímo do hlavně

samopalu Kalašnikov!

Na druhé straně vypouklého pultu podřimoval nepovšimnutý mladý strážný. Bylo to zřejmé z jeho pootevřených úst a udiveného výrazu. Zvuk, který vyvolal pád dozorčího důstojníka na podlahu, ho musel probudit. Harry nevěděl, jak moc je probuzený, kolik toho viděl nebo pochopil, ale věděl, že to pro něj znamená velké potíže. Na poslední rozbušce nastavil jen jednu minutu!

Jak strážný zadrmlil zmatenou otázkou v chraptivé ruštině, pokrčil Harry rameny, nasadil kyselý výraz tváře a ukázal na místo přesně za strážným. Byl to starý trik, to věděl, ale ty nejstarší jsou často nejlepší. A opravdu zabral. Strážný trhl hlavou tím směrem a otočil jím i hrozné ústí své zbraně - . A když se otočil zpátky, Harry už tam nebyl. Což bylo jenom dobře, protože jeho deset minut právě skončilo...

Kulometná hnízda vybuchla jako čínské žabky a jejich betonové bloky a popraskané zdi se rozletěly do vzduchu. První výbuch - silný záblesk, pokud ne sama tlaková vlna, která byla na tuto vzdálenost minimální - odmrštil Zek Foenerovou právě ve chvíli, kdy se chystala nastoupit do Gerenkova džípu. Pak se ozvala další exploze, hromové burácení a země se zachvěla v prvním - a také nejslabším - z otřesů, které měly následovat. Protipěchotní pozemní miny, roztroušené v okolních polích, začaly jedna po druhé vybuchovat. a vyhazovat k nebi fontány hlíny a drnů. Bylo to jako při náletu.

„Cože?“ Gerenko se na svém sedadle ohlédl. Nedokázal věřit tomu, co vidí: „Kulometná hnízda?“ Zaclonil si oči před náhlým zábleskem světla.

„Harry Keogh!“ vydechla Zek, ale jen pro sebe.

Pak vybuchla hlavní budova, její spodní kamenné zdi z mohutných kvádrů na okamžik vypadaly, jako by se nadechovaly, rozpínaly se, až explodovaly v bílém jasu a zlatém ohni. Tentokrát zasáhla tlaková vlna Zek citelněji, shodila ji na cestu a spálila ji ruce, které si držela před obličejem.

Bronický zámek se pomalu propadal sám do sebe. Jako hrad z písku, který dostihla první vlna přílivu, se drobil jako křída. V jeho vnitřnostech plály sopečné ohně, které vyvěraly z jeho popraskaných zdí, a jak se horní patra a věže propadly dovnitř, ozvaly se nové série výbuchů, které je zase vyhazovaly vzhůru. Ze zámku byly naprosté trosky, když velká nálož z dozorčí místnosti připojila svůj hlas k disharmonii zkázy. V té chvíli už se Zek vyšplhala do džípu ke Gerenkovi. Ucítili náraz obří pěsti, která udeřila do zadní části vozu a postrčila jej dopředu, cítili, jak jim uši zalehly obrovským tlakem, a přivřeli oči proti zpětné tlakové vlně. Zářivá koule ohně podobná dechu pekla změnila všechno kolem v negativ, zametla celé okolí a proměnila noc v oslepující den, pak pomalu zhasla a odhalila pravdu - že totiž Bronický zámek už více neexistuje. Jeho kousky, od kamínků k betonovým blokům, stále ještě dopadaly na zem. K měsíci se zvedal černý kouř, bílý a žlutý oheň se svíjel a vířil v rozpáraných troskách; pouhá hrstka postav se pohybovala kolem jako zmrzačené mouchy, když se snažila najít cestu ven ze samého středu planoucího pekla.

Gerenko předtím vypnul motor džípu a ten teď nechtěl znovu naskočit. Vystoupil a rozkázal totéž i Zek. Vrtulník rychle odlétl, když došlo k prvnímu výbuchu, nyní zakroužil nad troskami a těžce dosedl na cestu poblíž vnější zdi. Theo Dolgich vylezl ven a rozběhl se k nim. Zek Foenerová a Gerenko mu vyšli potácivě naproti.

„Za Aleka,“ řekl Harry tiše sám k sobě.

Stál ve stínech u paty vnější zdi a díval se, jak ti tři lidé jdou k vrtulníku. Všiml si obou mužů - jednoho, který byl pouhou slupkou muže a druhého, hromotluckého obra - a způsobu, jakým vtačili do vrtulníku dívku. Pak se stroj vznesl a Harry osaměl s nocí a svým ohavným dílem. Ale jako přetrvávající obraz v mysli mu zůstal před očima pohled na oba muže přes poskakující plameny. Harry nevěděl, kdo to byl, ale intuice mu řekla, že právě ti dva byli ti, kteří neměli peklu uniknout.

Musí si o nich promluvit s Carlem Quintem a Felixem Krakovičem,

Epilog

O tři dny později stáli Ivan Gerenko, Theo Dolgich a Zek Foenerová na zjizveném okraji rokle v Karpatech a hleděli sklesle na velkou hromadu sutí a troskek, nad kterou se zvedaly jen základy masivních vnějších zdí hradu. Okolí bylo skličující, jak jen tyto hory mohou být, s rozeklanými vrcholky a štíty kolem, se strašidelným větrem, vanoucím z plání, a dravými ptáky, kroužícími na obloze, pokryté cáry mraků. Byl večer a světlo začínalo ustupovat, ale Gerenko trval na tom, že chce to místo spatřit. Nebylo nic, co by mohli dnes večer vykonat, ale přinejmenším mu to alespoň pomůže vymyslet, co udělají zítra. Gerenko tady byl proto, že mu Leonid Brežněv dal týden na to, aby našel vysvětlení - vše vysvětlující vysvětlení - zničení Bronického zámku, Dolgich proto, že stejné vysvětlení vyžadoval i Jurij Andropov, Zek proto, aby na ni mohl Gerenko dohlížet. Tvrdila, že o své nadání přišla té pekelné noci - a co bylo ještě horší, že zapoměla i to, co se dozvěděla od Aleka Kylea - ale Gerenko o tom pochyboval. Rozhodně nebyl přesvědčen, že bude mlčet, když ji nechá bez dozoru v Moskvě.

Jelikož byl přesvědčen, že lže, vzal ji s sebou i proto, že byla nejlepší krátkodosahovou telepatkou na světě. Pokud by z nějakého důvodu hrozilo nebezpečí, Zek Foenerová by o něm věděla jako první, a proto bude její chování sloužit Gerenkovi jako ukazatel toho, že je všechno v pořádku - nebo naopak. Po tom, co se přihodilo na zámku, se člověk musí starat o svou osobní bezpečnost a mysl, jako byla ta její, mohla být rozhodující položkou na misce vah života.

„Nic,“ řekla nyní a zamračila se na tmavé trosky: „Vůbec nic. Ale i kdyby tady něco bylo, nevěděla bych o tom! Teď ne. Říkala jsem ti, Ivane, že mé nadání je pryč. Shořelo při tom velkém ohňostroji a teď... nemohu si ani vzpomenout, jaké to bylo.“

Říkala pravdu jen zčásti. Její nadání bylo nedotčeno, jistě - poznala to podle vařícího kotle Gerenkovy mysli a Dolgichovy žumpy - ale kromě toho nic jiného opravdu necítla. Jenom nekroskop může mluvit s mrtvými nebo slyšet, jak mluví mezi sebou.

„Nic!“ opakoval po ní Gerenko skřípavým hlasem. Kopl do hlíny a dolů se skutálelo několik oblázků. „Pak je to pro nás černý den.“

„Pro tebe, soudruhu, možná,“ řekl Dolgich a zvedl si límec kabátu. „Ale proti generálnímu tajemníkovi a jeho ztrátě jsi na tom ještě docela dobře. Andropov toho možná mnoho nezískal, ale rozhodně ztratil daleko méně. Ne tolik, aby to stálo za řeč. Nebude mu stát za to vybíjet si na mně zlost. Pokud jde o pobočku E, vedl s vámi espery válku roky a teď jste vyřízení. A vůbec nic ho to nestálo. Nezblázní se z toho, na to ti dám slovo.“

Gerenko se k němu obrátil: „Ty blázne! Takže se vrátíš zase k obyčejnému zabíjení, co? A kam tě přivede? Mohl jsi dojít až na vrcholek světa, Theo, se mnou. Až na vrcholek. Ale teď?“

Vzadu, mezi troskami, hromadami břidlice a napadané sutí, se něco pohnulo. Trosky se trochu sesuly, objevila se v nich vyvýšenina, která se rozevěřela, a z ní vyvanuly do večerního vzduchu zkažené plyny. Zakrvácená ruka mrtvolky sebou chvíli zmítala, než se zachytila skály. Dva muži a dívka nezaslechli nic. Dolgich se na menšího muže zamračil: „Soudruhu, nejsem si jist, že bych s tebou chtěl někam jít,“ řekl: „Dávám přednost společnosti mužů - a někdy žen.“ Podíval se na Zek Foenerovou a olízl si rty: „Ale varuji tě, dávej si pozor, komu říkáš blázne. Vedoucí pobočky E? Nejsi vedoucí ničeho. Jenom další občan, a to ještě dost bídná odrůda.“

„Idiote!“ zamumlal Gerenko a odvrátil se od Dolgicha: „Blbče! No ovšem, kdybys byl tenkrát v noci na zámku, podezřívá bych tě, že v tom máš prsty také! Jsi přece specialista na ničení, že, Theo?“

Dolgich ho chytil za hubenou paži a strhl ho zpátky. Gerenkovy smysly se napjaly... Ale agent KGB mu zatím nechtěl ublížit: „Poslyš, ty skrčku,“ plival na něj Dolgich slova: „Myslíš si, že jsi velký a mocný, ale zapomínáš, že toho na tebe vím tolik, že tě můžu dostat do basy na celý zbytek tvého života!“

Vzadu v troskách, neslyšen pro jejich hádku, si Michail Volkonskij nejdřív klekl a potom se postavil. Přišel o jednu paži a rameno a také o většinu tváře, ale zbytek byl v pořádku. Těžce se vybelhal ze stínu skály a pomalu se blížil ke třem živým.

„Ale to je oboustranné, Theo, to je oboustranné!“ posmíval se Gerenko agentu KGB: „A nejsi to jen ty, koho mohu ohrozit, ale také tvůj šéf. Jak asi dopadne Andropov, když rozhlásím, že se znovu pokoušel plést se do práce pobočky? A jak potom asi dopadneš ty? Dozorčí v solném dole, tak skončíš, Theo!“

„Jen počkej, ty potrate!“ nadmul se Dolgich. Pozvedl pěst... a podivné hrozné něco naplnilo vzduch. Ačkoliv Dolgich nebyl telepat, ucítil to také: „Mohl bych tě -“

Gerenko se mu podíval přímo do tváře: „A v tom je právě ten vtip, Theo. Nemohl! Ani ty, ani nikdo jiný. Zkus to a uvidíš sám. Čeká to na tebe, jen to zkus, Theo. No tak, udeř mě, pokud se nebojíš. Budeš mít štěstí, když se jen netrefíš, zakopneš o kámen a zlomíš si ruku. Ale pokud budeš mít smůlu, spadne na tebe tahle zeď a rozmačká tě. Tvoje obrovská tělesná síla? Pche! Já...“ odmlčel se a úšklebek mu zmizel z tváře: „Co to bylo?“

Dolgich spustil ruku a zaposlouchal se. Bylo slyšet jen nařikání větru: „Nic neslyším,“ řekl.

„Já ano,“ řekla Zek Foenerová a zachvěla se: „Kamení padající do rokle. Pojďme, vypadněme odsud. Stíny se dlouží a stezka zpátky je špatná i za denního světla. A vůbec, proč se hádáte? Co se stalo, stalo se.“

„Psst!“ zasyčel Dolgich a oči se mu rozšířily. Naklonil se dopředu a zaposlouchal se. „Už to slyším - odtamtud. Možná padající kamení...“ Na okraji rokle, trochu zpátky po stezce, se v skrytu porostu vynořily z hloubi tupé šedé prsty. Pomalu a ztuhle se zvedla rozbitá hlava Sergeje Gulharova; pak rameno a paže, natažená daleko dopředu, aby mu poskytla rovnováhu. Tiše jako stín se přitiskl k plochému, rovnému povrchu.

„Teplota rychle klesá,“ řekl Gerenko a pokrčil rameny: „Dnes už toho mám dost. Zítra se sem podíváme znovu, a pokud to bude úplně beznadějně, měli bychom se dohodnout, co dál.“ Zafuněl námahou, stiskl své malé zuby a vydal se dolů po stezce: „Ale je to škoda. Doufal jsem, že alespoň něco zachráníme, i kdyby jen trochu reputace...“

Dolgich se za ním zašklebil a zavolal: „Jsme docela blízko hranice, soudruhu. Už jsi někdy přemýšlel o emigraci?“ Když Gerenko neodpovídal, zamumlal. „Sráč jeden podělaný!“ Pak položil ruku na rameno Zek Foenerové a zaťal jí prsty do masa: „Tak co, Zek, připojíme se k němu, nebo se raději půjdeme trochu projít a podíváme se na hvězdičky, co?“

Pohlédla na něj nejdříve překvapeně a pak vztekle: „Můj Bože!“ řekla: „Dala bych přednost společnosti prasat!“

Než mohl odpovědět, obrátila se. Vyrasila za Gerenkem - a pak se s trhnutím zastavila a ztuhla na místě. Někdo k nim po stezce přicházel, vstříc Gerenkovi. I ve slabém světle bylo naprosto zřetelné, že ten někdo je mrtvý člověk. Dobrý Bože - vždyť měl jen půl hlavy!

Dolgich ho spatřil také a poznal ho. Poznal jeho špinavé oblečení, ránu, kterou způsobil v jeho hlavě náboj s tupým hrotem: „Maminko!“ vydechl: „Ach, maminko!“

Zek zaječela. Ještě stále ječela, když se přes její rameno natáhla zakrvavená obrovská ruka, popadla Dolgicha za límec a otočila ho o sto osmdesát stupňů. Dolgichovi vylezly oči z důlků. Přes dívčinu drobnou postavu uviděl druhou mrtvolu. Michaila Volkonského. A, proboha - Volkonskij ho držel svou jedinou zbývající paží !

Zek uskočila z prostoru mezi nimi jako vylekaná kočka a rozběhla se za Gerenkem. Neslyšela mentální hlas ve své hlavě, který říkal: Ano, to jsou oni, Harry! Ale slyšela jeho odpověď. Pak vám nemohu bránit ve vaší pomstě. A poznala, kdo mluví, a uhodla, ke komu mluví.

„Harry Keoghu!“ zaječela a rozběhla se bezhlavě dolů po stezce. „Bože, ach Bože, jsi horší než my všichni dohromady!“

Ještě před okamžikem byl Harry mimo její dosah, jak mentálně, tak fyzicky, skrytý v metafyzickém Mobiově kontinuu. Teď vystoupil ze stínů přímo jí do cesty, takže vběhla přímo do jeho náruče. V prvním okamžiku si myslela, že je to další mrtvola, a začala bušit do jeho hrudi, pak si uvědomila jeho teplo, tlukot jeho srdce na svých prsou a zaslechla jeho hlas: „Klid, Zek, klid.“ S rozšířenými očima se mu vytrhla. Podržel ji za paži: „Klid, povídám. Jestli budeš takhle utíkat, tak si ublížíš.“

„Ty... ty jim rozkazuješ!“ obvinila ho.

Zavrtěl odmítavě hlavou: „Ne, já je jenom vyvolal. Nerozkazuji jim. To, co dělají, dělají sami za sebe.“

„Co dělají?“ Užasle vzhledla nahoru k rozbořenému hradu, kde šílené, zuřivé stíny útočily a trhaly.

Podívala se dolů po stezce.. Gerenko se nějak vyhnul Gulharovým útokům (díky svému nadání, samozřejmě), ale mrtvý muž za ním stále kulhal. Do Gulharova se opíral vítr, jako by se ho pokoušel smést do propasti a trny se zasekávaly do jeho nohou a drásaly je - ale pronásledovat ho nepřestal.

„Nikdo ho nedokáže zranit,“ polkla Zek. „Živí nebo mrtví, lidé jsou jenom lidé. Nemohou se ho dotknout.“

„Samozřejmě, že může být zraněn,“ řekl Harry. „Je vyděšený a stává se neopatrným. Rychle se stmívá, stezka zpátky je úzká a nebezpečná, snadno může dojít k nehodě. V to také moji přátelé doufají.“

„Tví... přátelé!“ V jejím hlase zazněla hysterie.

Z trosek se ozvaly výstřely pistole a Dolgichův chraptivý jekot. Už nekřičel, ale ječel jako vystrašené zvíře, protože zjistil, že nemůže zabít mrtvé. Harry Zek zakryl uši, přitáhl si její hlavu k rameni, tvář na krk. Nechtěl, aby viděla nebo slyšela. On také nechtěl vidět, ani slyšet, a proto se díval přes roklí. Slabší než kdykoli jindy v životě, oslaben hrůzou, jakou ještě nepoznal, byl Theo Dolgich odtažen na okraj takřka kolmého srázu. Michail Volkonskij byl silný skoro stejně a už necítil bolest. Svou jedinou zdravou paží ho obrovský předák držel kolem krku stiskem, který neuvolní, dokud nebude mrtvý. A tak se zuřivě bili na samém okraji rokle, až do ní málem spadli. V tom okamžiku se však ukázali Felix Krakovič a Carl Quint.

Ti dva, roztrháni na kusy, nebyli schopni příliš pomoci, ale nakonec se Quintovy paže - jenom paže - vyhrabaly ze země a Felixovo torzo, bez údů, se vyplazilo ven ze sutin hradu. Jakmile se prsty Quintovy paže zaťaly do Dolgichova masa a Felixova roztrhaná mrtvola se jako nestvůrný slimák připlazila do jeho zorného pole a začala ho kousat, vzdal to. Nadechl se k poslednímu zaječení, naplnil si plíce k prasknutí - ale zaječení z něj nevyšlo, ani ten nejmenší zvuk. Pak zavřel oči a vzdychl a všechn vzduch z plic vypustil.

Ale oni si chtěli být jistí a proto ho s vypětím všech sil přehodili přes okraj útesu do propasti. Jeho tělo padalo po skále jako větrník, od jednoho výčnělku ke druhému, celou cestu až na dno.

Harry pustil hlavu Zek a řekl: „Je po něm - po Dolgichovi, myslím.“ „Já vím,“ odpověděla se zavzlyknutím: „Přečetla jsem si to ve tvé mysli. A Harry, je tady zima...“

Pochmurně přikývl.

Haarry? zaslechl vzdálený hlas - takový, který mohl slyšet pouze on a mrtví - takový, který kdysi slyšel a o kterém si ani nemyslel, že ho znovu zaslechne. Slyšíš mě, Haarry?

Slyším tě, Faethore vampýre, odpověděl. Co chceš?

Neeee - jde o to, co chceš ty, Haarry. Chceš, aby byl Ivan Gerenko mrtvý, Dobrá, věnuji ti jeho život. Harry byl zmatený. Nechtěl jsem od tebe žádné laskavosti, tentokrát ne.

Ale oni ano. Ve Faethorově hlase se ozvalo pochmurné zachechtání. Mrtví!

Pak promluvil ze dna rokle Felix Krakovič. Požádal jsem ho o pomoc Harry. Věděl jsem, že nedokážeš zabít Gerenka, stejně jako my. Ne přímo. Ale nepřímo... ?

Tomu nerozumím, zavrtil hlavou Harry.

Tak se podívej nahoru na hřeben, za římsu, řekl Faethor. Harry se podíval. Proti světlu skomírajícího dne se tam rýsovala nepravidelná řada strašáků, stojících na vysokém, nebezpečném hřebeni. Byli rozervaní, kostnatí, rozpadali se - ale stáli tam a očekávali rozkazy starého Ferengiho. Moji vždy věrní, moji Szganyové! řekl Faethor, kdysi nejmocnější z Vampýrů. Přicházeli sem po staletí - přicházeli sem, čekali na mne, umírali a byli zde pochováni - ale já se nikdy nevrátil. Díky nim, jejichž krev je mou krví, je má moc nad nimi stejně velká jako tvá nad ostatními mrtvými, Harry Keoghu. A proto jsem je vyvolal.

Ale proč? otázal se Harry. Už mi nic nedlužíš, Faethore.

Miloval jsem tuto zemi, odpověděl upír. Možná to nedokážeš pochopit, ale pokud jsem nějakou kdy miloval, byla to tato země, toto místo. Tibor by ti mohl říct, jak velká byla moje láska... Teď Harry pochopil. Gerenko... napadl tvé území! Upírovo zavrčení bylo hluboké a nemilosrdné. Poslal sem muže, kteří obrátili můj dům v prach! Můj poslední pozůstatek na zemi! A nyní není nic, co by dokazovalo, že jsem vůbec kdy existoval! Jak bych jej tedy měl odměnit? Áááách! Ale jak jsem odměnil Tibora ?

Harry věděl, kam míří. Tibora jsi pohřbil, odpověděl.

Staniž se! vykřikl Faethor. A dal Szganyům na hřebeni poslední rozkaz - aby se vrhli dolů!

Na půl cesty dolů po stezce zaslechl Ivan Gerenko chřestění prastarých, vyschlou kůží potažených kostí a s tváří plnou děsu vzhlédl. Padali dolů z té výšky a lámali se přitom, lebky a úlomky kostí, útržky potrohaného masa, děšť mrtvých těl, které ho měly pohřbit svými mumifikovanými zbytky.

„Nemůžete mě zranit!“ vykřikl Gerenko a zakryl si scvrklou hlavu, když první děsivé úlomky začaly

dopadat na stezku: „Dokonce ani mrtví... mě nemohou... zranit?“

Ale neměli v úmyslu ho zranit, ani nevěděli, že tam je, prostě jen poslechli Faethora a vrhli se dolů. A pak už to nebylo v jejich rukou, pokud někteří ruce měli. Chřestivý vodopád pokračoval a jeho zvuk probudil hlasitou ozvěnu; a nad bušením chrupavčitých kostí se ozval nový zvuk: hrozivé burácení a sténání, ale ne sténání mrtvých. Byly to stěny trhající se skály, klouzající břidlice, suti a nahromaděného kamení. Lavina! Sotva si to Gerenko uvědomil, spadlo na něho čelo útesu a smetlo ho do propasti...

Dlouho poté, co se prach usadil a zmlkla poslední burácející ozvěna, stál Harry Keogh se Zek Foenerovou a sledovali okraj měsíce, vycházejícího nad hory: „Bude ti svítit na cestu,“ řekl jí: „Dávej na sebe pozor, Zek.“

Byla stále schoulená v jeho náručí, musela se ho držet, aby se nezhroutila. Nyní se trochu uvolnila, bez jediného slova se ho pustila a vydala se dolů po stezce, pokryté suti. Zprvu se trochu potácela, pak se narovнала a šla daleko jistěji, daleko pevněji. Vybrala si cestu přes spadlou skálu na dno rokle a podél potoka k nové cestě.

„Dávej na sebe pozor, Zek,“ zavolal za ní Harry znovu, „A Zek, nikdy už se nepouštěj do boje se mnou a mými lidmi.“

Neodpověděla a dívala se přímo před sebe. Ale pomyslela si: Ach ne, to už nikdy neudělám. Nikdy se ti nepostavím, Harry Keoghu - nekroskope!

NEKROSKOP II: VAMPÝŘI!

Z anglického originálu „Necroscope II: Wamphyri!“
vydaného nakladatelstvím Grafton
(Harper Collins Publishers), London 1988,
přeložil Robert Čapek,
ilustraci na obálce namaloval Ciruelo Cabral,
vydalo sdružení POLARIS, Frenštát p. R.
v r. 1996 jako svou 36. publikaci.
Vydání první.

Cena 159 Kč

ISBN 80 - 85911- 24 - 8